

ФАНТАСТИКА

25

От авторката
на БАРАЯР

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ОГЛЕДАЛЕН ТАНЦ

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ
НА НАГРАДАТА
ХЮГО ЗА 1994 Г.

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ОГЛЕДАЛЕН ТАНЦ

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Лорд Майлс Воркосиган (адмирал Нейсмит, командир на Свободен наемнически Дендариин флот) извършва десант над хирургическия комплекс на Къща Барапутра, в който се извършват криминални трансплантации на мозък, за да освободи своя брат Марк. В завързалото се сражение Майлс е убит и замразен, но по-късно съживен и повредените му органи подменени. Той се влюбва в лекуващата го лекарка д-р Роан Дърона и с нейна помощ успява да извърши нечувани чудеса, да спаси себе си и Марк от жестокия барон Барапутра и да се завърне в родния Бараяр.

ПЪРВА ГЛАВА

Комуникационните кабинни по пешеходната алея на най-голямата орбитална търговска разпределителна станция на Ескобар бяха с огледални врати, разделени по диагонал на секции от светлинни линии с всички цветове на дъгата — несъмнено нечия идея за дизайн. Бяха малко изместени една спрямо друга, така че и отраженията да са малко отместени. Ниският човек в сиво-бяла военна униформа се намръщи на собственото си аз, отразено в огледалата.

Отражението му отвърна по същия начин. Непарадната му униформа на наемнически офицер без отличителни знаци — куртка, прав панталон, пъхнат във високи до глезените обувки — беше безупречна. Той проучваше тялото под униформата. Едно разтеглено джудже с изкривен гръбнак, къса шия и голяма глава. Леко деформирано, което поради ниския му ръст почти не личеше. Тъмната му коса беше гладко сресана. Под черните вежди блестяха дълбоки сиви очи. Във всеки детайл тялото му беше както трябва. Той го мразеше.

Най-после огледалната врата се плъзна и от кабината се показва жена, облечена във фина блуза и панталон. Преметнатият през гърдите моден патрондаш, накичен с най-нова електронна апаратура, и скъпата огърлица на врата свидетелствуваха за обществения ѝ статус. Тя пристъпи напред, видя го, отдръпна се, отблъсната от неговия мрачен и празен поглед, после внимателно го заобиколи като промърмори:

— Извинете... Съжалявам...

Със закъснение той изви устни в подобие на усмивка, промърмори едва чуто необходимото за случая извинение, влезе в кабината, затвори вратата и се скри от погледа на околните. Най-после самичък за един последен миг, макар и само в тясното пространство на комуникационната кабина. Във въздуха продължаваше да се носи миризмата от парфюма на жената, смесен с емоционалното вълнение от миризмите на станцията: рециклиран въздух, храна, човешки тела, напрежение, пластмаси и метали, и почистващи препарати. Той

въздъхна, седна и сложи ръце на малката поставка, за да спре треперенето им.

Но пак не беше сам. Тук имаше друго проклето огледало, за да могат говорещите да се огледат преди да предадат образа си по холоовидеофона. Очите с тъмни кръгове под тях го погледнаха злобно, после той престана да обръща внимание на образа. Изпразни съдържанието на джобовете си върху поставката. Цялото му земно богатство се побра на тази площ, малко по-голяма от две човешки длани. Една последна проверка. Като че ли ако го провери отново, то ще стане по-голямо.

Върху поставката остана кредитна карта за около триста бетански долара. С толкова пари можеше да прекара една седмица на тази космическа орбитална станция или — при скромни разходи — няколко месеца на планетата под нея. Три фалшиви документа за самоличност, никой от тях за човека, който беше сега. Никой за човека, който всъщност беше. Който и да беше. Обикновен пластмасов джобен гребен. Кубче с данни. Това беше всичко. Той върна нещата по джобовете си, освен кредитната карта, като тъжно ги разпредели по различни джобове. Не бяха достатъчно, за да сложи във всеки джоб по нещо. „Трябваше да вземеш поне четката си за зъби.“ Но вече беше много късно.

И ставаше все по-късно. Докато седеше в кабината и се мъчеше да се успокои, започна да го обхваща ужас. „Хайде, успокой се. Вършил си го и по-рано. Можеш да го извършиш и сега.“ Той пхна кредитната карта в отвора и набра грижливо запомнения код. Неволно погледна за последен път в огледалото и се опита да си придаде по възможност неутрален вид. Въпреки цялата си практика не вярваше, че ще може да се усмихне. Във всеки случай презираше тази усмивка.

Видеоекранът оживя със свистене и на него се появи лицето на жена. Беше облечена в сиво-бели дрехи като него, но с отличителни знаци за чин и монограм с име. Тя докладва отсечено:

— Офицер-свързочник Херелд, „Триумф“, Независима корпорация... Дендари. — В пространството на Ескобар, преди да получи разрешение дори само за преминаване, наемническият флот депозира оръжието си на външната станция за скок под бдителния поглед на ескобарските военни инспектори като доказателство за чисто

търговските си намерения. Очевидно на орбита Ескобар тази благовидна измислица се поддържаше.

Той облиза устни и каза спокойно:

— Свържете ме с дежурния офицер, моля.

— Адмирал Нейсмит! Върнали сте се! — Дори по холовидеото изпънатата фигура и лъчезарното лице излъчваха радост и вълнение. Почувства ги като плесница. — Какво има? Скоро ли ще излизаме?

— Когато му дойде времето, лейтенант... Херелд. — Подходящо име за офицер-свързочник. Той успя да се усмихне. Адмирал Нейсмит може да се усмихва, да. — Ще научите, когато му дойде времето. А в момента искам връзка с орбиталната разпределителна станция.

— Да, сър. Веднага ще ви свържа. Капитан Куин с вас ли е?

— Хм... не.

— Кога ще дойде?

— По-късно.

— Разбрано, сър. Само да взема разрешение за напускане на кораба... ще натоварим ли и моята апаратура?

— Не. Ще бъда само аз.

— В такъв случай ще е необходимо разрешение от властите на Ескобар само за пътници... — Тя се обърна за малко настрана. — След около двацет минути ще има човек на шлюза на стоянка E17.

— Много добре. — Почти толкова време щеше да му е необходимо да се придвижи от алеята, на която се намираше, до този шлюз. Трябваше ли да каже нещо лично на лейтенант Херелд? От този момент всяка дума, която излезеше от устата му, криеше риск, риск от неизвестното, риск от грешка. А грешките се наказват. Добър ли е бетанският му акцент? От тази мисъл стомахът му се сиви на топка. — Искам да бъда прехвърлен директно на „Ариел“.

— Разбрано, сър. Искате ли да уведомя капитан Торн?

Имаше ли адмирал Нейсмит навика да прави изненадващи проверки? Е, този път не.

— Да. Кажете му да се приготви за напускане на орбитата.

— Само „Ариел“? — Тя сбърчи чело.

— Да, лейтенант — отговори той на доста добър провлечен бетански, тя се стегна и той се поздрави. Тонът му съдържаше недвусмислен упрек за нарушаване на сигурността или добрите

маниери, или и на двете, с което се пресичаха всякакви по-нататъшни опасни въпроси.

— Слушам, адмирале.

Нейсмит прекъсна връзката. Лейтенант Херелд изчезна в мъгла от снежинки и той си отдъхна облекчено. Адмирал Нейсмит. Майлс Нейсмит. Дори и насън той трябваше да свикне да отговаря на това име. Да изостави изцяло ролята на лорд Воркосиган. Беше доста трудно да бъде само наполовина Нейсмит. Трябваше да се упражнява. Как се казваш? Майлс. Майлс. Майлс.

Лорд Воркосиган се беше представял за адмирал Нейсмит. Той правеше същото. В края на краищата каква беше разликата?

„Но как всъщност се казваш?“

Очите му помътняхха от отчаяние и гняв. Той премигна, контролирайки дишането си. „Името ми е такова, каквото сам реша. А точно сега то ще бъде Майлс Нейсмит.“

Излезе от кабината и тръгна по алеята, потрепвайки с късите си крака, едновременно привличайки и отблъсквайки погледите на учудените хора. Вижте Майлс. Вижте, Майлс тича. Вижте, Майлс си е получил заслуженото. Вървеше навел глава и всички се отдръпваха от пътя му.

Зелените индикатори на сензорите премигнаха, вратата безшумно се плъзна и той се пхна в пътническия контейнер, който всъщност представляваше малка четириместна совалка. Натисна бутона на ключалката и вратата веднага се затвори. Контейнерът беше много малък, за да има гравитационно поле. Той плуваше над седалките, после се издърпа внимателно и седна до пилота, който беше облечен в сив Дендариин гащеризон на помощен технически персонал.

— Добре. Да тръгваме.

Пилотът се ухили и докато той си слагаше предпазните колани, махна с ръка като за военен поздрав. Макар да имаше вид на улегнал зрял мъж, изразът му беше като на свързочничката Херелд: възбуден, задъхан, въодушевен, сякаш току-що качилият се пътник ще извади от джобовете си нещо за почерпка.

Той погледна през рамо когато контейнерът покорно се освободи от придържащите го към дока челюсти за скачване и се обърна.

Откъснаха се от повърхността на станцията и се отправиха към открития космос. На пулта за управление светлините от контролните уреди образуваха истинска разноцветна плетеница, която пилотът бързо и умело разплиташе.

— Радвам се да ви видя отново, адмирале — каза пилотът, когато поеха по определения курс. — Какво става?

Почтителният тон на пилота действаше успокоително. Просто като другар по оръжие, а не като един от милите стари приятели или, още по-лошо, милите стари любовници. Той се опита да се измъкне.

— Когато стане необходимо да знаете, ще ви кажа. — Гласът му прозвуча любезно... но избягваше да споменава имена или чинове.

Пилотът измънка едно интригуващо „хм“ и подсмъркна, видимо доволен.

Той се облегна и леко се усмихна. Огромната станция за скок остана зад тях, сви се до размерите на детска играчка, после се превърна в светла точка.

— Извинете. Малко съм уморен. — Той се отпусна в седалката и затвори очи. — Ако заспя, ме събудете, когато пристигнем.

— Разбрано, сър — каза пилотът почтително. — Личи си, че наистина се нуждаете от малко сън.

Той се съгласи с казаното, махна уморено с ръка и се престори на заспал.

Виждаше, че всички наистина го вземат за Нейсмит. В очите на всички се появяваше глупав свръхпочтителен блясък. Не всички го боготворяха — беше срещал и врагове на Нейсмит, — но изпълненият с благоговение или с нескрита омраза поглед винаги ги издаваше. Сякаш изведнъж включваха и погледите им ставаха десет пъти по-живи отпреди. Как прави това той, по дяволите? Как прави хората така да се променят? Вярно, че е бил адски активен, но как прави това да е толкова заразително?

Онези, които не виждаха в него адмирала, не го поздравяваха по този начин. Тя бяха равнодушни и любезни или равнодушни и груби, или просто равнодушни, затворени и безразлични. Той умело прикриваше неудобството си от телесните си деформации и открито се смущаваше от ръста си — само метър и четиридесет. Беше предпазлив.

Очите му искряха от негодувание и почти го боляха. Като синузит. Що за боготворене на един мръсен герой. Всичкото това за Нейсмит. „За Нейсмит, не за мен... никога за мен...“

Той потисна пристъпа на ужас пред това кого ще види — Бел Торн, капитана на „Ариел“. Приятел, офицер, бетанец — да, но и голямо изпитание. От обърканите събития преди две години на Земята Бел Торн също знаеше за съществуването на клона^[1]. Лично никога не се бяха срещали. Но заблудата, че изоставя друг Дендариин в беда, можеше да предизвика у Торн съмнение, дори предположение...

Нейсмит бе откраднал от него дори това. Наемническият адмирал лъжеше наляво и надясно и претендираше, че е клон. Отлична дегизировка, скриваща истинската му самоличност, истинския му живот. „Ти имаш два живота — мислеше той за своя отсъстващ враг. — Аз нямам нито един. По дяволите, аз съм истинският клон. Не мога ли поне в това да бъда уникален? Всичко ли трябва да вземеш?“

Не. Трябва да се овладее. Ще може да измами Торн. Щом можа да се справи с ужасната Куин — телохраниелката, любовницата Куин. Нали на Земята срещна Куин и я лъга цяла сутрин. Само веднъж, не два пъти, втория път не успя. Но Куин е била с истинския Майлс Нейсмит, залепена като с лепило. Той се беше отървал от нея. При това пътуване — никакви стари любовници.

Той още не беше имал любовница. Може би не беше много честно и за това да обвинява Нейсмит. През първите двацет години от живота си на практика беше затворник, макар че не винаги го беше разбирал. През последните две... последните две, с неподправена горчивина призна той, бяха непрекъснат провал. Това беше последният му шанс. Той отказа да мисли за по-нататък. Повече не. Трябва най-напред да успее с това.

Пилотът се размърда и той отвори очи, когато забавянето на скоростта го овеси на коланите. Пристигаха на „Ариел“. Той бързо нарастваше — от малка точка до модерен кораб. Лекият кръстосвач илириканска конструкция имаше персонал двацет души плюс помещение за допълнителен товар и група командоси. Тежко въоръжен за размерите си, той беше с източен профил, типичен за бойните кораби. Изглеждаше подвижен, почти бързоходен. Добър куриерски кораб. Адски добър, в който да бъде окошарен. Идеален. Въпреки

мрачното си настроение той изкриви устни в подобие на усмивка, докато изучаваше кораба. „Сега аз вземам, а ти даваш, Нейсмит.“

Пилотът, очевидно наясно, че вози своя адмирал, подведе кораба към челюстите за скачване на дока така леко, че тяхното прещракване почти не се чу.

— Да ви чакам ли, сър?

— Не, няма да ми трябват.

Пилотът побърза да нагласи уплътненията на ръкава, докато пътникът разкопчаваше предпазните колани, и го поздрави с още една идиотска, широка, горда усмивка. В отговор той също му се усмихна, после се хвана за дръжката над люка и се завъртя в гравитационното поле на „Ариел“.

Слезе върху малка товарна рампа. Зад него пилотът отново затваряше люка, за да върне совалката към кораба-майка, вероятно флагманския кораб „Триумф“. Той гледаше нагоре — винаги нагоре! — в лицето на чакащия Дендариин офицер — лице, което преди беше проучвал само на холоовидеофона.

Капитан Бел Торн беше бетански хермафродит — раса, останала от един ранен експеримент в социогенното инженерство, при който били създадени малък брой индивиди. Голобрадото му лице беше обкръжено от мека кафява късо подстригана коса с прическа, която можеше да се вземе както за мъжка, така и за женска. Офицерската му куртка беше разкопчана и разкриваше черна тениска, под която се виждаха не много големи, но добре оформени гърди. Сивите униформени панталони бяха достатъчно хлабави, за да могат да скрият съответното издуване в чатала. За някои хора хермафродитите са изключително смуцаващи. Той беше приятно изненадан, когато разбра, че този аспект на Торн не го смуцава. „Клоновете, които живеят в стъклени къщи, не трябва да...“ какво? Всъщност го безпокоеше лъчезарната усмивка на хермафродита, която ясно казваше: „Аз обичам Нейсмит“. Почувства как стомахът му се свива на топка, когато отвърна на поздрава на капитана на „Ариел“.

— Добре дошли на кораба, сър! — Алтовият глас вибрираше от ентузиазъм.

Хермафродитът пристъпи към него и го прегърна. Той се усмихна малко принудено и сърцето му примря. Едва успя да задуши възклицанието си и да не го отблъсне. Изтрая прегръдката, без да се

държи като дръвник, проумявайки ситуацията, макар самообладанието и грижливо подготвените му речи да бяха разгромени. „Той няма да ме целуне, нали?!“

Хермафродитът се отдръпна и сложи ръце на раменете му. Не го целуна. Той въздъхна облекчено. Торн наведе глава, изкривил устни от недоумение.

— Има ли нещо, Майлс?

На „ти“ ли са?

— Съжалявам, Бел. Просто малко съм уморен. Може ли веднага да преминем към инструктажа?

— Вярно, изглеждаш малко уморен. Да събера ли целия екипаж?

— Не... ще ги информираш после. — Планът предвиждаше колкото се може по-малко директни контакти с Дендарии.

— Ела в моята каюта. Докато говорим, ще можеш да си починеш и да пийнеш чай.

Хермафродитът го пусна напред и тъй като не знаеше в коя посока да завие, той се обърна и зачака, сякаш от учтивост предлагаше на Торн да води. Той го поведе през няколко извивки и завойи и се изкачиха един етаж по-горе. Вътрешната архитектура на кораба беше претрупана, както и бе очаквал. Той внимателно си отбелязваше посоките — нали Нейсмит добре познаваше този кораб.

Каютата на капитана на „Ариел“ беше спретната малка войнишка стаичка, а заключените врати на шкафове не позволяваха да се разкрие много от личността на нейния обитател. Но Торн отключи един, за да извади античен порцеланов сервиз за чай, запазен от счупване благодарение на оригиналната опаковка от пенопласт, и две дюзини малки метални кутии с различни видове чай от Земята и от други планети.

— Какъв предпочиташ? — попита Торн.

— Както обикновено — отговори той и се отпусна на ергономичния стол, закрепен неподвижно на пода до малка масичка.

— Можех да се досетя. Кълна се, че някой ден ще те науча да станеш по-смел при избора на чай. — Торн му отправи една усмивка през рамо. Беше ли предназначена да значи нещо като двустранно споразумение? След краткотрайно тракане на домакински съдове Торн постави на масичката красиво изрисувани порцеланова чаша и чинийка. Той взе чашата и започна предпазливо да сърба, докато Торн

закрепваше друг стол към челюстите на пода около масата, после сложи една чаша за себе си и седна с доволно сумтене.

Успокои се, когато установи, че горещата жълта течност беше приятна, макар и стипчива. Захар? Не се реши да поиска. Торн не беше предложил. Сигурно щеше да предложи, ако Нейсмит имаше навика да пие чая си със захар. Невъзможно беше Торн да прави някаква хитра проверка, нали? Ще трябва да го пие без захар.

Наемници, пиещи чай. Запарката не изглеждаше толкова отровна, за да съответствува на изложения арсенал от оръжия, закачени на стената: чифт стънери, имплодер, плазмен лък, блестящ метален арбалет с различни гранати-стрели, окачени на патрондаша, който висеше до него. Торн, изглежда, умееше добре да си служи с всички тези оръжия. Ако наистина бе така, значи едва ли го интересуваше какво пие човекът до него.

— Много си тайнствен. Сигурно този път си ни донесъл нещо хубаво, а? — подхвърли Торн.

— Да, целта на задачата наистина е такава. — Надяваше се, че Торн имаше предвид точно това. Хермафродитът кимна и вдигна въпросително вежди. — Трябва да превземем едно място. Във всеки случай не е от най-сложните неща, които сме предприемали...

Торн се засмя.

— ... но си има своите особености.

— Вероятно няма да е по-трудно, отколкото Дагула Четири. Кажете нещо повече, моля те.

Той потри устните си — патентован жест на Нейсмит.

— Ще унищожим яслата за клонове на Къща Барапутра в Джексън Хол. Ще я заличим.

Торн тъкмо кръстосваше крака. Стъпалата му шумно тупнаха на пода.

— Ще ги убием? — възкликна той изненадан.

— Клоновете ли? Не, ще ги освободим. Всичките.

— Оо! Виж ти! — Торн го погледна видимо облекчен. — За момент си представих ужасна гледка... в края на краищата те са деца. Макар и да са клонове.

— Точно така. — Краищата на устата му се раздвижиха в истинска усмивка, което го изненада. — Радвам се... че имаш такова мнение.

— Как би могло да бъде иначе? — Торн вдигна рамене. — Този бизнес с клонове за трансплантиране на мозъци е най-чудовищната практика в целия каталог от мръсни услуги на Барапутра. Освен ако няма нещо още по-лошо, за което да не съм чул.

— И аз така мисля. — Той се облегна назад, прикривайки изненадата си от тази мигновена подкрепа на неговия план. Беше ли искрен Торн? Той познаваше отблизо ужаса, който се криеше зад този бизнес с клонове. Бе живял сред тях. Не бе очаквал обаче някой, който няма неговите преживявания, да има същата преценка за този бизнес.

Строго казано, Къща Барапутра не беше специализирана за създаване на клонове. Тя се занимаваше с проблемите за постигане на безсмъртие или поне на дълголетие. Тази дейност беше много съблазнителна, защото какво друго можеше да се сравнява с живота? Пазарът беше неограничен. Процедурата, която се предлагаше от Барапутра, не беше идеална, в нея имаше медицински риск... гарантираше се само, че няма да настъпи незабавна смърт. На нея се решаваха да се подложат само богати, коравосърдечни и, трябва да се признае, предвидливи пациенти.

Споразумението беше просто, макар хирургическата процедура да беше дяволски сложна. Клонът се създаваше от телесна клетка на пациента, която се слагаше да се развива в изкуствена утроба, а след раждането се отглеждаше до зряла възраст в яслата на Къща Барапутра — нещо като специален дом за сираци. Клоновете бяха ценни, тъй като тяхното физическо и здравословно състояние бе от изключителна важност. По-късно, когато настъпеше подходящото време, идваше канибализмът. С една операция, за която се твърдеше, че е успешна доста под сто процента, мозъкът на прогенитора^[2] на клона се трансплантираше от остарялото или увредено тяло в дубликата, който все още бе в разцвета на младостта. Мозъкът на клона се класифицираше като медицински брак.

Процедурата беше нелегална на всички планети, свързани помежду си с космически проход, освен на Джексън Хол. Това беше чудесно за криминалните къщи, които работеха на това място. То ги правеше монополисти, гарантираше им сигурен бизнес с много богати пациенти от други планети и възможност да поддържат висококвалифицирани хирургически екипи. Доколкото той самият можеше да каже, отношението на другите светове към този бизнес

беше като към нещо, което не ги засяга много. Огънчето на съчувствие, на справедлив гняв, което съзря в очите на Торн, събуди в него онази болка, с която беше свикнал толкова много, че отдавна бе престанал да я забелязва. Ужаси се, когато разбра, че за малко щеше да се разплаче. Да не му играеха някакъв номер? Той шумно въздъхна — друг маниер на Нейсмит.

Торн свъси вежди в размисъл.

— Сигурен ли си, че трябва да използваме „Ариел“? Чух, че барон Риовал е още жив. Това ще привлече вниманието му.

Къща Риовал беше един от малките конкуренти на Барапутра в нелегалната медицинска дейност. Тя създаваше специално генетически или хирургически обработени хора за различни цели, включително и полови — по същество роби, готови да изпълняват заповеди. Лоши заповеди. А той искаше да унищожи злото. Но какво общо имаше „Ариел“ с барон Риовал? Е, нека Торн да му мисли. Може би хермафродитът по-късно ще му предостави повече информация. Той си напомни при първа възможност да прегледа дневниците на кораба за изпълнявани по-рано мисии.

— Тази задача няма да има нищо общо с Къща Риовал. Ще ги избегнем.

— Надявам се — съгласи се послушно Торн. Той премълча, посръбвайки замислено чая си. — Въпреки че Джексън Хол отдавна се нуждае от прочистване, за предпочитане с атомни оръжия, предполагам, че това не го правим само от добро сърце. Какво, хм, се крие този път зад официалната цел на мисията?

Той се беше подготвил за този въпрос.

— Всъщност за нас е важен само един от клоновете, или по-скоро един от неговите прогенитори, представляващ интерес за нашия работодател. Останалите са просто за камуфлаж. Клиентите на Барапутра имат много врагове. Те няма да знаят кой кого е нападнал. Това скрива самоличността на нашия работодател, която той много желае да се запази в тайна.

Торн самодоволно се усмихна.

— Предполагам, че идеята за тази малка подробност е твоя.

Той вдигна рамене.

— В известен смисъл.

— Не е ли по-добре да знаем кой клон търсим, за да предотвратим някой непредвиден инцидент или ако се наложи бързо да се измъкваме? Работодателят ни жив ли го иска, или пък му е безразлично дали е жив, или мъртъв, ако истинската му цел е старият мръсник, който го е отгледал?

— Иска го жив. Но... за по-голяма сигурност нека приемем, че целта ни е да спасим всички клонове.

Торн разпери ръце в знак на съгласие.

— Що се отнася до мен, няма никакъв проблем. — Очите на хермафродита блестяха от ентузиазъм. Торн неочаквано удари юмука на дясната си ръка в дланта на лявата. Чу се изплющяване, от което той подскочи. — Време е някой да даде един хубав урок на тези джексъновци! Оо, това ще бъде истинско развлечение! — Той оголи зъби в зловеща усмивка. — На каква помощ можем да се надяваме срещу Джексън Хол? На какви кътчета за подслон можем да разчитаме?

— Не разчитай на нищо такова.

— Хм. А какви препятствия могат да се очакват? Разбира се, освен Къща Барапутра, Риовал и Фел?

Къща Фел се занимаваше главно с оръжия. Какво общо имаше Фел с това?

— Колкото знаеш ти, толкова знам и аз.

Торн се намръщи. Очевидно това не беше обичайният за Нейсмит отговор.

— Имам доста вътрешна информация за яслата, но ще мога да те информирам чак след като потеглим. Виж, Бел, едва ли е нужно да ти казвам как да си вършиш работата. Аз ти вярвам. Погрижи се за материално-техническото обезпечаване и оперативната разработка, а аз ще проверя крайните резултати.

Торн се изправи.

— Правилно. За колко деца става дума?

— В Къща Барапутра средно се извършва една трансплантация седмично. Можем да приемем годишно около петдесет. През последната година от пребиваването им там преместват клоновете в специална постройка близо до централата на Къщата за окончателно формиране. Искам да освободим от тази постройка цялата група от последната година. Петдесет или шестдесет деца.

— Всичките натоварени на борда на „Ариел“? Ще бъде доста тясно.

— Всичко трябва да стане много бързо, Бел.

— Разписание ли гоним?

— Трябва да стане колкото се може по-бързо. Всяка седмица закъснение струва един невинен живот. — По този часовник той беше измервал последните две години. „Досега допуснах да се погубят сто живота.“ Само пътуването от Земята до Ескобар му струваше хиляда бетански долара и четири мъртви клона.

— Разбрах — каза тъжно Торн, стана и отнесе чашата си. След това премести стола си и го закрепил в придържащите челюсти пред комуникационния пулт. — Това дете е определено за подлагане на операция, нали?

— Да. Макар че не е само то.

Торн започна да натиска разни клавиши.

— Как стои въпросът със средствата? Това влиза в твоите задължения.

— При тази мисия се плаща в брой при доставка. Необходимите средства, по твоя оценка, може да изтеглиш от фондовете на Флота.

— Добре. Сложи си дланта тук и потвърди сумата, която искам да изтегля. — Торн му поднесе една клавиатура с дактилен сензор.

Без да се колебае, той постави дланта си върху сензора. За негов ужас върху дисплея светна червена сигнална светлина за непознат спесимен. „Не! Това е невъзможно, спесименът трябва да познат, трябва!“

— Проклетата машина. — Торн рязко удари клавиатурата в ръба на масата. — Оправи се. Опитай пак.

Този път той посегна със страх. Компютърът обаче прие новите данни, слава Богу, и издаде категорично съобщение, че го познава. Разтуптяното му сърце започна да се успокоява.

Торн набра на клавиатурата още данни и каза през рамо:

— Нямаш никакви въпроси относно групата, която искаш да участва в мисията, нали?

— Нямам — глухо като ехо отговори той. — Действай. — Трябваше да се измъкне оттук преди напрежението от този маскарад да провали доброто начало.

— Обичайната каюта ли да ти приготвя? — попита Торн.

— Естествено. — Той се изправи.

— Подразбирам, че скоро... — Хермафродитът провери едно показание сред комплекса светлини на дисплея за материално-техническото обезпечаване над видеоекрана на комуникационния пулт. — Дактилната ключалка все още е настроена за твоя отпечатък. Отивай да лягаш. Изглеждаш уморен. Каютата е под контрол.

— Добре.

— Кога пристига Ели Куин?

— Тя няма да участва в тази мисия.

Торн се опули от изненада.

— Наистина ли? — Съвсем необяснимо устните му се разтеглиха в усмивка. — Много лошо. — В гласа му не се чувстваше никакво разочарование. Съперници ли бяха? За какво?

— От „Триумф“ да ми изпратят нещата — нареди той. Да, поредната кражба. — И... нареди да ми изпратят храна в каютата.

— Слушам — отговори Торн и кимна. — Радвам се да видя, че имаш апетит, въпреки че не си се наспал. Дано го задържиш. Знаеш, че се тревожим за теб.

Апетит! По дяволите. Поддържането на малко тегло представляваше една непрекъсната битка. Беше гладувал цели три месеца, за да може да се вмести в униформата на Нейсмит, която беше откраднал преди две години и сега носеше. В него нахлу нова вълна на омраза към прогенитора. Той излезе като козирува небрежно с надеждата, че това ще стимулира Торн да работи по-усърдно и да не мърмори.

Не му оставаше нищо друго освен да опита всички дактилни ключалки в коридора. Надяваше се, че никой Дендариин няма да се появи, докато проверява вратите. Най-после успя да намери каютата си — точно срещу тази на капитана-хермафродит. Докосна сензорната ключалка и вратата безотказно се плъзна и се отвори.

Каятата представляваше малка стая почти като тази на Торн, само че с по-малко техника. Той провери шкафовете. Повечето бяха празни, но в един намери сиво работно облекло и изцапан гащеризон, точно неговия ръст. В малката баня намери комплект почти нови тоалетни принадлежности, включително четка за зъби. На устните му се появи иронична усмивка. Добре оправеното легло, което се

отваряше от стената, изглеждаше изключително привлекателно и той едва не се строполи върху него.

„Нещата тръгнаха. Успях.“ Дендариин го бяха приели. Бяха го приели със същото глупаво сляпо доверие, с което следваха Нейсмит. Като овце. Единственото, което трябваше да прави сега, беше да не преиграе. Най-трудната част беше минала.

Взе набързо един душ и тъкмо обуваше панталоните на Нейсмит, когато пристигна храната. Това, че не беше напълно облечен, послужи като извинение бързо да отпрати човека, който донесе храната. Вечерята се оказа истинска храна, не просто дажба. Бифтек, пресни на вид зеленчуци, истинско кафе, топлата храна — наистина топла, студената — студена, добре подредена на малки порции, точно съобразени с апетита на Нейсмит. Имаше дори и сладолед. Той разбра вкусовете на своя прогенитор и отново се уплаши от това старание на непознати за него хора, които правеха всичко, за да му дадат точно онова, което иска, дори и в най-малките подробности. Вярно, че рангът си има своите привилегии, но това вече беше прекалено много.

Потиснат, той изяде всичко и тъкмо се чудеше дали мъхестото зеленище, което запълваше празното място в чинията, е за ядене, когато звънецът в каютата отново забръмча.

Появи се един ефрейтор — буташе пред себе си във въздуха антигравитационна носилка с три големи кашона.

— А! — възкликна той. — Нещата ми. Остави ги засега на пода в средата на каютата.

— Слушам, сър. Не искате ли ординарец? — Изразът на ефрейтора не оставяше никакво съмнение за кандидата, когото имаше предвид.

— Не... за тази мисия. По-късно ще станем доста много за това малко пространство. Ще мина и без ординарец.

— Ще бъда щастлив, ако ми разрешите да разопаковам нещата ви, сър. Лично съм пакетирал всичко.

— Остави ги така.

— Ако съм пропуснал нещо, само ми кажете и веднага ще изтичам да го донеса.

— Благодаря ти, ефрейтор. — В гласа му прозвуча раздражение. За щастие то подежда като спирачка върху ентусиазма на ефрейтора, който свали кашоните от носилката на пода и излезе глуповато

усмихнат, сякаш искаше да каже: „Ей, нямаш право да ме обвиняваш за това, че се старая“.

Той се усмихна със стиснати зъби и щом вратата се затвори, се зае с кашоните. Все пак за момент се подвоуми, развеселен от собственото си нетърпение. Държеше се като дете на рожден ден. Никога през живота си не беше празнувал рожден ден. Е, сега щеше да навакса.

В първия кашон имаше дрехи — повече, отколкото беше притежавал през целия си живот. Работен гащеризон, комплект долно бельо, официална униформа на военновъздушните сили. Той извади кадифената зелена куртка и вдигна вежди пред великолепието, което се разкри пред него: сребърни копчета, блестящи ботуши, обувки, чехли, пижами — всичко според устава, всичко съвършено скроено и ушито. И цивилни дрехи: осем или десет комплекта в различни планетарни и галактични стилове и социални положения. Ескобарски делови костюм от червена коприна, бараярска полувоенна куртка и тесни като кюнец панталони, трико, бетански саронг и сандали, парцаливо сако, риза и панталони, подходящи за някой нещастен докер. И много бельо. Три различни часовника с вградена комуникационна апаратура: един показващ времето по Дендарию, един много скъп бизнесменски модел и един, на вид евтин и износен, който всъщност се оказа най-добрият военен часовник. И още куп неща.

Наведе се над втория кашон, отвори го и ахна: космическо въоръжение. Пълно космическо защитно облекло, енергийни и животоподдържащи чанти, заредени, с поставени предпазители оръжия. Точно по неговия ръст. Всичко сякаш блестеше със собствен тъмен, адски примамлив блясък. Усети невероятно силен военен мирис — на метал и пластмаса, на енергия и химикали... на засъхнала пот. Извади шлема и загледа учуден тъмното огледало на визьора. Никога не беше носил космически доспехи, макар че ги беше изучавал на холовидеото до прималяване. Зловеща, смъртоносна черупка.

Извади всичко и го подреди на пода. Странни петна, резки и кръпки набраздяваха тук-там блестящите повърхности. Какви оръжия, какви удари, колко силни трябва да са били, за да повредят тази метална повърхност? Какви врагове са стреляли по тях? Всяка рязка, мислеше си той, докато ги опипваше с пръст, е била предназначена да причини смърт. И то не на шега.

Тази мисъл го смути. „Не!“ Той отхвърли студената тръпка на съмнението. „Щом той е могъл да го направи, аз също ще мога.“ Сгъна и прибра в кашона костюма, като се опита да не обръща внимание на кръпките и загадъчните петна върху меката му, абсорбираща подплата. Кръв? Изпращения? Пепел от изгоряло? Масло? Във всеки случай сега всичко беше почистено и обезмирисено.

Третият кашон, по-малък от втория, съдържаеше по-леки доспехи: в тях нямаше вградени оръжия и не бяха предназначени за използване в космоса, а по-скоро за бой при земни условия, при нормална температура и налягане. Най-впечатляващата особеност бяха командните радиослушалки гладкият шлем от дуралуминий с вграден над челото телеметричен и видеопроектор, който представяше точно пред очите на командващия всички данни. Потокът данни се контролираше посредством движения на лицето и гласови команди. Той го остави на полицата с намерение да го проучи внимателно покъсно и извади останалите неща.

Докато привършваше с подреждането на дрехите в шкафовете и чекмеджетата, започна да съжалява, че толкова бързо беше освободил ординареца. Легна на леглото и изгаси осветлението. Когато се събудеше, вече щяха да са на път към Джексън Хол.

Тъкмо заспиваше, когато комуникационната апаратура в каютата започна да звъни. Той се спусна да отговори и успя да произнесе едно „Нейсмит“ — каза го с гласа на човек, събуден от сън.

— Майлс? — прозвуча гласът на Торн. — Групата на командосите е готова.

— Мм. Добре. Напуснете орбита веднага щом сте готови.

— Не искаш ли да ги видиш? — Гласът на Торн показваше, че е изненадан.

Да ги провери! Той пое дъх.

— Да де. Идвам. — Той бързо обу униформените панталони, облече куртка, този път със съответните отличителни знаци и извика на пулта в каютата схема на вътрешността на кораба. За десантните совалки имаше два шлюза. Кой от тях? Той проследи пътя и до двата.

Улучи от първия път. Преди да се покаже, се спря за момент в сянката и тишината на коридора, за да огледа обстановката.

Шлюзът беше изпълнен с около дузина мъже и жени със сиви камуфлажни летателни костюми и купища апаратура и продукти.

Ръчни и тежки оръжия бяха наредени на симетрични пирамиди. Наемниците седяха или стояха, разговаряха шумно, високо и грубо и от време на време избухваха в смях. Бяха едри и яки. Блъскаха се грубо и сякаш само търсеха повод за гръмогласен смях и викове. Всички носеха ножове и други лични оръжия, окачени на колани или в кобури, и сякаш демонстративно бяха накичени с патрондаши. Лицата им бяха неразгадаеми, като на животни. Той преглътна, изправи се и отиде при тях.

Ефектът беше мигновен.

„Строй се“ — извика някой и без по-нататъшни заповеди те се наредиха в две прави мълчаливи редици, а в краката на всеки, или всяка, стоеше личният багаж. Беше по-зловещо от предишния хаос.

Леко усмихнат, той отиде пред тях и си придаде вид, че оглежда всеки поотделно. Един последен тежък камуфлажен костюм изскочи от люка на совалката и тежко тупна на дока: последният, тринадесетият от групата се изправи и отдаде чест.

Той стоеше парализиран от страх. Какво, по дяволите, беше това? Гледаше блестящата катарамна на колана на нивото на очите си, после вдигна глава и опъна шия. Необикновеното същество беше високо към два метра и половина. Огромното тяло излъчваше сила, която почти можеше да се усети — като топлинна вълна, а лицето — лицето беше истински кошмар. Жълто-кафяви очи като на вълк, изкривена повесена уста със зъби като на див звяр — дълги бели кучешки зъби над тъмночервени устни. Огромните ръце бяха с нокти като на граблива птица — дебели, здрави, остри като бръснач, боядисани с тъмночервен лак. Погледът му се върна на лицето на чудовището. Очите бяха изписани със златна боя, на изпъкналите скули бяха залепени златни звездички. Косата, с цвят на махагон, беше прибрана назад и оплетена в причудлива плитка. Коланът беше силно пристегнат, подчертавайки фигурата въпреки широкия сив летателен гащеризон. Съществото... жена ли беше?

— Сержант Таура и Зелената команда са на ваше разположение, сър! — Баритоновият глас на чудовищната жена отекна в шлюза.

— Благодаря. — Прозвуча като шепот и той се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Благодаря, това е всичко. Ще получите заповедите от капитан Торн, а сега сте свободни. — Всички се напрегнаха да го чуят и това го принуди да повтори. — Свободни сте.

Разпръснаха се в безпорядък или може би в някакъв известен само на тях ред, защото шлюзът беше изчистен от вещите с невероятна бързина. Чудовището-сержант със застрашителния ръст се помота около него. Той притисна колена, за да не побегне от него... нея.

Тя каза тихо:

— Благодаря, че си избрал Зелената команда, Майлс. Вярвам, че си ни намерил нещо по-тлъстичко.

Отново на малко име?

— Капитан Торн ще ви запознае с всичко по време на пътуването. Тази мисия е... истинско предизвикателство. — Това ли беше сержантът, който щеше да командва групата?

— Както обикновено капитан Куин ли е запозната с подробностите? — Тя сви рунтавите си вежди.

— Капитан Куин... няма да участва в тази мисия.

Видя как сержантът опули очи от изненада и как зениците ѝ се разшириха. Устните ѝ се дръпнаха назад, оголвайки острият зъби, и в същия момент той разбра, че тази ужасяваща гримаса трябва да е усмивка. По някакъв свръхестествен начин тя му напомни за усмивката, с която Торн беше посрещнал същата вест.

Тя погледна нагоре. В шлюза не беше останал никой от персонала.

— Аха? — Гласът ѝ прозвуча като мъркане. — Добре, любими, аз ще ти бъда телохраниелка. Само ми дай знак...

Какъв знак, какво, по дяволите...

Тя се наведе над него, устните ѝ леко се вълнуваха, ръката с остри тъмночервени нокти го хвана за рамото — за момент си представи как тя му откъсва главата, смъква му дрехите и го изяжда — и чудовището залепи устните си за неговите. Дъхът му спря, пред очите му причерня, той едва не умря. Тя се изправи и го погледна с недоумяващ, обиден поглед.

— Майлс, какво ти става?

Това беше целувка. О, богове!

— Нищо — успя да промълви той. — Бях... болен. Може би не трябваше да ставам, но исках да направя проверка.

Тя изглеждаше много разтревожена.

— Според мен не е трябвало да ставаш... целият трепериш! Едва се държиш на крака. Хайде, ще те занеса до лечебницата. Луд човек!

— Не! Нищо ми няма. Искам да кажа, мина ми. Просто трябва да почивам известно време, за да се възстановя. Това е всичко.

— Добре. Веднага отивай да си легнеш!

— Да.

Той се обърна. Тя го шляпна по бедрото. Той си прехапа езика. Тя каза:

— Добре, че поне се храниш както трябва. Грижиш ли се за себе си, а?

Той ѝ махна през рамо с ръка и побягна, без да се обръща. Това ли е воинската дружба? Между сержант и адмирал? Според него — не. Това беше интимна връзка. „Нейсмит, сексуално плашило, лудо копеле, какво си правил през свободното си време? А пък аз мислех, че не си имал никакво свободно време. Ти си бил необикновен маниакален самоубиец, ако си правил любов с това... чудовище.“

Все още треперещ, той заключи вратата на каютата си и истерично се засмя. Не можеше да повярва. По дяволите, та той беше проучил всичко за Нейсмит, всичко. Не е възможно да е ставало и това. „С такива приятели какви ти врагове?“

Той се съблече, легна и все още напрегнат се замисли върху сложния живот на Нейсмит/Воркосиган. Какви ли още тъпи уловки го очакваха? Най-после една слаба промяна в лекия шум около него, едно леко потрепване на гравитационното поле му показа, че „Ариел“ напуска орбита Ескобар. Беше успял да открадне напълно въоръжен и екипиран бърз кръстосвач и никой не знаеше за това. Бяха на път за Джексън Хол. По пътя към неговата съдба. *Неговата* съдба, не на Нейсмит. Мислите му започнаха да се губят и накрая той заспа.

„Но ако претендираш за собствена съдба — прошепна гласът на неговия Демон тъкмо преди да заспи, — защо не претендираш и за собствено име?“

[1] Клон — генетически еднородно потомство от растения или животни, създадено по пътя на безполово (предимно вегетативно) размножение. — Б.пр. ↑

[2] Биологически или небиологически предшественик. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Излязоха от гъвкавия ръкав на пътническия кораб един до друг, хванати за ръка — Куин, праметнала през рамо торбата си, Майлс, хванал в свободната си ръка летателната чанта. В салона за разтоварване на орбиталната разпределителна станция хората обърнаха глави. Докато минаваха покрай завистливо гледащите мъже, Майлс скрито хвърли самодоволен поглед към придружаващата го жена. „Моята Куин.“

Тази сутрин Куин изглеждаше особено порочна... наистина ли беше сутрин? Трябваше да провери времето на Дендариите флота... и с това почти се беше върнала към присъщото си поведение. Беше напъхала сивия униформен панталон с много джобове в червени ботуши от чортова кожа (стоманените капачета под остриите върхове не се виждаха), завършващи с тънки алени кончове, и го бе превърнала в рекламен модел за маскарад. Бялата ѝ кожа блестеше на фона на късите ѝ тъмни къдрици. Всичко това отвличаше окото от атлетическата ѝ фигура, което можеше да се разбере само ако се знае колко тежеше това проклето облекло.

Светлокафяви очи одухотворяваха лицето ѝ. Съвършените черти на това лице караха мъжете да замлъкват по средата на изречението. Едно очевидно рядко по своята хубост лице, творение на изключително талантлив хирург-художник. Случайният наблюдател можеше да се досети, че за това лице плаща малкият грозен човек, когото тя беше хванала под ръка, и че тази връзка е плод на сделка. Случайният наблюдател никога не би могъл да се досети каква е истинската цена, която тя е платила: старото ѝ лице, изгоряло при битката на Тау Верде. Почти първата загубена битка в служба на адмирал Нейсмит... десет години оттогава? Господи! Случайните наблюдатели са идиоти, реши Майлс.

Последният представител на този вид наблюдатели беше богат ръководител. Напомняше на Майлс на русо цивилно копие на неговия братовчед Иван. През двете седмици пътуване от Серджияр до Ескобар

си беше създал толкова невярна представа за Куин, че се беше опитал да я сваля. Майлс го видя да товари багажа си на антигравитационната носилка и чу последната му въздишка на разочарование и поражение преди да „духне“. Майлс не питаеше към него лоши чувства. Всъщност почти му беше жал за него, тъй като чувството за хумор на Куин беше толкова отвратително, колкото и рефлексите ѝ.

Майлс кимна към оттеглящия се ескобарец и промърмори:

— Значи какво каза накрая, за да се отървеш от него, любов моя?

Куин присви вежди, за да види по-добре лицето, за което говореше Майлс, и се засмя.

— Казах ти, че ще се почувстваш неудобно.

— Не, няма. Каж ми.

— Казах му, че ти би могъл да правиш любов с език и той сигурно реши, че не може да се състезава с теб.

Майлс почервеня.

— Не бих отишла чак дотам, ако още отначало няхах съмнения, че е агент — добави тя извинително.

— А сега сигурна ли си, че не е?

— Да. Много лошо. Можеше да бъде много забавно.

— Сигурно, но не и за мен. Аз бях готов за малка ваканция.

— Да, и, изглежда, добре си се подготвил. Отпочинал си.

— Аз наистина искам по време на пътуването да се представяме като семейна двойка — каза той. — Това ме устройва. — Той пое малко по-дълбоко дъх. — След като прекарваме меден месец, защо да не афишираме и брачната си връзка?

— Ти никога не се предаваш, нали? — Тя поддържаше шеговития тон. Само лекото трепване на ръката ѝ под неговата му подсказа, че думите му са я наранили, и той мълчаливо се прокле.

— Извинявай. Обещах да не засягам тази тема.

Тя вдигна рамене, неочаквано разпери ръце и както си ходеха, агресивно го прегърна.

— Проблемът е в това, че ти не искаш да бъда мадам Нейсмит, Страшилището на Дендари. Ти искаш да бъда лейди Воркосиган на Бараяр. Това е по-нисък пост. Дори ако се омъжа за някой домошар, сляза в гравитационна яма и никога не изляза от нея... не искам да обиждам твоя дом, но Бараяр няма да е ямата, която бих избрала.

„Защо не? Всички го правят.“

— Майка ми те харесва — каза той.

— Аз също. Срещата съм я четири пъти и всеки път все повече ме впечатлява. И все пак... колкото повече съм впечатлена, толкова повече се възмуствам от престъпното прахосване на таланти от страна на Бараяр. Ако си беше останала в колонията Бета, тя вече можеше да бъде главен астроном на Бетанската астрономическа обсерватория. Или да заема всяка друга длъжност, която пожелае.

— На нея ѝ е приятно да бъде графиня Воркосиган.

— Приятно ѝ е да бъде шашардисвана от баща ти, който, трябва да призная, доста си го бива. Иначе за останалата част от кастата на Вор хич не ѝ пука. — Куин млькна преди да стигнат до мястото, от което можеха да ги чуят митничарите на Ескобар. И двамата гледаха залата, без да смеят да се погледнат в очите. — Въпреки цялата ѝ дарба под външната красота тя е уморена жена. Бараяр е изсмукал прекалено много от нея. Бараяр е нейният рак: той бавно я убива.

Майлс мълчаливо поклати глава.

— Теб също, лорд Воркосиган — добави тъжно Куин. Сега беше негов ред да трепне.

Тя го усети и отметна глава.

— Във всеки случай манията ми е адмирал Нейсмит. За мен лорд Воркосиган е послушен, сух, скучен човек. Виждала съм те в дома ти в Бараяр, Майлс. Там си половината от това, което представляваш тук. Обезсърчен някак си, безгласен. Дори гласът ти е по-тих. Изключително странно е.

— Аз не мога... там трябва да се държа прилично. Само преди едно поколение някой с такова необичайно тяло като моето е щял направо да бъде убит в подозрение за клон^[1]. Не мога да променя толкова много нещата за толкова кратко време. Много лесно могат да ме вземат на мушка.

— Затова ли Бараярската имперска сигурност те изпраща на толкова много извънпланетарни мисии?

— Прави го за развитието ми като офицер. Да разшири способностите ми, да повиши опита ми.

— И някой ден ще те привикат у дома за постоянно и като от гъба ще изцедят целия този твой опит за тяхната служба.

— Аз съм на служба при тях, Ели — напомни ѝ той с тъжен и спокоен глас толкова тихо, че тя трябваше да наведе към него глава, за

да го чуе. — Сега, тогава и винаги.

Тя отмести очи.

— Така... значи, когато те привикат за постоянно в Бараяр, аз искам да заема твоя пост. Искам един ден да стана адмирал Куин.

— От моя страна нямаш проблем — каза той мило. Постът, да. Времето на лорд Воркосиган и на неговите хора трябва да свърши. Трябва да се тури край на мазохистичното повтаряне на разговора с Куин. Куин си беше Куин. Той не желаше тя да бъде нещо друго, не дори за... лорд Воркосиган.

Въпреки този самопричинен момент на депресия, когато преминаха през митницата и се отправиха към чудовищната разпределителна станция, очакването да се върне при Дендариите ускори стъпките му. Куин беше права. Той почувства как Нейсмит започва да го изпълва, тръгва някъде дълбоко от психиката му и стига чак до връхчетата на пръстите. Довиждане, глупав лейтенант Майлс Воркосиган, дълбоко прикрит оперативен работник на Бараярската имперска сигурност (който отдавна трябваше да бъде повишен) — здравей, напористи адмирал Нейсмит, космически наемник и галеник на съдбата.

Галеник ли? Той намали темпото, когато достигнаха до редицата кабинни с граждански комуникационни пултове покрай алеята за пешеходци, и кимна към огледалните врати.

— Нека най-напред да видим какво прави Червената команда. Ако тихичко се готвят за почивка, ще отида лично и ще ги засиля.

— Правилно. — Куин хвърли торбата си опасно близко до обутите в сандали крака на Майлс, мушна се в най-близката кабина, пъкна картата в отвора и набра нужния код.

Майлс остави летателната си чанта, седна на торбата на Куин и започна да я наблюдава отвън. Видя собствения си образ в огледалото на вратата на съседната каюта. Тъмните панталони и свободната бяла риза, които носеше, бяха с кройка, неясно загатваща за планетарен произход, но тъй като подхождаха на вида му на пътник, изглеждаха съвсем цивилни. Майлс се успокои и се отпусна. Не беше лошо.

Беше време, когато носеше униформите като костенуркова черупка за защита на уязвимото си ненормално тяло. Една броня за принадлежност, която казваше: „Не се задявайте с мен. Аз имам

приятели.“ Кога започна да не чувства такава крещяща нужда от нея? Не беше сигурен.

Всъщност кога престана да ненавижда тялото си? Бяха минали две години, откакто за последен път беше сериозно ранен при една мисия за освобождаване на заложник, проведена веднага след онази невероятна бъркотия с брат му на Земята. Вече доста време, откакто се беше възстановил напълно. Той изви ръцете си, в които костите бяха заменени с пластмаса, и ги почувства като свои, такива, каквито бяха преди да ги потрошат последния път. Всъщност дори като преди първия път. От месеци не беше имал костновъзпалителни атаки. „Не чувствам никаква болка“ — помисли той и се усмихна. И това не се дължеше само на Куин, макар че Куин беше... голям терапевт. „Просто ставам такъв, какъвто съм си.“

„Радвай се на това, докато можеш.“ Беше на двадесет и осем и несъмнено в някакъв физически разцвет. Чувстваше този разцвет, чувстваше ободряващия порив на апогея. Старостта беше някъде далеч в бъдещето.

Гласове от комуникационната каюта го върнаха към настоящия момент. Куин се беше свързала със Сенди Херелд и казваше:

— Здравей. Върнах се.

— Здравей, Куин. Очаквах те. Какво мога да направя за теб? — Макар седнал настрани, Майлс видя, че Сенди пак е с нова странна прическа.

— Току-що слязох от кораба за скок. Обаждам ти се от разпределителната станция. Искам транспорт, за да взема оцелелите от Червената команда, след което ще се върна на „Триумф“. Какъв им е халът сега?

— Задръж така, ей сега ще видиш. — Лейтенант Херелд показва данни на дисплея от лявата ѝ страна.

По многолюдната алея мина човек в сива наемническа униформа Дендари, видя Майлс и му кимна колебливо, предпазливо, явно неуверен дали с тези цивилни дрехи адмиралът не иска да остане незабелязан. Майлс му отговори с махане на ръка, мъжът се усмихна и отмина. В ума на Майлс изплуваха свързаните с него данни. Травис Грей, полеви техник, в момента назначен на „Перегрин“, наемник от шест години, специалист по съобщителна техника, колекционира

класическа музика от земен произход отпреди напускането на Земята. Колко такива досиета носеше в главата си? Стотици? Хиляди?

Пристигаха и още. Херелд се обърна и събщи:

— Ивс е отпратен на долното ниво, а Бойд се е върнал на „Триумф“ за допълнителна терапия. От Здравен център Бочен съобщават, че са за освобождаване Дархам, Вивиан и Азиз, но най-напред искат да поговорят с някой началник.

— Правилно.

— Кий и Зеласки също искат да говорят.

Куин стисна устни.

— Добре — съгласи се тя с нежелание. Майлс почувства как стомахът леко го присви. Подозираше, че разговорът няма да е лек. — Предай им, че сме тръгнали — каза Куин.

— Слушам, капитане. — Херелд прибра досиетата от видеодисплея. — Ще им предам. Коя совалка ще искате?

— По-малката персонална совалка на „Триумф“ ще свърши работа, освен ако по същото време нямате да товарите нещо от летището на Бочен.

— Не, нищо нямаме за извозване оттам.

— Много добре.

Херелд извърши проверка на видеодисплея.

— Според управлението на полетите на Ескобар след трийсет минути мога да вкарам Совалка-2 в шлюз J-26. Веднага след това ще ви бъде дадено разрешение за излизане.

— Благодаря. Събщи, че като се върнем, капитанът и работодателят на капитана ще дадат брифинг. Колко е часът на Бочен?

Херелд погледна настрана.

— 0906 от 2607 часов ден.

— Значи сутрин. Чудесно. Какво е времето при вас?

— Прекрасно. Ходим по блузи.

— Добре. Няма да се наложи да се преобличам. Щом сме готови да напуснем порт Бочен, ще ви съобщим. Куин изключи^[2].

Майлс седеше на торбата на Куин и гледаше сандалите си, потънал в неприятни спомени. Беше едно от най-трудните контрабандистки приключения на наемниците Дендариини, при което доставяха военни съветници и материали на Марилак в подкрепа на продължилата съпротива срещу сетаганданското нашествие. По време

на последното излитане военната десантна совалка А-4 на „Триумф“, заедно с Червената команда и няколко важни марилаканци на борда, беше засегната от неприятелски огън. Пилотът, лейтенант Дархам, макар и смъртно ранен и изпаднал в шок, успя успешно да върне совалката и с достатъчно ниска скорост и аварийно да акостира на доковете на „Триумф“, за да може спасителната група да свърже аварийния ръкав, да проникне в совалката и да пренесе всички. Успяха да изхвърлят повредената совалка точно преди да експлодира, самият „Триумф“ напусна орбита малко преди сетаганданците да могат сериозно да си отмъстят. И така мисията, която беше започнала като проста, сигурна и тайна, отново завърши с героичен хаос, който Майлс не можеше да понася. Хаоса, не героизма.

Резултатът, след печално изясняване на последствията: дванайсет тежко ранени, седем извън възможностите на „Триумф“ за оживяване, трима трайно и безвъзвратно мъртви. Сега Майлс щеше да разбере колко от втората категория трябваше да премести в третата. През ума му преминаха лица, имена, стотици нежелани факти, свързани с тях. Първоначално смяташе да бъде на борда на тази последна совалка, но беше заминал с по-ранен полет, за да гаси някакъв друг пожар.

— Може би няма да са толкова зле — каза Куин, разгадавайки по израза му какви мисли го вълнуват. Тя му подаде ръка, той се изправи и взе летателната си чанта.

— Самият аз прекарах много време в болница и мога да определя състоянието им — каза той като извинение за мрачната си разсеяност. Една идеална мисия. Какво не би дал за една идеална мисия, в която всичко да върви по план. Може би предстоящата най-после ще бъде такава.

Още щом Майлс и Куин прекрачиха прага на Здравен център Бочен, ги удари болнична миризма. Тук, в криотерапевтичната клиника на Ескобар, с официален договор се лекуваха Дендарии. Миризмата не беше лоша. В никакъв случай не вонеше. Беше просто една странна атмосфера, доближаваща се до тази, създавана от въздушните кондиционери. Но миризмата беше така здраво свързана с изживяната от него болка, че пулсът му се ускори. „Удряй или бягай.“ Неудачно. Той дишаше дълбоко, за да успокои вътрешното си треперене, и се

огледа. Фоайето беше в съвременния стил на техническите постройки в Ескобар, мебелирано чисто, но евтино. Големите инвестиции бяха на втория етаж в криогенната апаратура, лабораториите за регенерация и операционните зали.

Един от старшите сътрудници в клиниката, доктор Арагон, слезе да ги поздрави, след което ги покани в кабинета си на втория етаж. Майлс хареса кабинета на доктор Арагон — беше запълнен с много информационни дискове, диаграми и отделни отпечатъци на статии, което свидетелствуваше, че той е технократ, изучаващ задълбочено и непрекъснато какво става по света. Майлс хареса също и самия Арагон — едър човек с бронзова кожа, аристократичен нос, посивяваща коса, дружелюбен и откровен.

Доктор Арагон изглеждаше нещастен, че не може да съобщи подобри резултати. Майлс реши, че това наранява гордостта му.

— Вие създавате такива каши, а след това искате чудеса — оплака се той вежливо, настанявайки се в стола си, след като Майлс и Куин бяха седнали. — Ако искате да осигурите чудеса, трябва да започнете от самото начало, още със самата подготовка на пациентите за лечение.

Арагон никога не ги наричаше трупове или с някакви други изнервящи прякори, измисляни от войниците. Винаги „пациенти“. Това беше другото нещо, което Майлс харесваше в ескобарския лекар.

— Изобщо, за нещастие, жертвите ни не пристигат по определен ред, по разписание, един по един — каза Майлс, което трябваше да послужи почти като извинение. — В този случай имахме в шлюза за болни двайсет и осем души с най-различна степен на нараняване — изключителни травми, изгаряния, химически увреждания — всичко едновременно. Сортирането на пострадалите за такова кратко време става много грубо. Моите хора правят всичко, каквото могат. — Той помисли малко, после продължи: — Смятате ли, че ще бъде полезно санитарите ни да получат известна квалификация по най-новите техники и бихте ли се съгласили да проведете такъв семинар?

Доктор Арагон замислено разпери ръце.

— Би могло да се направи нещо. Преди да си тръгнете, говорете с Маргара.

Куин видя, че Майлс кимна, и си отбеляза на панела за доклад.

Доктор Арагон изкара на комуникационния си панел диаграми.

— Първо най-тежките случаи. Нищо не можем да направим за господин Кий и госпожа Зеласки.

— Виждам... рана^[3] на главата на Кий. Не съм изненадан. — „Смачкана като пъпеш.“ — Но ние имахме на разположение криокамера и се опитахме да го спасим.

Доктор Арагон кимна с разбиране.

— При госпожа Зеласки проблемът е същият, макар по-малко очевиден. При травмата е нарушена силно черепната циркулация и кръвта от мозъка ѝ не е била правилно източена, а и криотечностите не са залети правилно. Между кристалното замразяване и хематомата^[4] нервното поражение е пълно. Съжалявам. Телата им са в моргата. Очакваме вашето разпореждане.

— Желанието на Кий е тялото да бъде върнато на семейството му за погребение в неговия свят. Нека вашия погребален отдел подготви кораб и го изпрати по обичайните канали. Ние ще ви дадем адреса. — Той кимна към Куин, която отново си взе бележка. — Зеласки не е посочила семейство или близки роднини — някои Дендарии просто нямат или не желаят да посочват такива и ние не настояваме. Но тя веднъж била казала на някои от другарите си от командата, какво би желала да се направи с праха ѝ. Моля останките ѝ да се кремират и да се върнат на „Триумф“, където да се предадат на нашия Здравен отдел.

— Много добре. — Арагон прекрати излагането на диаграмите на видеодисплея и те изчезнаха като пропаднали духове. На тяхно място извика други.

— Господин Дархам и госпожа Вивиан понастоящем са само частично излекувани от първоначалните си наранявания. И двамата страдат от, бих го нарекъл, нормална нервно-травматична и криоамнезия. При господин Дархам загубата на паметта е по-голяма, отчасти поради усложнения, дължащи се на извършените пилотски нервни имплантации, които, уви, трябваше да извадим.

— Ще може ли да му се имплантира друга приемо-предавателна система?

— Рано е да се каже. Бих казал, че възстановяването и на двамата върви добре, но най-малко до една година няма да могат да се върнат на военна служба. А и когато се върнат, ще бъде необходимо да преминат продължително повторно обучение. И за двамата препоръчвам, ако, разбира се, е възможно, да се върнат в семейна

среда. Познатата обстановка след време ще помогне и ще стимулира възстановяване на паметта.

— Семейството на лейтенант Дархам е на Земята. Ще се постараем да отиде там. Вивиан е от Малката станция. Ще видим какво можем да направим за нея.

Куин енергично закима и отново си взе бележки.

— В такъв случай мога да ги изпиша още днес. Тук направихме всичко, което беше по силите ни, а останалото могат да направят и обикновените здравни центрове. Сега... остава вашият господин Азиз.

— Моят боец Азиз — коригира Майлс определението. Азиз, двайсет и една годишен, беше три години в Дендариин, беше кандидатствал и беше приет в офицерска школа.

— Господин Азиз е... отново жив. Това ще рече, че тялото му може да се самоподдържа без всякакви системи, с изключение на един малък проблем с регулирането на вътрешната температура, която, изглежда, се възстановява от само себе си.

— Но Азиз няма рана на главата. Какво му е? — попита Майлс.
— Да не би да искате да кажете, че ще се превърне в зеленчук?

— Страхувам се, че господин Азиз е жертва на лоша предкриогенна подготовка. Очевидно кръвта му е била източена набързо и недостатъчно пълно. В нервните центрове на мозъчната му тъкан са останали малки замръзнали хемокристали. Ние ги извадихме и провокирахме израстване на нови, които последователно започват да действат. Но неговата индивидуалност трайно е изгубена.

— Всичко?

— Може би ще може да запази малка част безразборни спомени. Сънища. Но няма да може да възстанови нервните си пътища посредством нови връзки, защото има загубена тъкан. Животът си новият човек ще започне почти като пеленаче. Между другото, той е загубил и говора си.

— Ще възстанови ли интелигентността си? Макар и след време?
Доктор Арагон се колеба много дълго преди да отговори.

— След няколко години може би ще може да извършва някои прости движения, с които да се обслужва.

— Разбирам — каза Майлс и въздъхна.

— Какво възнамерявате да правите с него?

— Той също е от онези, които не са посочили роднини. — Майлс отново въздъхна. — Ще го предадем в някое заведение за дългосрочни грижи тук на Ескобар. Такова с добър терапевтичен кабинет. Ще ви помоля да ми препоръчате някое. Ще преведа малък фонд за покриване на разноските, докато оздравее и започне сам да се издържа. Колкото и дълго да продължи това.

Доктор Арагон кимна и двамата с Куин си взеха бележки.

След като уредиха всички административни и финансови въпроси съвещанието свърши. Майлс настоя да намине да види Азиз преди да вземат другите двама оздравяващи.

— Няма да може да ви познае — предупреди доктор Арагон, когато влязоха в болничната стая.

— Няма значение.

На пръв поглед, въпреки неугледния болничен халат, Азиз нямаше вид на човек, когото Смъртта чака да прибере. Лицето му поради естественото ниво на меланин^[5] не беше болезнено бледо. Но той лежеше неподвижен, измършавял, извит под завивките. Страниците на леглото бяха вдигнати и това създаваше неприятното впечатление за ковчег. Куин застана до стената и скръсти ръце. Тя също имаше неприятни асоциации с болници и клиники.

— Азиз — повика го тихо Майлс, наведен над него. — Азиз, чуваш ли ме?

Погледът му моментално се съсредоточи, но след това отново започна да блуждае.

— Зная, че не можеш да ме познаеш, но по-късно трябва да си спомниш това. Ти беше добър войник, умен и силен. Ти остана с другарите си при злополуката, прояви самодисциплина, с което спаси много животи. — „Други, не своя.“ — Утре ще отидеш в друга болница, където ще ти помогнат да се възстановиш. — „Между непознати. Много непознати.“ — Не се безпокой за парите. — „Той не знае какво означава думата «пари».“ — Когато имам възможност, ще идвам да те виждам — обеща Майлс. На кого обеща? На Азиз? Азиз вече не съществуваше. На себе си? Гласът му притихна и накрая престана да се чува.

Слуховата стимулация накара Азиз да се раздвижи и да издаде силни неразбираеми стонове. Очевидно не можеше да контролира

силата на гласа си. Въпреки голямото си желание Майлс не можа да схване тези звуци като опит за общуване. Само животински рефлекс.

— Погрижете се за него — каза той и излезе разтреперан в коридора.

— Защо си причини тази болка? — попита Куин злобно. Скръстените ѝ ръце, обгърнали тялото ѝ, мълчаливо добавиха: „А също и на мен?“

— Първо, защото той буквално умря за мен. И второ — той се опита да смекчи думите си, — не намираш ли някакво маниакално очарование да гледаш в лицето онова, от което най-много се страхуваш?

— От смъртта ли се страхуваш най-много? — любопитства тя.

— Не. Не от смъртта. — Той потърка челото си, питайки се дали да продължи. — От загубата на ума. Планът на моята игра през целия ми живот е почивал върху това. — Той нервно сви рамена. — Защото бях малко, адски умно копеле, което можеше да измисля различни номера на противниците си и от време на време да ги пуска в действие. Без ум... Без ум не представлявам нищо. — Той се изпъна, за да потисне напрежението, което почувства в стомаха си, изправи рамене и ѝ се усмихна. — Да тръгваме, Куин.

След Азиз, с Дархам и Вивиан не беше толкова трудно. Те можеха да ходят и да говорят, макар и с почивки, а Вивиан дори разпозна Куин. Закараха ги до шлюза на совалката в наета наземна кола и Куин, замислена за незаздравелите им рани, овладя настроението си и не караше в обичайния си стил „да става каквото ще“. Когато се качиха в совалката, Майлс сложи Дархам да седне при пилота — колега и другар — и когато стигнаха „Триумф“, Дархам не само си беше спомнил името на човека, но и някои процедури по управлението на совалката. Майлс предаде двамата оздравяващи на здравния работник, който ги посрещна в коридора на шлюза, и лично ги съпроводи до болничния шлюз, тъй като те се бяха изтощили от краткото пътуване. Видя как влязоха там и се почувства малко по-добре.

— Скъпо — отбеляза Куин замислено.

— Да — въздъхна Майлс. — Рехабилитацията започва да поглъща ужасно много от бюджета на здравния департамент. Може би ще трябва да отдели счетоводството на флота, така че медицината да не се окаже застрашително окастрена. Но какво да се прави? Моите бойци са ми безгранично верни. Аз не мога да не им се отблагодаря по достойнство. Освен това — той се усмихна, — плаща Бараяр.

— Шефът на твоята ИмпСи прегледа сметките ти, докато ти даваше брифинг за мисията си.

— Илян непрекъснато трябва да обяснява защо всяка година в неговото ведомство изчезват средства, достатъчни за поддържане на една частна армия, без да признава съществуването на такава армия. Някои имперски счетоводители са склонни да го обвинят в неефективно ръководство, което много го... тревожи.

Пилотът на совалката влезе в коридора, запечата шлюза и кимна на Майлс.

— Докато ви чаках на шлюза Бочен, сър, чух една малка история по местната информационна мрежа, която може би ще ви е интересна. Тук на Ескобар новините са малко. — Човекът леко се повдигаше на пръсти.

— Кажи я, сержант Ла Жоли. — Майлс вдигна вежди в очакване.

— Сетаганданците съобщили, че се изтеглят от Марилак. Квалифицирали го като... чакай да видя как беше. „Поради големия успех в културните връзки ние пренасочваме полицията към местните проблеми.“

Майлс весело стисна юмруци.

— С други думи, те изоставят марионетното си правителство! Ха! — Той подскочи и удари Куин по гърба. — Чу ли, Ели! Спечелихме! Искам да кажа, те спечелиха, марилаканците. — „Нашите жертви са изкупени.“

Успя да се овладее, без да избухне в сълзи или да направи друга подобна глупост.

— Направи ми една услуга, Ла Жоли. Съобщи новината във флота. Предай им, че съм казал: „Браво, момчета! Добра работа свършихте.“

— Слушам, сър. С удоволствие. — Пилотът се усмихна весело, отдаде чест и затича по коридора.

Лицето на Майлс се разтегна в усмивка.

— Виждаш ли, Ели. Това, което Илян току-що е платил, е хиляда пъти по-малко от спечеленото. Една успешна планетарна мисия — отначало спирана, след това забатачена, задържана, провалена! А после... — Той възбудено прошепна: — Аз я проведох. Аз станах причина за успешния ѝ край.

Куин също се усмихваше, но една от прекрасните ѝ вежди се изви иронично.

— Чудесно, но ако правилно съм прочела между редовете, мисля, че Бараярската имперска сигурност желаше сетаганданските въоръжени сили да бъдат ангажирани в партизанска война с Марилак. За неопределено време. Да се отклони вниманието на сетаганданците от границите на Бараяр и местата за скок.

— В писменото нареждане не се споменава такова нещо. — Майлс оголи застрашително зъби. — Единственото, което каза Саймън, е: „При възможност помогнете на марилаканците“. Такава беше заповедта.

— Но ти знаеш адски добре какво всъщност е искал той.

— Четири кървави години бяха достатъчно. Аз не предадох Бараяр. Нито пък някой друг.

— Така ли? Ако Саймън Илян е по-голям макиавелист от теб, в такъв случай как е надделяла твоята версия? Някой ден, Майлс, ще даваш мило за драго, за да се отделиш от онези хора. И тогава какво ще правиш?

Той се усмихна и поклати глава, избягвайки отговора.

По пътя към каютата си на „Триумф“ почти хвърчеше от радост. След като погледна крадешком, за да е сигурен, че в коридора няма никой, прегърна Куин и я целуна. Продължителна целувка, която трябваше да им държи влага за дълго, тъй като тя си отиде в нейното помещение. Той влезе в каютата. Шумът от затварянето на вратата се сля с въздишката му. Отново у дома.

За половината от психиката му това бе негов дом. Той хвърли летателната си чанта на леглото и се отправи направо към банята. Преди десет години в момент на отчаяние лорд Майлс Воркосиган беше измислил адмирал Нейсмит, чиято самоличност грижливо пазеше в тайна, и безразсъдно беше променил начина си на командване

на набързо преименуваните Дендарии наемници. Бараярската имперска сигурност беше намерила тази дегизировка за полезна... всъщност не. Той убеждава, интригува, демонстрира, принуждава ИмпСи да намери приложение на тази дегизировка. „Внимавай в онова, което претендираш, че си. Внимавай наистина да не се превърнеш в него.“

Кога адмирал Нейсмит бе престанал да бъде просто фигурант? Постепенно, но главно когато неговият наставник комодор Тънг се оттегли. Или може би хитрият Тънг бе разбрал преди Майлс, че службите, които издигат Майлс преждевременно до по-висок ранг, вече не са желани. Докато стоеше под душа, в главата му се появиха цветните образи от видеодисплея на организацията на Независимия Дендарии флот: персонал — оборудване — администрация — материално-техническо снабдяване. Знаеше всеки кораб, всеки наемник, всяка совалка и оръдие. Той знаеше как трябва да се комплектуват, какво да се направи първо, второ, трето, двацето, да постави всяка изчислена бойна единица в точното място на тактическия план. Това беше опит, той можеше да гледа кораб като „Триумф“ и да вижда с ума си направо през стените всеки технически детайл, всяка силна и слаба страна; да гледа дадена група командоси или масата за брифинг, заобиколена от капитани или работодатели на капитани и преди тях самите да знае какво ще каже всеки. „Аз съм на върха. Най-после съм на върха на всичко това. С този лост мога да повдигна света.“ Той превключи душа на „сухо“ и се завъртя под струята топъл въздух. После излезе от банята, продължавайки да се кикоти. „Обичам това.“

Кикотенето му замря и се превърна в недоумение, когато отключи вратата на шкафа, където стоеше униформата му, и не я намери. Дали ординарецът беше взел всичко за почистване или поправка? Недоумението му нарасна, когато отвори другите чекмеджета и намери само жалки остатъци от различните цивилни дрехи, които беше носил, когато беше опънал веригата на своята самоличност една халка по-нататък и беше играл ролята на шпионин за Дендарии. Плюс част от износеното му долно бельо. Гол и раздразнен, той отвори долапчето за дрехи, където държеше бойните си костюми. Празно. Положението беше почти шокиращо. Да не би някой да беше занесъл всичко за ново калибриране или за прибавяне

на тактически програми, или пък за нещо друго? Ординарецът му обаче трябваше досега да ги е върнал. Какво щеше да стане, ако му дотрябваха спешно?

Закъсняваше. Неговите хора вече се събираха. Някога Куин беше казала, че той може да ръководи и гол и да накара хората около него да се чувстват прекалено навлечени. За момент изпита желание да провери това твърдение, но си представи нелепата сцена и си облече ризата, панталоните и сандалите, които носеше при пристигането. Вече не му беше необходима униформа, за да доминира в залата за брифинг.

На път за залата се размина със Сенди Херелд, която се връщаше от дежурство, и приятелски ѝ кимна. Тя се обърна и тръгна към него изненадана.

— Нима вече дойдохте, сър! Толкова бързо!

Той едва ли би нарекъл неколкоседмичното си пътуване до щаба на Бараярската империя много бързо. Тя сигурно имаше предвид пътуването му със совалката.

— Продължи само два часа.

— Какво? — Тя сбърчи нос и го гледа, докато стигна до края на коридора.

Залата за брифинг беше пълна със старши офицери, които го чакаха. Той махна с ръка и се качи на тръбния подежник.

Залата беше приятно позната, чак до редицата лица около тъмната лъщяща маса. Капитан Осон^[6] от „Триумф“, Елена Ботари-Джесек, наскоро произведена в капитан на „Перегрин“. Нейният съпруг, комодор Баз Джесек, флотски инженер, натоварен в отсъствието на Майлс с всички дейности по ремонта и преоборудването на Дендариите флота на Ескобарска орбита. Тази двойка бараярци, заедно с Куин, бяха между малцината Дендариите, уведомени за двойната идентичност на Майлс. Също и Трузилио, капитанът на „Джейхок“ и една дузина други — всичките проверени и верни. Негови хора.

Бел Торн от „Ариел“ беше zákъснял. Необичайно. Една от важните характеристики на Торн беше ненаситното му любопитство. За бетанския хермафродит брифингите за нова мисия бяха истински подарък. Докато го чакаха, Майлс се обърна към Елена Ботари-Джесек.

— Използува ли случая да посетиш майка си на Ескобар?

— Да, благодаря. — Тя се усмихна. — Беше... приятно да имам малко свободно време. Имахме възможност да говорим за някои неща, за които никога не бяхме говорили.

Било е хубаво и за двете, реши Майлс. От тъмните очи на Елена беше изчезнало поне малко от постоянното ѝ напрежение. Все по-добре и по-добре, малко по малко.

— Добре.

Вратите със съскане се отвориха и той вдигна поглед. Беше Куин, със запечатани папки в ръка, беше в неофициална офицерска униформа, в която, изглежда, се чувстваше много удобно. Подаде папките на Майлс, а той ги постави на комуникационния пулт и изчака една минута. Бел Торн още не беше дошъл.

Разговорите престанаха. Офицерите го гледаха внимателно. Трябваше да започва. Все пак, преди да включи дисплея на пулта, той попита:

— Има ли някаква причина, поради която капитан Торн да закъснее?

Те го погледнаха, после се заоглеждаха. „Невъзможно е да се е случило нещо лошо на Бел, защото той щеше да ми се обади.“ Въпреки това почувства в стомаха си малка оловна топка.

— Къде е Бел Торн?

По негласно споразумение всички избраха за говорител Елена Ботари-Джесек. Много лош знак.

— Майлс — започна тя колебливо, — трябваше ли Бел да се върне преди вас?

— Да се върне? Къде е отишъл?

Тя го гледаше, сякаш си е изгубил ума.

— Преди три дни Бел замина с теб, с „Ариел“.

Куин енергично тръсна глава.

— Това е невъзможно.

— Преди три дни ние все още бяхме на път за Ескобар — каза Майлс. Оловната топка се превръщаше в материя от неутронна звезда. Той въобще не беше съумял да овладее залата. Всъщност тя, изглежда, му се изплъзваше.

— Вие взехте Зелената команда. Бел каза, че това е нов договор — добави Елена.

— Това е новият договор — почука Майлс на култа. Тръгвайки от центъра на стомаха, в ума му започна да се оформя ужасно обяснение. Насядалите около масата започнаха да се разделят на два неравни лагера: ужасяващо предположение на лицата на малцинството, участвало в онази каша на Земята преди две години — оо, те бяха прави тогава, — и пълно объркване на лицата на мнозинството, което не бе участвало директно.

— Къде съм казал, че отивам? — попита Майлс. Мислеше, че тонът му е спокоен, дори приятелски, но няколко души се изплашиха.

— Джексън Хол. — Елена го гледаше право в очите с онзи твърд поглед, с който зоологът разглежда дисекцията на някой животински вид. Неочаквана липса на доверие.

„Джексън Хол. Това обяснява всичко.“

— Бел Торн? „Ариел“? Таура? С минаване през десет космически прохода до Джексън Хол? — Майлс се задави. — Мили Боже!

— Но ако вие сте вие — каза Трузилио, — кой беше онзи преди три дни?

— Ако вие сте вие — глухо повтори Елена. Групата на посветените също започна да гледа намръщено.

— Вие разбирате — обясни Майлс с глух глас на онази част от присъстващите, които дявол знае какво си мислеха, — че някои хора имат лош двойник. Аз не съм толкова щастлив. Аз имам двойник идиот.

— Твоят клон — каза Елена Ботари-Джесек.

— Моят брат — коригира я той моментално.

— Малкият Марк Пиер — каза Куин. — Оо... мамка му!

[1] Вероятна грешка на преводача; всъщност трябва да е „в подозрение за мутант“. Бел.Mandor. ↑

[2] Друга странна грешка на преводача; по-нормален превод е „Куин, край“. Бел.Mandor. ↑

[3] Отново странен превод; по-добре е „Видях... раната на главата...“. Бел.Mandor. ↑

[4] Оток, образуван от бърз кръвоизлив, ограничен от съединителна тъкан. — Б.пр. ↑

[5] Черен или тъмнокафяв пигмент в тялото на човека и някои животни. — Б.пр. ↑

[6] В другите книги от поредицата името е Оусън. Бел.Mandor. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Гадеше му се, каютата се люлееше, пред очите му притъмняваше. Странните усещания от преминаването през прохода бяха изчезнали почти веднага, но оставиха една неприятна соматична^[1] реверберация^[2], като от удар на огромен гонг. Той пое дълбоко дъх. Беше четвъртият скок през това пътуване. Трябваше да направят пет скока на мъчителни зигзази през прехода от Ескобар до Джексън Хол. „Ариел“ пътуваше вече трети ден и беше изминал почти половината път.

Той огледа каютата на Нейсмит. Не можеше да продължи да се крие тук, да се преструва, че е болен, че е изпаднал в някой от типичните за Нейсмит пристъпи на мрачно настроение. Торн се нуждаеше от големи подробности, за да планира нападението на Дендарии върху яслата за клонове. Той беше използвал бездействието си да проучи дневниците от мисиите на „Ариел“ чак до първата му неочаквана среща с Дендарии преди две години. Сега знаеше много повече за наемниците и мисълта за откровен разговор с екипажа на „Ариел“ го плашеше по-малко.

За нещастие в дневника имаше много малко, което би му помогнало да разбере как е изглеждала първата му среща с Нейсмит на Земята от гледна точка на Дендарии. Дневникът акцентираше на отчетите за рехабилитация на наемниците и ремонта на техниката, на пазарлъците с различните доставчици и на техническите отчети. В потока от данни беше намерил само едно съобщение, което предупреждаваше всички капитани на кораби, че на Земята са видели клона на адмирал Нейсмит, който може да се опита да се представи за адмирала. То обаче даваше информация (неправилна), че при медицински преглед костите на краката на клона ще приличат на истински, а не на пластмасови заместители, и разпореждаше при арестуване на мошеника да се използват само стънери. Никакви обяснения, никакви по-сетнешни проверки. Всички заповеди на Нейсмит/Воркосиган бяха само устни и, във всеки случай,

недокументирани от съображения за сигурност. Практика, добре дошла за него.

Той се облегна в ергономичния стол и погледна към екрана на комуникационния пулт. В данните на Дендарии го наричаха Марк. Последното нещо, наложено му от другите. Майлс Нейсмит Воркосиган беше казал: „Марк Пиер. По право ти си лорд Марк Пиер Воркосиган от Бараяр.“

Той не беше бараярец и никога не би отишъл на Бараяр, ако зависеше от него. „Ти не си мой брат, Касапина на Комар не е мой баща.“ Умът му за хиляден път отхвърли отсъстващия му прогенитор. „Моя майка е един утробен репликатор.“

Но силата на внушението бе подкопавала удовлетворението му от всеки псевдоним, който беше опитвал да си припише, макар че беше разглеждал списъка с имена, докато го заболят очите. Драматични имена, обикновени, екзотични, чужди, прости, глупави. Ян Вандермарк беше псевдонимът, който беше използвал най-дълго, като най-добро приближение до неговата самоличност.

„Марк! — беше извикал Майлс, докато го влачеха, доколкото му беше известно, към смъртта му. — *Името ти е Марк!*“

„Аз не съм Марк. Аз не съм твоят проклет брат, проклет маниак.“ Отричаше разгорещено и категорично, но когато ехото от казаното заглъхна, в тишината на черепа му, изглежда, изобщо не беше останал никой.

Главата го болеше, чувстваше смазваща напрегнатост, която запълзя нагоре по гръбначния стълб, през раменете и врата и се разпростря под тила. Той разтри силно врата си, но напрежението просто премина през ръцете му и отново се върна в раменете.

Не е негов брат. Но ако трябваше да е съвсем точен, Нейсмит не можеше да бъде винен, че го е докарал на бял свят по същия начин, по който другите прогенитори бяха създали свои клонове в Къща Барапутра. Оо, да, те бяха генетично идентични. Това беше въпрос на... намерение, може би. И на пари.

Лорд Майлс Нейсмит Воркосиган бил точно шестгодишен, когато от биопсията^[3] от някаква клинична лаборатория на Бараяр била открадната тъкан. Станало по време на последното издихание на комаранската съпротива пред имперското нашествие на Бараяр. Никой — нито бараярците, нито комаранците, не се интересувал от сакалото

дете Майлс. Интерес проявявал единствено неговият баща — адмирал-граф Арал Воркосиган, регент на Бараяр, завоевател (или касапин) на Комар. Арал Воркосиган бил душата и умът на операцията, превърнала Комар в първото извънпланетно завоевание на Бараяр и с това станал прицел на комаранската съпротива и отмъщение. Надеждата за успешна съпротива след време угаснала. Надеждата за отмъщение обаче тлеела в горчивината на изгнанието. Лишена от армия, от оръжие, от подкрепа, една комаранска група подготвила бавно, налудничаво отмъщение: да ударят бащата посредством сина, когото той обичал безумно.

Подобно на магьосниците от старите легенди комаранците се съюзили с дявола, за да постигнат необходимата прилика. „Страхотен клон!“ — мислел дяволът и се смеел с беззвучен смях. Но нещата тръгнаха лошо. Сакатото истинско дете, отровено още преди раждането си от друг жесток враг на баща му, растяло странно, непредсказуемо. Неговият генетичен дубликат растял нормално... и това бил първият симптом, че бил различен от другите клонове. Когато другите клонове отиваха на лекар за лечение, те се връщаха по-силни, по-здрави, растяха по-бързо. Всеки път, когато отиваше той, а той ходеше често, болезнените „лечебни“ процедури го правеха още по-болен, по-объркан. Протезите, които поставиха на костите на врата и на гърба му, изглежда, не можеха да му помогнат достатъчно. Те го превърнаха в гърбаво джудже, сякаш го притискаха в някаква преса, някакъв калъп. Сега вече знаеше. „Можех да бъда нормален, ако Майлс Воркосиган не е бил сакат.“

Когато за първи път започна да подозира истинското предназначение на своите събратя клонове — защото между децата се носеха най-страшни слухове, тъй като учените, които ги създаваха, не можеха да упражняват над тях абсолютен контрол, — растящите му телесни деформации станаха източник на тиха скрита радост. Сигурно не биха могли да използват такова момче за трансплантация на мозък. Можеше да го отхвърлят... можеше да се спаси от приятните, усмихващи се прислужници-тъмничари.

И когато навърши четиринайсет години и неговите комарански собственици дойдоха да го вземат, той като по чудо се спаси от участието на клоновете. Започнаха тренировките. Безкрайни, уморителни занимания, упражнения, системно обучение. Отначало съдбата му,

независимо каква щеше да бъде, изглеждаше блестяща в сравнение с неизбежния край на неговите другари от яслата. Той приемаше с желание подготовката, за да може да замести своя прогенитор и да нанесе жесток удар заради милия Комар — място, което никога не беше виждал, на лошия Бараяр, който също никога не беше виждал. Но обучението да бъде Майлс Воркосиган се превърна в нещо като участие в надбягването в парадокса на Ксенократ^[4]: независимо колко много научаваше той, колко енергично се упражняваше и колко сурово го наказваха за допусканията грешки, Майлс научаваше все повече неща, усвояваше все по-бързо. Тоест, продължаваше да се развива в интелектуално и във всяко друго отношение.

Символичното надбягване стана буквално когато комаранските учители се заеха практически да извършат подмяната. Те преследваха неуловимия лорд Воркосиган около проходите, без никога да разберат, че когато бе изчезнал, той бе престанал да съществува и се бе появил адмирал Нейсмит. Комаранците така и не откриха истината за адмирал Нейсмит. Нито пък имаха никакви планове, но случайността срещна двамата преди две години на Земята, точно там, където преди двайсет години бе започнала цялата тази тъпа надпревара в подготовката на отмъщението.

Закъснението във времето бе критично по начин, който комаранците дори не бяха забелязали. Когато бяха започнали да преследват Воркосиган, създаденият от тях клон бе на върха на умственото си развитие, твърдо убеден в целите на проекта, безрезервно ангажиран. Не бяха ли те, които го бяха спасили от неизбежната съдба на клоновете? Осемнайсет месеца наблюдаване на техните измами, осемнайсет месеца пътуване, запознаване със света, достъп до нецензурирани новини, осемнайсет месеца, през които бе усвоявал нови възгледи, през които някои хора дори бяха посели в него семето на тайни съмнения. И, направо казано, би било невъзможно да се постигне дори груба имитация на галактическото образование на Воркосиган, без той да се научи да мисли самостоятелно. На всичко отгоре му направиха и подлудяващо болезнената операция за замяна на напълно здравите кости на краката му с пластмасови, само защото такива били и на Воркосиган. Тогава в ума му неусетно се настани натрапчивата мисъл: какво би станало, ако Воркосиган си счупи врата?

Да натъпчат главата му с всичко, което знаеше лорд Воркосиган, по същество беше трансплантация на мозък, подобна на онази, която се прави с вибрационен нож и жива тъкан. Който се готви за отмъщение, трябва да копае два гроба. Но комаранците вече бяха изкопали втория гроб — за него. За лицето, което той никога не би могъл да стане, за човек, който може би щеше да бъде, ако не бе принуждаван с шокова палка непрекъснато да се бори да е някой друг.

Понякога не беше сигурен кого мрази повече: Къща Барапутра, комаранците или Майлс Нейсмит Воркосиган.

Изключи комуникационния пулт и стана да вземе ценното си кубче с данни от джоба на униформата, където го беше скрил. После се изми, почисти си космите и облече нови, необличани сиви офицерски дрехи. Това беше правило, което си беше самоналожил. Нека Дендарии виждат само лъскавата външност, а не вътрешността му.

Стегна се, излезе от каютата, пресече коридора и натисна звънеца на каютата на капитана-хермафродит.

Не чу никакъв отговор. Отново позвъни. След малко се чу неясният глас на Торн:

— Кой е?

— Нейсмит.

— Оо, влез, Майлс. — Гласът му бе развълнуван.

Вратата безшумно се плъзна, той влезе и разбра причината за закъснението: беше събудил Торн от сън. Хермафродитът се беше излегнал на леглото, подпрян на лакът, разрошен, свободната му ръка бе до дистанционното управление, с което беше отключил.

— Извинявай — каза той и отстъпи назад, но вратата зад него вече се беше затворила.

— Няма нищо. — Хермафродитът сънливо се усмихна, изви тялото си и потупа подканящо по леглото пред завития си с одеяло... скут? — За теб съм готов по всяко време. Заповядай, седни. Искаш ли да ти разтрия гърба? Изглеждаш ми напрегнат. — Беше облечен в копринена нощница, украсена с волани, с дантела около шпиц деколтето, което разкриваше бледата плът на гърдите.

Вместо на леглото той седна на стол. Усмивката на Торн придоби странен, язвителен нюанс, макар че иначе капитанът остана напълно спокоен. Той прочисти гърлото си и попита:

— Аз... реших, че е време за по-подробно запознаване с мисията, както обещах. — „Трябваше да проверя разписанието на дежурството.“ Дали адмирал Нейсмит бе знаел часовете за отдих на капитана?

— Не само че е време, ами дори доста закъсняхме. Радвам се да видя, че си излязъл от объркването. Какво, по дяволите, си правил през последните осем седмици, Майлс? Кой е умрял?

— Никой. Е, осем клона, предполагам.

— Хм. — Торн кимна в знак на иронично потвърждение. Прельстяващата извивка на тялото му изчезна, той се изправи и изличи от очите си последните следи от съня. — Искаш ли чай?

— С удоволствие. Оо, бих могъл да дойда след като се напиш. — „По-точно след като се облечеш.“

Торн провеси омотаните си в коприна крака.

— Не, в никакъв случай. И без това трябваше да ставам след един час. Очаквах те. — Хермафродитът стана и прекоси каютата, за да направи чая. Майлс постави кубчето с данни в комуникационния пулт и зачака както от учтивост, така и от практически съображения капитанът да пийне от горещата черна течност и напълно да се разсъни. Жалко, че Торн не се беше облякъл.

Когато Торн седна, той включи дисплея.

— Това е холокарта на главния медицински комплекс на Къща Барапутра. Данните са съвсем нови, отпреди четири месеца. Плюс разписанието на охраната и патрулните маршрути... охраната е по-сериозна, отколкото при обикновените граждански болници, повече като на военна лаборатория, но все пак това не е крепост. Обичайната им ежедневна грижа са местните навлеци, които гледат да откраднат нещо. И разбира се, да не допуснат някой от техните по-малко съзнателни пациенти да избягат. — В картата, съхранена в кубчето, влизаше значителна част от неговия собствен опит.

Цветно кодираният образ се показва на видеоекрана като линии и форми. Комплексът всъщност беше огромен „мравуняк“ от сгради, тунели, рехабилитационни градини, лаборатории, минипроизводствени сгради, площадки за кацане, складове, гаражи и дори два дока за совалки за директно излитане към планетарна орбита.

Торн остави чашата си, наведе се над комуникационния пулт и загледа с интерес. После взе дистанционното управление и обърна

изображението, намали го, увеличи го, разреза го на сектори.

— Значи трябва да започнем със завладяване на шлюзовете за совалки, нали?

— Не. Всички клонове се намират ей тук, на западната страна, в тази площ, прилична на приют. Смятам, че ако кацнем тук, в този двор за упражнения, клоновете в спалнята ще ни чуят. Естествено, никак не ме е грижа какви разрушения може да причини кацането на десантната совалка.

— Естествено. — На лицето на капитана за миг трепна усмивка. — По кое време?

— Искам да кацнем през нощта. Не толкова за прикритие, тъй като няма начин да направим кацането на една военна десантна совалка да не изглежда подозрително, колкото защото по това време всички клонове са заедно на една малка площ. През деня те са пръснати по различните площадки за упражнения и игра, по басейни и не знам още къде.

— И класни стаи?

— Не, не точно. Много не ги обучават, освен на минимума, необходим за живеене в обществото. Ако един клон може да брои до двайсет и да разчита знаци, се смята, че е получил необходимото образование. Мозъци за изхвърляне. — Това беше другият признак, по който той се различаваше от останалите. Истински живи учители му бяха преподавали по множество учебни програми. За разлика от комаранските учители те повтаряха много пъти преподавания материал и никога не го наказваха, никога не го ругаеха нито го удряха или принуждаваха да се напруга физически до премаляване или до смърт. Той беше загубил много дни, за да получи похвала от безпристрастните компютри-оценители. — Въпреки всичко клоновете усвояват изненадващо голям обем информация. Голяма част от нея идва от холовидеоигрите. Умни деца. Много малко от тях имат тъпи прогенитори, иначе те не биха хвърлили маса пари за да си осигурят тази форма на продължение на живота. Може би са коравосърдечни, но не и глупави.

Присвил очи, Торн разделяше площта на екрана на участъци, оглеждаше сградите етаж по етаж, изучаваше картата.

— Значи една дузина тежко въоръжени Дендарии събудат от дълбок сън петдесет или шестдесет деца посред нощ. Знаят ли, че ще

дойдем?

— Не. Впрочем, погрижи се наемниците да разберат, че те няма да изглеждат точно като деца. Ще ги вземем през последната година на развитието им. Повечето са десет– или единайсетгодишни, но поради акселерацията в развитието им може да се окаже, че имат тела на осемнайсет-деветнайсетгодишни младежи.

— Дангалаци?

— Не, не точно дангалаци. Те са в отлично физическо състояние. Адски здрави. Поради тази причина до времето за трансплантация не ги отглеждат в контейнери.

— Те... знаят ли съдбата си? Известно ли им е какво ще им се случи? — попита Торн.

— Не, не знаят. Не им казват. Казват им различни лъжи. Казват им, че за да ги спасят от някаква странна опасност, са в специално училище. Че са принцове и принцеси или наследници на богати хора, или потомци на военни и че някой ден техните родители, или лели, или посланици ще дойдат да ги отведат в някакво светло бъдеще... и разбира се, най-после идва някой усмихнат човек и ги взема от другарчетата и от игрите, и им казва, че денят е дошъл, и те се втурват... — той спря, преглътна, — и си вземат нещата, и се хвалят на приятелите си...

Торн несъзнателно почукваше по дистанционното управление на видеодисплея. Беше пребледнял.

— Картинката ми е ясна.

— ... и излизат ръка за ръка с убийците си.

— Можеш да спреш със сценария, освен ако не искаш да повърна.

— Икаш да кажеш, че отдавна знаеш всичко — подметна той. — Какво толкова? — После се укори за язвителния си тон. Нейсмит. Трябва да се държи като Нейсмит.

Торн го погледна укорително.

— Както може би си спомняш, миналия път именно аз се опитах да ги освободя на орбитата. Обаче ти не ми разреши.

Какъв минал път? През последните три години не бе имало такова нещо. По дяволите, трябваше да провери летателните дневници още по-назад. Той вдигна неопределено рамене.

— Значи — каза Торн — няма ли... тези големи деца... да решат, че ние сме врагове на родителите им, които искат да ги отвлекат точно преди да се завърнат по домовете си? Според мен това ще ни създаде затруднения.

Той стисна, после отпусна пръстите на дясната си ръка.

— Може би няма. Децата... имат своя собствена култура. Тя се предава от година на година. Вървят слухове. Истории за таласъми, които вземат непослушни деца. Съмнения. Казах ти, че те не са глупави. Надзирателите се опитват да изкоренят тези истории или да си правят шеги с тях, да ги смесват с други, явни лъжи. — И все пак те не бяха успели да го измамят. Но той беше живял в яслата много повече от обичайното време. Беше имал възможност да види много клонове да идват и да си отиват, беше слушал истории да се повтарят, беше виждал да се дублират псевдобιοграфии. Беше успял да забележи малките извъртания и грешки на персонала. — Ако е така... — едва не каза „Ако е така, както беше по мое време“, но се спря навреме, — ще мога да ги убедя. Остави това на мен.

— С удоволствие. — Торн премести стола си по-близо до Майлс и бързо въведе някои бележки по материално-техническото обезпечаване и ъгъла на атака, местата на хората и поддръжката и проследи проектираните маршрути през сградите. — Две спални помещения? — посочи той недоумяващо. Ноктите му бяха ниско изрязани и не бяха лакирани.

— Да. Момчетата са отделени от момичетата. Жените... клиентките обикновено очакват като се събудят да видят, че печатът на тяхната девственост е цял.

— Разбирам. Ясно. Само по някакво чудо ще можем да натоварим всичките тези деца преди да пристигнат барапутранските сили...

— Да, бързината ще бъде решаваща.

— Както обикновено. Но барапутранците ще се нахвърлят върху нас, ако се забавим или нещо ни задържи. За разлика от случая с марилаканците в Дагула, ти не си се упражнявал седмици наред с тези деца как да се качват в совалка. Какво ще правим, ако се случи нещо такова?

— Щом натоварим клоновете на совалката, те по същество стават наши зложници. Щом са на борда, ще бъдем защитени от

смъртоносен огън. Барапутранците няма да излагат на риск своята инвестиция, докато съществува някаква възможност да спасят нещо от нея.

— Но когато решат, че всички шансове са загубени, ще предприемат решителни мерки.

— Вярно. Ще трябва да замъглим умовете им с бацила на съмнението.

— Тогава следващият им ход... ако успеем да излетим със совалката... ще се опитат да взривят „Ариел“ в орбита още преди да го стигнем, за да ни отрежат пътя за измъкване.

— Нужна е бързина — повтори той упорито.

— Случайности, скъпи Майлс. Ела на себе си. Обикновено не е необходимо да активирам ума ти сутрин... искаш ли малко чай? Не!? Аз предлагам, ако се забавим опасно много, „Ариел“ да се подслони на станция Фел и да се срещнем там.

— Станция Фел? — Той се смути. — Защо?

— Барон Фел е все още във вендата с Барапутра и Риовал, нали?

Джексънианска междуособна политика. Не беше съвсем в течение на нещата. Дори не беше помислял да търси съюзник между другите Къщи. Всичките бяха престъпни, всичките — лоши, толериращи или саботиращи смяната на властта. И отново беше споменат Риовал. Защо? Той отново потърси спасение в безмълвно повдигане на рамене.

— Ако бъдем задържани на станция Фел с петдесет млади клона, докато Барапутра бърза към станциите за скок, положението ни няма да се подобри. Не трябва да се вярва на никой джексънианец. Все още най-сигурната стратегия е „Грабвай и се измъквай колкото се може по-бързо“.

— Барапутра няма да може да предислоцира пета станция за скок. Тя е собственост на Фел.

— Да, но аз искам да се върнем на Ескобар. Там клоновете могат да намерят сигурно убежище.

— Виж, Майлс, проходите по този път вече се владее от консорциум, в който доминира Барапутра. Ние никога няма да можем да се върнем по пътя, по който ще отидем, освен ако не измъкнеш от ръкава си някакъв фокус... а? В такъв случай, ако ми бъде позволено

да изкажа своето мнение, най-добрият начин за измъкване е през пета станция за скок.

— Наистина ли виждаш във Фел толкова надежден съюзник? — попита той предпазливо.

— Съвсем не. Но той е враг на нашите врагове. В това е номерът.

— Но скокът от пета води до Хиген Хаб. Ние не можем да преминем през сетаганданска територия, а единственият друг път от Хаб е към Комар през Пол.

— Обиколно, но много по-сигурно.

„Не и за мен! Това е проклетата Бараярска империя!“ Той преглътна един безмълвен писък.

— От Хаб до Пол, до Комар, до Серджияр и обратно до Ескобар — издекламира щастливо Торн. — Знаеш, че този маршрут наистина е сигурен. — Той отново си взе някакви бележки, навеждайки се над комуникационния пулт, а нощницата му прошумоля и проблесна на слабите светлини от видеодисплея. После опря лакти на пулта и хвана с две ръце главата си. Гърдите му се полюшваха под тънката тъкан. После вдигна глава със странна, много тъжна усмивка и тихо попита:

— Помагал ли си някога някои клонове да избягат?

— Не — отговори бързо, машинално той.

— Разбира се, с изключение на твоя собствен клон.

Опасен обрат на разговора.

— Моят клон също не избяга. Той просто беше отказан от заявителите. — Трябваше да се опита да избяга — какъв ли живот щеше да има, ако беше успял?

— Петдесет деца — въздъхна Торн. — Аз наистина одобрявам тази мисия. — Той чакаше, наблюдаваше го зорко с блестящи очи.

Много притеснен, той успя да потисне идиотското „Благодаря“, но и не можа да намери какво да каже, в резултат на което настъпи неловко мълчание.

— Предполагам — каза Торн замислено след доста продължителна пауза, — че ще е много трудно за всеки, отраснал в такава среда, истински да повярва... на някой друг. На когото и да било. На неговата добра воля.

— Аз също... го предполагам. — Случаен ли беше този разговор, или в него се криеше нещо опасно? Някаква уловка...

Торн, все със същата странна усмивка, се наведе над стола, хвана брадичката му със силната си фина ръка и го целуна.

Не знаеше дали трябва да отскочи от ужас, или да отвърне на целувката, затова не направи нищо, но беше парализиран от страх. Устата на Торн беше топла, с вкус на чай и портокалово масло, копринена и парфюмирана. Правеше ли Нейсмит любов... и с този? Ако е така, кой изпълняваше мъжката роля и кой женската? Или се редуваха? „И наистина ли това е толкова лошо?“ Ужасът завърши с възбуда, не можеше да го отрече. Би умрял за една любовна милувка. Нали беше толкова самотен...

Най-последно, за негово голямо облекчение, Торн се отдръпна, макар и съвсем малко, все още подпрял брадичка с ръка. И след още един момент ужасна тишина се усмихна иронично.

— Предполагам, че не трябваше да те дразня — въздъхна той. — В края на краищата в това има нещо жестоко.

Това го успокои и той стана, чувствената отмала изведнъж изчезна.

— След минутка ще се върна. — Хермафродитът отиде до банята и затвори вратата зад себе си.

Той седеше разстроен и разтреперан. „Какво, по дяволите, беше всичко това?“ От друга част на ума му достигна друго: „Бас държа, че на това пътуване ще загубиш проклетата си девственост, и то от друг... Не! Не с онова чудовище!“

Беше ли това проверка? И беше ли я издържал, или се беше провалил? Торн не го беше обвинил на всеослушание, нито пък беше извикал стража. А може би точно в този момент, по комуникационната връзка от банята, капитанът даваше заповед за арестуване. Нямахше къде да бяга на борда на малък кораб в далечния космос. Скръстените му ръце притискаха гърдите му. С голямо усилие на волята той ги свали, постави ги на пулта и успя да се отпусне. „Вероятно няма да ме убият.“ Ще го върнат на флота и ще оставят да го убие Нейсмит.

Но никаква команда от сигурността не се втурна в стаята, а скоро Торн се върна. Най-последно прилично облечен в униформа. Той извади кубчето с данни от комуникационния пулт и го залюля в шепата.

— Дватама със сержант Таура ще изготвим необходимия план.

— Да. Време е. — Не обичаше да дава кубчето. Но, изглежда, в очите на Торн той все още беше Нейсмит.

Торн сви устни.

— А сега, тъй като е време да се информира екипажът, не смяташ ли, че е добре да спуснем над „Ариел“ комуникационна завеса?

Много добра идея, макар че той не се беше решил да я предложи, тъй като беше много подозрителна и странна. Може би не беше толкова необичайна при тези тайни операции. Той нямаше ясна представа кога очакваха да се върне истинският Нейсмит, но от начина, по който го приеха наемниците, съдеше, че е трябвало да стане скоро. През последните три дни беше живял в страх от пристигане на заповеди от истинския адмирал по тесен комуникационен лъч или по куриерски кораб, с който да наредят на „Ариел“ да се върне. „Дайте ми още няколко дни. Само още няколко дни и аз ще се избавя от всичко това.“

— Да. Направи го.

— Слушам, сър. — Торн се поколеба. — Как се чувстваш сега? Всички знаят, че тези твои мрачни настроения могат да продължат със седмици. Но ако си починеш както трябва, уверявам те, че по време на десантната операция ще си съвсем добре. Да кажа ли да не те безпокоят?

— Аз... ще ти бъда благодарен за това, Бел. — Какво щастие! — Но за всичко ме дръж в течение, а?

— Оо, да. Разчитай на мен. Най-обикновен десант с изключение на натоварването на децата, при което разчитам на твоя превъзходен опит.

— Правилно. — Той се усмихна, поздрави и бързо пресече коридора, за да се скрие в собствената си каюта. Направо залиташе от пулсиращата комбинация от повишено настроение и напрежение. Щом вратата зад гърба му се затвори, той се хвърли на леглото и стисна постелките, за да не се разтрепери. „Ще стане, наистина ще стане!“

По-късно, старателно преглеждайки дневниците на кораба на комуникационния пулт в каютата си, той най-сетне намери записките отпреди четири години за предишното посещение на „Ариел“ на Джексън Хол. Започваха с безкрайно скучни подробности относно сделка за оръдия и записи за товара оръжия, който трябваше да се

вземе от орбиталната станция за скок на Къща Фел. Без никакъв увод гласът на Торн направи една загадъчна бележка:

— Мурка е изгубила адмирала. Пленен е от барон Риовал. Сега се готвя да правя сделка с Фел.

Следваха записи за аварийно пътуване на бойна десантна совалка на повърхността, после „Ариел“ внезапно бе напуснал Фел само наполовина натоварен. Тези събития бяха последвани от два очарователни необяснени разговора съответно между адмирал Нейсмит и барон Риовал и Нейсмит и барон Фел. Риовал беснееше, бълваше странни смъртни заплахи. Той изучаваше неспокойното, красиво, разкривено от гняв лице на барона. Дори в едно общество, където безпощадността се ценеше, Риовал беше човек, пред когото другите джексъниански представители на властта почтително отстъпваха. Изглежда, адмирал Нейсмит бе попаднал на нещо важно.

Гневът на Фел беше по-контролиран, по-хладнокръвен. Както обикновено, цялата истински важна информация, включително на първо място причината за посещението, се губеше в устните заповеди на Нейсмит. Но той успя да научи изненадващия факт, че високата два метра и половина сержант Таура е била създадена в генетичните лаборатории на Къща Барапутра и представлява прототип на супервойник, създаден със средствата на генното инженерство.

Беше като неочаквана среща със стар приятел. Странно, но му се прииска да види Таура и да сравни бележките. Нейсмит очевидно беше откраднал сърцето ѝ, или най-малко беше откраднал самата нея, макар, изглежда, грубият Риовал да не беснееше точно за това. Всичко беше твърде непонятно.

Попадна и на един неприятен факт. Барон Фел беше потенциален клиент на клон. Неговият стар враг Риовал при една вендета очевидно бе успял да уреди да убият клона на Фел, така че Фел бе останал блокиран в собственото си остаряващо тяло. Независимо от плановете на Бел Торн той реши да не влиза във връзка с барон Фел, ако това не се наложи.

Въздъхна, изключи комуникационния пулт и се върна да репетира симулации с приемо-предавателния шлем — една тренировъчна програма, която не бяха изтрили от ума му. „Трябва да го направя. Независимо как.“

[1] Телесна — Б.пр. ↑

[2] Постепенно затихващо звучене в закрито помещение, вследствие на многократното отражение на звукови вълни, след като източникът на звука е престанал да звучи. — Б.пр. ↑

[3] Изрязване на малки части от жив организъм за микроскопско изследване. — Б.пр. ↑

[4] Гръцки философ, 396–314 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Никакъв отговор от „Ариел“, нито от куриерската совалка, сър — докладва лейтенант Херелд.

Майлс стисна юмруци от яд, после се насили и опъна ръце по шевовете на панталоните, но енергията му премина в краката и той закрачи от стена до стена в навигационната и комуникационна каюта на „Триумф“.

— Това е третото... третото съобщение? Повтаряте съобщението с всеки куриерски кораб, нали?

— Тъй вярно, сър.

— Третото без отговор. По дяволите, какво задържа Бел горе?

При този риторичен въпрос лейтенант Херелд вдигна безпомощно рамене. Майлс отново прекоси стаята, яростно намръщен. По дяволите закъснението във времето! Той искаше да знае какво става точно сега. Тесният комуникационен сноп преминаваше през региона на локалния космос със скоростта на светлината, но единственият начин за получаване на информация през прохода беше чрез физическо записване, предаване на маршрутен кораб и пренасянето ѝ до следващата релейна станция, където се излъчваше до следващия проход и оттам отново се пренасяше, ако беше икономически оправдано да се поддържа такава комуникационна връзка. В региони с голям комуникационен трафик такива куриери преминаваха на всеки половин час или дори по-често. Между Ескобар и Джексън Хол куриерските полети се извършваха по разписание на всеки четири часа. Така че към закъснението поради ограничената скорост на светлината се прибавяше и чисто транспортният фактор. Понякога закъснението можеше да бъде доста полезно — за хора, които играят сложни игри с междузвездни финанси, курсове на валути и бъдещи събития. Или за подчинени с независим дух, които искат да скрият информацията за своите действия от началниците си — самият Майлс от време на време беше използвал това закъснение за подобни цели. Няколко запитвания за изясняване и техните отговори можеха да

осигурят достатъчно време за настъпване на всякакви събития. Затова той се погрижи неговата заповед за повторно повикване до „Ариел“ да бъде лична, задължителна и пределно ясна. Но Бел не беше отговорил привидно стеснително „Какво имате предвид, сър?“ Бел изобщо не беше отговорил.

— Не е грешка на куриерската система, нали? Друг транспорт... има ли друг транспорт по маршрута, който да поема техните съобщения?

— Да, сър. Проверих. Информационният поток по целия път до Джексън Хол е нормален.

— Щом са организирали полет до Джексън Хол, значи са преминали през тази изходна точка.

— Да, сър...

Преди цели четири дни! Той си представи картината на кръстовището на космическите канали. Не бяха известни никакви картографирани проходи, които да водят по този най-кратък маршрут от Ескобар до Джексън Хол за някое друго интересно място. Не можеше да допусне, че Бел е избрал този момент да влезе в ролята на работник от Бетанската астрономическа обсерватория и да извършва изследване. Че някакъв много специален кораб е преминал през някакъв идеален стандартен маршрут, но така и не се е материализирал от другата страна... превърнат в трудно за откриване петно от кварки^[1] в пространството и времето от някаква малка неизправност в Неклиновите пръти на кораба или неврологичната система за управление на пилота. Куриерските кораби се движеха по подчертано търговски маршрути като този и за такова изчезване се съобщаваше бързо...

Той достигна — беше принуден — до решение и усети, че му става горещо. Напоследък се беше отучил да бъде принуждаван да върши нещо, което не е под негов контрол. „Това не влиза в плановете ми за деня, махни го.“

— Добре, Сенди. Веднага събери персонала в заседателната зала на „Триумф“. Капитан Куин, капитан Ботари-Джесек, комодор Джесек.

Херелд вдигна вежди, когато чу имената, а ръцете ѝ започнаха да извършват необходимите манипулации, за да изпълни нареждането. Всичките от вътрешния кръг.

— Страшен съвет, а, сър?

Той успя леко да се усмихне и се опита да се пошегува.

— Само страшна суетня, лейтенант.

Не съвсем. Какво беше намислил да прави неговият недоразвит идиот брат Марк с командата, която бе реквизирил? Една дузина тежко въоръжени Дендариинци бяха сериозна военна сила в сравнение с, да речем, Къща Барапутра... достатъчна сила за забъркване в адска каша, но недостатъчна да ги отклони от техните намерения. Макар че неговите хора... Таура, Господи!... следваха сляпо арогантния Марк в някои тактически безразсъдства, вярваха му, мислейки, че е той! Щеше да подлудее. В ушите му завиха клаксони, в главата му засветиха червени светлини. „Бел, защо не отговаряш?“

Майлс обикаля около масата с големия тактически дисплей в главната заседателна зала на „Триумф“, докато Куин не издържа. Тя вдигна брадичка от ръцете си и изръмжа:

— Що не седнеш?

Не беше така нервна като него: още не беше започнала да си гризе ноктите. Краищата им бяха добре оформени, като полумесеци. Това малко го успокои. Той седна на един ергономичен стол и започна да тактува с крак върху фрикционната постелка. Куин го погледна, отвори уста, после я затвори и поклати глава. Той спря да тактува и оголи зъби в престошена усмивка. За щастие преди нервната му енергия да се материализира в някоя още по-дразнеща импулсивна спазма, пристигна Баз Джесек.

— Елена в момента се прехвърля от „Перегрин“ — докладва Баз, докато седнаше на обичайното си място и по навик включваше от комуникационния пулт интерфейса за проверка на техническите системи. — Всеки момент ще пристигне.

— Добре, благодаря — кимна Майлс.

Преди десетина години, при създаването на наемническия флот Дендариинци, инженерът беше висок, слаб, тъмнокос, напрегнат нещастен човек към трийсетте. По това време екипът се състоеше само от Майлс, неговия бараярски телохранител, дъщерята на телохранителя, един стар товарен съд, обявен за бракуване, и неговия депресиран до краен предел пилот и един лошо замислен план за бързо забогатяване чрез контрабандиране на оръжие. Майлс беше накарал Баз да положи

клетва, с която ставаше васал на лорд Воркосиган още преди да беше измислен адмирал Нейсмит. Сега, вече към четирийсетте, Баз си беше все така слаб, с малко по-светла коса и също така тих, но спокоен и самоуверен. Приличаше му на чапла, крачеща дебнешком с пестеливи движения из папура по краищата на някое блато.

И точно както бе казал, след малко влезе Елена Ботари-Джесек и седна до своя мъж-инженер. И двамата идваха от дежурство, но ограничиха проявите на нежност само с размяна на усмивки и бързо стискане на ръка под масата. После тя се усмихна и на Майлс.

От всички от вътрешния Дендарии кръг, които знаеха, че той е лейтенант-лорд Воркосиган, Елена беше най-доверената. Нейният баща, покойният сержант Ботари, беше положил клетва да бъде личен прислужник и телохранител на адмирал Нейсмит още при неговото раждане. Връстници, Майлс и Елена практически бяха израснали заедно, тъй като графиня Воркосиган проявяваше майчински интерес към лишеното от майка момиче. Елена познаваше адмирал Нейсмит, лорд Воркосиган и просто Майлс добре — по-точно, по-добре от който и да било друг във вселената.

И вместо това тя реши да се омъжи за Баз Джесек. Майлс намираще за удобно и полезно да мисли за Елена просто като за своя сестра. Тя наистина му беше осиновена сестра. Беше висока както съпруга си, с ниско подстригана коса и кожа с цвят на слонова кост. Той и сега виждаше в орловите черти на лицето ѝ следи от чертите на руска хрътка, каквито имаше сержант Ботари, тежката грозота на Ботари, превърната в златна красота по някаква генетична алхимия. „Елена, по дяволите, аз още те обичам...“ — завърши той мислите си. Сега имаше Куин. Или, във всеки случай, половината му — адмирал Нейсмит — имаше Куин.

Като Дендарии офицер Елена беше най-сполучливото му създаване. Той беше наблюдавал и ръководил израстването ѝ от свенливо, сърдито, неуравновесено момиче, което не беше допуснато до военна служба в Бараяр поради пола си, до лидер на команда за секретни операции, след това до щабен офицер и капитан на кораб. Оттеглилият се комодор Тънг навремето я беше посочил за втория си най-добър ученик през цялата си служба. Понякога Майлс се чудеше колко ли от неговите сегашни Дендарии са хора на Имперската сигурност, колко му служат искрено заради налудничавото

задоволяване на страстите на собствената му докачлива — или наранена — личност и колко са прикрити поклонници на Елена Ботари. Ботари-Джесек. Истинските двигатели на историята могат да бъдат съмнителни.

— Още няма никаква вест от „Ариел“ — започна Майлс без никакво въведение. Пред тази група нямаше защо да се спазват никакви установени правила. Всички му бяха близки, можеше дори да мисли на глас пред тях. Почувства как умът му се успокои, обединявайки отново адмирал Нейсмит и лорд Воркосиган. Дори можеше да зарече бетанския на Нейсмит и да мине на бараярски — поне в ругатните. Беше сигурен, че това съвещание няма да мине без ругатни. — Трябва да ги настигнем.

Куин побарабани с нокти по масата.

— Знаех си, че ще тръгнеш да ги гониш. Следователно, може ли малкият Марк очаква същото? Той те е проучил. Знае ти номерата. Възможно ли е това да е уловка? Спомняш ли си как те изигра последния път?

Майлс намигна.

— Спомням си. Мина ми през ума, че и това може да е нещо от този род. Именно затова не излетях подир тях преди двайсет часа. — Веднага след смущаващото, набързо претрупано заседание на целия личен състав. Тогава беше способен дори на братоубийство. — Да приемем, както изглежда напълно основателно, че отначало Бел е бил измамен — не виждам в това нищо необичайно, след като всички останали са били измамани — и закъснението е дало на Марк възможност да се измъкне. Обаче при повторната заповед „Ариел“ трябваше да се върне.

— Марк наистина е страхотен дубликат — отбеляза Куин, изхождайки от личния си опит. — Или най-малкото беше преди две години. Ако не се допуска възможността за съществуване на двойник, той изглежда съвсем като теб, когато не си във форма. Външният му вид е съвършен.

— Но Бел знае за тази възможност — подхвърли Елена.

— Да — каза Майлс. — Така че може би Бел не е бил измамен. А ликвидиран.

— Марк има нужда от бойна команда или поне от екипаж за кораба — каза Баз. — Макар че може да си е намерил и друг екипаж.

— Ако планира такова открито пиратство и убийство, нашите командоси не са за изхвърляне. — Понякога основанието може да бъде много убедително. Понякога. Майлс пое дълбоко дъх. — А може би Бел е бил подкупен.

Баз повдигна вежди. Куин несъзнателно притисна със зъби малкия нокът на дясната си ръка, но не го ухапа.

— Как подкупен? — попита Елена. — Не с пари. — Усмивката ѝ се изкриви. — Нима си представяш, че накрая Бел се е отказал да те съблазни и е потърсил някой друг толкова добър?

— Не е смешно — сръза я Майлс. Баз превърна едно подозрително ръмжене във внимателно кашляне и спокойно посрещна погледа му, но после отмести очи и се изкикоти.

— Във всеки случай тази шега отдавна е остаряла — каза Майлс уморено. — Зависи какво търси Марк на Джексън Хол. Нещо от рода на... по дяволите, откритото робство, практикувано от джексънианските ваятели на човешки тела, е много обидно за прогресивната бетанска душа на Бел. И ако Марк смята да докопа някакъв дял от старата си родна планета, би могъл да придума Бел да тръгне с него.

— За сметка на Флота? — попита Баз.

— Това граничи с бунт — съгласи се неохотно Майлс. — Не обвинявам, просто разсъждавам. Опитвам се да разгледам всички възможности.

— В такъв случай възможно ли е крайната цел на Марк въобще да не е Джексън Хол? — попита Баз. — Има четири други прохода от джексъновия локален космос. Може би „Ариел“ просто преминава.

— Физически, да, възможно е — каза Майлс. — Психологически... Аз също съм проучвал Марк. И макар да не претендирам, че познавам истинските му намерения, знам, че Джексън Хол играе голяма роля в живота му. Това е само чувство, но много силно вътрешно чувство. — „Като тежък случай на стомашно разстройство.“

— Как допуснахме този път Марк да ни заблуди? — попита Елена. — Мислех, че ИмПСи го следи и ни държи в течение.

— Те наистина го следят. Редовно получавам рапорти от щаба на Илян — каза Майлс. — Според последния рапорт, който четох в щаба на ИмПСи преди по-малко от три седмици, Марк беше все още на

Земята. Но тук се намесва проклетото изоставане на времето. Ако той е напуснал Земята, примерно, четири или пет седмици преди това, този рапорт е продължавал да пътува от Земята към Илян на Бараяр и след това към мен. Готов съм да се обзаложа на колкото искате бетански долари, че през следващите няколко дни ще получим кодирано съобщение от щаба, с което ни уведомяват, че отново са изпуснали Марк от поглед.

— Отново? — учуди се Елена. — Нима и по-рано са го изпускали?

— Няколко пъти. Всъщност три пъти. — Майлс се поколеба. — Разбирате ли, от време на време... три пъти през последните две години. Аз лично се опитах да контактувам с него. Поканих го да дойде, да се върне на Бараяр или поне да се срещнем. И всеки път той се паникьосваше, изчезваше и променяше самоличността си — от времето, когато е бил затворник на комаранска територия, това много му се удава — и тогава на хората на Илян им трябва седмици и дори месеци, за да го открият отново. Илян ме помоли без негово съгласие повече да не се опитвам да установявам контакт с Марк. — Той се замисли. — Майка много иска да се върне, но не иска да нареди на Илян да го отвлекат. Отначало бях съгласен с нея, но сега се колебая.

— Като твой клон той... — започна Баз.

— Брат — моментално го коригира Майлс. — Брат. За Марк аз не приемам термина „клон“. Забранявам да се използва. „Клон“ означава нещо взаимозаменяемо. Брат е нещо уникално. И аз ви уверявам, че Марк е уникален.

— При разгадаване... на следващите ходове на Марк — започна отново Баз, този път по-внимателно, — можем ли да се позоваваме на здравия разум? Нормален ли е той?

— Ако не е нормален, грешката е на комаранците. — Майлс стана и отново започна да обикаля около масата, въпреки отчаяните погледи на Куин. Избягваше да я погледне в очите: гледаше сивите си ботуши на сивия фон на фрикционната постелка. — След като накрая открихме съществуването му, Илян и агентите му направиха всички необходими проверки, за да установят неговия произход. Отчасти, според мен, като компенсация за голямото объркване на ИмПСи, които го бяха изпускали през всичките тези години. Прегледах всички рапорти и непрекъснато се опитвах да проникна в мисленето на Марк.

— Животът му в барапутранската ясла за клонове не изглежда да е бил много лош... — продължи Майлс. — Там добре се грижат за тях... но след като комаранските бунтовници са го отмъкнали, предполагам, че животът му е бил кошмар. Непрекъснато са го тренирали да бъде като мен, но винаги, когато мислели, че са постигнали желаното съвършенство, аз съм извършвал нещо неочаквано и е трябвало да започват отначало. Комаранците непрекъснато са променяли и усъвършенствали плановете си. Този заговор е продължил години след първоначално определения краен срок. Били малка група, във всеки случай са работили с малко средства. Според мен техният ръководител, Сер Гален, не е бил съвсем с всичкия си. Отново и отново да го мъчат, та да заприлича на мен. — Гален се е отнасял към Марк като към човек, на когото възлага голяма надежда за комаранското въстание, или като към домашно животно, и го е залъгвал с идеята, че при един преврат ще го направи император на Бараяр. Но понякога е допускал грешка и е виждал Марк като персонален генетически представител на нашия баща и го е третираше като изкупителна жертва на своята омраза към Воркосиган и Бараяр. Представял най-жестоки наказания, всъщност дори мъчения, като „самодисциплина“. И Марк дори му вярвал. Агент на Илян научил това при един доста незаконен разпит на бивш подчинен на Гален, така че тези неща са чиста истина.

— Например, очевидно моят метаболизъм и метаболизмът на Марк не са еднакви. Така че винаги, когато теглото на Марк надхвърляло моето, вместо да направи нещо умно, за да регулира методически апетита на Марк, Гален най-напред преставал да му дава храна в продължение на дни, а след това го оставял да се тъпче, а след това, под заплахата от наказание с шокова палка, го карал да прави упражнения, докато не повърне. Наистина смущаващо. Гален очевидно е бил доста неуравновесена личност, поне що се отнася до Марк. Или пък съзнателно се е стараел да подлуди Марк. Да създаде един луд император Майлс, с когото да повтори времето на Лудия Юри и да разруши цялото Бараярско управление отгоре до долу. Веднъж — според нашия човек — Марк се опитал да прекара нощта навън, само една нощ навън, всъщност да се разходи малко. Но главорезите на Гален го върнали. Гален пощурял, обвинил го, че се е опитал да избяга, взел шоковата палка и... — той видя преbledнялото лице на Елена и

набързо прередактира края на нервното си избухване — направил някои грозни неща. — „А това не би могло да помогне за сексуалното възпитание на Марк“ — не довърши на глас Майлс. — Било толкова лошо, че, според информатора, дори главорезите на Гален го молиха да спре.

— Нищо чудно, че той мрази Гален — каза тихо Куин.

Погледът на Елена беше доста проникателен.

— Нищо не си могъл да направиш. Дори не си знаел, че Марк съществува.

— Трябваше да знам.

— Правилно. Така че до каква степен тази ретроактивна вина сега разстройва мисленето ти, адмирале?

— Мисля, че в някаква степен наистина го разстройва — призна той. — Затова ви повиках. Смятам за необходимо да проверим това. — Той спря и си наложи да седне. — Това обаче не е единствената причина. Бях започнал да ви описвам реалната, истинска задача на мисията.

— Ах-ха — каза Баз със задоволство. — Най-последно.

— Новият договор. — Въпреки своята обърканост той се усмихна. — Преди да стане тази работа с Марк, бях замислил една мисия, при която нищо не можеше да тръгне погрешно. Една ваканция, при която са платени всички разходи.

— Без специални бойни действия? — подхвърли заядливо Елена. — Мислех, че винаги си гледал пренебрежително на стария адмирал Озер.

— Промених се. — Той почувства, както винаги, леко съжаление за покойния адмирал Озер. — Неговата философия на командване все повече ми харесва. Предполагам, че започвам да остарявам.

— Или просто растеш — каза Елена. Двамата размениха студени погледи.

— Във всеки случай — продължи Майлс — върховното командване на Бараяр желае да достави в далечния космос една независима разпределителна станция с по-модерно въоръжение от това, което притежаваме сега. Не случайно станцията Вега е една от задните врати на сетаганданската империя. Споменатата република обаче създава известни неудобства. Куин, ако обичаш, картата.

Куин включи триизмерната холовидеосхема на станцията Вега и нейните съседи. Маршрутите на проходите бяха означени с блестящи пунктирни линии между мъгливите сфери на локалните космически системи.

— От трите пункта за скок, които владее станцията Вега, един води в сетаганданската сфера на влияние през нейната сатрапия^[2] Ола Три, вторият се блокира от Торанира, която е ту сетагандански съюзник, ту враг, а третият се владее от Зоув Туайлайт, политически неутрален по отношение на Сетаганда, но предпазлив към големия си съсед. — Докато казваше всичко това, Куин осветяваше всяка от системите. — Станцията Вега е направо директно блокирана от Ола Три и Торанира, за да се предотврати вносът на различни видове големи базирани в космоса нападателни или отбранителни системи. Зоув Туайлайт, под натиск от страна на Сетаганда, без желание сътрудничи в оръжейното ембарго.

— В такъв случай откъде ще влезем? — попита Баз.

— Буквално през Торанира. Ние сме хергеле коне, което ще се промъкне незабелязано.

— Какво? — извика Баз, макар че Елена схвана връзката и неочаквано подсмъркна.

— Никога ли не сте чували тази случка? Тя е от историята на Бараяр. Станала е, когато граф Селидж Воркосиган е бил във война с лорд Воруин от Хазелбрайт през Първото Кърваво столетие. Воркосиганският град Вашной бил обсаден. Два пъти седмично патрулите на лорд Воруин спирали този луд, облечен като шут човек с керван коне и претърсвали чувалите за контрабанда на храна или стоки. Но чувалите му винаги били пълни със смет. Те се ровели в тях, проверявали ги и ги изсипвали, събаряли го на земята и го претърсвали и накрая го пускали. Той винаги събирал сметта обратно в чувалите и си отивал. След войната един от граничарите на Воруин случайно срещнал в една кръчма един от васалите на граф Селидж, вече прилично облечен. „Какво контрабандирахте? — попитал той разстроено. — Ние знаехме, че нещо контрабандирахте. Какво беше?“ Васалът на граф Селидж отговорил: „Коне“. А ние ще контрабандираме космически кораби: „Триумф“, „D-16“ и „Ариел“ — всичките собственост на флота. Ще влезем в локалното космическо пространство на станция Вега през Торанира по един маршрут за

транзитно прелитане за Илирика. Което наистина ще сторим. След това ще излезем през Зоув с всичките си командоси, но без трите остарели кораба. След това продължаваме за Илирика и вземаме три чисто нови бойни кораба, които в момента се комплектуват в орбиталните корабостроителници на Илирика. Това ще бъде нашият подарък за щастие за император Грегор по случай Зимния панаир.

Баз премигна.

— Ще успее ли този план?

— Няма причини да не успее. Предварителната работа — разрешения, визи, подкупи и т.н. — всичко е извършено на място от ИмпСи. От нас се иска само мълчаливо да минем, без да тревожим никого. Няма война и не трябва да се дава дори един-единствен изстрел. Единственият проблем е, че една трета от моя разменен инвентар току-що е отлетял за Джексън Хол — завърши Майлс и изсумтя недоволено.

— Колко време имаме да го върнем обратно? — попита Елена.

— Не толкова, колкото ни е необходимо. Времето, определено от ИмпСи за изпълнение на този контрабанден сценарий, може да варира в границите на няколко дни, но не седмици. Флотът трябва да напусне Ескобар преди края на тази седмица. Първоначално го бях запланувал за утре.

— Това означава ли, че ще тръгнем без „Ариел“? — попита Баз.

— Налага се. Но не с празни ръце. Имам една идея, с която да компенсираме загубата. Куин, покажи на Баз онези илирикански спецификации.

Куин наведе глава над секретното кубче с данни в пулта на интерфейса и на екрана на апаратурата на Баз се появи код. Инженерът започна да изкарва на дисплея описания на илириканските корабостроителници, спецификации и планове. Слабото му лице се озари с една от редките му усмивки.

— През този Зимен панаир Дядо Мраз е щедър — промърмори той. Усмивката му стана по-широка, очите му започнаха възбудено да се въртят, когато се появиха спецификации на силовите агрегати на корабите.

Майлс го остави да се удивлява още няколко минути, а когато почувства, че Баз има нужда от глътка въздух, продължи:

— Следващият кораб във Флота по функция и огнева мощ подир „Ариел“ е „Джейхок“ на Трузильо. — За нещастие Трузильо беше капитан-собственик, сключил самостоятелен договор с корпорацията на Флота, а не служител. — Мислите ли, че ще можем да го убедим да направи такава замяна? Корабът, който ще получи от нея, ще бъде по-нов и по-бърз, но макар да е една класа по-добър от „Ариел“, е малко под класата на „Джейхок“. Още преди да бяхме замислили тази сделка имах намерение да подменим всичките ни кораби.

Елена повдигна вежди и се усмихна.

— Това е твой сценарий, нали?

Той вдигна рамене.

— Илян ме помоли да реша проблема с оръжейното ембарго и прие моето предложение.

— Оо — възкликна Баз, все още затънал в данни, — почакай Трузильо да види това... и това... и...

— Значи смяташ, че ще можеш да убедиш Трузильо? — заключи Майлс.

— Да — каза Баз уверено и вдигна поглед към Майлс. — Ти също.

— Само че няма да съм с вас. Макар че ако работата тръгне добре, не е невъзможно да ви настигна. Назначавам те за ръководител на тази мисия, Баз. Куин ще ти предаде всички нареждания, всички кодове и хора за контакт... всичко, което ми предаде Илян.

Баз кимна.

— Слушам, сър.

— Аз ще взема „Перегрин“ и ще тръгна след „Ариел“ — добави Майлс.

Баз и Елена размениха само по един бърз поглед, без да обръщат глави.

— Много добре, сър — отговори като ехо Елена почти веднага след Баз. — Вчера настроих „Перегрин“ от двайсет и четири на един час време за готовност. За кога да планирам заминаването пред ескобарския контрол на полетите?

— За след един час. — И макар че никой не поиска никакви обяснения, добави: — „Перегрин“ е най-бързият кораб, който имаме, с огнева мощ, доближаваща се до тази на „Джейхок“ и „Ариел“. Мисля, че скоростта ще бъде от съществено значение. Ако можем да

изпреварим „Ариел“, много по-лесно е да предотвратим една каша, отколкото да се мъчим да оправяме нещата, след като е станала. Сега съжалявам, че не заминах вчера, но исках да си изясня нещата. Вземам с мен Куин, защото тя има ценен опит в събирането на секретна информация за Джексън Хол.

Куин потърка ръката си.

— Къща Барапутра е адски опасна, ако Марк се е насочил натам. Те имат много пари, много неприятни личности и са адски злопаметни.

— А защо смятате, че избягвам това място? Има обаче и друга опасност — че някои джексънианци ще вземат Марк за адмирал Нейсмит. Например барон Риовал.

Барон Риовал представляваше постоянна опасност. Само преди три месеца Дендариинци бяха ликвидирали последния ловец, стремящ се да получи наградата, която Риовал беше обещал за скалпа на адмирал Нейсмит. Досега той беше четвъртият. Трябваше да успее за една годишнина. Може би Риовал изпращаше по един агент за всяка годишнина от тяхната първа среща — нещо като възпоменателна дан. Риовал не разполагаше с големи сили, нито пък имаше голям обсег, но беше преминал през здравните процедури за продължаване на живота, беше търпелив и можеше да продължи това преследване много, много дълго.

— Разгледа ли друго възможно решение на проблема? — попита Куин. — Предварително да изпратим някого на Джексън Хол да ги предупреди. Да речем, че Къща Фел арестува Марк и задържи „Ариел“, докато пристигнем да ги спасим. Фел мрази достатъчно Риовал, за да защити Марк, дори само за да го ядоса.

Майлс въздъхна.

— И това съм обмислил. — С нокътя на показалеца си той описа една безформена скица върху полирания плот на масата.

— Какво не ѝ е наред на тази идея, Майлс? — попита Елена.

— Тя може би ще е сполучлива. Но ако Марк наистина е убедил Бел, че той не е той, а съм аз, те могат да се съпротивляват на арестуването. Това може да се окаже фатално. Марк е развил параноя относно Джексън Хол. Марк е параноик. Не зная какво би могъл да направи, когато се паникьоса.

— Много си нежен към чувствата на Марк — каза Елена.

— Опитвам се да го накарам да ми повярва. Едва ли бих могъл да започна този процес, като го предам.

— Помислил ли си колко може да струва тази малка странична екскурзия, когато сметката пристигне на бюрото на Саймън Илян? — попита Куин.

— ИмпСи ще плати. Без никакви възражения.

— Сигурен ли си? — продължи Куин. — Какъв е Марк на ИмпСи сега, когато е само останка от един провалил се заговор? За Бараяр вече не съществува опасност да бъдеш тайно подменен с него. Аз мисля, че те го следят само от вежливост към нас. Твърде скъпа вежливост.

Майлс отговори внимателно:

— ИмпСи има за задача да охранява Бараярската империя. Това включва не само защита на Грегор и преследване на определен брой галактически шпиони... — с махане на ръка той включи Дендарии флота и далеч разпространената, макар и недостатъчно плътна мрежа на Илян от агенти, военни аташета и информатори, — но също така и следене на преките наследници на Грегор. Следене не само, за да ги защитят, но също за да защитят Империята от евентуален малък комплот от тяхна страна или от страна на други, които искат да ги използват. Добре разбирам, че въпросът за истинския наследник на Грегор понастоящем е твърде заплетен. Адски ми се иска да се беше оженил и час по-скоро да се отървем от този проблем. — Майлс направи дълга пауза. — Според едно тълкувание, след мен право на претенция като наследник на Бараярската империя има лорд Марк Пиер Воркосиган. Това е не само достатъчно основание ИмпСи да се занимава с него, но и за да бъде той наша основна грижа. Ето защо моето преследване на „Ариел“ е напълно оправдано.

— Може да бъде оправдано — коригира го Елена сухо.

— Няма значение как ще го кажем.

— Ако Бараяр — както често си казвал — не те приеме за император поради подозрение за мутация, мисля, че при мисълта за внедряване на твоя клон в Имперската Резиденция Илян направо ще припадне — каза Баз и моментално се поправи: — Искях да кажа брат близък.

— Не е необходимо да съществува вероятност за успех за домогване до трона, за да се превърне възможността за това в проблем

на Импси — изсумтя Майлс. — Смешно е. През цялото време комаранците мислят за своя несполучлив Майлс като за претендент-самозванец. Мисля, че нито те, нито Марк разбират, че са направили реален претендент. Е, най-напред аз трябва да умра, така че от моя гледна точка въпросът е спорен. — Той удари по масата. — Да ставаме, господа.

По пътя към вратата Елена тихо го попита:

— Майлс... майка ти видяла ли е тези ужасни детективски рапорти на Илян за Марк?

Той тъжно се усмихна.

— Защо мислиш е заповядала да ги изготвят?

[1] Частици, от които според теорията на Гел-Ман за унитарната симетрия са изградени силно взаимодействащите елементарни частици. — Б.пр. ↑

[2] Обширна административна област в древноперсийската държава, управлявана от сатрап (лат.) — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Той започна да облича лекото защитно облекло. Най-напред, на голо, създадената по най-новата технология защитна жилетка срещу невроразрушително оръжие. Мрежата генерираше поле и беше втъкана в плата на плътно прилепнало до тялото сиво трико и качулка, която защитаваше темето, врата и челото и през която надзъртаха само очите, носът и устата. По този начин едно от най-ужасните оръжия срещу живата сила, убиецът на нервната система у човека, ставаше напълно безопасно. Освен това костюмът беше надеждна защита и срещу стънер. Гаранция, че Нейсмит си е набавил най-доброто, най-новото, изработено по поръчка, беше еластичната тъкан, която иначе би трябвало да прилепва противно плътно.

Над това трико следваше гъвкава броня за трупа^[1], която трябваше да спира всякакви пробивни оръжия от куршуми до малки ръчни ракети и иглени имплодери. За щастие приспособленията за закопчаване се регулираха и това му осигури възможност да диша. Той ги сложи на най-крайно положение, така че ценната защита да е удобна и същевременно да прилепва плътно. Над нея идваше благословено-свободно камуфлажно полево облекло в сив цвят, изработено от специален плат, който нито се топеше, нито гореше. След него идваха колани и патрондаши със стънер, невроразрушител, плазмен лък, гранати, енергийни клетки, алпийски прибори за катерене и катушка с въже, кислородна бутилка. На гърба си сложи снаряжение, съдържащо енергиен пакет, който при най-малкото докосване на вражески огън генерираше защитно плазмоотражателно поле и то с толкова незначително закъснение, че човек дори не можеше да се загрее. Енергията беше достатъчна за отблъскване на трийсет или четирийсет удара преди да се изчерпи и човек да стане уязвим. Изглеждаше почти погрешно тази защита да се нарича лека: повече би ѝ подходило названието тройна.

Над невроразрушителната защита на краката обу дебели чорапи и след това ботушите на Нейсмит. Хубаво беше, че те поне му ставаха

без затруднително прогонване. Една седмица бездействие и тялото му беше започнало да действа срещу него, да напълнява. Нейсмит беше адски злояд. Свръхактивен и злояд; друго обяснение нямаше. Той се изпъна. Правилно разпределено, това огромно защитно облекло беше изненадващо леко.

На срещуположния край на комуникационния пулт го чакаше командният шлем. Празната сянка под ръба на челото го караше да мисли, кой знае поради каква отвратителна причина, за празен череп. Той взе шлема, обърна го към светлината и се загледа, изпълнен с копнеж, в елегантните извивки. С ръцете си можеше да контролира едно оръжие, най-много две. С помощта на този шлем, посредством хората, които можеше да командва, щеше да контролира дузини, потенциално стотици, дори хиляди. В това беше истинската сила на Нейсмит.

Звънецът в каютата зазвъня. Той подскочи и едва не изпусна шлема. Можеше да го удари в стената и пак нищо нямаше да му стане, но той внимателно го закачи.

— Майлс — чу се гласът на капитан Торн по интеркома. — Скоро ли ще си готов?

— Да, влизай. — Той натисна дистанционното и освободи ключалката на вратата.

Торн влезе, облечен в подобно облекло, но временно отметнал качулката. С безформеното полево облекло не изглеждаше двуполов, а нещо средно, безполово същество, войник. Торн също носеше в ръка команден шлем, малко по-стар и от друга марка.

Торн го огледа от всички страни, провери всяко оръжие и сигурното закопчаване на коланите, провери показанията на енергийния пакет за захранване на плазмения екран.

— Добре. — Дали капитан Торн винаги проверяваше адмирала преди битка? Имал ли е Нейсмит навика да влиза в битка с незавързани връзки на обувките или нещо друго? Торн кимна към командния шлем на стената. — Чудесна машинка. Сигурен ли си, че можеш да се справиш с нея?

Шлемът наистина изглеждаше нов, но не чак толкова нов. Той не вярваше Нейсмит да е използвал за лична защита негодна военна техника, независимо какви икономии е правил във флота като цяло.

— Защо да не съм? — Той вдигна рамене. — И преди съм го правил.

— Това нещо — Торн вдигна своя шлем — отначало може да бъде доста обременяващо. То не дава поток от данни, то залива с данни. Човек трябва да се научи да пропуска всичко, което не му е нужно в момента, иначе е по-добре изобщо да го изключи. С него... — Торн се поколеба — човек има неестествената способност, каквато имаше старият Тънг, да не обръща внимание на нищо, което става, и все пак да го запомни и мигновено да го измъкне, ако му потрябва. По някакъв начин то се явява точно когато трябва. Работи така, сякаш умът ти е на две нива. Когато адреналинът ти се повиши, времето за реагиране и даване на команда става невероятно малко. Това е своего рода наркотик. Хората, които работят с теб, очакват... разчитат... на това. — Торн спря и зачака.

Какво очакваше от него да му каже? Той отново вдигна рамене.

— Ще се постарая.

— Ако все още не се чувстваш добре, знаеш, че можеш да възложиш цялата операция на мен.

— Имам ли вид на болен?

— Нямах обичайния си вид. Не искаш да побъркаш цялата команда, нали? — Торн изглеждаше напрегнат, почти припрян.

— Чувствам се чудесно, Бел. Престани!

— Да, сър. — Торн въздъхна.

— Всичко готово ли е?

— Совалката е заредена с гориво и оръжие. Зелената команда е екипирана и в момента извършва последното товарене. Така сме подбрали времето, че ще пристигнем на орбитата за паркиране точно в полунощ. Кацаме до главната медицинска сграда на Барапутра. Веднага дебаркираме, без да чакаме да ни питат кои сме. Нападаме и офейкваме. Ако всичко върви по план, цялата операция ще протече за един час.

— Добре. — Пулсът му се ускори. Той прикри една голяма въздишка с поредица от други, незабележими. — Да вървим.

— Дали... най-напред да не проверим как работят командните ни шлемове? — каза Торн.

Това беше добра идея. По-добре да извършат проверката в тихата каюта, отколкото сред шума, възбудата и напрежението на десантната

совалка.

— Добре — каза той и добави хитро. — Не бързай.

Дори и за тази малка операция в командния шлем се използваха над сто канала. Освен директната гласова връзка с „Ариел“, Торн и всеки командос имаше връзки с оперативните компютри на кораба, на совалката и на самия шлем. Имаше телеметрични датчици от всякакъв вид, контроли за огневата мощ, за актуализиране на материално-техническите запаси. Шлемовете на всички командоси имаха видеодатчици, така че той можеше да проследи какво виждат те в инфрачервения, видимия и ултравиолетовия диапазони на спектъра и какво чуват; да проследи показанията за здравословното им състояние; да види на дисплей холовидеокарти — холокартата на яслата за клонове, плана на атаката и няколко възможни варианта, специално програмирани и предварително въведени. Имаше канали, заделени за полета и за подслушване на неприятелските канали. Торн вече беше засякъл комуникационните връзки на охраната на Барапутра. Те можеха дори да приемат гражданските предавания от планетата, към която се приближаваха. Тиха музика изпълни въздуха, когато превключваше през тези канали.

Свършиха с проверката и се оказаха изправени един срещу друг, изпаднали в неловко мълчание. Торн беше с безизразно лице, загрижен, сякаш се бореше с някакво потиснато чувство. Вина? Странно усещане. Сигурно не. Торн не можеше да изпитва такова чувство, защото в противен случай сигурно щеше да поиска операцията да се спре.

— Нервна криза преди бой, Бел, а? — попита той тихо. — А пък аз мислех, че обичаш работата си.

Торн трепна и спря да смуче разсеяно устната си.

— Оо, аз наистина я обичам. — Той пое дъх. — Да се залавяме за работа.

— Да тръгваме! — съгласи се той и най-после излезе от изолираната си каюта в осветения коридор и в човешката реалност на действията си... неговите действия... от него замислени.

Шлюзът-коридор на совалката изглеждаше точно както го беше видял първия път, но обърнат: едрите тромави командоси не излизаха, а влизаха в него. Този път изглеждаха по-тихи, не се закачаха, не се шегуваха. Държаха се по-делово. Сега имаха и имена, всичките

въведени в неговия шлем, така че през цялото време да са му пред очите. Всичките бяха в леко защитно облекло и шлемове, но като допълнение към лекото оръжие, каквото имаше той, носеха и по-тежко.

С изненада установи, че сега, когато знаеше историята на чудовищния сержант, я гледа с други очи. В дневника се казваше, че тя е едва деветнайсетгодишна, макар да изглежда на повече. Преди четири години, когато Нейсмит я отвлъкъл от Къща Риовал, била на шестнайсет. Той присви очи, опитвайки се да си я представи като момиче. Времето, което бяха прекарвали и двамата като генетични продукти и затворници в Къща Барапутра, сигурно се застъпваше, макар той да не я бе срещал. Изследователските лаборатории по генно инженерство бяха в друг град, не там където беше хирургическата клиника. Къща Барапутра беше огромна организация и по свой странен джексъниански начин представляваше почти малка губерния. С тази разлика, че на Джексън Хол нямаше губернии.

Осем години. „Никой от онези, което познаваше тогава, вече не е жив. Знаеш това, нали?“

Той отиде при нея.

— Сержант Таура... — Тя се обърна и той вдигна учуден вежди. — Какво е това на врата ти? — Всъщност много добре виждаше какво е — голяма пухкава розова панделка. По-скоро искаше да знае защо на врата ѝ?

Тя усмихната — той предположи, че тази отблъскваща гримаса е усмивка, предназначена за него — о я оправи с грозната си лапа. Тази вечер ноктите ѝ бяха лакирани с розов лак.

— Мислиш ли, че ще има ефект? Искях да си сложа нещо, за да не изплаша децата.

Той погледна огромното същество, облечено с леко защитно облекло и камуфлажни дрехи, с ботуши, патрондаши и с огромни мускули и зъби. „Не знам защо ми се струва, че няма да е достатъчно, сержант.“

— Е... заслужава си да се опита — успя да каже той. Така значи: тя си даваше сметка за своя необичаен вид. „Глупак! Как е възможно да не си дава сметка? Ти не си ли наясно за своя вид?“ Сега почти съжеляваше, че не се беше решил по-рано да излезе от каютата си и да я опознае. „Момиче от родния ми град.“

— Как се чувстваш като се завръщаш? — неочаквано попита той и кимна с глава без определена посока, имайки предвид приближаващата зона на десант на Къща Барапутра.

— Странно — призна тя и присви дебелите си вежди.

— Познато ли ти е мястото за кацане? Била ли си там по-рано?

— В този медицински комплекс не съм била. Почти не съм напускала клиниката по генетика, с изключение на две години, когато живях с наети осиновители, които бяха в същия град. — Тя обърна глава и изрева някаква заповед на един от хората си, зает с разтоварването на оборудването, а той отдаде чест и побърза да я изпълни. После се обърна към него и гласът ѝ отново стана мек и нежен, но без неуместна интимност. Изглежда, тя и Нейсмит са били тайни любовници, ако изобщо са били. Дискретността ѝ го успокои. — Не съм излизала много — добави тя. Той също понижи глас.

— Мразиш ли ги? — „Както ги мразя аз?“ Интимен въпрос, но по-различен.

Провесените ѝ устни се извиха в размисъл.

— Предполагам... като малка те ужасно ме манипулираха, но, изглежда, не са злоупотребявали с мен. Имаше множество неприятни тестове, но всичко беше наука... в тях нямаше нищо, с което да искат да ме наранят. Всъщност не ми причиниха болка, докато не ме продадоха на Риовал след завършване на проекта за супервойник. Онова, което Риовал искаше да прави с мен, беше нелепо, но такъв му беше характерът. Барапутра... на Къща Барапутра ѝ беше безразлично. Тя ме захвърли. Това ме нарани. Тогава дойде *ти*... — Тя се развесели. — Рицар в блестящи доспехи и така нататък.

Позната, тъжна вълна на недоволство премина през него. „Мръсник. Рицар с лъскави доспехи и на кон. По дяволите, и аз мога да спасявам хора!“ За щастие сега тя гледаше настрана и не видя нервния спазъм на лицето му. А може и да го бе взела за гняв към бившите ѝ мъчители.

— Но въпреки всичко това — промърмори тя — аз не бих съществувала без Къща Барапутра. Те ме създадоха. Аз съм жива и след толкова време... трябва ли да се отплатя със смърт за живота, който съм получила? — Странно деформираното ѝ лице се разкриви още повече.

Той със закъснение разбра, че този разговор не е подходящ за активно милитаристко-шовинистично внушение на една команда, която трябва да изпълни десантна операция.

— Не... непременно. Ние сме тук да спасим клонове, не да убиваме хора от Къща Барапутра. Ще убиваме само ако сме принудени, нали?

Това беше вече точно в стила на Нейсмит. Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Толкова се радвам, че се чувстваш по-добре. Бях ужасно разтревожена. Исках да те видя, но капитан Торн не ми разреши. — Очите ѝ бяха топли като светли жълти пламъци.

— Да, бях... много болен. — Торн е направил добре. — Но... може би ще можем да поговорим повече на връщане. — „Когато свърши това. Когато ще сме спечелили правото... спечелили правото за какво?“

— Срещата е уредена, адмирале. — Тя му намигна страшно весело и се изправи. „Какво ѝ обещах!“ Тя се втурна напред — отново щастлив сержант, който контролира командата си.

Той я последва в десантната совалка. Тук светлината беше по-малко, въздухът по-студен и, разбира се, липсваше гравитация. Той плуваше напред от една ръкохватка към друга подир капитан Торн, мислено разпределяйки подовата площ за предвидения товар. Дванайсет или тринайсет редици деца по четири на ред... имаше достатъчно площ. Тази совалка беше оборудвана да пренася две команди плюс бронирани коли на въздушна възглавница или цяла полева болница. Отзад имаше лечебница за първа помощ, включително четири сгъваеми койки и портативна аварийна криокамера. Медикът на командата беше организиран своя участък и беше осигурил необходимото. Всичко се прикрепваше към пода от мълчаливи войници в сиви облекла, които работеха без суетене и излишни приказки. Имаше място за всичко и всичко си беше на мястото.

Пилотът на совалката беше на своя пост. Торн седна на мястото на втория пилот. Той седна на ергономичния стол пред комуникационната станция точно зад тях. През предния прозорец се виждаха далечни звезди с остри краища, наблизо примигваха цветни светлини от някаква човешка дейност, а в самия край на зрителното поле се виждаше ярък отрязък от кривината на планетата. Беше почти

у дома. Присви го стомах и причината за това не беше само нулевата гравитация. Под пристегнатия с каишки шлем главата му чукаше от напрежение.

Пилотът включи интеркома си.

— Провери как е командата, Таура. Ще включа за пет минути двигателите, за да се изравним с орбитата, след това падаме.

Миг по-късно сержант Таура отговори:

— Проверих. Всички командоси са вързани, люковете са затворени. Готови сме. Давай, повтарям, давай.

Торн погледна през рамо и посочи. Той привърза набързо обезопасителните ремъци. Направи го точно навреме. Ремъците се впиха в тялото му и той започна да залита от една страна на друга, когато „Ариел“ се разтресе на орбитата за паркиране — ефект, който би бил компенсиран и дори сведен до нула от изкуствената гравитация в един по-голям кораб.

Пилотът вдигна ръце, после рязко ги пусна надолу, сякаш беше музикант, който свири кресчендо. Откъм фюзелажа долетя силно тракане. В отговор от помещението зад гърба им се чува пронизителен вой и крясъци.

„Когато казват падане — помисли той неспокойно, — те наистина разбират точно това.“ В предния прозорец звездите и планетата неприятно се обърнаха. Той затвори очи. Стомахът му се опита да се изкачи по хранопровода. Изведнъж разбра скритото предимство на пълното космическо облекло. Ако от ужас човек направи нещо неприлично, плътно затвореният костюм няма да позволи нищо да излезе и никой няма да разбере.

Когато навлязоха в йоносферата над и отвън фюзелажа въздухът започна да свисти. Предпазните ремъци се врязаха в тялото му, сякаш искаха да го разрежат като варено яйце.

— Развлечение, а? — извика Торн нахилен като месечина. Лицето му бе изкривено, устните бяха провиснали от свръхнатоварването. Бяха се насочили право надолу, или поне така беше насочен носът на совалката, макар че седалката се опитваше да го изхвърли към тавана на каютата със сила, от която съществуваше реална опасност да си строши врата и размаже черепа.

— Надявам се на пътя ни да няма нищо — весело се обади пилотът. — Знаете ли, пътят не е осигурен от Управление на полетите!

Той си представи сблъскване в разрежения въздух с някоя пътническа совалка. С петстотин жени и деца на борда... огромни жълти и черни експлозии... хвърчащи тела.

Пресякоха границата на здрача. Последва тъмнина, малки облачета... по-големи облаци... совалката вибрираше и виеше като пробит бас-тромбон. Беше готов да се закълне, че совалката все още е насочена право надолу, макар да не можеше да каже как се ориентира пилотът в тази виеща мъгла.

После изведнъж заеха хоризонтално положение под облаците. Под тях светлините на града приличаха на скъпоценни камъни, разсипани върху килим. Совалката падаше надолу като камък. Натискът в гръбначния стълб започна да става все по-силен. Чу се отвратително тракане, когато се спуснаха краката за кацане. Под тях изникна редица полуосветени сгради. Тъмно игрище. „Мамка му, то е, наистина е то!“ Сградите се появиха до тях, над тях. Последва глух удар, скърцане. Сигурно кацане на шест здрави крака. Тишината го зашемети.

— Добре, да тръгваме! — Торн се надигна от седалката със зачервено лице и светнали очи, изпълнени с жажда за кръв или със страх, или и с двете — не можеше да каже.

Той скочи на рампата сред дузината Дендарии. Очите му бяха полуадаптирани към тъмнината, но в комплекса имаше достатъчно светлини, разсеяни в студения мъглив среднощен въздух, така че нямаше проблеми с виждането, макар в пейзажа да липсваха цветове. Сенките бяха черни и зловещи. Сержант Таура, без да продума, раздели командата си. Никой не вдигаше шум. Мълчаливите лица се позлатяваха от кратките присветвания на видеодисплеите на шлемовете, когато получаваха някои и други данни, проектирани за периферното им зрение. Една Дендарии с допълнителни далекогледни на шлема си измъкна от совалката летящ велосипед, яхна го и се издигна тихо в тъмнината.

Пилотът остана на борда и отдели още четирима Дендарии. Двама изчезнаха в сенките на участъка, двама останаха да охраняват совалката. За последното той беше спорил с Торн. Вътрешното му чувство му подсказваше, че за атакуване на яслата за клонове трябва да имат колкото се може повече командоси. Цивилната болнична охрана не представляваше сериозна заплаха, а докато дойдеше на помощ по-

добре въоръжената охрана, щеше да мине време. Дотогава Дендариите щяха да са си отишли, стига да можеха да се справят достатъчно бързо с клоновете. Той се прокле, че не беше взел от Ескобар две команди вместо една. Това нямаше да представлява никаква трудност, но се беше поддал на съмнението, че „Ариел“ няма да може да побере толкова много хора, и си беше представял, че всички ще могат да се измъкнат живи. Трябваше да се отчетат толкова много фактори...

Шлемът запълваше периферното му зрение с плетеница от кодове, числа, графики. Той ги следеше, но те изчезваха много бързо. Преди да успее да възприеме един кадър и да го разтълкува, той изчезваше, изместен от друг. Приложи съвета на Торн и намали силата на светлината, а звука сведе до шепот, като в халюцинация. Аудиосензорите на шлема не бяха лоши. Не улавяха излишно дърдорене.

Той, Торн и други седем Дендариите последваха Таура на бегот — тя просто крачеше — между две съседни сгради. Там беше комуникационният център на барапутранската охрана. Той настрои приемника в шлема си на техните аудиоканалите. „По дяволите, чуваш ли? Джо, провери сектор четири.“ Последва поредица от отговори. Беше сигурен, че ще пристигнат и други, макар че нямаше намерение да ги чака.

Зад ъгъла. Ето я! Триетажна хубава сграда с много растения и парк, големи прозорци, балкони. Не приличаше на болница, нито пък на общежитие. Беше неопределена, съмнителна, дискретна. На една табела беше написано на двата джексъниански езика „КЪЩА НА ЖИВОТА“. „Къщата на смъртта. Скъпият ми дом.“ Ужасно познат и ужасно чужд. Някога му беше изглеждал много хубав. Сега му изглеждаше... по-малък, отколкото го помнеше.

Таура вдигна плазмения си лък, настрои го на широк ъгъл и изби остъклената входна врата, от която се разхвърчаха парчета оранжево, бяло и синьо стъкло. Дендариите нахълтаха и се втурнаха наляво и надясно още преди да паднат последните парченца от счупеното стъкло. Един овладя станцията, с която се охраняваше приземния етаж. Сигнализацията и противопожарните алармени системи бяха прекъснати: Дендариите унищожаваша в движение с плазмени дъги мощните високоговорители, покрай които минаваха, но по-отдалечените продължаваха да издават приглушен звук.

Автоматичните пръскачки вдигаха облаци пара от възникналите пожари.

Той се затича да ги настигне. В коридора пред тях се появи един барапутранец в униформа на пазач от охраната. Три стънера го поразиха едновременно, оръжието му изгърмя без никаква полза в тавана.

Таура и две жени се качиха на един тръбен подежник за третия етаж. Един командос ги задмина с надежда да овладее покрива. Той поведе Торн и останалите командоси по фоайето на втория етаж, после наляво. Двама невъоръжени възрастни — единият жена по нощница, която тъкмо си навличаше роклята, бяха повалени в мига, в който се появиха. Там! Зад онези двойни врати. Те бяха заключени и някой блъскаше отвътре.

— Ще разбием вратата — изрева Торн. — Отстранете се, за да не пострадате! — Блъскането престана. Торн кимна. Един командос нагласи плазмения лък на тесен лъч и стреля в металната ключалка. Торн ритна вратата и тя широко се разтвори.

Един русокос младеж отстъпи назад и се втренчи учуден в Торн.

— Вие не сте пожарникар.

Тълпа от други младежи, почти деца, се скупчи в коридора зад русокосия. Не беше необходимо да си припомня, че са десетинагодишни, но не беше сигурен във възприятията на командосите. Бяха представени всякакви комбинации от височина, раса и телосложение, много по-разнородни, отколкото човек би могъл да си представи сред тази обстановка като от гръцката митология. Различното тегло, не красотата беше целта на тяхното създаване. Въпреки това всички бяха в такова блестящо здраве, каквото генната технология позволяваше да се постигне. Всички бяха в нещо като униформено облекло — спално бельо: бронзовокафяви горница и шорти.

— Кажи им нещо — изсъска Торн и го блъсна напред. — Говори.

— Чакай да се опомня — успя да промълви той.

— Добре.

Беше си повтарял наум речта за този върховен момент десет хиляди пъти с всяка възможна интонация. Единственото нещо, което си спомни сега, беше, че няма да започне с „Аз съм Майлс Нейсмит“. Сърцето му биеше лудешки. Той пое дълбоко дъх.

— Ние сме Дендариини наемници и сме дошли да ви спасим.

Изржението на момчето съчетаваеше едновременно отвращение, уплаха и омраза.

— Вие приличате на гъба — каза то невъзмутимо.

Това беше толкова... толкова различно от онова, което бе очаквал. От хилядите репетиранни мисли нито една не предвиждаше такова нещо... В действителност с командния шлем и цялото друго облекло той наистина приличаше на голяма сива гъба... не приличаше на онзи героичен образ, който се бе надявал да...

Той свали шлема от главата си, отметна качулката и оголи зъби в усмивка.

Момчето отскочи от ужас.

— Слушайте, клонове! — извика той. — Тайната, която може би сте чували да се шушука, е истина! Всеки един от вас си чака реда да бъде убит от хирурзите на Къща Барапутра. Те ще напъхат в главите ви мозъка на някой друг, а вашият мозък ще изхвърлят. Това е станало с вашите приятели, които един по един са отишли към собствената си смърт. Ние дойдохме да ви спасим. Ще ви отведем на Ескобар, където ще ви дадем убежище.

Децата, които бяха най-отзад, започнаха да се разотиват по стаите си. Оттам се надигна врява, чуваха се викове и писъци. Едно тъмнокозо дете се опита да изтича покрай тях до коридора с големите двойни врати и един командос го спря с обичайна хватка. То изпищя от болка и изненада, а звукът и шокът от този писък сякаш блъсна като вълна останалите. Момчето безуспешно се бореше да се освободи от хватката на командоса. Командосът изглеждаше раздразнен и несигурен и го гледаше, сякаш очакваше от него някакво указание или заповед.

— Извикайте приятелите си и ме последвайте! — извика той отчаяно на оттеглящите се момчета. Русокосото се обърна и побягна.

— Мисля, че не им се харесахме — каза Торн. Лицето на хермафродита беше бледо и напрегнато. — Може би ще е по-лесно да ги зашеметим и да ги пренесем. Не можем да си позволим да губим време тук, не в този адски малък участък.

— Не.

От шлема се чуваше призивен сигнал. Той го сложи на главата си. В ушите му нахлуха сигнали от комуникационните канали, но

дълбокият глас на сержант Таура се извиси над всички, селективно усилен от нейния канал.

— Сър, нуждаем се от вашата помощ.

— Какво има?

Отговорът се изгуби, надвикан от жената с летящия велосипед.

— Сър, трима или четирима души се спускат по балконите на сградата, в която се намирате. Освен тях от север към вас идва група от четирима души от барапутранските сили за сигурност.

Той трескаво превключи всички канали, докато намери онзи, който беше за въздушната охрана.

— Не пускайте никой да се измъкне.

— Как да ги спра, сър? — Гласът ѝ беше остър.

— Използвай стънер — реши той безпомощно. — Чакай! Не стреляй по никого от тези, които висят на балкона, докато не стигнат до земята.

— Може би няма да мога да се премеря добре.

— Постарай се. — Той прекъсна връзката и отново се свърза с Таура. — Какво искаш, сержант?

— Искам да дойдеш и да говориш с тази полудяла девойка. Само ти ще можеш да я убедиш, ако това изобщо е възможно.

— Положението тук... не е напълно под наш контрол.

Торн извърна очи. Момчето риташе с голите си пети пищялите на командоса. Торн регулира стънера си на най-ниско ниво и го допря до врата на цвърчащото момче. То потръпна, отпусна се, все още в съзнание, със замъглени безжизнени очи, и се разплака.

В изблик на страх той каза на Торн:

— Постарай се да ги подбереш. На всяка цена. Отивам да помогна на сержант Таура.

— Ти заеми онази страна — изръмжа Торн към командоса с подчертано недоволен тон. После се обърна към другите си хора. — Ти и ти — тази, ти — другата. Изкъртете онези врати.

Той се оттегли позорно под звука на разбиваща се пластмаса.

На горния етаж положението беше по-спокойно. Имаше по-малко момичета, отколкото момчета — диспропорция, която съществуваше и по негово време. Често се беше чудил защо е така. Прекрачи зашеметеното тяло на една едра жена от охраната и като

следваше пътя по видеокартата, проектирана от шлема му, се насочи към сержант Таура.

Десетина момичета седяха на пода, кръстосали крака, с ръце зад вратовете, под застрашително насочения към тях стънер. Горницата на пижамите им и шортите, като се изключи това, че бяха розови, бяха като тези на момчетата. Изглеждаха изплашени, но поне мълчаха. Той влезе в една странична стая, където намери Таура и жената командос изправени пред едно евразийско момиче, почти жена, седнало пред комуникационен пулт с агресивно кръстосани ръце. Там, където трябваше да бъде видеодисплеят, димеше все още гореща дупка от съвсем скорошен плазмен огън.

Евразийското момиче обърна глава, дългата ѝ черна коса се олюля от Таура към него и обратно.

— Божичко, какъв цирк! — Гласът ѝ беше изпълнен с презрение.

— Отказва да се помръдне — каза Таура. Гласът ѝ беше странно неспокоен.

— Момиче. — Той кимна дружелюбно. — Ако останеш тук, с теб е свършено. Ти си клон. Тялото ти е предназначено да бъде използвано от твоя прогенитор. Умът ти ще бъде изваден и унищожен. Може би съвсем скоро.

— Зная — каза тя презрително, сякаш той беше някой бърбърив идиот.

— Какво?

— Известно ми е. Напълно съм приела съдбата си. Моята господарка иска това. Аз ѝ служа съвсем честно. — Тя вдигна брадичка и за един миг очите ѝ застинаха в някакво мечтателно уважение, което той не можа да разгадае.

— Тя се обади на охраната на Къщата — докладва Таура, като кимна към димящия видеодисплей. — Описа ни, описа оръжието ни... дори съобщи приблизителния ни брой.

— Вие няма да ме откъснете от моята господарка — заяви момичето с отсечено, категорично кимване. — Охраната ще ви залови и ще ме освободи. Аз съм много важна.

Какво, но дяволите, бяха сторили барапутранците, та така бяха объркали главата на това момиче? И можеше ли той за трийсет секунди да я промени? Не вярваше.

— Сержант... — Той пое дълбоко дъх и заповяда високо: — Действайте със стънера.

Евразийската девойка опита бързо да се наведе, но рефлексите на сержанта бяха със скоростта на светлината. Лъчът на стънера я улучи между очите точно когато тя скочи. Таура прескочи комуникационния пулт и хвана главата на момичето преди то да падне на пода.

— Всичките ли хванахме? — попита той.

— Най-малко две се спуснаха надолу по задните стълби преди да им препречим пътя — докладва Таура и се намръщи.

— Ще бъдат зашеметени със стънери, ако се опитат да избягат от сградата — увери я той.

— Ами ако са се скрили на долния етаж? Ще ни трябва време да ги открием. — Жълто-кафявите ѝ очи погледнаха настрани, за да зърнат нещо от дисплея на шлема ѝ. — Вече трябваше да сме на совалката и да се изтегляме.

— Само една секунда. — Той старателно опипа различните канали, докато отново намери Торн. Някъде от далечината по звуковия канал едва се чуваше нечий глас: „... чи син! Жалък ку...“

— Какво? — извика разтревожен Торн. — Още ли не сте натоварили момичетата?

— Трябваше да зашеметим една. Таура може да я пренесе. Разбрахте ли колко трябва да бъдат?

— Да, научих от комуникационния пулт в стаята на пазача — трийсет и осем момчета и шестнайсет момичета. Бяхме изпуснали четири момчета... очевидно онези, които се спуснаха през балкона. Командосът Филипи намери три, но не може да открие четвъртото. Как са работите при вас?

— Сержант Таура казва, че две от момичетата са избягали по задните стълби. Следете за тях. — Той вдигна очи да огледа стаята. Видеодисплеят трептеше като аура. — Според капитан Торн тук трябва да има шестнайсет деца.

Таура подаде глава в коридора, викна нещо, след това се върна и погледна зашеметеното евразийско момиче.

— Липсва едно. Кестертон, мини по етаж и провери в шкафовете и под леглата.

— Слушам, сержант. — Жената командос се втурна да изпълни заповедта.

Той я последва, гласът на Торн звучеше в ушите му.

— *Пренесете го тук горе!* Нали помните: удраме и грабваме! Нямаме време да издирваме разпръснатите!

— Чакайте, по дяволите.

В третата стая, която провери, командосът я видя свита под едно легло.

— Ха! Намерих я, сержант! — Тя се спусна, сграбчи я за риташите глезени и я издърпа — ниска девойка-жена в розова пижамка. Тя хлипаше безпомощно, отчаяна, загубила надежда, че виковете могат да ѝ помогнат. От главата ѝ се спускаше малък водопад от платинени къдрици, но най-забележителната ѝ особеност беше зашеметяващият бюст — огромни месести глобуси, които опънатата коприна на дрехата не можеше да удържи. Момичето се претърколи и застана на колене, после се изправи, ръцете ѝ инстинктивно напъхваха едрата плът, която сякаш все още не бе свикнала да бъде там.

„Десетгодишна? Глупости!“ Изглеждаше на двацет. А и такава чудовищна хипертрофия не можеше да е естествена. Прогениторът-клиент трябваше да прибегне до специалист по лицева хирургия преди да стане собственик на това тяло. Това имаше смисъл, независимо че клонът щеше да понесе хирургически и метаболчни страдания. Да направи тънко кръстче и стройни бедра от тези ненормална физически зряла женственост. Той се чудеше дали тя не е едно от шестте деца, на които е променен полът. Почти сигурно. Съвсем скоро щеше да бъде обявена за хирургическа интервенция.

— Не, махайте се — скимтеше тя. — Махайте се, оставете ме... майка ми ще дойде да ме вземе. Аз ще се срещна с майка си.

Письците и повдигащите се гърди го подлудяваха.

— И тази зашеметете — изграчи той. Ще трябва да я носят, но поне няма да се наложи да я слушат.

Лицето на командоса почервения. Беше вцепенена и объркана също като него от чудатото телосложение на девойката.

— Бедната кукла — прошепна тя и от съжаление ѝ спести мъката като я простреля леко със стънера. Момичето се отпусна на пода като подкосено.

От шлема отново прозвуча повикване, но той не можа да познае по гласа кой от командосите го вика.

— Сър, току-що прогонихме със стънерите си екип от огнеборци на Къща Барапутра. Те нямат костюми срещу стънери. Но служителите от сигурността, които вече идват, имат. Изпращат нови команди с по-тежки оръжия. Стънерите излизат от играта.

Той въведе на клавиатурата нужната команда, опитвайки се да локализира мястото на командоса върху координатната мрежа на картата. Преди да успее, задъханият глас на командоса с велосипеда съобщи:

— От юг към сградата идва барапутранска команда с тежки оръжия. Трябва да се омитате. Ще стане адски горещо.

Той махна с ръка на Дендариин командоса да тръгва с момичето, после извика:

— Сержант Таура! Приехте ли тези съобщения?

— Да, сър. Да се махаме оттук.

Сержант Таура метна евразийското момиче на широкото си рамо, метна второто на другото рамо очевидно без да забелязва теглото им и заедно подкараха тълпата изплашени момичета надолу по стълбите. Таура им заповяда да вървят по две, хванати за ръце, поддържайки по-голяма организация от тази, която бе очаквал. Приглушените гласове на момичетата започнаха да бърборят неясно, когато ги насочиха към момчешката спалня.

— На нас не ни позволяват да влизаме тук — опита се да протестира едно от момичетата, цялото обляно в сълзи. — Ще си имаме неприятности.

Торн беше наредил на пода в коридора шест момчета, зашеметени със стънер, обърнати с лицата нагоре, разкрасени, с разперени ръце в позата на затворници, а двама нервни командоси им крещяха, опитвайки се да ги държат на място. Някои клонове бяха ядосани, други плачеха, но всички изглеждаха изплашени до смърт.

Той гледаше слисан купа жертви на стънерите.

— Как ще ги пренесем толкова много?

— Някой от барапутранците ще трябва да ги пренесе — каза Таура. — Това ще ни освободи ръцете и ще върже техните. — Тя внимателно остави своя товар на края на редицата.

— Добре — каза Торн и с мъка откъсна болезнено съсредоточения си поглед от жената-кукла. — Уорли, Кестертон... — Гласът му секна, защото сред многото смущения от статично

електричество по централния канал до командните им шлемове пристигна тревожно съобщение. Командосът на въздушния велосипед крещеше:

— Кучи син! Совалката... внимавайте, отляво... — Силни смущения... — Оо, мамка му! — После настъпи тишина, изпълнена с жуженето на свободния канал.

Той трескаво правеше опити да долови някакво съобщение от нейния шлем. Локаторът все още функционираше и образът ѝ се очерта на земята между две сгради в края на игрището, където беше паркирана совалката. Медицинските показания липсваха. Мъртва? Сигурно не, трябваше да се покажат поне данни за химическия състав на кръвта ѝ... статичният празен кадър беше излъчен нагоре под ъгъл в нощната мъгла и това му послужи като указание. Филипи беше изгубила шлема си. Какво друго беше изгубила, не можеше да каже.

Торн викаше последователно ту пилота, ту охраната. Нямаше никакъв отговор. Той изпсува.

— Опитай пак. — Той също установи, че каналът е свободен. Другите двама Дендарици в района бяха заети в престрелка с тежковъоръжената барапутранска команда от юг, за която бе съобщил командосът на велосипеда.

— Трябва да разузнаем — изръмжа Торн. — Сержант Таура, поеми работата тук и подготви тези дена за пътуване. Ти... — Това очевидно се отнасяше за него. Защо Торн вече не го нарича „адмирал“ или „Майлс?“ — ела с мен. Командос Съмнер, прикривай ни.

Торн затича. Той проклинаше късите си крака, тъй като непрекъснато изоставаше. Надолу по тръбния подежник, през все още горещата врата, около една тъмна сграда, между две други. Настигна хермафродита на ъгъла на сградата в края на игрището.

Совалката беше все още там, очевидно незасегната... сигурно ръчните оръжия не можеха да пробият бронята ѝ. Рампата беше вдигната, вратата затворена. Една тъмна фигура — наведен Дендарици или враг? — се промъкваше в сянката под фланците на крилата. Торн, шепнейки проклетия, въведе кодове в панела за компютърно управление, прикрепен към лявата му китка. Люкът се плъзна леко настрана, рампата се подаде отвътре със свистенето на серводвигателите. Все още никой не отговаряше.

— Аз влизам — каза Торн.

— Капитане, стандартната процедура остава и това е моя задача — каза командосът от укритието си зад една огромна бъчва от дърво и бетон.

— Този път не — каза тъжно Торн и без да продължава спора, се спусна на зигзаг напред, после право на рампата, хвърли се вътре с изваден плазмен лък. Миг по-късно гласът му се чу по канала: — Хайде, Съмнер!

Без подкана той последва командос Съмнер. В совалката беше тъмно като в рог. Всички включиха осветлението на шлемовете — бели показалци, които се протягаха и опипваха. Вътре, изглежда, нищо не беше пипнато, но вратата на пилотското отделение беше затворена.

Торн направи знак на командоса да заеме положение за стрелба, покривайки вратата между фюзелажа и пилотското помещение. Той стоеше зад Торн. Торн набра друг код на пулта. Вратата се отвори с мъчителен стон, после потрепери и заяде.

Отвътре изскочи топлинна вълна като дъх на доменна пещ. Когато в каютата нахлу кислород и пламнаха останалите неизгорели горливи предмети, последва оглушителна оранжева експлозия. Командосът сложи кислородната си маска, смъкна химическия пожарогасител от стената и го насочи към летателния пулт. Миг по-късно те последваха неговия пример.

Всичко се беше превърнало в сгурия. Уредите за управление се бяха разтопили, комуникационната апаратура бе овъглена. Каятата вонеше, въздухът беше наситен със задушливи продукти от окислението на различните пластмасови материали. Имаше и органична миризма. На овъглено месо. Какво беше останало от пилота?... Той обърна глава и преглътна.

— Барапутра няма... предполагаше се, че няма тежки оръжия на това място.

Торн изсъска, после изпсува и посочи с пръст.

— Хвърлили са няколко от нашите термални мини вътре, затворили са вратата и са избягали. Преди това пилотът вероятно е бил зашеметен. Интелигентни копелета... като нямат тежки оръжия, просто използват нашите. Отмъкват ги от нас или образуват шайка срещу моята охрана, влизат вътре и ни смилат. Дори не правят засада... но могат да я направят сега просто за развлечение. Това

животно няма да може да лети отново. — В бялата светлина от шлемовете лицето на Торн приличаше на изсечена с длето маска.

Паника стисна гърлото му.

— Какво ще правим сега, Бел?

— Ще отстъпим към сградата. Ще организираме кръгова отбрана. Ще използваме заложници за постигане на някаква капитулация.

— Не!

— Ти имаш ли по-добра идея... Майлс? — Торн скръцна със зъби. — Мисля, че нямаш.

Шокираният командос гледаше Торн.

— Капитане... — Той погледна назад, после пак се обърна към тях. — Адмиралът ще ни измъкне. Имали сме и по-тежки случаи от този.

— Този път не. — Торн се изправи, гласът му беше изпълнен с мъка. — Грешката е моя... поемам цялата отговорност... Това не е адмиралът. Това е неговият брат-клон, Марк. Той ни излъга, но аз знаех това отпреди няколко дни. Досетих се преди десанта, преди да бяхме тръгнали към джексънианския локален космос. Мислех, че ще доведе операцията до успешен край, и попаднах в капан.

— А? — Командосът вдигна недоверчиво вежди. Един клон под упойка може би има същия сащисан поглед.

— Ние не можем... не можем да предадем тези деца обратно в барапутрански ръце. — Марк заповядваше, умоляваше.

Торн мушна голата си ръка в овъгленото петно туткал на мястото на пилотската седалка.

— Кой е предаден? — Той вдигна ръка и размаза едно ронещо се петно от овъглената седалка по лицето му. — Кой е предаден? — прошепна Торн. — Имаш ли някаква по-добра идея?

Той се тресеше, умът му беше като бял лист. Чувстваше горещите сажди на лицето си като белег.

— Обратно в сградата — заповяда Торн. — Под мое командване.

[1] По-правилно би било „торса“. Бел.Mandor. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Никакви подчинени — каза Майлс. — Искам да говоря с шефа и да свършваме. А след това се омитаме.

— Продължавам опитите — отговори Куин, обърна се към комуникационния пулт в тактическата стая на „Перегрин“, на който сега се виждаше образът на висш офицер от барапутранската сигурност, и отново започна увещанията.

Майлс седеше на ергономичния си стол, опрял ботуши на пода, подпрял преднамерено ръцете си на облегалките, отрупани с командни копчета. Спокойствие и контрол. Това беше стратегията. В този момент единствената възможна стратегия. Ако беше пристигнал само девет часа по-рано... Той методически проклинаше на четири езика всяко забавяне през последните пет дни, докато му писна. Разточително беше изразходвал гориво за максимално ускоряване на „Перегрин“ и беше постигнал почти максималната скорост на „Ариел“. Почти. Забавянето беше дало достатъчно време на Марк да превърне лошата си идея в катастрофа. Не, не само на Марк. Майлс вече не беше защитник на героичната теория за катастрофата. Една такава каша изискваше пълното сътрудничество на екип от десетки хора. Много искаше да говори насаме с Бел Торн и то много, много скоро. Не беше очаквал Бел да има толкова много свободни оръжия, с колкото се беше оказал Марк.

Огледа тактическата стая и прие най-новата информация от видеомониторите. „Ариел“ се беше измъкнал и беше отишъл на док на станция Фел под управлението на втория пилот на Торн, лейтенант Харт. Сега те бяха блокирани от половин дузина съдове от барапутранската сигурност, разположени извън зоната Фел. В момента два барапутрански кораба ескортираха „Перегрин“ в орбита. Засега символична сила. Огневата мощ на „Перегрин“ беше по-голяма от тяхната. Това равновесие на силите щеше да се промени, когато пристигнеха още барапутранци. Освен ако можеха да убедят барон Барапутра, че не е необходимо.

Той извика на видеомонитора си изглед от положението на повърхността — такава, каквото беше възприемано понастоящем от бойните компютри на „Перегрин“. Външното разпределение на барапутранския медицински комплекс беше ясно дори от орбита, но му липсваха подробности от вътрешното, които би искал да има, за да планира добре разработена атака. Няма добре разработена атака. Има преговори, подкупи... той премигна в очакване на предстоящите разходи. Бел Торн, Марк, Зелената команда и петдесетима барапутрански заложници сега бяха блокирани в една сграда, отделени от повредената совалка. Такова беше положението през последните осем часа. Пилотът на совалката бе мъртъв, трима командоси — ранени. Майлс се закле, че това ще коства командването на Бел.

Скоро щеше да се зазори. Барапутранците, слава Богу, бяха евакуирали всички цивилни от останалата част на комплекса, но бяха докарали големи сили на сигурността и тежки оръжия. Само заплахата от нараняване на ценните за тях клонове беше предотвратила едно ужасно кръвопролитие. Уви, той не би могъл да преговаря от позиция на силата. „Спокойно.“

Куин, без да се обръща, вдигна ръка и му даде знак „Бъди готов“. Той се огледа, оценявайки собствения си вид. Сивите му дрехи бяха заети от най-дребния човек на борда на „Перегрин“, една инженерка, и въпреки това му бяха големи. Носеше само половината от отличителните знаци за ранг. Агресивно мръсен — може би подходящ вид за командващ, но не и за него. Адреналинът и потиснатата ярост също не му помагаша. Ако не беше биочипът на неговия блуждаещ нерв^[1], досега старата му язва да се е пробила. Той включи комуникационния си пулт към канала на Куин и зачака.

Видеомониторът присветна и се появи образът на намръщен човек. Тъмната му коса беше прибрана назад в стегнат кок, поддържан от златен пръстен, и това подчертаваше масивните му лицеви кости. Носеше бронзовокафява куртка без никакви украшения. Маслиненокафява кожа. Здравеняк на около четирийсет години. Външният вид на хората мами. Беше необходим повече от един човешки живот за планиране и проправяне на път с бой към неоспорвано лидерство на която и да било джексънианска Къща. Ваза Луиджи, барон Барапутра, имаше тяло на клон най-малко от двайсет години. И естествено се грижеше много за тялото си. Уязвимият

период за друга трансплантация на мозък несъмнено ще бъде двойно по-опасен за човек, чиято власт силно желаят да отнемат толкова много безсърдечни подчинени. С този човек не можеха да се играят игрички.

— Тук Барапутра — каза кафявият човек и зачака. Наистина за практически цели човекът и Къщата бяха едно.

— Тук Нейсмит — каза Майлс. — Командващ Свободния наемнически Дендарии флот.

— Очевидно не изцяло — каза Ваза Луиджи иронично.

Майлс оголи зъби в усмивка и успя да не се изчерви.

— Точно така. Вие разбрахте ли, че това нападение не е одобрено от мен?

— Разбирам, че вие претендирате за това. Лично аз не бих си давал толкова труд, за да съобщя, че не мога да контролирам подчинените си.

„Опитва се да те хване. Спокойно.“

— Трябва да имаме неподправени факти. Аз все още не съм установил дали капитан Торн е подкупен, или излъган от клона. Във всеки случай това е ваш собствен продукт, върнал се независимо по какви сантиментални причини, за да отмъсти лично на вас. Аз съм само невинен страничен човек, който се опитва да оправи нещата.

— Вие... — барон Барапутра примига като гущер, — сте една аномалия. Ние не сме ви създали. Откъде сте дошли?

— Има ли значение?

— Може би.

— В такъв случай тази информация се продава, с нея се търгува, тя не се дава безплатно. — Това беше добър джексъниански етикет. Навлизаха в царството на сделката, а може би пристъпваха и към самата сделка между равни. Добре.

Баронът обаче не запита веднага за семейната история на Майлс.

— И така, какво искате от мен, адмирале?

— Искам да ви помогна. Мога да направя това, ако ми дадете свобода на действие да измъкна хората си от тази нещастна дилема с минимум по-нататъшни щети за барапутранските хора и имущество. Тихо и чисто. Дори ще разгледам възможността за заплащане на причинените ви материални щети.

— Не ви искам помощта, адмирале.

— Ще трябва да я приемете, ако искате да намалите разходите си.

Ваза Луиджи присви очи.

— Това заплаха ли е?

Майлс вдигна рамене.

— Точно обратното. Разходите и на двама ни могат да са много ниски. Или много високи. Аз лично предпочитам да са ниски.

Баронът обърна очи надясно към нещо или някой, който беше извън видеокамерата...

— Извинете ме за момент, адмирале. — Образът му беше заместен от статична картина.

Появи се образът на Куин.

— Смяташ ли, че ще можем да спасим някого от тези бедни клонове?

Той прокара ръце по косата си.

— По дяволите, Ели, опитвам се да измъкна Зелената команда! Съмнявам се.

— Срамота. Изминахме целия този път за нищо.

— Виж, имам възможност за нападения много по-близо до дома, отколкото е Джексън Хол, ако търся такива. Много повече от петдесет деца се убиват всяка година в затъntenите провинции на Бараяр вероятно за мутации. Аз не мога да си позволя да се държа... донкихотски като Марк. Не зная откъде са му дошли тези идеи, не може да е от барапутранците. Или от комаранците.

Куин вдигна вежди, отвори уста, след това я затвори и сухо се усмихна. После каза:

— Мислех за Марк. Непрекъснато казваш, че искаш да го накараш да ти вярва.

— Да му подаря клоновете? Де да можех! Но първо ще го удуша с голи ръце, веднага щом смачкам Бел Торн, разбира се. Марк си е Марк, той не ми дължи нищо, но Бел би трябвало да има повече пипе... — Зъбите го заболяха от стискане. Думите ѝ го разтърсиха с галопиращи образи. И двата кораба, с всички клонове на борда, излизаци триумфално от джексънианския локален космос... и да покажат среден пръст на лошите барапутранци. Марк със заекване изказва благодарност, възхищава се... завежда всички у дома при майка им... лудост! Невъзможно! Ако беше планирал всичко сам,

отначало до края — тогава може би. Неговите планове, разбира се, нямаше да включват среднощна фронтална атака без поддръжка. Видеомониторът отново просветна и той изключи образа на Куин. Отново се появи Ваза Луиджи.

— Адмирал Нейсмит — кимна той. — Реших да ви позволя да заповядайте на вашия бунтовнически екип да се предаде на моите сили за сигурност.

— Не искам да създавам повече трудности на вашата сигурност, бароне. В края на краищата не са спали цяла нощ. Те са уморени и нервни. Сам ще събера хората си.

— Това е невъзможно. Но аз им гарантирам живота. Глобите за техните криминални действия ще бъдат определени по-късно.

„Глоби?“ Той сдържа яростта си.

— Това... е една възможност. Но глобите трябва да се определят предварително.

— Вие едва ли сте в състояние да диктувате условия, адмирале.

— Искам само да избегнем недоразуменията, бароне.

Ваза Луиджи стисна устни.

— Много добре. По десет хиляди бетански долара за всеки командос. За офицерите по дващест и пет хиляди. За вашия капитан-хермафродит петдесет хиляди, освен ако не искате да ви отървем от него, а? Не виждам каква ви е ползата от него, приятелю клон, така че ние ще го задържим в ареста. В замяна ще ви опростя заплащането на причинените имуществени щети. — Баронът кимна, доволен от щедростта си.

Над четвърт милион долара. Майлс вътрешно се сви раболепно. Е, може да ги заплати.

— Но мен ме интересува клонът. Каква... цена искате за неговата глава?

— Защо ще ви интересува? — запита изненадан Ваза Луиджи.

Майлс вдигна рамене.

— Мислех, че е очевидно. Професията ми е изпълнена с рискове. Аз съм единственият оцелял от моите другари-клонове. Мисля, че този, когото наричам Марк, за мен беше такава изненада, каквато бях аз за него. Никой от двамата ни не знаеше, че има втори проект за клон. Къде другаде бих могъл да намеря такъв съвършен, хм, донор на орган и под такъв непосредствен контрол?

Ваза Луиджи разпери ръце.

— Можем да се договорим и да го запазим за вас.

— Ако изобщо ми потрябва, нуждата от него ще бъде спешна.

При такива обстоятелства се страхувам от неочаквано повишаване на пазарната цена. Освен това, случват се и нещастия. Погледнете нещастния случай с клона на барон Фел, който пазехте.

Температурата, изглежда, спадна поне с двайсет градуса и Майлс прокле невъздържания си език. По тези места епизодът очевидно все още представляваше поверителна или скандална информация. Баронът го изгледа, ако не с повече уважение, то с нарастващо подозрение.

— Ако вие сте друг клон, създаден за трансплантация, адмирале, значи сте дошли точно където трябва. Но този клон не се продава.

— Този клон не ви принадлежи — възрази Майлс доста припряно. „Не... успокой се. Запази хладнокръвие, задръж истинските си мисли дълбоко скрити, не дразни тази мазна персона, която може да отхвърли сделката без окото ѝ да мигне. Запази хладнокръвие.“ — Освен това трябва цели десет години за създаване и отглеждане на един клон. Не че се безпокоя от смърт поради старост. Имам предвид някоя непредвидена случайност. — След още една пауза и с героично усилие той промълви: — Разбира се, не е необходимо да се отказвате от заплащане на щетите.

— Въобще не ми трябва нищо, адмирале — отговори хладнокръвно баронът.

„Не съм толкова сигурен, джексънианско копеле.“

— Какво искате за този клон, бароне? Като имате предвид колко лесно можете да си създадете друг.

— Не е толкова лесно. Неговите медицински данни показват, че е доста сложен. — Ваза Луиджи потупа ястребовия си нос с показалец и се усмихна невесело.

— Да не планирате наказание? Предупреждение за други злосторници?

— Несъмнено той ще бъде таксуван като такъв.

Значи съществуваше план относно Марк или най-малкото идея, от която намирисваше на известна печалба.

— Надявам се, че не е нещо свързано с неговия бараярски прогенитор. Този заговор отдавна е потушен. Те знаят и за двама ни.

— Признавам, че неговите бараярски връзки ме интересуват. *Вашите* бараярски връзки също ме интересуват. От името се вижда, че вие знаете произхода си. Каква е вашата връзка с Бараяр, адмирале?

— Слаба — призна той. — Те ме толерират: от време на време им правя по някоя услуга. За пари. Извън това се стараем да се избягваме. Бараярската имперска сигурност има по-дълга ръка дори от Къща Барапутра. Съветвам ви да не си навличате гнева им.

Ваза Луиджи вдигна учтиво-скептично вежди.

— Един прогенитор и два клона... трима идентични братя. И всичко толкова набързо... Предполагам, че всички сте на едно мнение.

Не и по въпроса. Баронът вероятно искаше да измъкне някаква информация.

— Трима да, но едва ли съвсем еднакви — каза Майлс. — Чувал съм, че оригиналният лорд Воркосиган бил тъп като галош. Страхувам се, че Марк току-що демонстрира своите ограничения. Аз бях подобрен модел. Моите създатели планираха по-големи неща за мен, но те свършиха работата си прекалено добре и аз започнах сам да планирам действията си. Това е един трик, който, изглежда, никой от моите братчета или сестричета не е успял да усвои.

— Бих желал да можех да говоря със създателите ви.

— Аз също бих желал. Те са покойници.

Баронът го удостои с хладна усмивка.

— Вие сте един самонадеян дребосък.

Майлс разтегли устни в отговор на неговата усмивка и не каза нищо.

Баронът седеше облегнат назад, внимателно допрял върховете на пръстите си.

— Предложението ми остава. Клонът не се продава. На всеки трийсет минути глобите се удвояват. Съветвам ви бързо да приключвате с пазарлъка, адмирале. По-добро предложение няма да получите.

— Трябва да се консултирам набързо със счетоводителя на Флота. — Майлс се мъчеше да печели време. — След малко ще ви се обадя.

— Какво друго ви остава? — промърмори Ваза Луиджи и леко се усмихна на собственото си остроумие.

Майлс прекъсна връзката и седна. Стомахът му се бунтуваше, горещи червени вълни на срам и гняв заливаха цялото му тяло.

— Но счетоводителят на Флота не е тук — посочи Куин и гласът ѝ прозвуча леко объркано. Лейтенант Бон наистина беше с Баз и останалите Дендарии.

— Нещо... не ми харесва предложението на барон Барапутра.

— Може ли ИмпСи да освободи Марк по-късно?

— Аз съм ИмпСи.

Куин едва ли можеше да възрази, така че премълча.

— Искам космическите доспехи — изръмжа той раздражено и се прегърби на ергономичния си стол.

— Марк ги е взел — каза Куин.

— Зная. Искам леките доспехи. Командния шлем.

— Марк е взел и него.

— Зная. — Ръката му удари силно по облегалката на стола. Куин трепна. — Тогава шлема на командир на команда.

— За какво ти е? — каза Куин с тих, обезкуражаващ глас. — Нали каза, че тук не се правят кръстоносни походи.

— Ще си извоювам по-добро споразумение. — Той скочи. Кръвта чукаше в ушите му все по-бързо и по-бързо. — Хайде.

Предпазните ремъци се врязаха в тялото му, когато десантната совалка се откачи от челюстите и се ускори, отдалечавайки се от „Перегрин“. Майлс погледна над рамото на пилота и провери набързо кривината на планетата, която се виждаше през прозореца, и двете совалки-изстребителни, които се отделиха от кораба-майка, за да ги прикриват. След тях следваше втората бойна десантна совалка на „Перегрин“ — другата половина на неговата двустранна атака. Консултацията му със счетоводителя беше лъжа. Щяха ли да повярват барапутранците? „Надявай се.“ Той насочи вниманието си към светещите глобални данни, получени по командния му шлем.

Не беше сложил шлема на командир на команда. Беше наредил да му донесат капитанския шлем на Елена Ботари-Джесек, която сега крачеше нервно из тактическата стая на борда на „Перегрин“. „По дяволите, и да ми го върнеш без никакви грозни дупки“, беше му казала тя, а устните ѝ бяха побелели от неочаквана тревога. Ръкавелите

на големия костюм със защитна мрежа срещу невноразрушител бяха завърнати и пристегнати с ластици към китките и глезените. Куин беше настоявала на това и тъй като пораженията от невноразрушител бяха истински кошмар, той не възрази. Каишите на енергоносителите за плазмоотражателно поле пристягаха тъканта достатъчно добре около тялото му. Двата чифта дебели чорапи не позволяваха взетите на заем ботуши да се изхлузят от краката му. Всичко това беше много досадно, но едва ли беше най-голямата му грижа — трябваше да подготви само за двацет минути нападение долу.

Най-голяма грижа му беше мястото за кацане. Първото му решение беше отгоре върху сградата, в която беше Торн, но пилотът на совалката изрази опасение, че сградата ще се срути ако се опитат да кацнат отгоре, и освен това покривът беше наклонен, а не плосък. Следващото най-близко възможно място се заемаше от мъртвата и изоставена совалка на „Ариел“. Третото място пък беше отдалечено и трябваше доста да се ходи, особено на връщане, когато барапутранските сили за сигурност вече щяха да са организирали контрамерки. Е, може би сержант Кимура и Жълтата команда във втората десантна совалка щяха да създадат достатъчно грижи на барон Барапутра и да го ангажират. „Грижи се за совалката си, Кимура. Сега това е единствената ни подкрепа. Трябваше да докарам целия проклет Флот.“

Когато навлязоха в атмосферата и пилотът обърна тягата, той спря да чува тракането и свистенето на совалката — адски чудесно падане, но не достатъчно бързо за него. Наблюдаваше придвижването на прикриващите единици в цветните кодове и образи на монитора за данни на шлема си. Изненаданите барапутрански совалки-изтребители, които пазеха „Перегрин“, сега изведнъж раздвоиха вниманието си. Направиха няколко безплодни изстрела срещу „Перегрин“, поколебах се срещу Кимура, след това се обърнаха да преследват нападателната формация на Майлс. Почти веднага един барапутранец беше разбит на парчета и Майлс изказа похвала на пилота-изтребител. Другият барапутранец се отклони, за да изчака подкрепления. Е, дотук беше лесно. Тази акция щеше да му донесе максимално удоволствие. Чувстваше как адреналинът му се покачва, как се разлива по тялото му по-сладък и по-странен от наркотик. Щеше да го изпълва часове, след това изведнъж щеше се оттегли, оставяйки

го като изпразнена от съдържание обвивка с празни очи и глух глас. Заслужаваше ли си? „Ще си заслужава, ако спечелим.“

„Ще спечелим.“

Щом заобиколиха планетата и имаха отново зрителна връзка с целта, той се опита да се свърже с Торн. Барапутранците заглушаваха командните канали. Опита се да премине на гражданските канали и да предаде кратко съобщение, но не получи отговор. Някой следеше и тези канали. Е, ще се опита да се свърже след като пристигнат. Извика холоизображение на медицинския комплекс. Пред очите му танцуваха призрачни образи. За момент се изкуши да заповяда на совалките-изтребители да изстрелят по една поредица и да взривят окоп на предложеното от него място за кацане, за да спасят Торн, премахвайки неудобните сгради от пътя му. Но окопът щеше да изисква много време за охлаждане и освен това прикритието можеше да е от полза както за него, така и за барапутранските сили. Дори за тях повече, защото те познаваха по-добре плана на участъка. Обмисляше вероятността за съществуването на тунели за различни градски тръбопроводи и канали. При мисълта за канали изръмжа и се намръщи. Спомни си за Таура, вкарана безразсъдно в тази месомелачка от Марк.

Силното, разтърсващо обратно ускорение най-после свърши, около тях изникнаха сградите — идеални места за снайперисти! — и совалката тупна на земята. Куин, която се опитваше да възстанови комуникационните канали от мястото си срещу него, зад втория пилот, вдигна глава и каза:

— Свързах се с Торн. Опитва настройка 6–2-j. Засега има само звукова връзка, без видео.

С трепкане на очите и контролно мигане той набра своя подчинен.

— Бел? Кацнахме. Пригответи се да излезеш. Има ли останал някой жив?

Не беше необходимо да вижда лицето на Бел, за да възприеме неговото трепване. Но Бел поне не му губеше времето с обяснения и извинения.

— Двама ранени, не могат да ходят. Командос Филипи умря преди петнайсетина минути. Сложихме главата ѝ в лед. Ако докарате портативната криокамера, може би ще я спасим.

— Ще я докараме, но нямаме много време да се занимаваме с нея. Започнете да я подготвяте още сега. Ще се опитаме да дойдем максимално бързо. — Той кимна към Куин. Двамата станаха и напуснаха пилотската кабина. Той накара пилотите да затворят вратата зад тях.

Куин съобщи на медика какво му предстои да направи и първата половина на Оранжевата команда изскочи от совалката, за да заеме отбранителни позиции. Веднага зад тях излетяха две малки коли на въздушна възглавница да прочистят всички възможни места от барапутрански снайперисти и да ги заместят с Дендариите. Щом докладваха „Чисто!“, Майлс и Куин последваха Синята команда на рампата в студената влажна зора. Той остави цялата втора половина на Оранжевата команда да пази совалката да не би барапутранците да се опитат да повторят предишния си успешен номер.

Сутрешната мъгла уморено се плъзгаше по горещата обвивка на совалката. Небето беше бисерно от бавно засилващата се светлина, но постройките на медицинския комплекс все още се мерзелееха в неясни сенки. Нагоре се издигна въздушен велосипед, двама командоси се спуснаха напред, Синята команда ги последва. Майлс събра всичките си сили, принуждавайки късите си крака да тичат достатъчно бързо. Не искаше да изостава. Не искаше заради него някой дългокрак командос да е принуден да прави по-умерени крачки. Този път поне никой не го направи и той изсумтя от задоволство, макар и останал без дъх. Разпръснатият вой на отразени изстрели от огъня на леки оръжия му показа, че оранжевите командоси вече работят сериозно.

Минаха покрай една сграда, после под укритието на някаква колонада, след това покрай втора... половината от командата изтича напред, прикриваха се един друг. Всичко беше съвсем лесно. Комплексът напомняше на Майлс за онези месоядни цветя с покрити с нектар бодили, обърнати навътре. Влизането беше лесно за малки насекоми като него. Опитът да се измъкнат беше изтощителен и убийствен.

Гърмът от първата звукова граната беше почти облекчаващ. Барапутранците не пазеха всичко за десерт. Експлозията проехтя през две сгради и постепенно затихна по околните плочници. Не беше Дендариите издание, тембърът ѝ беше като на малко дете.

Подсъзнателно той настрои командния си шлем да следва огъня, докато Оранжевата команда прочистваше едно гнездо от бойци на барапутранската сигурност. Не го тревожеше мисълта, че хората му може да изпекаат някого от барапутранците. Безпокоеше го, че може да пропуснат някого. Чудеше се дали освен звуковите гранати противникът беше вкарал и други снаряди за масово поражение и хладнокръвно осъзна липсващия елемент в лекото си бойно облекло. Куин се беше опитала да го накара да вземе и броня за тялото, но той бе успял да я убеди, че е много голяма за него, че ще се изхлузва, докато се движи, и само ще го подлуди. Стори му се, че я чу да казва: „По-луд?“, но не я помоли да го повтори по-високо. Не планираше да провежда кавалерийска атака — това поне бе сигурно.

Отмести очи от разсейващите се призрачни данни, когато завиха зад последния ъгъл, изплашиха трима или четирима криеци се барапутранци и се приближиха до яслата за клонове. Голямото квадратно здание приличаше на хотел. Разбити стъклени врати водеха във фоайе, където неясни, облечени в сиво камуфлажно облекло защитници се движеха около набързо издигнати барикади от метални врати, изскубнати от пантите. Размениха бързо пароли и влязоха вътре. Половината от Синята команда моментално се разгърна да подсили уморените защитници от Зелената команда. Другата половина защитаваше тях.

Медикът наклони антигравитационната носилка с портативната криокамера, за да мине през вратите, и тръгна по коридора, насочван от другарите си. Бяха подготвили Филипи в една странична стая, където зложниците-клонове не можеха да ги видят. Първата стъпка се състоеше в максимално източване на кръвта на пациента при тези извънредни бойни условия, без да се опитват да я възстановят и съхранят. Груба, припряна и изключително мръсна, гледката не беше за хора със слаби нерви, с неподготвен ум.

— Адмирале — произнесе един тих алтов глас.

Той се обърна и се намери лице в лице с Бел Торн. Лицето на хермафродита беше почти сиво като защитната му качулка: овал, подпухнал от умора. Плюс погледа — поглед, който той не можеше да понесе. Пораженски. Бел изглеждаше победен, изгубил всичко. И наистина беше така. Не размениха нито дума на обвинение или оправдание. Нямаше нужда: всичко се четеше ясно на лицето на Бел, а

той предполагаше, че и неговото лице е същото. Кимна му, че разбира всичко.

До Бел стоеше друг командос. Върхът на шлема му — „Моят шлем“ — стигаше едва до рамото на Бел. Почти беше забравил колко го смайва Марк. „Наистина ли и аз изглеждам така?“

— Ти... — изхриптя Майлс, после млъкна и преглътна. — По-късно двамата с теб ще имаме дълъг разговор. Има много неща, които, изглежда, не разбираш.

Брадичката на Марк се повдигна предизвикателно. „Не може лицето ми да е толкова кръгло!“ Трябва да беше илюзия от качулката.

— Какво ще кажеш за тези деца? — попита Марк. — Тези клонове!

— Какво да кажа? — Двама млади мъже в кафяви копиринени куртки и шорти, изглежда, наистина помагаха на Дендариите. Бяха изплашени и възбудени, но не намусени. Друга група, момчета и момичета, седяха изплашени на пода под зоркото око на командос, въоръжен със стънер. „Глупости, те са само деца.“

— Ние трябва... вие трябва да ги вземете със себе си. Иначе аз няма да дойда. — Марк беше стиснал зъби, но Майлс го видя как преглътна.

— Не ме изкушавай — изръмжа Майлс. — Разбира се, че ще ги вземем с нас. Как иначе можем да се измъкнем оттук живи, по дяволите?

Лицето на Марк просветна, разкъсвано между надежда и омраза.

— А след това какво? — попита той подозрително.

— Оо! — възкликна Майлс саркастично. — След това ще изтанцуваме един валс над станция Барапутра, ще ги върнем и ще благодарим любезно на Ваза Луиджи, задето ни ги е заел. Идиот! Какво си мислиш? Товарим и бягаме като от чума. А след това ще ги изхвърлим в открития космос и ти обещавам ти да си първият!

Марк не се изплаши, но пое дълбоко дъх и кимна.

— Добре.

— Не е. Изобщо не е добре — каза Майлс. — Това е просто... просто... — Той не можа да намери нужната дума, за да опише просто какво е, освен най-шибаната каша, в която беше попадал. — Като си имал намерение да забъркаш такава скапана история, защо не се консултира с някого от семейството?

— С теб? Да дойда при теб за помощ? Да не ме мислиш за луд?
— каза Марк побеснял.

— Да, с мен...

— Вие наистина сте клонове — прекъсна ги едно втречено в тях русокосо момче-клон. Зяпаше ги с отворена уста.

— Не, ние сме близнаци, родени с шест години разлика — изръмжа Майлс. — Да, вярно, ние сме също такива клонове, какъвто си и ти. А сега веднага се върни на мястото си и се подчинявай на заповедите.

Момчето бързо се върна, като шепнеше: „Вярно е!“

— По дяволите — възкликна Марк шепнешком. — Как могат да повярват на теб и да не вярват на мен? Не е справедливо!

Гласът на Куин от шлема разтури семейната сбирка.

— Ако вие и Дон Кихот Младши сте свършили с поздравленията, трябва да ви кажа, че Норууд приготви и натовари Филипи и ранените и са готови за транспортиране.

— Строявайте се и изкарвайте първата партида — заповяда Майлс, после извика на сержанта на Синята команда: — Фармингам, поемай първия конвой. Готов ли си?

— Готов съм. Сержант Таура ми ги изпрати.

— Тръгвай. И не се обръщай.

Половин дузина Дендариите, три пъти повече смутените и изтощени клонове и двамата ранени командоси се събраха във фоайето и излязоха през разрушените врати. Фармингам не изглеждаше много щастлив, че трябва да използва две млади момичета като щит срещу артилерийски снаряди. Шоколадовото му лице беше тъжно. Но всеки барапутрански снайперист щеше да се прицели в него много, много внимателно. Дендариите подкараха децата пред себе си, ако не на бегом, то с ускорен ход. Минута по-късно ги последва втора група. Майлс приемаше с периферното си зрение по каналите на шлема съобщения; в ушите му виеше смъртоносният огън на леките оръжия.

Щяха ли да доведат този десант до успешен край? Сержант Таура подкара последната крякаща група клонове през фоайето и го поздравя небрежно с отдаване на чест, без дори да се спре, за да се учуди на двамата — на него и на Марк.

— Радвам се да ви видя, сър — прогърмя тя.

— Аз също, сержант — отговори той развълнувано. Не знаеше какво би направил с Марк, ако Таура загине заради него. В някой по-подходящ момент щеше да се опита да разбере как Марк е успял да я измами и доколко са били интимни. По-късно.

Таура пристъпи по-близко и тихо каза:

— Загубихме четири деца. Успяха да се измъкнат и да отидат при барапутранците. Това малко ме разстрои. Има ли някаква възможност...

Той поклати глава, изпълнен със съжаление.

— Няма начин. Този път не можем да разчитаме на никакви чудеса. Трябва да се задоволим с онова, което можем да вземем, и да се измитаме, иначе ще загубим всичко.

Тя кимна, за да покаже, че разбира прекрасно тактическата ситуация. Разбирането, за нещастие, не облекчи изгарящото я съжаление. Той я дари с една кратка усмивка тип „Много съжалявам“, в отговор на което тя разтегли дългите си устни.

Медикът на Синята команда докара голямата антигравитационна носилка с криокамерата. Върху прозрачната част на блестящия цилиндър беше метнато едно одеяло, за да закрие от ужасените очи на околните голото охлаждащо се тяло на пациента. Таура подкара клоновете.

Бел Тори се огледа и каза безстрастно:

— Мразя това място.

— Може би този път, когато се изтеглим, ще можем да го бомбардираме — отговори Майлс също толкова безстрастно. — Най-после.

Бел кимна.

Последната група клонове — петнайсетина, плуващата носилка, прикриващата група, Таура и Куин, Марк и Бел се изнизаха през предната врата. Майлс погледна нагоре с чувството, че на шлема му е изрисувана мишена, но движещият се обект, който пресичаше покрива на сградата отсреща, беше облечен в сива Дендариини униформа. Добре. Холовидеото от дясната страна на зрителното му поле го информира, че Фармингам и неговата група успешно са стигнали до совалката. Още по-добре. Той прекъсна връзката с Фармингам, намали нивото на звука от канала с командващия втората група до шепот и се концентрира върху ситуацията в момента.

Вниманието му бе прекъснато от гласа на Кимура — първият, който чуваше от Жълтата команда, извършила десант в другата част на града.

— Сър, съпротивата е слаба. Те не виждат в нас никаква заплаха. Докъде трябва да стигна, за да ги накарам да ни приемат сериозно?

— Направете всичко, което смятате за необходимо, Кимура. Трябва да отвлечете вниманието на барапутранците от нас. Отклонете ги, но не рискувайте и особено внимавайте за совалката. — Майлс се надяваше, че лейтенант Кимура е твърде зает, за да размисли върху леко двусмислената логика на тази заповед. Ако...

Първият сигнал от барапутранските снайперисти пристигна с трясък: звукова граната падна на около петнайсет стъпки пред тях, изрови дупка на плочника и миг по-късно, подчинени на гравитацията, отгоре се посипаха горещи парчета, страшни, но не много опасни. Письците на децата-клонове достигаха до заглъхналите му уши.

— Направи нещо, Кимура! Проявете инициатива, а?

Когато плазменият лък порази едно дърво отдясно и стената отляво и и двете експлодираха, Майлс разбра, че пропускат на снайпериста не е бил случаен. Нарочно ги хващаха във вилка, та клоновете да изпаднат в паника. Добре замислено. Децата се навеждаха, падаха, вкопчваха се едно в друго, пищяха и показваха всички признаци, че са готови да се разбягат на всички страни. Тогава никой нямаше да може да ги събере. Плазмена дъга падна точно върху един Дендариин, вероятно за да покажат, че могат да се целят добре. Лъчът беше погълнат от неговото огледално поле и последва обичайното синьо сияние, което още повече изплаши децата. Поопитните командоси отговаряха хладнокръвно на огъня, докато Майлс крещеше по командния канал за прикриване от въздуха. Ако се съдеше по ъгъла на огъня, барапутранците бяха главно над тях.

Таура погледна обхванатите от истерия клонове, огледа се, вдигна плазмения си лък и разби вратата на най-близката сграда — голяма постройка без прозорци, някакъв склад или гараж.

— Бързо вътре! — изрева тя.

Беше добре, защото поне всички щяха да са в една посока. Ако, разбира се, не останеха блокирани вътре. Защото тогава нямаше да има по-голям брат, който да ги освободи.

— Бързо! — викна и Майлс. — Но не спирайте! Излезте от другата страна!

Тя махна доволна, когато децата изтърчаха извън зоната на огъня, там, където без съмнение им изглеждаше безопасно. На него му се струваше, че е капан. Но те трябваше да са заедно. Ако имаше нещо по-лошо от това да са приковани, то беше да са разпръснати и приковани. Той махна с ръка на командата и ги последва. Двама командоси поеха ролята на ариергард, изстрелвайки нагоре плазмени дъги към техните, може би... пастири? Разбра това по предупредителните изстрели. Единият от командосите обаче извади късмет. Изстреляната от него дъга удари един барапутранец, който непредпазливо се беше показал над ръба на покрива на отсрещната сграда. Защитният екран на барапутранеца отрази изстрела, но той загуби равновесие и падна с писък. Майлс се постара да не чуе звука от удара в бетона долу, но не успя, въпреки че ушите му бяха проглушени от гранатите. Писъците спряха.

Майлс се обърна, втурна се по коридора и мина през някаква голяма двойна врата навътре, където Торн неспокойно му махаше с ръка.

— Ще ви прикривам — викна Торн.

Дали не се опитваше да загине геройски и да се спаси от неизбежния военен съд? За миг Майлс се изкуши от мисълта да му разреши. Това щеше да бъде постъпка на Вор. На истински Вор.

— Закарваш тези клонове в совалката — отвърна Майлс. — И свършваш работата, с която си се захванал. Иначе за какво ти плащам.

Торн се озъби, но кимна. И двамата тичаха подир командата.

Двойната врата водеше към огромна зала с циментов под, очевидно заемаща почти цялата сграда. Около подпорните греди на покрива имаше скеле, боядисано в зелено и окичено с преплетени кабели с неизвестно предназначение. Няколко неприятни бледи светлини блестяха и хвърляха много сенки. Той примига навъсено и смъкна защитната козирка срещу инфрачервени лъчи. Залата приличаше на монтажен цех за някакви големи инсталации, макар че в момента, изглежда, нямаме нищо за монтаж. Куин и Марк се забавиха да ги изчакат, въпреки че Майлс им махаше да побързат.

— Защо спирате? — излая той и обхванат от неудържим страх, спря до тях.

— Пази се! — изкрещя някой. Куин се завъртя и вдигна плазмения си пистолет, търсейки цел. Марк отвори уста — глупаво подобие на кръга, описан от сивата качулка около нея.

И в същия миг видя барапутранеца. Гледаха се право очи в очи. Най-вероятно през някакви тунели нахлуваше група облечени в кафяво барапутрански снайперисти. Те се катереха по подпорните греди сигурно също толкова неподготвени за срещата, колкото и Дендариите, които преследваха. Барапутранецът държеше в ръка гранатомет с нажежено от стрелба дуло, насочен право към него.

Майлс, разбира се, не може да види гранатата, която влезе в гърдите му. Видя само как гърдите му цъфваха като цвете. Звукът, който не чу, но почувства като удар с чук, го повали. В очите му проблеснаха тъмни цветя, които покриха всичко наоколо.

Беше изненадан не от това, колко много е мислил, защото нямаше време за мислене, а колко много почувства за това кратко време, през което последното свиване на сърдечния мускул изпрати порция кръв до мозъка. Стаята се завъртя пред погледа му... непоносима болка... гняв и обида... и огромно съжаление, безкрайно малко по продължителност, безкрайно голямо по дълбочина. „Чакай, аз не съм...“

[1] Десетата двойка черепно-мозъчни нерви при гръбначните. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Марк стоеше толкова близко, че взривът на гранатата беше като тишина, която притисна ушите му, заличавайки всички други звуци. Всичко стана прекалено бързо, за да може да го разбере, прекалено бързо, за да има време да затвори очи и да предпази ума си от гледката. Малкият човек, който крещеше и жестикулираше, политна назад като сив парцал с разперени ръце и изкривено от ужас лице. Върху Марк с пронизваща сила се изсипа фонтан от кръв и парчета плът. Цялата лява страна на Куин беше алена.

„Така. Ти не си съвършен — беше първата му абсурдна мисъл. Тази неочаквана абсолютна уязвимост беше непоносим шок. — Не съм предполагал, че можеш да бъдеш ранен. По дяволите, не съм мислил, че ти можеш да пострадаш.“

Куин пищеше, всички се отдръпнаха ужасени, само той остана неподвижен, парализиран от обхваналата го тишина, която пронизваше ушите му. Майлс лежеше на цимента с разкъсани гърди, отворена уста, неподвижен. „Мъртъв.“ Беше виждал умрял човек и по-рано, затова не можеше да има никаква грешка.

Куин, с обезумяло от ярост лице, стреляше с плазмения си пистолет в барапутранците, докато от тавана около тях не започнаха да падат горящи парчета, които можеха да наранят някого и един Дендари не изби оръжието от ръцете ѝ.

— Таура, заеми се с тях! — Куин посочи с ръка нагоре.

Чудовищният сержант изстреля нагоре кука с въже, което се уви около една греда, после бързо се заизкачва по него като някой полудял паяк. Между светлините и сенките Марк едва успяваше да следи как тя скача с нечовешка скорост по скелето, докато хората от барапутранските сили за сигурност започнаха да се сипят като дъжд. Със счупени вратове. Цялото им високотехнологично защитно облекло не можеше да ги спаси от тези огромни разярени ръце с нокти като на граблива птица. Трима мъже паднаха с разкъсани гърла в локви от собствената си кръв: един Дендари командос, който тичаше през

залата, едва не беше смачкан под едно вражеско тяло. Модерните оръжия не водеха до изтичане на толкова много кръв. Те бяха предназначени да сварят противника чисто като яйце.

Куин не обърна внимание на падащите тела, сякаш не се интересуваше как се изпълнява нейната заповед. Тя коленичи до Майлс, разперените ѝ ръце се тресяха, наведе се и свали командния шлем от главата му. Свали и собствения си шлем на началник на командата, остави го на пода и сложи този на Майлс. Устните ѝ се движеха, установявайки контакт, проверявайки каналите. Очевидно шлемът не беше повреден. Тя издаде команди на хората от участъка, отпрати запитвания към десантната совалка и после нареди:

— Норууд да се върне тук, да се върне тук. Да, докарайте го, сега го докарайте. По спешност, Норууд! — Тя вдигна глава от групата на Майлс и извика: — Таура, погрижи се за охраната на тази сграда! — Отгоре сержантът на свой ред изрева заповедите си на припкащите командоси.

Куин измъкна от ножницата си вибрационен нож и започна да реже полевата униформа на Майлс, разпаряйки коланите и екрана срещу невроразрушително оръжие, захвърляйки настрана окървавените дрехи. Марк повдигна глава, проследявайки погледа ѝ, и видя медика с антигравитационната носилка да тегли товара си по цимента. Носилката противодействаше на гравитацията, но не и на масата: инерцията на тежката криокамера затрудняваше движенията му, пречеше му когато се мъчеше да я свали ниско до убития си командир. Половин дузина объркани клонове следваха медика като патета, скупчени и ужасени от резултатите от кратката ожесточена стрелба.

Медикът местеше поглед от тялото на Майлс към пълната криокамера.

— Капитан Куин, няма смисъл. Двата трупа няма да могат да се съберат.

— По дяволите, прав си. — Куин се изправи, гласът ѝ стържеше като ренде. Тя, изглежда, не усещаше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ и се ръсеха като от душ. — По дяволите, прав си. — Тя погледна мрачно блестящата криокамера. — Изхвърли я.

— Куин, не мога!

— Заповядвам ти. На моя отговорност.

— Куин. — Гласът на медика беше изпълнен с болка. — Той би ли издал такава заповед?

— Той току-що загуби правото си на глас. Добре. — Тя пое дълбоко дъх. — Аз ще го направя. Ти започни да го подготвяш.

Със стиснати зъби медикът се зае да изпълнява заповедта. Отвори вратата в края на камерата и извади една табла с инструменти. Бяха в безпорядък, тъй като вече бяха използвани и набързо събрани. Извади и няколко големи дюарови съда^[1].

Куин отключи камерата. Капакът изпука, отчупиха се парчета лед, и се отвори. Тя се пресегна вътре и развърза нещо — Марк не можеше да види какво. Не искаше да види. Куин изруга, когато мигновено замръзналата кожа се смъкна от голите й ръце, но отново се пресегна и със сумтене измъкна от камерата зеленикаво-виолетовото голо тяло на жената и го сложи на пода. Беше на катастрофиралия велосипедист-командос Филипи. Патрулът на Торн, въпреки огъня на барапутранците, я беше намерил близо до падналия велосипед през два блока от изгубения й шлем. Счупен врат, счупени крайници. Беше се мъчила часове, въпреки героичните усилия на медика на Зелената команда да я спаси. Куин вдигна поглед и видя, че Марк я гледа втренчено. Беше съкрушена.

— Ти, ти, тъпо... увий я. — Тя посочи Филипи, след това бързо заобиколи криокамерата и отиде при медика, който беше коленичил до Майлс.

Марк най-после излезе от вцепенението, потърси и намери между медицинските материали топлоизолационно фолио. Беше изплашен от трупа, но и ужасен от Куин, за да не й се подчини. Разгъна на пода сребърната обвивка и обви с нея тялото на мъртвата жена. Беше свито и вдървено, тежко.

Изправи се и чу медикът да мърмори, заровил голи ръце дълбоко в кървавата мръсотия, която допреди малко беше гръден кош на Майлс Воркосиган:

— Не мога да намеря край. Къде, по дяволите, има край? Поне проклетата аорта, каквото и да е...

— Минаха повече от четири минути — озъби се Куин, измъкна отново вибрационния си нож и преряза гърлото на трупа на Майлс. Пръстите й заровиха в отрязаното място.

Медикът вдигна очи само колкото да каже:

— Внимавай да хванеш сънната артерия, а не шийната вена.

— Опитвам се, но те нямат цветен код. — Тя намери нещо бледо и еластично, изтегли един маркуч от капака на дюаровите съдове, напъха пластмасовия му накрайник на мястото на вероятната артерия и включи захранването. Миниатюрната помпа започна да жужи, изтласквайки блестяща зеленикава криотечност по прозрачния тръбопровод. Куин измъкна втори маркуч от съда и го пъхна от другата страна на врата на Майлс. От отрязания край на вената по ръцете ѝ и по всичко наоколо започна да тече кръв: не плискаше, както при биене на сърце, а си течеше равномерно, нечовешки, механично. Разля се на пода и образува блестяща локва, която започна да се стича по някакъв незабележим дренажен наклон — малък ален поток. Невъзможно много кръв. Скупчените клонове плачеха. Сърцето на Марк бумтеше, болка премрежваше погледа му.

Куин продължи с изпомпването, докато по тръбата не започна да тече зеленикава прозрачна течност. Междувременно медикът очевидно бе намерил краищата, които търсеше, и прикрепи още две тръби. Заизвира кръв, смесена с криотечност. Потокът се превърна в река. Медикът свали ботушите и чорапите на Майлс и прокара сензори по побледняващите крака.

— Почти дотук... по дяволите, почти всичко е източено. — Той се спусна към съда, който се беше самоизключил. Индикаторната червена лампа мигаше.

— Използувах всичко, което можах — каза Куин.

— Вероятно е достатъчно. И двамата бяха дребнички. Пристегни тези два края... — Той ѝ подхвърли нещо блестящо, което тя хвана във въздуха. Наведоха се над дребното тяло. — Дай да го сложим в камерата. — Куин хвана главата, медикът — трупа и бедрата. Ръцете и краката се провесиха. — Лек е. — Набутаха тялото в криокамерата, оставяйки подгизналата с кръв униформа на пода. Куин остави медика да направи последните свързвания и заговори по канала в шлема. Изобщо не погледна към дългия сребрист пакет в краката си.

Появи се Торн — прекоси залата на бегом. Къде беше ходил? Погледна Куин в очите и като кимна към мъртвите барапутранци, докладва:

— Промъкнали са се през един тунел. Засега изходът е защитен. — Съгледа криокамерата, намръщи се и неочаквано придоби вид на

човек... на средна възраст. Дори стар.

Куин му благодари с кимване.

— Път към канал 9-С. Имаме проблем отвън.

В шокирания и онемял Марк се появи нещо като мрачно любопитство. Той включи своя комуникационен шлем. Откакто Торн си беше присвоил правото да командва, в продължение на часове го беше държал безпомощно и безнадеждно изключен. Марк проследи предаванията на капитана.

Синята и Оранжевата команди бяха подложени на силен натиск от подсилените барапутрански сили за сигурност. Забавянето на Куин в сградата привличаше барапутранците като мухи на мед — почти ги чуваше как жужат от възбуда. Сега, когато две трети от клоновете бяха натоварени на совалката, врагът беше престанал да насочва огъня на тежките си оръжия към нея, но бързо се събираха въздушни подкрепления, които кръжаха като лешояди. Куин и групата ѝ бяха застрашени от обкръжаване и откъсване.

— Трябваше да е иначе — промърмори Куин и включи каналите. — Лейтенант Кимура, при вас как е? Съпротивата още ли е слаба?

— Много се засили. Вече съм зает както трябва, Куин. — Тъничкият, странно весел глас се чу след кратко смущение от статичен електричен товар, което говореше за плазмен огън и активиране на неговото отражателно плазмено поле. — Изпълнихме задачата и се изтегляме. Поне се опитваме. Да поговорим по-късно, а? — Отново последваха смущения.

— Каква задача? Грижи се за проклетата си совалка, чуваш ли, момче? Може да се наложи да дойдеш да ни вземеш. Обади ми се веднага щом се вдигнеш във въздуха.

— Слушам. — Последва малка пауза. — Защо не е адмиралът на канала, Куин?

Куин затвори очи от болка.

— Той временно е... вън от строя. Действай, Кимура!

Отговорът на Кимура, независимо какъв беше, се изгуби сред друго смущение по канала. В шлема на Марк не беше заредена никаква програма за Кимура и неговата задача, но лейтенантът, изглежда, предаваше от някъде другаде, не от медицинския комплекс. Маневра? Ако е така, Кимура задържаеше доста големи сили на врага далеч от тях. Обади се сержант Фармингам от десантната совалка и подкани

Куин да побърза. Едновременно с него се обадиха от Оранжевата команда да докладват, че са били принудени да напуснат друга изгодна позиция.

— Може ли совалката да кацне на тази сграда и да ни вземе? — попита Куин, гледайки подпорните греди над главата си.

Торн проследи погледа ѝ и се намръщи.

— Може да ни погребете под този покрив.

— По дяволите! Да имаш друга идея?

— Отдолу — каза неочаквано Марк и двамата трепнаха и го погледнаха. — През тунелите. Щом барапутранците влязоха през тях, ние ще можем да излезем.

— Това са глухи тунели — възрази Куин.

— Аз имам карта — каза Марк. — Цялата Зелена команда има заредени програми. Зелената команда може да води.

— Защо не го каза по-рано? — озъби се Куин, нелогично пренебрегвайки факта, че не е имало по-рано.

Торн кимна в знак на съгласие и започна бързо да проследява холовидеокартата на шлема си.

— Може да стане. Има път... излиза в сградата зад вашата совалка, Куин. Барапутранската защита е слаба, силите им пазят пътя отгоре. Долу дори численото им предимство няма да им помогне.

Куин погледна към пода.

— Мразя калта. Искам вакуум и простор. Добре, да опитаме. Сержант Таура!

Припрени действия, взривяване на още няколко врати и малката група отново тръгна надолу по тръбния подежник в комуналните тунели. Пред главната група вървеше група командоси. Таура беше хванала половин дузина клонове да носят опакованото тяло на Филипи, положено върху три метални пръта, които беше изскубнала от перилата на скелето. Сякаш все още имаше някаква надежда велосипедистът-командос да се съхрани и съживи.

Марк вървеше редом с криокамерата върху плуващата носилка, теглена от загрижения медик. Погледна с крайчеца на окото си през прозрачния капак. Неговият прогенитор лежеше с отворена уста, блед, с посивели устни, неподвижен. По херметизиращите уплътнения се беше образувал скреж, а от радиатора на хладилния агрегат се излъчваше топлина. Сигурно гореше като огън върху сензорите на

вражеските прибори за инфрачервено виждане. Марк потрепери и се сви. Беше гладен и му беше адски студено. „По дяволите, Майлс Воркосиган. Имах толкова много неща да ти казвам, а сега ти не можеш да ме чуеш.“

Правият тунел минаваше под друга сграда и през една двойна врата излизаше в широко фоайе с многобройни пресичащи се връзки: няколко тръбни подемника, аварийни стълби, други тунели и всевъзможни помещения. Всички врати бяха отворени или взривени от предни патрули, търсеци барапутрански защитници. Въздухът лютеше от пушека и острия дъх, останал от плазмения огън. За нещастие тук патрулите бяха намерили това, което търсеха.

Светлините изгаснаха. Всички свалиха визьорите на шлемовете си и преминаха на нощно виждане. Той последва примера им и се загледа дезориентиран в един свят, лишен от цветове. Шлемът му пращеше от застъпващи се гласови комуникации, понеже двама патрули се връщаха тичешком във фоайето от два отделни коридора, стреляха с плазмени лъкове и заслепяваха уреда за инфрачервено виждане. От тръбния подемник изскочиха четирима души от барапутранската сигурност в леко защитно облекло и разцепиха колоната на Куин. Объркването беше толкова голямо, че се стигна до ръкопашен бой. Марк политна, блъснат от един висок командос, който се прикриваше до плаващата носилка.

— Тя не е бронирана! — простена медикът, когато дъгите запроблясваха и заудряха криокамерата. — Едно директно попадение и...

— Влизай в тръбата — извика Марк. Медикът кимна и помъкна носилката към най-близкия тъмен отвор, в който нямаше барапутранци. Тръбният подемник беше изключен, иначе противодействащите гравитационни полета щяха да разрушат схемите както на тръбата, така и на носилката. Медикът яхна криокамерата като кон и изчезна в дупката. Един командос го последва по подвижната стълба във вътрешността на тръбата. Плазмен огън удари Марк последователно три пъти — щом се изправеше на крака, отново го поваляше. Отражателното му поле пращеше и искреше в синя светлина. Той се претърколи към тръбата през топлинните вълни, спусна се по подвижната стълба след командоса и излезе извън обсега на огъня.

Но не за дълго. В отвора над тях се показва барапутрански шлем, последва плазмена дъга, блестяща като светкавица. Командосът помогна на медика да издърпа и изтегли антигравитационната носилка от галерията, неочаквано превърнала се в бойно поле, и да я промуши през ниския вход. Марк ги последва. Чувстваше се като човешка факла, обвит в нажежената до бяло працияща мрежа. Колко изстрела бяха? Беше им загубил броя. Още колко ще може да отрази неговият екран преди енергийният пакет да се изтощи и той да изгори?

Командосът зае позиция за стрелба и се прицели към тръбата на подечника, но там не се показва никакъв барапутранец. Стояха в тъмнина и тишина, изстрелите и виковете от битката горе почти не се чуваха през тръбата. Това фоайе беше много по-малко, само с два изхода. Мъждиво жълто аварийно осветление покрай пода даваше фалшиво чувство за уют и топлина.

— По дяволите — извика медикът, гледайки нагоре. — Мисля, че току-що ни отрязаха.

— Не са — каза Марк. Нито медикът, нито командосът бяха от Зелената команда, но шлемът на Марк, разбира се, имаше програмите ѝ. Той извика холокартата, намери местоположението им и зададе на компютъра задачата да скицира маршрута. — От това ниво също можете да излезете. Пътят е малко по-обиколен, но пък вероятността да срещнете барапутранци е по-малка.

— Дай да видя — помоли медикът.

Отчасти с нежелание, отчасти с облекчение Марк му даде шлема си. Медикът го нахлузи на главата си и проучи проектираната пред очите му червена линия, криволичеца из триизмерния план на медицинския комплекс. Марк погледна нагоре в шахтата. Не се виждаха барапутранци, а звуците от боя бяха приглушени, сякаш долитащи все по-отдалеч. Забеляза че командосът го гледа втренчено, разтревожените му очи проблясваха под визьора. „Не. Аз не съм проклетият адмирал. Много жалко, а?“ Очевидно командосът беше на мнение, че от двамата дребосъци барапутранецът не е застрелял когото трябва. Не му бяха нужни думи, за да го разбере. Той се прегърби.

— Ясно — заключи медикът.

Марк стисна зъби, а после каза:

— Ако побързате, ще можете да стигнете дори преди капитан Куин. — Все още държеше шлема на медика. Над тях вече не се чуваха

никакви звуци. Трябва ли да върви след пробиващата си с бой път Куин, или да остане и да се опита да помогне в направляването и охраната на плаващата носилка? Не беше сигурен дали се страхува повече от Куин, или от барапутранския огън, който отблъскваше нейната група. И в двата случая вероятно щеше да е по-сигурен с криокамерата.

Той пое дълбоко дъх.

— Вие... задръжте моя шлем. Аз ще взема вашия. — Медикът и командосът го погледнаха неодобрително, дори с отвращение. — Ще отида с Куин и клоновете. — Неговите клонове. Ще се погрижи ли Куин изобщо за живота им?

— Вървете — каза медикът и с помощта на командоса насочи плаващата носилка към вратите, без да се обръща назад. Очевидно им беше повече в тежест, отколкото в помощ и бяха доволни, че се отърват от него.

Натъжен, той се изкачи по подвижната стълба в тръбния подежник, стигна до горното фойе и внимателно го огледа. Бяха нанесени много щети. Противопожарната система беше прибавила към задушавания пушек и много пара. Едно момче в кафяви дрехи лежеше неподвижно по очи. Подът беше влажен и хлъзгав. Той се измъкна от тръбата и страхливо изскочи в коридора, който, ако се придържаха към планирания маршрут, ротата Дендариини трябваше да е завзела. Големите поражения от плазмени дъги го увериха, че е на прав път. Зави зад един ъгъл, подхлъзна се, спря и се хвърли назад, за да се скрие. Барапутранците не го видяха — гледаха на друга страна. Той тръгна по коридора в обратна посока, като несръчно превключваше каналите на непознатия му шлем, докато установи връзка с Куин.

— Капитан Куин?... Хм, обажда се Марк.

— Къде си, по дяволите? Къде е Норууд?

— Той взе моя шлем. Пренася криокамерата по друг път. Аз съм зад вас, но не мога да ви стигна. В гръб към вас се приближават най-малко четирима барапутранци с пълно бойно космическо облекло. Пазете се.

— По дяволите, значи ни превъзхождат по огнева мощ. — Куин замълча. — Не. Ще мога да се справя с тях. Марк, измитай се след Норууд. Бягай!

— Вие какво ще правите?

— Ще срутим покрива върху главите на тези копелета. Да видим как ще ги спаси пълното им бойно космическо облекло. Бягай!

Разбрал какви са плановете й, той побягна, стигна до първата тръба и припряно се заизкачва по подвижната стълба, без да се интересува накъде води. Не му се искаше да е под земята, когато...

Беше като земетресение. Той се вкопчи в стълбата. Тръбата се пропука и се преви. Ударната вълна го блъсна в стената. Всичко свърши за един миг, но ехото продължаваше да звучи. Той поднови изкачването си. Дневната светлина лъщеше като сребро в отвора на тръбата.

Излезе в приземния етаж на сграда, обзаведена като луксозен офис. Стъклата на прозорците бяха осеяни със звездообразни пукнатини. Марк изби един прозорец, измъкна се навън и вдигна инфрачервения си визьор. Отдясно половината от друга сграда се беше срутила в огромен кратер. Прахта все още се носеше като задушлив облак. Барапутранците в здравите си космически брони може би все още бяха живи под развалините, но щяха да минат часове, преди да ги извадят. Въпреки безпокойството, на дневна светлина задиша по-свободно.

Шлемът на медика нямаше дори възможностите за подслушване на командния шлем, но той отново намери Куин.

— Добре, Норууд, продължавай да вървиш — каза тя. — Продължавай с всички сили! Фармингам! Чу ли? Присъедини се към Норууд. Започни да изтегляш хората си от участъка. Вдигай се веднага щом се качи Норууд. Кимура! Във въздуха ли сте? — Пауза: Марк не можа да чуе какъв беше отговорът на Кимура, нито пък да разбере къде е той. Но можа да допълни смисъла на чутото от продължението на Куин: — Току-що ви очистихме нова зона за кацане. Малко е неравна, но ще свърши работа. Следвайте моя сигнал и ще стигнете право в кратера. Точно ще се поберете. Да, ще се поместите, измерих го с лазер, ще имате и малко свободно пространство. Вече можете да си позволите този риск със совалката, Кимура. Хайде!

Той също се насочи към кратера, притичвайки в близост до сградата, под защитата на надвисналата плоча, докато падащите парчета бетон не му подсказаха, че разрушеният от взрива балкон над главата му се разпада. Да остане под него и евентуално да бъде смачкан или да излезе на открито и да бъде застрелян? Беше сигурен,

че каквото и да избере, все ще бъде погрешно. Какво се казваше във военните книги на Воркосиган? „Още при първите контакти с врага всеки боен план се променя.“ Тактиката и дислокацията на Куин се променяха със смайваща бързина. Тя използваше буквално съвсем нов пробив — ревят на спускащата се совалка нарастваше. Той излезе изпод балкона и се затича. Единият край на балкона се откъсна и падна с трясък. Той продължи да тича. Нека барапутранските снайперисти се опитат да улучат движеща се цел.

Куин и групата ѝ се втурнаха в пробива точно когато совалката кацна, протегнала крака като някакво огромно насекомо, опипваща внимателно кратера. Няколко последни барапутранци бяха заели позицията на отсрещния покрив, готови да открият опустошителен огън. Но те имаха само плазмени лъкове и все още внимаваха да не засегнат клоновете, макар че едно облечено в розово момиче изпищя, попаднало в отражението от огледалното поле на един Дендариин. Светлината изгаря болезнено, но не фатално. Тя пищеше, обхваната от ужас, но командосът я хвана и я заблъска към люка на совалката, който тъкмо се отваряше, за да спусне рампата.

Няколкото барапутранци, разбрали, че не могат да унищожат совалката със снайперистки оръжия, промениха тактиката си и започнаха да концентрират огъня си върху Куин — изстрел подир изстрел, напомпвайки в нея свръхтовар от отражателното поле. Тя блещукаше в мъглата от син огън, залиташе под ударите. Клонове и Дендариин забързаха към рампата.

„Командните шлемове привличат огъня.“ Той не виждаше никакъв друг начин освен да тича пред нея. Когато защитното поле отрази енергията, въздухът около него засвети, но при тази кратка отсрочка Куин възстанови равновесието си, сграбчи го за ръката, двамата затичаха към рампата и със сетни сили се качиха на нея. Совалката се издигаше, рампата започна да се прибира и те паднаха през люка, който се затвори зад тях. Тишината прозвуча в ушите им като песен.

Марк се претърколи по гръб и задиша тежко. Белите му дробове горяха. Куин седна, лицето ѝ червенееше под сивата качулка. Беше изгоряло като от слънце. Тя изкрещя истерично, вдиша дълбоко два-три пъти, след това затвори уста и млъкна. Пръстите ѝ страхливо докоснаха горящите бузи. Марк си спомни, че това е жената, чието

лице веднъж беше напълно обгорено от плазмен огън. Но не два пъти. Не два пъти!

Тя коленичи и започна отново да набира на клавиатурата на почти фаталния си шлем командните канали, после се изправи и се олюля от ускорението на совалката, която бързаше да се измъкне. Марк седна и се заоглежда, загубил ориентация. Видя сержант Таура, Торн, клоновете. Останалите бяха непознати Дендари, вероятно лейтенант Кимура от Жълтата команда, някои от тях в обикновена бойна униформа, други в пълни космически доспехи. Изглеждаха доста зле. Всичките четири койки за ранени бяха разтворени и заети, а един пети лежеше направо на пода. Но обслужващата ги медичка се движеше спокойно, не нервно. Пациентите ѝ очевидно бяха стабилизирани и можеха да изчакат лечение при по-подходящи условия. Кριοкамерата на Жълтата команда обаче беше заета съвсем наскоро. Увитата във фолио Филипи сигурно беше изгубена, помисли си Марк, дори ако се опитат да продължат да я охлаждат, след като се върнат на „Перегрин“. Но с изключение на велосипедиста-командос и кριοкамерата нямаше никакви други покрити предмети, никакви чували с тела... командата на Кимура, изглежда, се беше справила с мисията си доста леко.

Совалката се наклони настрани. Сега кръжаха, без да ускоряват за излизане в орбита. Марк тихо изстена, стана и последва Куин, за да разбере какво става. И изведнъж видя пленника и се спря. Човекът седеше с вързани зад гърба ръце, надеждно пристегнат с обезопасителни колани на седалката и охраняван от двама командоси от Жълтата команда — един едър мъж и една слаба жена, която му заприлича на змия — жилеста, с немигащи мънистени очи. Пленникът изглеждаше около четирийсетгодишен. Беше облечен в разкъсана кафява копринена куртка и панталони. Кичури тъмна коса се бяха измъкнали от златния пръстен на тила му и падаха върху лицето. Той не се бореше, седеше спокойно, чакаше със студено търпение, досущ като това на жената-змия.

Барапутранец! Барапутранец, барон Барапутра, самият Ваза Луиджи! Изобщо не се беше променил за тези осем години, откакто Марк го беше видял за последен път.

Лицето на Ваза Луиджи беше розово, очите му — леко разширени, насочени към Марк.

— Така значи, адмирале — промърмори той.

— Точно така — отговори автоматично Марк, олюля се, когато совалката се наклони по-остро, и се помъчи да преодолее слабостта, обхванала коленете му, и изтощението си. През нощта преди мисията не беше мигнал. Барапутранец тук?

Баронът повдигна вежди.

— Кой е този по дрехите ти?

Марк се погледна. Кръвта още не беше станала кафява, още беше влажна, лепкава и студена. Откри, че му се ще да отговори „Брат ми“, за да го шокира. Но не беше сигурен, че може да шокира барон Барапутра. Плануваха ли Куин и компания да яхнат този тигър, и как? Сега вече разбра защо совалката кръжи над бойната зона, без да се страхува от вражески огън.

Намери Куин и Торн в пилотската кабина заедно с Кимура, командира на Жълтата команда. Куин беше на комуникационната станция на совалката, отметнала назад сивата качулка; тъмните ѝ, мокри от пот къдрици бяха разбъркани.

— Фармингам! Докладвай! — крещеше тя по командния канал. — Трябва да излитате. Барапутрански въздушни подкрепления летят почти над вас.

На другата станция срещу тази на Куин, Торн наблюдаваше тактическото холовидео. Две цветни точки — техни совалки-изтребители, пикираха, но не успяха да унищожат групата неприятелски совалки, които минаваха над призрачния град, астрална проекция на живия град под тях. Марк погледна през прозореца над раменете на пилота, но не можа да види истинската картина в огряната от слънце утринна мъгла.

— Имаме един пострадал, който се възстановява, — отговори Фармингам. — След минутка командата се връща.

— Всички останали налице ли са? Медик Норууд с вас ли е? Не мога да се свържа с него!

Настъпи малко забавяне. Стиснатите юмруци на Куин се разтвориха. Ноктите ѝ бяха изгрязани до кръв. Най-последно се чу гласът на Фармингам.

— Току-що го взехме. Взехме всички — и живи, и мъртви, с изключение на Филипи. Не искам никого да оставя на тези мръсни копелета, ако мога да ги прибера.

— Ние взехме Филипи.

— Слава Богу! В такъв случай всички са налице. Излитаме, капитан Куин.

— Ценен товар, Фармингам — каза Куин. — Ще се срещнем под огневото прикритие на „Перегрин“. Изтребителите ще охраняват фланговете ви. — На тактическия монитор Дендариите точките се отделиха от тежко движещия се враг и ги оставиха зад себе си.

— Ами вашите флангове?

— Ще бъдем непосредствено зад вас. Жълтата команда ни осигури билет първа класа за станция Фел.

— И оттам ще потеглим обратно?

— Не. „Ариел“ има някои повреди. Там ще сме на док. Всичко е уредено.

— Разбрано. Ще се видим там.

Най-после Дендариите формацията се събра и започна да ускорява нагоре. Марк седна на ергономичния стол и се загледа в тактическия монитор. Скоро разбра, че совалките-изтребители са изложени на по-голям риск от десантните. Една от тях очевидно бе ударена и се прилепи плътно до кораба на Жълтата команда. Самата формация определи скоростта си като се съобразяваше с пострадалата совалка. По изключение нещата вървяха по план. Когато напуснаха атмосферата и излязоха в орбита, барапутранските им преследвачи с нежелание останаха назад.

За момент Куин подпря лакти на пулта и скри червено-бялото си лице зад ръцете, разтривайки клепачи. Торн седеше блед и мълчалив. Куин, Торн и той самият — всички носеха по себе си кръвта на Майлс. Като червена лента, която ги свързваше.

Най-после се показа и станцията Фел. Беше огромна конструкция, най-голямата орбитална разпределителна станция, която обикаляше около Джексън Хол, щаб и дом на Къща Фел. Барон Фел обичаше да е винаги отгоре. В деликатната взаимосвързана мрежа на големите Къщи Къща Фел вероятно имаше най-силната груба мощ в смисъл на капацитет за разрушаване. Но грубата сила рядко е изгодна, парите обикновено идват от сполучливия удар. С какво щяха да платят Дендариите, за да си осигурят помощ от станция Фел или поне неутралитет? С барон Барапутра, който сега беше затворен в товарното отделение? Какъв вид разменни чипове бяха клоновете? Дребни

стотинки? И само като си помислеше, че беше презирал джексънианците тъкмо заради търговията им с плът!

Станция Фел тъкмо минаваше през еклиптиката^[2] на планетата, напредващата линия на слънчевата светлина разкриваше огромните ѝ простори. Приложиха обратно ускорение, насочиха се към един ръкав и се свързваха с контролната кула на Фел. Изневиделица се появи ескорт от тежко въоръжени влекачи. „Перегрин“ акостира. Десантните и изтребителните совалки, които обикаляха като в танц около корабамайка, покорно легнаха на доковите челюсти. „Перегрин“ леко се придвижи към определения му стълб за привързване.

Прикрепващите челюсти на левия борд изтракаха, уплътненията на гъвкавите ръкави засвистяха. Бяха пристигнали. През товарния шлюз Дендариите прехвърлиха ранените в лечебница на „Перегрин“, след това, уморени, се заеха да привързват кораба и да извършат многобройни неприятни задачи. Куин префуча покрай тях, следвана по петите от Торн. Сякаш вързан за тях с кръвта на Майлс, Марк ги последва.

Целта на бясното препускане на Куин беше шлюзът откъм десния борд, където акостираше совалката на Фармингам. Пристигнаха точно когато уплътненията на гъвкавия ръкав бяха затегнати, после се отместиха, понеже най-напред трябваше да прекарат ранените. Марк се разстрои, когато разпозна между тях командоса Тонкин, който беше съпровождал медика Норууд. Сега Тонкин беше сменил ролята си от защитник на пациент. Лицето му беше помръкнало и неподвижно, беше в несвяст. Сръчни ръце бързо го пренесоха на плуващата носилка. „Нещо не е наред.“

Куин нетърпеливо пристъпваше от крак на крак. Започнаха да излизат други командоси, извеждаха клоновете. Куин се намръщи, проправи си път до гъвкавия ръкав и влезе в совалката.

Торн и Марк тръгнаха подир нея и попаднаха сред хаоса, предизвикан от свободното падане. Навсякъде имаше клонове-младежи — някои плачеха, на други им беше прилошало. Командосите се опитваха да ги закарат към изхода. Един Дендариите с ръчна прахосмукачка се мъчеше да събере плуващите парчета от последната храна на някакво дете, преди някой да я поеме с дъха си. Письците, виковете и бърборенето действаха като удари с чук върху мозъка. Крясъците на Фармингам не успяваха да вдворят никакъв ред.

Изплашените клонове не искаха да бъдат изведени през товарния шлюз.

— Фармингам! — Куин прелетя над всички и го хвана за глезена.

— Фармингам! Къде е криокамерата, която ескортираше Норууд?

Той я погледна и се намръщи.

— Нали казахте, че е с вас, капитане.

— Какво?

— Нали казахте, че сте взели Филипи. — Устните му се разтеглиха в свирепа гримаса. — По дяволите, ако я бяхте оставили, щях да...

— Да, ние взехме Филипи, но тя е... тя не беше в криокамерата. Норууд трябваше да закара камерата при вас. Норууд и Тонкин.

— Когато моят спасителен патрул ги прибра, камерата не беше с тях. Взехме и двамата, искам да кажа онова, което беше останало от тях. Норууд е убит. Ударен в окото от една от онези шибани гранати с игли. Откъснала му главата. Но аз не оставих тялото, то е в един чувал, ей там.

„Командният шлем привлича огъня, оо, да, знаех си го.“ Нищо чудно, че Куин не беше могла да установи връзка с командните канали на Норууд.

— Криокамерата, Фармингам! — В гласа на Куин прозвуча мъка.

— Не сме виждали никаква проклета криокамера, Куин! Когато намерихме Норууд и Тонкин, с тях нямаше никаква криокамера! Какво е това шибано нещо, което е било в криокамерата, щом като дори Филипи не е била в нея?

Куин пусна глезена му и се сгърчи на топка, със свити ръце и крака. Очите ѝ бяха тъмни и огромни. Запроклина. Стискаше зъби толкова силно, че челюстите ѝ побеляха. Торн приличаше на восъчна кукла.

— Торн — каза Куин, когато си възвърна способността да говори. — Свържи се по канала с Елена. И двата кораба веднага да минат на пълно информационно затъмнение. Никакви отпуски, никакви пропуски, никакви връзки със станция Фел или с когото и да било друго без мое разрешение. Кажете ѝ да дойде при мен заедно с лейтенант Харт от „Ариел“. Искам веднага да се срещна с тях двамата лично, не по комуникационните канали. Изпълнявай!

Торн кимна, завъртя се във въздуха и се изстреля към стартовия док.

— Какво става? — попита сержант Фармингам.

Куин мое дълбоко дъх.

— Фармингам, оставили сме адмирала долу.

— Да не сте си изгубили ума? Ето го. — Фармингам посочи с пръст Марк, после ръката му се сви в юмрук. — Оо! Това е клонът...

Очите на Куин горяха. Марк чувстваше как пробиват черепа му като лазерни дрелки.

— Може би не — каза тежко Куин. — Най-малкото Къща Барапутра не трябва да знае.

— А? — Фармингам присви очи и се замисли.

„Не!“ Изпищя вътрешно Марк. Мълчаливо. Много мълчаливо.

[1] Съд с двойни, посребрени отвътре стени, с изтеглен помежду им въздух, за да се намали топлообменът между вътрешността и околната среда. — Б.пр. ↑

[2] Голям кръг от небесната сфера, който се получава от пресичането ѝ с плоскостта на планетната орбита. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Сякаш беше затворен в стая с половин дузина масови убийци с тежък махмурлук. Чуваше дишането на всеки един. Бяха насядали около офицерската конферентна маса в съвещателната зала на „Пeregрин“. Най-леко и най-бързо беше дишането на Куин, най-дълбоко и най-зловещо — на сержант Таура. Само Елена Ботари-Джесек и лейтенант Харт до нея бяха чисти и спретнати. Останалите си бяха такива, каквито се бяха върнали от десанта — измачкани, вмирисани: Таура, сержант Фармингам, лейтенант Кимура, Куин отляво на Ботари-Джесек. И той, разбира се, самотен на другия край на дългата маса.

Капитан Ботари-Джесек се намръщи и безмълвно извади кутия с болкоуспокояващи таблетки. Сержант Таура взе шест. Само лейтенант Кимура отказа. Таура ги подаде на Фармингам, без да предложи на Марк. Той копнееше за таблетки, както жаден може да копнее за чаша вода, излята върху пустинен пясък. Кутията се върна по обратния път и изчезна в капитанския джоб. Очите на Марк чукаха в такт със синусите му, главата го стягаше като менгеме.

— Това извънредно дознание след завръщане от мисията е във връзка с два въпроса и трябва да се проведе колкото се може по-бързо — почна Ботари-Джесек. — Какво, по дяволите, се е случило и какво ще правим сега? Ще донесат ли най-после тези записващи устройства от шлемовете?

— Да, капитане — каза сержант Фармингам. — Ефрейтор Абромов ги носи.

— За нещастие ни липсва най-важното — каза Куин. — Така ли е, Фармингам?

— Страхувам се, че е така. Предполагам, че е забито в някоя стена в Барапутра заедно с останалата част от шлема на Норууд. Шибани гранати!

— По дяволите. — Куин се прегърби на стола си.

Вратата на съвещателната стая тихо се плъзна и ефрейтор Абромов влезе със скок. Носеше четири малки прозрачни пластмасови табли, сложени една върху друга и съответно надписани „Зелена команда“, „Жълта команда“, „Оранжева команда“, „Синя команда“. На всяка табла имаше низ от десет до шестнайсет малки бутони. Шлемови рекордери. Персонални записи на всеки командос от последните часове, проследяващи всяко движение, всеки удар на сърцето, всичко видно, всеки изстрел, всеки удар и комуникация. Събития, минали твърде бързо, за да бъдат разбрани в реално време, можеха да се разгледат забавено, да се анализират, изяснят, грешките от действията да се открият и да се коригират... за следващия път.

Абромов отдаде чест и подаде таблите на капитан Ботари-Джесек. Тя му благодари и го освободи, след това подаде таблите на капитан Куин, която ги пусна в отвора на симулатора за данни, като сложи на файла гриф „Строго секретно“. Пръстите ѝ с огризани нокти заиграха върху контролния видеопулт.

Върху масата се появи познатата триизмерна холокарта на барапутранския медицински комплекс.

— Ще премина направо към момента, когато атакувахме тунела — каза Куин. — Ето ни нас, Синята команда и част от Зелената команда. — Дълбоко в обвитата с мъгла сграда се появиха оцветени в синьо и зелено, заплетени като спагети линии. — Тонкин носеше шлем номер шест от Синята команда и е запазил шлема си през всичко, което последва. — Тя оцвети пътя на Тонкин на картата в жълто, за да контрастира. — Норууд все още носеше шлем номер десет от Синята команда. Марк... — тя стисна устни — носеше шлем номер едно. — Тази следа, разбира се, подозрително липсваше. Тя оцвети следа номер десет на Норууд в розово. — В тази точка ли си сменихте шлемовете с Норууд, Марк? — Тя зададе въпроса, без да гледа към него.

„Моля, пуснете ме да си вървя.“ Беше сигурен, че е болен, понеже все още трепереше. Един малък мускул на врата му започна да се свива спазматично, почувства болезнено боцкане.

— Ние слязохме до дъното на този тръбен подежник. — Гласът му се превърна в глух шепот. — Когато... когато шлем номер десет се върна, го носех аз. Норууд и Тонкин тръгнаха заедно и това е последният път, когато ги видях.

Розовата линия наистина пропълзя назад по шахтата и се изви подир синята и зелената линии. Жълтата линия продължи самичка.

Куин бързо превъртя напред лентата с аудио записите. Баритонът на Тонкин прозвуча като мячунене на котка, опита с валериан.

— Когато за последен път се свързах с тях, те бяха тук. — Куин отбеляза мястото с блестяща светлинна точка във вътрешността на коридор в друга сграда. Тя замълча и жълтата линия продължи да се извива. Надолу по тръбния подежник, през друг спомагателен тунел, под сградата, нагоре и през още една нагоре.

— Там — обади се неочаквано Фармингам — е подът, където ни хванаха в капан. Там се сблъскахме с тях.

Куин маркира друга точка.

— В такъв случай криокамерата трябва да е някъде близко до линията на преход между тук и тук. — Тя посочи двете светли точки. — Трябва да е — Куин ги погледна, присвила очи — през две сгради, може би две и половина. Но няма нищо в гласовите предавания на Тонкин, което да дава някакви указания. — Глас подобен на жужене на насекомо описа барапутранските нападатели и викаше непрекъснато за помощ, но не спомена нищо за криокамерата. Гърлото на Марк се свиваше синхронно с гласа. „Куин, изключи го, моля те!“

Програмата показва записите докрай. Всички Дендарии около масата гледаха втренчено, сякаш искаха да чуят още. Нямахше нищо повече.

Вратата се плъзна и влезе капитан Торн. Марк никога не беше виждал човешко същество с по-изтощен вид. Торн също беше все още в мръсна полева униформа. Беше свалил само енергийния пакет за плазмоотражателното огледало. Сивата му качулка беше отметната назад, кафявата му коса бе сплъстена. Кръг от нечистотия по средата на лицето му очертаваше отвора на качулката — сив кръг, точно колкото червения на лицето на Куин от изгарянето от прекомерното облъчване с полето на отражателното огледало. Движенията на Торн бяха отривисти и бързи, за да надделеят умората, близка до припадък. Торн се наведе, опря ръце в масата и стисна мрачно уста.

— Можат ли да научите нещо от Тонкин? — попита Куин. — Онова, което е в компютъра, вече го видяхме. Обаче не мисля, че е достатъчно.

— Лекарите го събудиха за малко — съобщи Торн. — Говори. Аз се надявах, че записите ще допълнят онова, което каза, но...

— Какво каза?

— Каза, че преди да достигнат сградата — Торн я посочи — били отрязани. Не обкръжени, а достъпът до совалката бил блокиран и врагът бързо ги обкръжавал. Норууд изкрещял, че имал идея, че е видял нещо „отзад“. Накарал Тонкин да извърши отклоняващ удар, атака с гранати, и да защити един коридор — трябва да е този. Норууд взел криокамерата и се затичал обратно по пътя, по който дошли. Няколко минути по-късно Норууд се върнал — не повече от шест минути, каза Тонкин. И казал на Тонкин: „Всичко е наред. Адмиралът ще се измъкне оттук дори ние да не можем.“ След приблизително две минути Норууд бил убит от огнестрелно оръжие, а Тонкин паднал контузен.

Фармингам кимна.

— Моята команда пристигна там след не повече от три минути. Прогонили една група барапутранци, които претърсвали телата — за грабеж, за намиране на езици или и за двете, ефрейтор Абромов не беше сигурен, — вдигнали телата на Тонкин и на Норууд и изчезнали. Никой не съобщи да е видял криокамера.

Куин разсеяно гризеше един от отдавна изгризаните си нокти.

— Това ли е всичко?

— Тонкин каза, че Норууд се смеел — добави Торн.

— Смеел се. — Куин се намръщи. — По дяволите!

Капитан Ботари-Джесек се беше отпуснала на стола. Всички около масата гледаха стереокартата и, изглежда, се мъчеха да осмислят последното.

— Направил е нещо хитро — каза Ботари-Джесек. — Или нещо, което е мислил, че е хитро.

— Разполагал е само с около пет минути. Какво е могъл да измисли за това време? — каза Куин. — Да се продъни в ада дано този умник, дето не докладва!

— Несъмнено точно това се е канел да стори — въздъхна Ботари-Джесек. — Мисля, че не е необходимо да губим време в обвинения. Чака ни много работа.

Торн трепна, също както Фармингам, Куин и Таура. После всички погледнаха към Марк. Той се сви на стола.

— Минали са само... — Куин погледна часовника си — по-малко от два часа. Каквото и да е направил Норууд, криокамерата сигурно все още е долу. Трябва да е долу.

— Е, и какво ще правим? — попита сухо Кимура. — Още един десант?

Куин присви саркастично устни.

— Доброволец ли си, Кимура? — Кимура вдигна ръце, за да покаже, че се предава, и замълча.

— Междувременно — каза Ботари-Джесек — станция Фел ни вика доста спешно. Трябва да започнем преговори. Предполагам, че това ще включва и нашия заложник. — Тя кимна към Кимура в знак на признание за единствената успешна част от десанта. Кимура, доволен от признанието, също кимна. — Някой от тук присъстващите знае ли какво е възнамерявал да прави адмиралът с барон Барапутра?

Кръгът от глави закима отрицателно.

— Ти не знаеш ли, Куин? — попита Кимура изненадан.

— Не. Нямахме време за приказки. Дори не съм сигурна дали адмиралът сериозно се е надявал вашата акция за отвличане да успее, или е била само за отклоняване на вниманието. Това отговаря напълно на неговите стратегии — да не се знае каква е крайната цел на мисията. Предполагам, че е планирал — гласът ѝ заглъхна и премина във въздишка — да използва своя инициатива. — Тя се изправи. — Но съм адски сигурна какво възнамерявам да правя аз. Сделката този път ще бъде в наша полза. Барон Барапутра ще бъде пропускът за излизането оттук на всички ни, включително и на адмирала, но най-напред трябва добре да подготвим всичко.

— В такъв случай — каза Ботари-Джесек — аз не мисля, че трябва да дадем възможност на Къща Барапутра да разбере колко ценен товар сме оставили долу.

Ботари-Джесек, Торн, Куин — всички насочиха изпитателен студен поглед към Марк.

— И за това съм помислила — каза Куин.

— Не — прошепна той. — Не! — Викът му прозвуча като грачене. — Не говорите сериозно. Не можете да ме накарате да го представям. Не искам повече да се представям за адмирал! Господи, не! — Той трепереше, тресеше се, стомахът му се сви на топка. „Студено ми е.“

Куин и Ботари-Джесек се погледнаха. Ботари-Джесек кимна, предаде безмълвно съобщение.

— Всички сте свободни да изпълнявате задълженията си — каза Куин. — Освен вие, капитан Торн. Отнема ви се командването на „Ариел“. Ще го поеме лейтенант Харт.

Торн кимна, сякаш бе очаквал това.

— Арестуван ли съм?

Куин присви очи от болка.

— По дяволите, нямаме време за това. Нито пък хора. Пък и още не си разпитан. Освен това ми е нужен опитът ти. Тази... ситуация във всеки момент може да се промени много бързо. Смятай, че си под домашен арест. Ако имаш въпроси, обръщай се към мен. Сам ще се охраняваш. Заеми каютата на инспектирация офицер тук на „Перегрин“. Можеш да я наричаш килия, ако от това ще се чувстваш по-добре.

Лицето на Торн беше мрачно.

— Слушам — каза студено той.

— Вървете да се почистите — каза намръщено Куин. — Ще продължим по-късно.

С изключение на Куин и Ботари-Джесек един по един всички се изнизаха. Марк се опита да ги последва.

— Ти не — каза Куин с мъртвешки глас и той отново седна на стола и се сгуши. Когато и последният Дендариин излезе от стаята, Куин се пресегна и изключи всички рекордери.

Жените на Майлс. Елена, възлюблена още от детските години, сега капитан Ботари-Джесек: Марк я беше проучвал, когато комаранците го подготвяха да играе ролята на лорд Воркосиган. Все пак тя не беше точно такава, каквато бе очаквал. А Куин — Куин беше изненадала заговорниците комаранци. Двете жени може би по случайност си приличаха по късата тъмна коса, фината бяла кожа, светлите кафяви очи. А дали пък беше случайно? Дали Воркосиган подсъзнателно не беше избрал Куин като заместител на Ботари-Джесек, след като не бе могъл да има истинската си любима? Дори имената им бяха сходни: Ели и Елена.

Ботари-Джесек беше с една глава по-висока, с издължени аристократични черти, по-хладна и по-резервирана — ефект, подсилен от чистата ѝ офицерска непарадна униформа. Куин, облечена в полева

униформа и ботуши, беше по-ниска, макар и с една глава по-висока от него, и по-закръглена. И двете бяха ужасяващи. Предпочитанията на Марк, ако доживееше да има жена, бяха повече към нещо от рода на малката блондинка-клон, която бяха измъкнали изпод леглото. Ако тя беше на подходяща възраст, той щеше да я потърси. Някоя нисичка, мекичка, розовичка, скромна, която няма да го убие, след като са правили любов.

Елена Ботари-Джесек го наблюдаваше с поглед, изразяващ нещо като ужасено възхищение.

— Досуц като него. И все пак не съвсем. Защо треперите?

— Студено ми е — промърмори Марк.

— Студено ти е! — повтори като гневно ехо Куин. — Студено ти е! На тебе, малък, проклет мухльо... — Тя рязко завъртя ергономичния си стол и му обърна гръб.

Ботари-Джесек стана и отиде до него. Гъвкава като върба. Докосна челото му. Беше студено и влажно. Той се отдръпна като ужилен. Тя се наведе и се взря в очите му.

— Куин, остави го. Той е в психологически шок.

— Той не заслужава внимание — каза Куин, задушавана от гняв.

— Въпреки всичко все още е в шок. Ако искаш да постигнеш някакви резултати, трябва да се съобразяваш с този факт.

— По дяволите! — Куин пак се обърна и ги погледна. От очите ѝ по червено-бялото, покрито с мръсотия и засъхнала кръв лице, се спускаха две мокри следи. — Ти не го видя. Не го видя да лежи там, сърцето му пръснато из цялата стая...

— Куини, той всъщност не е мъртъв, нали? Той е замразен и... и поставен на погрешно място. — Имаше ли в гласа ѝ, макар и най-слаба нотка на несигурност, на отказ?

— Оо, всъщност е съвсем мъртъв. Замразен мъртъв човек. И ако не го намерим, ще остане вечно така! — Кръвта по полевата ѝ униформа, спечена на бразди по ръцете, размазана върху лицето, вече беше станала кафява.

Ботари-Джесек пое дъх.

— Хайде да се съсредоточим върху това, което ни предстои да свършим. Непосредственият въпрос е ще може ли Марк да измами барон Фел. Фел веднъж е срещал истинския Майлс.

— Точно заради това не поставих Бел Торн под строг арест. Бел е присъствал на тази среща и, надявам се, може да ни даде някой полезен съвет.

— Да. И това е куриозното... — Тя седна върху масата и залюля дългия си, обут в ботуш крак. — В шок или не, Марк ни дава сериозна възможност да скрием истината. Устните му не са произнасяли името Воркосиган, нали?

— Не — призна Куин.

Ботари-Джесек изкриви нагоре устни и го заразглежда, после неочаквано попита:

— Защо не сте го произнасяли?

Той се сви още малко в стола си, опитвайки се да избегне погледа ѝ, и промърмори:

— Не зная. — Тя неумолимо очакваше да каже още нещо и той успя да допълни малко по-високо: — По навик, предполагам. — Главно навика на Сер Гален от старите лоши дни да му взема страха за всяка допусната глупава грешка. — Когато изпълнявам някоя роля, аз я изпълнявам както трябва. М-Майлс никога не би се изпуснал да го произнесе, затова и аз никога не съм се изпускал.

— Кой сте вие, когато не изпълнявате роля? — Ботари-Джесек присви очи и го загледа изпитателно.

— Аз... не знам. — Той преглътна и се опита отново да говори по-силно. — Какво ще стане с моите... клонове?

Куин понечи да каже нещо, но Ботари-Джесек вдигна ръка и я спря:

— Какво имате предвид?

— Да са свободни. Да са свободни и на сигурно място, някъде, където Къща Барапутра не ще може отново да ги отвлече.

— Странен алтруизъм. Не мога да се начудя защо. На първо място, за какво беше цялата тази акция? Какво се надявахте да спечелите?

Марк отвори уста, но от нея не излезе никакъв звук. Той не можеше да отговори. Все още му беше студено, беше потен, слаб и разтреперан. Главата го болеше ужасно, сякаш кръвта от нея се изцеждаше.

— Пфу! — изръмжа Куин. — Какъв неудачник! Какъв проклет анти Майлс. Да грабне поражението от зъбите на победата.

— Куин — каза тихо Ботари-Джесек. В гласа ѝ, в тази едничка дума имаше силно неодобрение, което Куин разбра и призна с вдигане на рамене. — Според мен никоя от нас не знае какво точно държим тук — продължи Ботари-Джесек. — Но разбирам, когато нещо не е по силите ми. Познавам обаче един човек, който може да се справи.

— Кой?

— Графиня Воркосиган.

— Хм — въздъхна Куин. — Това е друго нещо. Кой ще ѝ каже за... — Тя посочи с пръст към пода — към Джексън Хол и фаталните събития, които се бяха случили там. — И Господ да ми е на помощ, ако продължа да командвам този екип. Ще трябва да докладвам всичко на Саймън Илян. — Тя замълча. — Искаш ли ти да командваш, Елена? Като старши капитан на кораб сега, когато Бел е под домашен арест и прочие. Аз поех командването просто защото някой трябваше да го направи по време на боя.

— Ти се справяш отлично — каза Ботари-Джесек и леко се усмихна. — Аз ще те подкрепя. Освен това си тясно свързана с разузнаването, така че е съвсем логично да изпълняваш длъжността.

— Да, зная. — Куин се намръщи. — Обаче ще съобщиш ли на семейството?

— Е — въздъхна Ботари-Джесек, — най-логично е аз да съобщя на графинята.

— Споразумяхме се. — И двете имаха вид, сякаш се питаха коя е поела по-добрата или по-лошата част от споразумението.

— Колкото до клоновете — Ботари-Джесек отново се обърна към Марк, — как бихте искали да осигурите тяхната свобода?

— Елена, не прави никакви обещания — предупреди я Куин. — Все още не знаем какво ще предложим в замяна, за да се измъкнем оттук. И да го... — тя отново посочи надолу — върнем.

— Не — прошепна Марк. — Не можете. Не можете... да ги върнете там след всичко това.

— Аз замених Филипи — каза Куин мрачно. — Ще заменя и теб, без окото ми да мигне, само че той... Знаеш ли защо предприехме този кървав десант?

Той безмълвно поклати глава.

— Заради теб, малко копеле. Адмиралът почти беше постигнал споразумение с барон Барапутра. Щяхме да освободим Зелената

команда срещу четвърт милион бетански долара. Нямахте да ни струва повече от разходите, които направихме по този десант, като се има предвид оборудването, което загубихме заедно със совалката на Торн. И живата сила. Но баронът отказа да те върне. Не знам защо. Ти си безполезен за всеки друг. Майлс обаче не искаше да те остави.

Марк беше навел глава и гледаше стиснатите си ръце. После вдигна очи и видя, че Ботари-Джесек отново го проучва, сякаш е някаква фатална криптограма.

— Както адмиралът не би оставил своя брат — каза бавно Ботари-Джесек, — така и Марк не би оставил клоновете. Ще ги оставите ли? А?

Искаше му се да преглътне, но устата му бе пресъхнала.

— Бихте ли направили нещо, за да ги спасим? Нещо, което ще ви помолим?

Устата му се отвори, сетне отново се затвори. Сигурно беше беззвучно съгласие.

— Ще приемете ли да изпълнявате за нас ролята на адмирала? Разбира се, ние ще ви подготвим.

Той кимна едва забележимо и попита:

— Какво обещавате?...

— Когато си тръгнем, да вземем с нас всички клонове. И да ги настаним някъде, където от Къща Барапутра няма да могат да ги отмъкнат.

— Елена! — напомни й Куин.

— Аз искам — преглътна той, — искам думата на една бараярска жена. Вашата дума, Ботари-Джесек.

Куин засмука долната си устна, но не каза нищо. След продължителна пауза Ботари-Джесек кимна.

— Добре. Имате думата ми. Но ще ни окажете пълно сътрудничество, разбрахме ли се?

— Вашата дума като каква?

— Просто моята дума.

— Да. Добре.

Куин стана и го погледна.

— Подходящ ли е точно сега да играе тази роля?

Ботари-Джесек проследи погледа й.

— Не, предполагам, че в това състояние не е. Нека най-напред да се почисти, да се нахрани и да си почине. След това ще видим какво може да се направи.

— Може би барон Фел няма да ни даде време да положим необходимите грижи за него.

— Ще кажем на барон Фел, че се къпе. Това ще бъде и достатъчно, и вярно.

Изкъпване. Храна! Беше толкова прегладнял, че чак не му се ядеше, стомахът му се беше вцепнил, плътта му беше станала равнодушна. И му беше студено.

— Единственото, което мога да кажа — отбеляза Куин, — е, че той е адски лошо копие на истинския Майлс Воркосиган.

„Да, точно това се опитвах да кажа и аз.“

Ботари-Джесек поклати глава при този може би пресилен аргумент и му каза:

— Хайде.

Придружи го до една офицерска каюта — малка, но, слава Богу, уединена. Не се използваше, беше празна и чиста, по военному аскетична, въздухът беше малко застоял. Той предположи, че Торн сигурно е настанен някъде наблизо в подобна каюта.

— Ще наредя да ви донесат от „Ариел“ чисти дрехи. Ще ви изпратя и храна.

— Най-напред храна... моля.

— Разбира се.

— Защо сте толкова внимателна към мен? — Страхуваше се, че гласът му е жален и подозрителен, тоест слаб и параноичен.

Ястребовото ѝ лице се замисли.

— Искам да зная... кой сте вие? Какъв сте?

— Вие знаете. Аз съм клон. Създаден съм точно тук, на Джексън Хол.

— Нямам предвид тялото ви.

Той автоматично зае отбранителна поза, макар да знаеше, че тя подсилва телесните му деформации.

— Много сте затворен — отбеляза тя. — Много самотен. Това никак не е типично за Майлс. Обикновено.

— Той не е човек, той е множество. Около него се върти цялата проклетата армия. — „Да не говорим за невероятния харем.“ —

Предполагам, че това му харесва.

Тя изкриви устни в неочаквана усмивка. За първи път я виждаше да се усмихва. Това промени лицето ѝ.

— Предполагам, че е така. — Усмивката ѝ изчезна. — Наистина му харесва.

— Правите това заради него, нали? Отнасяте към мен така, защото смятате, че той би желал това. — „Не заради мен, не, никога, но всичко заради Майлс и заради проклетата му братска мания.“

— Отчасти.

Значи е вярно!

— Но главно — каза тя, — защото някой ден графиня Воркосиган ще ме попита какво съм направила със сина ѝ.

— Вие планирате да размените барон Барапутра за него, нали?

— Марк... — Очите ѝ бяха тъмни, изпълнени със странно... съжаление? Ирония? Не можеше да разчете какво има в очите ѝ. — Тя ще те приеме.

Ботари-Джесек се обърна, излезе и го остави сам, затворен в каютата.

Изкъпа се с най-горещата вода, която можеше да предложи малкият уред, и остана няколко безкрайни минути под топлината на въздушната струя, докато кожата му се зачерви. Чак тогава престана да трепери. Чувстваше се замаян от изтощение. Когато накрая излезе от банята, установи, че някой е идвал и е оставил дрехи и храна. Бързо се облече — черна Дендариин тениска и вълнени трикотажни панталони като на неговия прогенитор — и се нахвърли върху храната. Този път не беше изисканата специална диета на Нейсмит, а по-скоро поднос със стандартен порцион готова храна, предназначен за поддържане на едрите, физически активни командоси. Беше много по-лоша от храната, която би желал един чревоугодник, но от седмици за първи път имаше пред себе си достатъчно храна. Изгълта я всичката, сякаш неизвестната фея, която беше донесла всичко това, можеше да се появи отново и веднага да го отнесе. Почувства, че го заболя стомах, и се сви на леглото. Вече не трепереше от студ, нито пък се чувстваше изнемощял, изпотен и треперещ от хипогликемия. И въпреки това още

изпитваше някаква психическа тревога, която се носеше по тялото му като черна приливна вълна.

„Най-после ти изведе клоновете!“

„Не. Майлс ги изведе.“

„По дяволите, по дяволите, по дяволите!“

Това необмислено бедствие не беше онова славно избавление, за което бе мечтал. И все пак, какъв бе очаквал да бъде резултатът? В целия си отчаян план не беше предвиждал нищо освен завръщането на Ескобар с „Ариел“. На Ескобар. Усмихнат, заедно с клоновете. Беше си представял как ще се договаря с разярения Майлс, но тогава щеше да е твърде късно за Майлс да му отнеме победата. Не беше изключвал опасността да бъде арестуван, но щеше да се предаде доброволно, подсвирвайки си. Какво беше искал в крайна сметка?

Да бъде освободен от вината, че е оцелял? Да премахне старото проклятие? „Никой от онези, които познаваше тогава, вече не е между живите.“ Това беше според него мотивът, който го беше поддържал, когато изобщо се беше замислял. А може би не беше толкова просто? Той искаше да се освободи от нещо. През последните две години, освободен от Сер Гален и комаранците благодарение на действията на Майлс Воркосиган, освободен отново напълно от Майлс на една улица в Лондон призори, той не беше намерил щастието, за което бе мечтал по време на робството си при терористите. Майлс беше разкъсал само физическите му вериги. Другите, невидимите, се бяха врязали дълбоко в плътта му и го държаха здраво.

„Какво си мислеше? Че ако си смел като Майлс, те ще се отнасят към теб като към Майлс? Че ще те заобичат?“

И кои бяха тези „те“? Дендариите? Самият Майлс? Или онези зловещи възхитителни сенки зад Майлс — граф и графиня Воркосиган?

Образът на родителите на Майлс беше неясен, смътен. Неуравновесеният Гален ги представяше — нали бяха негови омразни врагове — като мръсни злодеи: Касапина на Комар и свадливата му жена. И все пак той бе искал Марк да ги изучава, да използва нередактирани материали за тях, техни съчинения, техни речи, тайни видеозаписи. Родителите на Майлс явно бяха сложни хора, не светци, но също така не и беснеещ садистичен содомит и кръвожадна курва, както ги представяше в своята яростна параноя Гален. На

видеоизображенията граф Арал Воркосиган изглеждаше просто посивял възпълен мъж със странно внимателни очи на твърде едрото лице, със силен стържещ равномерен глас. Графиня Корделия Воркосиган говореше по-рядко. Тя беше висока жена с червеникавокафява коса и много сиви очи, твърде солидна, за да бъде наречена красива, и въпреки това така съсредоточена и уравновесена, че изглеждаше хубава, макар строго казано да не беше.

И сега Ботари-Джесек го заплашваше да го закара при тях.

Той седна и запали лампата. Огледа бързо каютата, но не намери нищо, с което да се самоубие. Никакви оръжия или остри предмети. Когато го качиха на кораба, го бяха обезоръжили. Нищо, с което да се обеси — ни въже, ни колан. Нямаше възможност да се свари под душа, тъй като един скрит сензор автоматически го изключваше, когато температурата на водата надминеше физиологически поносимата граница. Той отново легна.

Отново видя в забавен кадър образа на малкия, припрян, викащ човек, видя как гърдите му експлодираха, как от тях бликна кървав фонтан. Изненада се, когато започна да плаче. Шокът, това трябва да е шокът, който беше установила Ботари-Джесек. „Нали мразех този малък мръсник, докато беше жив. Тогава защо плача сега?“ Беше абсурдно. Може би полудяваше.

Двете безсънни нощи го бяха оставили ням, със звънтяща глава и въпреки това сега не можеше да спи. Само дремеше и виждаше откъслечни картини от преживяното през последните дни, от останалите в паметта му неизличими следи. Привидя му се, че плува с гумена лодка по река от кръв, че изгребва трескаво кръв от лодката... така че когато след един час почивка Куин дойде да го вземе, почувства истинско облекчение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Каквото и да правиш — каза капитан Торн, — не споменавай за бетанските процедури за подмладяване.

Марк се намръщи.

— Какви бетански процедури за подмладяване? Имало ли е такива?

— Не.

— В такъв случай защо, по дяволите, да не ги споменавам?

— Няма значение, просто не ги споменавай.

Марк стисна зъби, завъртя се на ергономичния си стол срещу видеомонитора, натисна копчето и свали по-ниско стола, докато обутите му в ботуши крака опряха в пода. Беше облечен с офицерската полева униформа на Нейсмит. Куин го беше докарала, сякаш беше кукла или идиотче. След това Куин, Ботари-Джесек и Торн последователно му бяха пълнили главата с многобройни, понякога противоречащи си инструкции как да се държи, за да прилича на Майлс в предстоящото интервю. „Като че ли аз не зная.“ Тримата капитани сега седяха на столовете си в тактическата зала на „Перегрин“ извън обхвата на видеокамерата, готови да му подсказват чрез поставената в ухото миниатюрна слушалка. А той си беше представял Гален като кукловод! Ухото го сърбеше и той раздражен се пресегна към слушалката, с което си спечели един гневен поглед от Ботари-Джесек. А Куин изобщо не беше спирала да му се кара.

Изобщо. И все още беше в изцапаните с кръв дрехи. Неочаквано полученото в наследство командване на този разгром не й даваше покой. Торн се беше изкъпал и се беше облякъл в корабна униформа, но очевидно още не беше спал. Лицата и на двамата бяха бледи, със сенки, с изострени черти. Докато го обличаше, Куин го беше накарала да вземе стимулант, тъй като според нея бил зашеметен. А той не обичаше ефектите от тези лекарства. Главата и очите му бяха наред, но чувстваше тялото си отпаднало. Всички ръбове и повърхности на тактическата стая изглеждаха неестествено ясни. Звучите и гласовете

бяха болезнено остри — едновременно резки и неясни. Видя как Куин трепна от силния електронен писък на комуникационната апаратура и разбра, че също е взела от този стимулант.

„Добре, включихме те“ — чу той гласа ѝ от миниатюрната слушалка, когато видеомониторът пред него оживя. Най-после всички млъкнаха.

Появи се образът на барон Фел и също се намръщи. Геориш Стаубер, барон Фел от Къща Фел беше необичаен за лидер на Голяма джексънианска Къща в смисъл, че все още беше в оригиналното си тяло. Тяло на стар човек. Беше пълен, с розово лице, с покрито с петна теме, обримчено с късо подстригана бяла коса. Копринената му куртка с типичния за неговата Къща зелен цвят го правеше да прилича на елф, страдащ от заболяване на щитовидната жлеза. Но в студените му пронизващи очи нямаше нищо кретенско. Майлс не се е плашил от властта на барона, напомни си Марк. Майлс не се е плашил от никаква власт, която не е подкрепяна от поне три планети. Неговият баща, Касапина на Комар, можеше да изяде на закуска всички джексъниански Къщи.

Той, разбира се, не беше Майлс.

„Стига вече! Във всеки случай през следващите петнайсет минути ти си Майлс.“

— И така, адмирале — избоботи баронът. — В края на краищата отново се срещаме.

— Точно така. — Марк успя да овладее гласа си.

— Виждам, че сте самонадеян както винаги. И също така зле информиран.

— Точно така.

„Говори по-силно, дявол да го вземе!“ — изсъска в ухото му гласът на Куин.

Марк преглътна.

— Барон Фел, в първоначалния ми план не се предвиждаше в това нападение да включа и станция Фел. Аз съм толкова загрижен да си вдигна чуковете, колкото и вие да ни пуснете да си отидем. Поради това искам вашата помощ като посредник. Вие, надявам се, знаете, че отвлякохме барон Барапутра.

— Казаха ми. — Едното око на Фел премигна в нервен тик. — И сте отишли доста отвъд поддръжката, с която разполагате, нали?

— Е! — Марк вдигна рамене. — Къща Фел е в състояние на вендата с Къща Барапутра, нали?

— Не съвсем. Къща Фел почти беше прекратила вендетата с Къща Барапутра. В последно време установихме, че това не е от полза за никого. Сега ме подозират в тайно споразумение с вас за това нападение. — Баронът се намръщи още повече.

— Хм... — Мисълта му беше прекъсната от шепота на Торн: „Каж ми, че Барапутра е жив.“

— Барон Барапутра е жив и е добре — каза Марк — и, що се отнася до мен, ще остане така. Според мен като посредник вие имате възможност да демонстрирате лоялността си към барон Барапутра като му помогнете да се върне. Искам да го заменя... непокътнат... с едно нещо, и след това ще си отидем.

— Оптимист сте — отбеляза сухо Фел.

Марк продължи:

— Една проста, изгодна размяна. Баронът, за моя клон.

„Брат“ — чу той едновременно гласовете на Торн, Куин и Ботари-Джесек.

— ... за моя брат — поправи се Марк и мъничко се отпусна. — За нещастие моят... брат беше застрелян в битката долу. Той обаче беше успешно замразен в една от нашите спомагателни криокамери. При бързото си изтегляне сме пропуснали да вземем криокамерата. Жив човек срещу мъртъв. Не виждам никакъв проблем.

Баронът избухна в смях, приличен повече на лай, който завърши с кашлица. Тримата Дендари в сенките срещу Марк изстинаха и се вдървиха, вместо да се развеселят.

— Доста интересно предложение, адмирале. Какво ще правите с един мъртъв клон?

„Брат — отново каза Куин. — Майлс винаги настоява на това.“

„Да — обади се и Торн. — По това най-напред познах, че не си Майлс, още на «Ариел». Нарекох те клон и ти не ме хвана за гърлото.“

— Брат — повтори уморено Марк. — Той няма никаква рана на главата и криолечението започна почти веднага. Както нормално става в такива случаи, шансът за оцеляване е много голям.

„Само ако успеем да си го върнем“ — изръмжа Куин.

— Аз също имам брат — отбеляза барон Фел, — но това не предизвиква в мен такива силни емоции.

„Съгласен съм с вас, бароне“ — помисли си Марк.

Торн извика в ухото му:

„Той говори за доведения си брат, барон Риовал от Къща Риовал. Първоначалната ос на тази вендета беше между Фел и Риовал. Барапутра беше въввлечена по-късно.“

„Зная кой е Риовал“ — искаше да възрази Марк, но не можа.

— Фактически — продължи Фел — брат ми ще се развълнува много, ако научи, че сте тук. След като вие така много намалихте неговите ресурси при последното си посещение той, уви, може да извършва само малки по мащаб атаки. Аз обаче ви съветвам да си пазите тила.

— Оо? Наистина ли агентите на Риовал действуват така свободно на станция Фел? — разсърди се Марк.

„Браво! Също като Майлс“ — изрази одобрението си Торн.

Фел настръхна.

„Да, напомнете му, че вие му помогнахте за неговия брат“ — прошепна Торн.

Какво, по дяволите, е правил Майлс тук преди четири години?

— Бароне, аз ви помогнах за вашия брат. Сега вие ми помогнете за моя и тогава можем да наречем това честно.

— Едва ли. Трябваше ни много време, за да изкореним ябълката на раздора, която засадохте между нас при последното си заминаване. Все пак... не мога да отрека, че нанесохте на Рай по-добър плесник от този, който бих могъл да му нанеса аз. — Имаше ли в очите на Фел блясък на одобрение? Той потърка кръглата си буза. — Ето защо, ще ви дам един ден да си свършите работата и да напуснете.

— Съгласен ли сте да ни бъдете посредник?

— Да, така ще мога да следя и двете страни.

Марк обясни мястото, където Дендарии предполагаха, че се намира криокамерата, описа как изглежда и даде серийния ѝ номер.

— Кажете на барапутранците, че според нас тя може да е скрита или променена по някакъв начин. Моля също да изтъкнете, че ние искаме да ни бъде върната в добро състояние. Тогава и техният барон също ще бъде върнат в добро състояние.

„Добре — окуражи го Ботари-Джесек. — Нека знаят, че е много ценна, и да не я разрушат и в същото време да не им даваме основание да вярват, че могат да искат голям откуп.“

Фел присви устни.

— Адмирале, вие сте проникателен мъж, но мисля, че изобщо не разбирате как стоят нещата на Джексън Хол.

— Вие обаче ги разбирате, бароне. Точно поради това бих желал да бъдете на наша страна.

— Аз не съм на ваша страна. Това е първото нещо, което може би вие не разбирате.

Марк бавно кимна. Майлс би разбрал, мислеше си той. Отношението на Фел беше странно. Леко враждебно. „И все пак се държи така, като че ли ме уважава.“

„Не. Той уважава Майлс. По дяволите!“

— Искам вашия неутралитет.

Фел го погледна строго под белите си вежди.

— Какво ще стане с другите клонове?

— Какво трябва да стане с тях?

— Къща Барапутра ще иска да знае.

— Те не влизат в тази сделка. Животът на Ваза Луиджи е достатъчен. Повече нищо няма да има.

— Да, сделката изглежда неравностойна. Какво толкова ценно има в този ваш умрял клон?

В ухото му прозвучаха три гласа: „Брат!“. Марк издърпа от ухото си слушалката и я хвърли на масата до видеомонитора. Куин почти се задави.

— Няма да правя размяна с части от барон Барапутра — озъби се Марк. — Колкото и да съм изкушен да сторя това.

Баронът вдигна омиротворително пълната си ръка.

— Спокойно, адмирале. Мисля, че няма да се наложи да стигате дотам.

— Надявам се. — Марк трепереше. — Ще бъде срамота, ако трябва да го върна без мозъка му. Като клоновете.

Барон Фел очевидно усети абсолютната искреност на заплахата му, защото разпери ръце и каза:

— Ще видя какво мога да направя, адмирале.

— Благодаря — прошепна Марк.

Баронът кимна. Образът изчезна. С някакъв трик на холовидеото — или от стимуланта? — очите на Фел се задържаха за един последен

неопределен поглед. Марк остана неподвижен няколко секунди, докато не се увери, че са изчезнали.

— Хм — каза Ботари-Джесек и гласът ѝ прозвуча доста изненадано. — Много добре се справихте.

Той не си направи труда да ѝ отговори.

— Интересно — каза Торн. — Защо Фел не поиска възнаграждение или отстъпка?

— Можем ли да му вярваме? — попита Ботари-Джесек.

— Не точно да му вярваме. — Куин загриза с белите си зъби върха на показалеца си. — Но трябва да имаме сътрудничеството на Фел, за да излезем от разпределителна станция пет. Не бива да го обиждаме с предложение за заплащане. Мислех, че ще е по-доволен от нашия дял от Барапутра, но стратегическата ситуация, изглежда, се е променила от времето на последното ви посещение тук, Бел.

Торн въздъхна и се съгласи.

Куин продължи:

— Искам да проучите как стои въпросът със сегашното разпределение на силите. Всичко, което може да се отнася до нашите операции, всичко, което може да ни помогне. Къщи Фел, Барапутра и Риовал — всичко. Има нещо, което ме прави адски несигурна, макар че причината може да е просто в лекарствата, които вземам. Но не мога повече да издържам на тази несигурност и искам да разбера веднага.

— Ще видя какво мога да направя — каза Торн и стана.

Когато вратата изсъска и се затвори зад него, Ботари-Джесек попита Куин:

— Вече докладва ли на Бараяр?

— Не.

— Нищо ли?

— Не. Не искам да докладвам по никой от гражданските канали, дори и кодирано. Илян може би има няколко дълбоко законспирирани агенти тук, но не зная кои са, нито как да се свържа с тях. Майлс сигурно щеше да знае. И...

— И? — Ботари-Джесек повдигна вежди.

— И наистина най-напред бих искала да получим обратно криокамерата.

— Да я пъкнеш под вратата заедно с доклада? Куини, няма да стане.

Куин повдигна отбранително рамене.

Миг по-късно Ботари-Джесек предложи:

— Аз обаче съм съгласна да не изпращаме нищо по джексънианската куриерска система.

— Да, според онова, което казва Илян, тя гъмжи от шпиони и не само големите Къщи се проверяват една друга. Бараяр не може да направи нищо, за да ни помогне в следващия дневен цикъл.

— Колко дълго... — Марк преглътна — трябва да продължа да се правя на Майлс?

— Не зная! — отговори остро Куин, после се овладя. — Един ден, една седмица, две седмици — поне докато успеем да ви доставим — и теб, и криокамерата, в галактичния щаб на ИмпСи на Комар. След това вече няма да отговарям за вас.

— Как, по дяволите, мислите, че ще успеем да запазим всичко това в тайна? — попита Марк подигравателно. — Маса хора знаят какво точно се случи.

Двама души могат да пазят тайна, ако единият от тях е мъртъв. Куин се намръщи.

— Не зная. С командосите няма да има никакъв проблем, понеже са дисциплинирани. Клоновете са моя работа. Във всеки случай всички ще бъдем затворени на този кораб, докато не пристигнем на Комар. По-късно... по-късно аз ще имам грижата.

— Искам да видя моите... моите клонове. Какво си направила с тях? — неочаквано попита Марк.

Куин насмалко да избухне, но се намеси Ботари-Джесек.

— Аз ще го заведа долу, Куини. Аз също искам да проверя пътниците си.

— Е... щом ще го ескортираш... Като свършите, го върни в тази каюта. И сложи на вратата му часови. Не можем да му позволим да се разхожда свободно из кораба.

— Бъди спокойна. — Ботари-Джесек бързо го измъкна от залата, преди Куин да реши да го върже освен да му сложи охрана.

Клоновете бяха настанени в три набързо изпразнени товарни помещения на борда на „Перегрин“ — две за момчетата и едно за момичетата. Марк се мушна подир Ботари-Джесек в една от стаите за

момчета и я огледа. Три редици сгъваеми легла, сигурно взети от „Ариел“, изпълваха пода. В единия ъгъл беше поставена затворена походна тоалетна, в другия — набързо свързан полеви душ, за да се сведе до минимум движението на клоновете. „Наполовина затвор, наполовина лагер за бежанци, претъпкан“ — мислеше той, докато ходеше между редиците походни легла, а децата го гледаха с безизразните лица на затворници.

„Аз ви освободих. Не знаете ли, че аз ви освободих?“

Освобождението наистина беше грубо. През отворотелната нощ на обсадата Дендарии си служеха доста свободно с най-ужасните заплахи, за да опазят поверените им деца. Сега някои клонове спяха изтощени. Онези, които бяха зашеметени със стънери, идваха в съзнание раздразнени и с изгубено чувство за ориентация. Между тях се движеха лекари, биеха им инжекции, успокояваха ги. Нещата бяха... под контрол. Потиснати. Мълчаливи. Никакво ликуване, никакви благодарности. „Ако вярват на нашите заплахи, защо не вярват на обещанията ни?“ Дори активните момчета, които помагаша с ентузиазъм и вълнение по време на обсадата и престрелките, сега отново го гледаха изпълнени със съмнение.

Едно от тях беше русокосото момче. Марк спря при леглото му и клекна. Ботари-Джесек ги наблюдаваше.

— Всичко това — Марк махна неопределено към стаята с ръка — е временно. По-късно ще стане по-добре. Ще ви изведем оттук.

Момчето се подпря на лакът и леко се отдръпна.

— Кой сте вие? — Гласът му бе изпълнен с недоверие.

„Живият“ — понечи да отговори той, но не се реши пред Ботари-Джесек. Тя можеше да го сметне за бърливост.

— Няма значение. Все едно, ние ще ви изведем оттук. — Наистина ли? Сега той нямаше никакъв контрол върху Дендарии, още по-малко върху бараярците, ако наистина беше вярно тяхното ново местоназначение, както го беше заплашила Куин. Когато отиде подир Ботари-Джесек и в стаята на момичетата от другата страна на коридора, го обхвана мрачна потиснатост.

Обстановката беше подобна, с походни легла и санитарни възли, макар че беше малко по-широко, понеже момичетата бяха само петнайсет. Един Дендарии внесе табли с пакетирана храна и децата се размърдаха с интерес. Командосът беше сержант Таура. Не можеше да

се сбърка с никой друг, макар и в гръб и облечена в сиво корабно работно трико и фрикционни чехли. Стоеше кръстосала крака, за да намали застрашителната си височина. Момичетата, преодолявайки страха си, отиваха при нея и я докосваха с видимо възхищение. От всички Дендарии Таура никога, дори и в най-отчаяните моменти, не се беше обръщала към тях по друг начин освен с учтиви молби. Сега приличаше на героиня от приказка, която се опитва да направи от диви зверове домашни любимци.

И то успешно. Когато Марк се приближи, две момичета-клонове се спуснаха зад седналия сержант, за да надникнат към него, защитени от широките ѝ рамене. Таура се намръщи като го видя и погледна към Ботари-Джесек, която ѝ отговори с леко кимане: „Всичко е наред. Той е с мен“.

— Изненадан съм да ви видя, сержант — успя да промълви Марк.

— Писах се доброволка-бавачка — избоботи Таура. — Не искам никой да ги безпокои.

— Има ли... вероятност това да се превърне в проблем? — Петнайсет красиви девственици... „Шестнайсет, като броиш и себе си“ — изскочи някъде от дъното на ума му като подигравка.

— Не сега — каза твърдо Ботари-Джесек.

— Добре — съгласи се той тихо.

Повървя секунда-две между леглата. Реши, че за дадените обстоятелства децата са настанени максимално удобно и сигурно. Намери ниското момиче с къса платинена коса да спи легнало на една страна, меките маси на тялото ѝ бяха разлети върху розовата туника. Смутен от начина, по който я гледаше той самият, Марк се наведе и издърпа завивката до брадичката ѝ. Ръката му почти неволно докосна меката ѝ коса. Той погледна виновно Таура.

— Получила е доза успокоително?

— Да. Оставихме я да спи. Когато се събуди, ще се чувства съвсем нормално.

Той взе една от металните табли с храна и я постави до главата на русокосото момиче, за да се нахрани, когато се събуди. То дишаше бавно и равномерно. Изглежда, не би могъл да направи за нея нищо друго. Вдигна поглед, видя, че евразийското момиче го гледа с разбиращи зловни очи, и бързо отвърна глава.

Ботари-Джесек завърши проверката и излезе, и той я последва. Тя се спря да поговори с въоръжения със стънер часови в коридора.

— ... с голямо разсейване — нареждаше тя. — Първо стреляш, а след това питаш. Всичките са млади и здрави и според мен с тази партия не трябва да се безпокоиш от скрити сърдечни заболявания. Мисля, че няма да ти създадат много затруднения.

— С едно изключение — намеси се Марк. — Онова тъмнокосо тъничко момиче, изглежда, е преминало през някакво специално умствено лечение. Не е съвсем нормално. Внимавай за нея.

— Да, сър — каза машинално командосът, после се запъна и погледна Ботари-Джесек. — Хм...

— Сержант Таура има грижата за него — каза Ботари-Джесек. — Във всеки случай не желая никое от тях да се разхожда свободно на моя кораб. Те нямат никакъв тренинг. Невежеството им може да е толкова опасно, колкото и всяка враждебност. Това не е почетен караул. Отваряй си очите.

Козируваха и се разделиха. Командосът, преодолявайки рефлексите си, успя да не включи Марк в поздрава. Марк заприпка подир Ботари-Джесек, която крачеше бързо.

— И така — каза тя миг по-късно, — одобрявате ли отношението ни към вашите клонове? — Той не беше съвсем сигурен дали тонът ѝ не е ироничен.

— Да, засега не може да бъде по-добро. — Той прехапа език, но въпреки това саморазобличителната забележка се изплъзна от устата му: — По дяволите, не е честно.

Ботари-Джесек повдигна вежди, без да спира.

— Какво не е честно?

— Аз спасих тези деца... или ние, вие ги спасихте... а те се държат така, сякаш сме банда грубияни, чудовища, които са ги отвлекли. Изобщо не се чувстват щастливи.

— Може би... трябва да се задоволите просто с това, че сте ги спасили. Да искате да се чувстват щастливи от това може би надхвърля правата ви... мъничък герою. — Сега гласът ѝ беше подчертано ироничен, макар и странно лишен от презрение.

— Човек очаква да проявят поне малко благодарност. Вярно. Признание. Изобщо нещо.

— Доверие — каза тя тихо.

— Да, доверие! Поне някои. Нима никой от тях не може да разбере, че го правим за тяхно добро?

— Те са травмирани. Ако бях на ваше място, не бих очаквала твърде много, докато не видят повече доказателства. — Тя спря и се обърна да го погледне. — Но ако някога разберете... разберете как да накарате едно невежо, травмирано, обхванато от параноя глупаво дете да ви повярва, кажете на Майлс. Той много иска да знае това.

Марк стоеше стъписан.

— Това... на мен ли го казвате? — попита той с пресъхнала уста.

Ботари-Джесек погледна над него, към празния коридор, и се усмихна с горчива, влудяваща усмивка.

— Стигнахме до вашата каюта. Стойте вътре и не излизайте.

Най-после той заспа и спа много дълго, макар че когато Куин дойде да го събуди, му се струваше, че не е спал достатъчно. Не беше сигурен дали Куин изобщо е спала, въпреки че вече се беше измила и си беше облякла сивата офицерска униформа. Беше започнал да мисли, че тя има намерение да носи изцапаната с кръв полева униформа като някакъв вид обет, докато не си върнат криокамерата. Но дори и без бойната униформа тя излъчваше безпокойство и раздражителност.

— Тръгвай — изръмжа тя. — Нужен си ми, за да поговорите пак с Фел. Той нещо шикалкави. Почвам да се чудя дали наистина е в конфликт с Барапутра. Не мога да разбера, но нещо не се връзва.

Куин отново го замъкна в тактическата зала, макар че този път не разчиташе на слушалката, пъхната в ухото му, а стоеше агресивно до него. За външен наблюдател може би приличаше на телохранител и главен помощник. Марк обаче си мислеше, че е заела удобна позиция, за да може при нужда да го сграбчи за косата и да му пререже гърлото.

Вътре беше и капитан Ботари-Джесек — седеше както и по-рано на ергономичния стол и мълчаливо и загрижено наблюдаваше нервното държане на Куин. Но не каза нищо.

Лицето на Фел отново се появи на видеомонитора, този път не благоприятно розово, а червено от яд.

— Адмирал Нейсмит, казах на капитан Куин, че ще се свържа с вас, когато получа сигурна информация.

— Бароне, капитан Куин... служи на мен. Моля да ѝ простите настойчивостта. Тя само вярно отразява желанията ми. — От устата му като пълноводен пролетен поток се лееше типичният отговор на Майлс. Пръстите на Куин чукаха по рамото му и мълчаливо му предаваха болезненото предупреждение, че не бива да допусне фантазията му да отиде прекалено далеч. — Нека да чуем какво можете да ни съобщите освен сигурна информация.

Фел се облегна намръщен, но успокоен.

— Казано направо, барапутранците съобщават, че не могат да намерят вашата криокамера.

— Тя трябва да е там — изсъска Куин.

— Спокойно, спокойно, Куини. — Марк я потупа по ръката. Тя се затвори като менгеме. Ноздрите ѝ пламнаха кръвожадно, но тя успя леко да се усмихне — за холовидеото. Марк се обърна отново към Фел. — Бароне... според вас... лъжат ли барапутранците?

— Не мисля.

— Имате ли някакво независимо потвърждение на това ваше мнение? Агенти на място или нещо от този сорт?

Баронът изви устни.

— Наистина, адмирале, не мога да кажа.

„Естествено, че не.“ Той потри лицето си със замислен жест също като Нейсмит.

— Можете ли да кажете какво точно вършат барапутранците?

— Всъщност точно сега обръщат медицинския си комплекс с главата надолу. Всички служители и всички сили за сигурност, които използванаха срещу вашето нападение, участват в търсенето.

— Възможно ли е това да е някаква сложна шарада, с която искат да ни подведат?

Баронът помълча, после каза:

— Не. Всъщност те са изпаднали в паника. На всички равнища. Наясно ли сте... — той се престори, че си поема дъх, — как това отвличане на барон Барапутра, ако се окаже повече от една кратка интерлюдия, ще се отрази върху равновесието на силите между големите къщи на Джексън Хол?

— Не, как?

Баронът повдигна брадичка и го погледна остро, за да види дали не му се подиграват. Вертикалните бръчки между очите му се

задълбочиха.

— Трябва да разберете — почна той сериозно, — че стойността на вашия заложник с времето може да намалее. Никакъв вакуум на властта на върха на голяма Къща или дори на малка Къща не може да трае дълго. Винаги съществуват фракции от по-млади хора, които очакват, може би тайно, да се втурнат и да го запълнят. Дори ако допуснем, че Лотус успее да убеди главния лейтенант на Ваза Луиджи да заеме мястото му... след време на него ще му стане ясно, че връщането на неговия началник ще включва както възнаграждение, така и понижение. Мислете за една голяма Къща като за хидра от митологията. Отсечете ѝ главата и на нейно място ще израстат седем нови... и ще започнат да се хапят една друга. Накрая ще оцелее само една. Междувременно Къщата ще отслабне и всички нейни стари съюзи и споразумения ще се подложат на преоценка. Бъркотията ще се разширява във все по-нарастващ кръг и ще обхване и останалите къщи... а такива резки промени тук не се приемат с желание. От никого... — „Най-малко от барон Фел“ — подразбра Марк.

— С изключение може би на по-младите ви колеги — каза Марк.

Фел махна с ръка, за да покаже, че по-младите му колеги не представляват интерес. Ако те се стремят към власт, искаше да каже жестът, нека правят заговори, нека се потрудат, нека извършат убийства — също като него.

— Е, аз нямам намерение да държа барон Барапутра, докато остарее и мухляса — каза Марк. — Извън този контекст за мен той не представлява никакъв интерес. Моля, подканете Къща Барапутра да побърза с намирането на моя брат, а?

— Не е необходимо да ги подканям. — Фел го погледна хладно. — Разберете, адмирале, че ако това... положение не доведе бързо до удовлетворително заключение, станция Фел няма да може да ви подслони.

— Аха. А какво значи бързо?

— Много скоро. След още един ден.

Станция Фел сигурно имаше достатъчно сили да изгони винаги, когато пожелае, два малки кораба. Или дори да стори нещо по-лошо.

— Разбрах. Хм... а как стои въпросът с безпрепятственото преминаване през разпределителна станция пет? Ако нещата не тръгнат на добре.

— За това... ще трябва да се договаряме отделно.

— Защо да не се договорим сега?

— Ако дотогава все още държите вашия заложник... не бих желал да изведете Ваза Луиджи от джексъновия локален космос. И имам нужната позиция, за да не ви позволя да го сторите.

Куин удари с юмрук по масата до видеомонитора и извика:

— Не! Няма начин! Барон Барапутра е единственият ни коз, с които да вземем, да върнем криокамерата. Няма да им го върнем!

Фел леко трепна и я укори:

— Капитане!

— Ние ще го вземем с нас, ако бъдем принудени да напуснем — заплаши го Куин, — и всички вие ще останете на сухо. А може и да го върнем от разпределителна станция пет без космонавтски костюм. Ако не получим тази криокамера... е, имаме по-добри съюзници от вас. И с по-малко задръжки. Те няма да се интересуват от вашите печалби или вашите сделки, или разпределението на силите между вас. Единственият въпрос, който ще поставят, е дали да започнат от северния полюс и да изгорят всичко надолу, или от южния и да тръгнат нагоре!

Фел се намръщи гневно.

— Не ставайте глупава, капитан Куин. Вие говорите за планетарна сила.

Куин се наведе към видеокамерата и изръмжа:

— Бароне, говоря за *мултипланетарна* сила!

Ботари-Джесек трепна и прекара пръст по шията си: „Престани, Куин!“

Очите на Фел станаха твърди и лъскави, досущ стъклени.

— Блъфирате — каза той най-сетне.

— Не блъфирам. Добре ще е да разберете, че не блъфирам.

— Никой няма да стори това за един човек. Още по-малко за един труп.

Куин се поколеба. Марк сложи ръката си върху нейната и я стисна силно, за да ѝ каже: „По дяволите, контролирай се.“ Още малко и тя щеше да издаде онова, което му бе наредила да не разкрива под страх от смъртно наказание.

— Може би сте прав, бароне — каза тя накрая. — Молете се да сте прав.

След продължителна пауза Фел запитва кратко:

— И кой е този ваш съюзник без задръжки, адмирале?

След също толкова продължителна пауза Марк вдигна поглед и каза мило:

— Капитан Куин блъфира, бароне.

Фел разтегли устни в изключително суха усмивка и тихо каза:

— Всички сетаганданци са лъжци.

После протегна ръка и прекъсна връзката. Образът избледня с обичайната мъгла от снежинки. Този път, сякаш отделена от тялото, студената му усмивка се задържа по-дълго.

— Браво, Куин — изръмжа Марк в настъпилата тишина. — Току-що каза на барон Фел колко може да получи за тази криокамера. И може би дори от кого. Сега вече имаме два врага.

Куин дишаше тежко, сякаш беше тичала.

— Той не е наш враг. Не ни е и приятел. Фел служи на Фел. Запомни това, защото той ще постъпи точно така.

— Лъже ли Фел, или просто предава лъжи на Къща Барапутра? — попита бавно Ботари-Джесек. — Каква независима линия на лична изгода би могъл да възприеме при създалата се ситуация?

— Или и двамата лъжат? — допълни въпроса Куин.

— Ами ако никой от тях не лъже? — попита раздражено Марк. — Това да ви е минавало през ума? Спомнете си, че Норууд...

Прекъсна го сигналът от комуникационната апаратура. Куин се подпря на пулта, за да чува по-добре.

— Куин, тук е Бел. Връзката, която намерих, е съгласна да се срещне с нас на шлюза, където е пристанал „Ариел“. Ако искате да присъствате, най-добре елате веднага.

— Да, добре, тръгвам. — Тя се обърна и изнурена тръгна към вратата.

— Елена, погрижи се този — тя го посочи с палец — да не напуска каютата си.

— Да, добре. След като говорите с човека на Бел, най-добре си почини, Куини. Разстроена си. Насмалко да се провалиш.

Куин неопределено махна с ръка, без да обещае нещо, с което само потвърди истинността на казаното. Щом тя излезе, Ботари-Джесек се обърна към комуникационния си пулт и заповяда когато Куин пристигне при шлюза, персоналната совалка да е готова.

Марк стана и се заразхожда из тактическата зала с грижливо пъхнати в джобовете ръце. Дузината пултове с монитори в реално време и за холовидео записи бяха тъмни и безжизнени. Комуникационната и кодиращата системи бяха безмълвни. Той си представи тактическият нерв център напълнен с персонал, оживен и деен, как направлява сражение. Представи си вражески огън — как обелва кораба като портокал, как всичко е разбито и изгоряло, и разпръснато в силната радиация и космическия вакуум. Например огън от разпределителна станция пет на Къща Фел, когато „Перегрин“ се опитва да се измъкне. Потрепери. Почувства, че му се повдига.

Спря пред затворената врата на съвещателната стая. Сега Ботари-Джесек беше ангажирана в някаква друга комуникация, с вземането на някакво решение, свързано със сигурността. Изпълнен с любопитство, той положи длан върху кодираната ключалка. За негова изненада вратата се плъзна и се отвори. Е, Майлс несъмнено бе накарал да програмират вратите така, че да може да влиза отвсякъде в съвещателната зала. Точно в неговия стил.

Ботари-Джесек го погледна, но не каза нищо. Вземайки това за мълчаливо разрешение, Марк влезе в съвещателната зала и закрачи из нея. Докато ходеше, светлините автоматично се палеха. В главата му прозвучаха думите, казани от Торн: „Норууд каза: «Адмиралът ще се измъкне, дори ние да не можем».“ Колко ли внимателно бяха проучени записите от десантната акция? Сигурно някой вече многократно ги е проучвал. Какво би могъл да разбере той? Какво биха могли да пропуснат те? Те си знаеха хората, знаеха си апаратурата. „Но аз познавам медицинския комплекс. Аз познавам Джексън Хол.“

Чудеше се докъде ли ще може да стигне с дланта си. Седна на стола на Куин. Действително файловете се отвориха, послушно изпълняваха заповедите му — нещо, което не беше успял да постигне с никоя жена. Намери заредени записите от десантната акция. Данните на Норууд бяха изгубени, но Тонкин беше с него през част от времето. Какво беше видял Тонкин? Не оцветени линии на картата, но действителността — с човешки очи, с човешки уши. Имаше ли такъв запис? Той знаеше, че командният шлем съхранява такива записи. Ако и шлемовете на командосите правят записи, тогава... ах-ха. Пред невярващите му очи се появи образът и се чу гласът на Тонкин. Усилието да проследи записите почти веднага му докара главоболие.

Това не бяха стабилни, с регулирано ниво панорамни записи, а по-скоро внезапни, повтарящи реалните движения на главата. Забави картината, за да наблюдава себе си в тръбния подежник на фоайето. На монитора се появи нисък човек в сива камуфлажна униформа, с блестящи очи. „Наистина ли изглеждам така?“ Под свободната униформа деформациите на тялото му не се виждаха толкова, колкото си мислеше.

Гледаше през очите на Тонкин. Премина с него през лабиринта на барапутранските сгради, тунели, коридори чак до последната престрелка. Торн беше цитирал Норууд правилно. Това се виждаше тук на видеомонитора. Макар че не е бил прав за времето. Според несубективния часовник на шлема Норууд беше вървял единайсет минути. Появи се зачервеното лице на Норууд — тежко дишаше, прозвуча припрян смях... и миг по-късно последва удар на граната, експлозия. Марк почти се хвърли и изключи видеото, погледна се, сякаш очакваше да е дамгосан със струя кръв и мозък.

„Ако има някакви следи, те трябва да са по-напред.“ Той стартира отново програмата от момента на раздялата във фоайето. Когато я стартира за трети път, включи на стопкадър и започна да разглежда кадрите един по един. Търпеливата, педантична до самозабрава вгълбеност почти му доставяше удоволствие. Дребните подробности... човек можеше да се изгуби сред най-дребните подробности, но пък действаша като упойка за болката в мозъка.

„Хванах те“ — прошепна той. Беше преминало толкова бързо, че не беше останало дори и на подсъзнателно ниво, когато видеозаписите се разглеждат със скоростта на реалното протичане на събитията. Бегъл поглед към пресечката на коридора на стената, на който имаше стрелка и надпис „Изпращане и получаване“.

Вдигна глава и видя, че Ботари-Джесек го наблюдава. Откога е тук? Беше се отпуснала, кръстосала дългите си крака с пристегнати в боти глезени, събрала пръстите на ръцете си.

— Какво открихте? — попита тя тихо.

Той извика холокартата на зловещите сгради с Норууд и освети пътя, изминат от Тонкин.

— Не тук — посочи той, — а там. — Маркира един комплекс доста настрани от маршрута, по който двамата бяха минали с криокамерата. — Там е отишъл Норууд. През онзи тунел. Сигурен съм

в това! Виждал съм тази сграда... бил съм в нея. По дяволите, в нея съм играл на криеница с приятелите си, докато бавачките не ни принудеха да спрем. Виждам я така, сякаш я гледам на шлема на Норууд. Той е занесъл криокамерата в залата за „Изпращане и получаване“ и я е *изпратил*.

Ботари-Джесек стана.

— Възможно ли е? Имал е толкова малко време!

— Не просто възможно. А лесно! Съоръженията за опаковане са напълно автоматизирани. Единственото, което е трябвало да направи, е да постави криокамерата в машината за опаковане и да натисне копчето. Роботи доставят пратката на товарния док. Мястото е много оживено: получаване на стоки за целия комплекс, превозване на всичко — от дискове с данни до замразени органи за трансплантация на ембриони, създадени със средствата на генното инженерство, и до аварийна техника за издирване и спасяване на групи. Както и на криокамери с променено съдържание. Всичко! Работи денонощно и сигурно е трябвало да бъде евакуирана набързо, когато сме я засегнали при нашето нападение. Докато машините за пакетиране са работили, Норууд сигурно е въвеждал на компютъра данни за експедирането. Свършил го е на бърза ръка, дал го е на транспортния робот... а след това, ако е бил толкова умен, колкото предполагам, е изтрил записа и бързо се е върнал при Тонкин.

— Значи криокамерата стои опакована на товарния док долу! Почакайте, ще кажа на Куин! Мисля, че е по-добре да кажем на барапутранците къде да търсят.

— Аз... — той вдигна ръка да я спре. — Аз мисля...

Тя го погледна, седна в стола си и присви очи.

— Какво мислите?

— Измина почти цял ден, откакто се измъкнахме. Повече от половин ден, откакто казахме на барапутранците да потърсят криокамерата. Ако тази криокамера е все още на товарния док, мисля, че барапутранците щяха да я намерят. Автоматичната система за експедиране е ефективна. Мисля, че криокамерата вече е заминала, може би още през първия час. Мисля, че барапутранците и Фел казват истината. Може би точно сега те просто пощуряват. Не само че там долу няма никаква криокамера, но и нямат никаква представа къде е отишла.

Ботари-Джесек стоеше напрегната.

— А ние знаем ли? — попита тя. — Боже мой. Ако сте прав... тя може да е на път кой знае къде. Преминала през някоя от двете дузини орбитални разпределителни станции... вече може да е прескочила през прохода! Саймън Илян ще получи удар като му докладваме.

— Не. Не кой знае къде — коригира я внимателно Марк. — Тя трябва да е отпратена на такова място, което е известно на медик Норууд. Някое място, което той е могъл да си спомни дори когато е бил обкръжен и обстрелван.

Тя облизваше устни, докато мислеше върху думите му, после се съгласи:

— Правилно. Тоест може да е почти навсякъде. Но поне можем да започнем да издирваме, като проучим личната картотека на Норууд. — Тя го погледна с тъжни очи. — Знаете ли, оставен сам в тихата стая вие свършихте всичко както трябва. Не сте глупав. Не виждам как бихте могли да сте глупав. Вие просто не сте от тоя тип полеви офицери, като...

— Аз изобщо не съм никакъв полеви офицер. Мразя армията.

— Майлс обича полевата работа. Дори беше станал зависим от прилива на адреналин.

— Мразя приливите на адреналин. Мразя да се изправям пред опасности. Когато съм изплашен, не мога да мисля. Кръвта ми се смразява, когато ми се крещи.

— Все пак вие можете да мислите. А често ли сте изплашен?

— Почти постоянно — тъжно призна той.

— Тогава защо... — тя се поколеба, сякаш предпазливо избираше думите — защо продължавате да се опитвате да бъдете Майлс?

— Аз не се опитвам, вие ме карате да се представям за Майлс!

— Нямам предвид сега. Имам предвид изобщо.

— По дяволите, не разбирам какво искате да кажете.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Двайсет и четири часа по-късно Дендариите корабите напуснаха дока на станция Фел и започнаха маневри за насочване към разпределителна станция пет. Не бяха сами. Ескортираха ги половин дузина съдове от службата за сигурност на Къща Фел, които определяха скоростта им и ги следяха. Съдовете на Фел бяха специализирани бойни кораби за локалния космос, които нямаха възможност за извършване на скокове през проходи, нито пък имаха пръти на Неклин. Затова пък цялата им мощ беше съсредоточена върху оръжията и броните. Бойни кораби.

Конвойт беше следван на дискретно разстояние от един барапутрански кръстосвам, повече яхта, отколкото боен кораб, пригответен да приеме барон Барапутра, според споразумението, в пространство близко до разпределителна станция пет на Фел. За нещастие криокамерата на Майлс не беше на борда на кръстосвала.

Куин беше пред припадък преди да приеме неизбежното. Ботари-Джесек буквално я подпря до стената при последната им тайна среща в залата за конференции.

— Няма да оставя Майлс — изплака Куин. — Преди това ще изхвърля в открития космос това барапутранско копеле!

— Виж — изсъска Ботари-Джесек, стиснала куртката на Куин. „Ако беше животно — помисли си Марк, — ушите ѝ щяха да са плътно прибрани до главата.“ Той се сви на ергономичния стол и се опита да стане още по-малък. По-малък! — И на мен, както и на теб, това не ми харесва, но нищо не можем да направим. Майлс очевидно не е в техни ръце, на път е бог знае къде. Ние се нуждаем от подкрепления: не бойни кораби, а опитни разузнавачи. Голям брой. Нуждаем се от Саймън Илян и Импси, много се нуждаем, и то колкото се може по-скоро. Време е да офейкаме. Колкото по-скоро се измъкнем оттук, толкова по-скоро ще можем да се върнем.

— На всяка цена ще се върна — даде дума Куин.

— Това ще уредите с Илян. Обещавам ти, че той ще е заинтересован не по-малко от нас в намирането на тази криокамера.

— Илян е просто бараярски... — Куин заекна, докато намери думата, — *бюрократ*. Той не се интересува какво правим ние.

— Не говори така — прошепна Ботари-Джесек.

Накрая Ботари-Джесек, по-нататъшното задължение на Куин към останалите Дендарии и логиката на положението взеха връх. И така Марк се намери облечен в сивата офицерска униформа за последното си представяне (той се молеше искрено наистина да е последно) като адмирал Майлс Нейсмит, който следи за прехвърлянето на заложника в совалката на Къща Фел. За всичко, което би се случило от този момент нататък, отговорността щеше да бъде изцяло на барон Фел. На Марк му оставаше само да се надява, че ще е нещо неприятно.

Ботари-Джесек лично придружи Марк от неговата каюта-затвор до люка, където беше предвидено да се скачи корабът на Фел. Изглеждаше както винаги хладна, но и уморена. За разлика от Куин, Ботари-Джесек ограничи критиката си към униформата му само с едно пресягане да оправи отличителните знаци на яката. Якето с много джобове беше широко и доста дълго, за да скрие пристегнатия на корема колан и започналите да провисват над него телеса. Той го дръпна силно надолу и последва капитана на „Перегрин“, като попита жално:

— Защо трябва да правя това?

— Това е нашият последен шанс да докажем... със сигурност... на Ваза Луиджи, че вие сте Майлс Нейсмит и че... трупът в криокамерата е само клон. Просто за в случай, че криокамерата не е напуснала планетата и по някаква случайност, независимо къде е отишла, барапутранците я намерят преди нас.

Пристигнаха в коридора с люка за свързване в същия момент, в който пристигнаха двама тежко въоръжени Дендарии техници, които извършиха проверка на закрепващите челюсти за акостиране. Малко след това се появи и барон Барапутра, ескортиран от бдителната капитан Куин и двама намръщени стражи — за по-голяма тежест, според Марк. Реалната сила и реалната заплаха, тежките фигури на шахматната дъска бяха разпределителна станция пет и корабите на Къща Фел, които я охраняваха. Той си ги представи подредени в пространството около Дендарии корабите. Шах! Беше ли барон

Барапутра в тази партия цар? Марк се чувстваше пешка, маскирана като цар. Ваза Луиджи държеше под око Куин, Червената царица, но най-много наблюдаваше люка на совалката.

— Здравейте, адмирале — поздрави го Куин.

— Здравейте, капитане — отговори той. Стоеше спокоен като на парад, давайки си вид, че контролира операцията. Трябваше ли да разговаря с барона? Очакваше Ваза Луиджи да подхване разговор. Баронът просто чакаше със смущаващо търпение, сякаш не възприемаше времето по същия начин, по който го възприемаше Марк.

Независимо колко по-голяма беше огневата мощ на противника, на Дендариите им трябваша само минути, за да офейкат. Щом бъдеше извършено предаването на зложника, „Перегрин“ и „Ариел“ можеха да извършат скок и клоновете да се окажат извън смъртния достъп на Къща Барапутра. Беше постигнал това с човешки загуби и с повреди, които не можеха да се отстранят, но го беше постигнал. Малки победи.

Най-после се чу трakanето на скобите за шлюза, чу се съскането на уплътнението на совалката, която щеше да поеме тяхната плячка. Дендариите внимателно наблюдаваха отварянето на люка. От другата страна на вратата стоеше мъж, облечен в зелената униформа на Къща Фел с отличителни знаци на капитан. От двете му страни имаше по двама стражи. Той кимна, представи се, съгледа Марк, видя че от всички присъстващи той има най-високия офицерски ранг, и козирува.

— Приемете поздравите на барон Фел, адмирал Нейсмит. Той ви връща нещо, което случайно сте си забравили...

Куин пребледня, обхваната от надежда. Марк можеше да се закълне, че сърцето ѝ престана да бие. Капитанът на Фел отстъпи встрани от люка, но през него се показва не горещо желаната антигравитационна носилка с криокамерата, а група от трима мъже и две жени в цивилни дрехи. Изглеждаха и гневни, и тъжни. Един от мъжете куцаше и се подпираше на съседа си.

Шпионите на Куин. Групата шпиони, която се беше опитала да внедри на станция Фел, за да продължат да търсят. Лицето на Куин пламна от огорчение. Тя обаче вдигна брадичка и каза спокойно:

— Предайте на барон Фел, че му благодарим за грижата.

Капитанът на Фел прие посланието с поздрав и кисела усмивка.

— В най-скоро време ще приема всички ви на доклад — каза тя и с кимване отпрати нещастната група. Петимата излязоха. Ботари-

Джесек отиде с тях.

Капитанът на Фел съобщи:

— Готови сме да приемем пътника. — Педантично той не се качи на „Перегрин“, а чакаше. Също така педантично стражите и Куин стояха настрана от барон Барапутра, който вдигна квадратната си брадичка и тръгна напред.

— Милорд! Почакайте ме!

Силният вик накара Марк да обърне глава. Очите на барона също се разшириха от изненада.

Евразийското момиче изскочи от коридора и хукна напред. Дърпаше за ръцете и клона с платинените коси. Спусна се като змиорка покрай стражите, които имаха достатъчно ум, за да разберат, че в този изпълнен с рискове момент не трябва да прибегват към оръжие, но недостатъчен рефлекс, за да я хванат. Мъничката блондинка не беше толкова пъргава, залитна и почти падна. С едната си ръка бе прихванала бюста си. Бе останала почти без дъх, с широко отворени от страх очи.

Марк си я представи поставена на някоя операционна маса: скалпелът проблясва под силната светлина, хирургическият трион жужи през костта, после бавното отделяне на живите неврони и накрая изваждането на мозъка като дар, като ум, памет, личност — жертвоприношение на някакъв жесток бог от облечените в стерилни ръкавици ръце на маскираното чудовище.

Той я сграбчи за коленете. Фината ѝ ръка се изплъзна от хватката на тъмнокосото момиче и тя падна по очи на пода. Извика, а след това заплака, ритна го, въртеше се, подскочаше и се извиваше по гръб. Ужасен, че може да я изпусне, той се хвърли и я притисна с цялото си тяло. Тя безрезултатно се въртеше под него. Дори не знаеше, че трябва да го подпре с коляно в слабините.

— Спри. Спри, за бога, не желая да ти сторя нищо лошо — шепнеше той в ухото ѝ. Устата му беше пълна с ухаещата ѝ коса.

В това време другото момиче беше успяло да се провре през люка на совалката. Капитанът на Къща Фел, макар и объркан от появата ѝ, моментално измъкна невроразрушител и спря първото интуитивно движение на хората на Куин.

— Стой! Барон Барапутра, какво е това?

— Милорд! — плачеше евразийското момиче. — Вземете ме с вас, моля ви! Аз ще бъде свързана с моята господарка. Съвсем скоро!

— Стой там — посъветва я баронът спокойно. — Там те не могат да те пипнат.

— Опитайте с мен — започна Куин и тръгна напред, но баронът вдигна ръка. Пръстите му бяха леко свити — нито в юмрук, нито неприлично, и все пак обидно.

— Капитан Куин, сигурно не искате да предизвикате инцидент, който да забави заминаването ви, нали? Ясно е, че това момиче изразява собствената си свободна воля.

Куин се поколеба.

— Не! — извика Марк. Изправи се, вдигна русокосото момиче и го натика в ръцете на единия страж. — Дръж я. — После понечи да мине покрай барон Барапутра.

— Адмирале? — Баронът набърчи иронично чело.

— Вие носите тяло на груп — изръмжа Марк. — Не ми говорете. — Той политна напред, разперил ръце да хване тъмнокосото момиче през тази малка, ужасна, политически значима пропаст. — Момиче... — Не знаеше името ѝ. Не знаеше какво да каже. — Не отивай. Не бива да отиваш. Те ще те убият.

Вече уверена в безопасността си, макар все още да се криеше зад капитана на Фел, по-далечко от Дендариите, тя се усмихна тържествуващо на Марк и отметна коса.

— Аз спасих честта си. Съвсем самичка. Моята чест е моята господарка. Вие нямате чест. Прасе! Животът ми е жертва... по-голяма, отколкото можете да си представите. Аз съм цвете на нейния олтар.

— Ти си луда — заяви Куин. — Не си цвете, а саксия.

Брадичката ѝ порозовя, устните ѝ се свиха.

— Бароне, елате — заповяда тя хладно и протегна театрално ръка.

Баронът вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Какво искате?“, и тръгна към люка. Никой от стражите не вдигна оръжие. Куин не им беше заповядала. Марк нямаше оръжие.

— Куин... — почна разтревожено той. Тя дишаше тежко.

— Ако сега не извършим скока, можем да изгубим всичко. Не мърдайте.

Ваза Луиджи се спря в люка, с един крак все още на дока на „Перегрин“, и се обърна към Марк.

— В случай че недоумявате, адмирале... тя е клон на моята жена — измърка той, вдигна дясната си ръка, близна показалеца си и го допря до челото на Марк. Неприятно усещане. — Една точка за мен. Четирийсет и девет за вас. Ако някога се осмелите да се върнете, обещавам ви да се разплатя по начин, който ще направи смъртта да ви изглежда като желано избавление. — Ваза Луиджи се промуши през люка. — Здравейте, капитане, благодаря ви за търпението... — Люкът се затвори и прекъсна останалите му поздравления към посрещачите — съперници или съюзници.

Тишината се нарушаваше само от потракването на челюстите и безнадеждния, самотен плач на русокосото момиче-клон. Мястото, където Ваза Луиджи беше пипнал челото на Марк, пареше като лед. Той го потърка с opakото на ръката си.

Стъпките от фрикционните чехли бяха почти безшумни, но тези бяха така тежки, че вибрираше целият док. Сержант Таура бързаше в коридора на совалковия люк. Видя русокосия клон и извика през рамо:

— Тук има още една! Остават само две. — Подир нея задъхан дотича друг командос.

— Какво е станало, Таура? — въздъхна Куин.

— Онова момиче, подбудителката. Много е умна — каза Таура, като се хлъзна, за да спре. Докато говореше, очите ѝ шареха по насрещния напречен коридор. — Разказала на момичетата някаква глупава история, че уж нашият кораб събирал роби и убедила десет да се опитат да избягат. Охраната улучила три със стънер, останалите седем се разпилели. Успяхме да намерим четири. Повечето просто се бяха скрили, но мисля, че онова дългосото има план да се опитат да вземат персонални совалки преди да излезем от локалния космос. Поставих часови да ги пази.

— Добре си направила, Таура. И това ги е спряло. Но две се появиха тук. За нещастие едната се измъкна при предаването на барон Барапутра. Отиде с него. Другата успяхме да хванем. — Куин кимна към русата, чийто плач бе преминал в хленч. — Така че трябва да търсиш само още една.

— Как... — Очите на Таура шареха озадачено из коридора на люка. — Как допуснахте да се случи това, капитане?

Лицето на Куин представляваше безизразна маска.

— Предпочетох да не започвам престрелка заради нея.

Таура смутено извиваше огромните си лапи с нокти на граблива птица, но от устните ѝ не се изплъзна никакво обвинение.

— В такъв случай да намерим и последната, преди да е станало нещо лошо.

— Започвай, сержант. Вие ѝ помогнете — обърна се Куин към ненужните ѝ вече стражи. — Когато намерите и последната, елате да ми докладвате в съвещателната зала.

Таура кимна, насочи командосите към различните напречни коридори, а самата тя се отправи към най-близкия подежник. Ноздрите ѝ бяха издути. Изглежда, вече надушваше плячката.

Куин се обърна и си замърмори:

— Трябва да се заема с разпита. Да разбере какво се е случило на...

— Аз ще... я върна в стаята на клоновете, Куин — предложи Марк, като кимна към клона.

Куин го погледна подозрително.

— Моля те. Искам аз да я заведа.

Тя погледна към люка, пред които беше избягало евразийското момиче, после се обърна към Марк. Той нямаше представа какво изразява лицето му, но Куин си пое дъх и каза:

— Знаеш ли, откакто напуснахме станция Фел, два пъти прегледах записите от десанта. Нямах... нямах възможност да ти кажа. Даваш ли си сметка, когато застана пред мен и бързахме да влезем в десантната совалка на Кимура, каква беше енергията на плазменото отражателно поле?

— Не. Всъщност в тунела трябваше да отразя много изстрели.

— Един изстрел. Ако беше абсорбирало само още един изстрел, щеше да се изчерпи напълно. А следващият изстрел щеше да те изпече жив.

— Оо!

Тя се намръщи, сякаш все още се опитваше да реши дали е проявил кураж, или глупост.

— Е, според мен би било интересно да го знаеш. — Тя направи продължителна пауза. — А моят енергиен източник беше изчерпан до

нула. Така че ако наистина сравнявате резултатите си с барон Барапутра, можеш да повишиш твоите до петдесет.

Марк не знаеше, какво очаква тя да чуе от него. Най-после Куин въздъхна.

— Добре. Заведи я. Ако от това ще ти стане по-добре — и тръгна към съвещателната зала много загрижена.

Той се обърна и внимателно хвана русокосата за ръка. Тя трепна и замига с блестящите си от сълзи сини очи. Макар той да знаеше много добре — никой не знаеше по-добре — колко преднамерено са създадени чертите ѝ и оформено тялото ѝ, ефектът беше поразителен: красота и невинност, сексуалност и страх, смесени в опияняващо единство. Имаше вид на двайсетгодишна, в апогея на физическото си здраве, идеално съответствие на неговата възраст. И само няколко сантиметра по-висока от него. Тя можеше да бъде неговата героиня, ако животът му не беше затънал в някакво съвсем негероично тресавище, ако не беше хаотичен, извън всякакъв контрол. Никакви награди, само наказания.

— Как се каваш? — попита той с подправено веселие.

Тя го погледна недоверчиво.

— Мари.

Клоновете нямат презиме.

— Хубаво име. Хайде, Мари. Ще те върна в, хм, общезитието. Когато отидеш при приятелките си, ще се почувстваш по-добре.

По неволя тя тръгна с него.

— Знаеш ли, сержант Таура е права. Тя наистина иска да се грижи за вас. С това бягство вие я изплашихте. Тя се страхува, че можете да се нараните. Всъщност вие не се страхувате от сержанта, нали?

Тя объркано сви красивите си устни.

— Аз... аз не съм сигурна. — Ходеше изящно. Бедрата ѝ се полюшваха, малките ѝ стъпки караха гърдите ѝ да се поклащат подлудяващо под розовата дреха. Би трябвало да ѝ се приложи лечение за намаляване на бюста, макар че той не беше сигурен дали хирургът на „Перегрин“ е специалист в тази област. Ако преживените от нея соматични експерименти на Барапутра приличаха на неговите, сигурно ѝ беше писнало от хирургическа намеса. Неговите телесни

деформации със сигурност бяха плод на онова, което бяха правили с него.

— Нашият кораб няма за задача да събира роби — започна отново той съвсем сериозно. — Ние ви взехме... — Новината, че отиваха в Бараярската империя, никак не беше успокояваща. — Първата ни спирка сигурно ще бъде на Комар. Но вие може би няма да останете там. — Нямахте сили да дава обещания за крайното ѝ местоназначение. Никакви. Един затворник не може да освободи друг затворник.

Тя се закашля и потри очи.

— Добре... ли си?

— Искам да пия вода. — Гласът ѝ беше дрезгав от тичане и плач.

— Ела, ще ти дам — каза той. Каютата му беше в съседния коридор. Той я поведе натам, допря длан до кодовата ключалка и вратата се отвори със съскане. — Влизай. Досега нямах възможност да говоря с теб. Ако бях имал, може би... онова момиче нямаше да успее да те излъже. — Той я въведе вътре и я сложи на леглото. Тя леко трепереше. Той също.

— Тя те измами, нали?

— Аз... не зная, адмирале.

Той изсумтя тъжно.

— Не съм адмирал. Аз съм клон като теб. Отгледан съм в Барапутра, един етаж под мястото, където живееш ти. Живееше. — Той влезе в банята, наля чаша вода и се върна при нея. За малко да падне на колене и да ѝ я поднесе. Трябваше да я накара да... — Трябва да те накарам да разбереш. Да разбереш коя си ти, какво се е случило с теб. Тогава никой няма да може отново да те излъже. Трябва да научиш много неща, за да можеш да се защитаващ. — Наистина... в това тяло. — Ще трябва да ходиш на училище.

Тя изпи водата и все още с уста в чашата каза:

— Не искам да ходя на училище.

— Барапутранците никога ли не са те допусkali до истински образователни програми? Когато аз бях там, това беше най-добрата част от заниманията. По-добра дори от игрите. Макар че, разбира се, аз обичах игрите. Играла ли си на „Зилек“?

Тя кимна.

— Беше забавно. Но историята, астрографските изложби... живият учител беше най-хубавата част. Един белокоп дядко, облечен в дрехи от двайсетото столетие, с кожени крѝпки на лактите... винаги съм се чудил дали е създаден въз основа на истинска личност, или беше композиция.

— Никога не съм виждала учители.

— Какво правехте по цял ден?

— Разговаряхме. Правехме си прически. Плувахме. Наставниците ни караха всеки ден да правим физкултура...

— Нас също.

— ... докато направиха от мен това. — Тя докосна гърдите си. — След това само ме караха да плувам.

В това имаше логика.

— Разбирам, че последното оформяне на тялото ти е било съвсем наскоро.

— Преди около два месеца. — Тя замълча. — Вие наистина ли... мислите, че майка ми нямаше да дойде да ме вземе?

— Съжалявам. Ти нямаш майка. Нито аз. Онова, което те очакваше... е ужасно. Човек не може да си го представи. — Само че той можеше да си го представи и то доста добре.

Тя се намръщи. Очевидно не желаше да се раздели с любимата си мечта за бъдещето.

— Ние всички сме хубави. Ако вие наистина сте клон, защо не сте хубав?

— Радвам се да видя, че започваш да мислиш — каза той весело. — Тялото ми беше оформено да прилича на моя прогенитор. Той беше сакат.

— Но ако това е вярно... за трансплантацията на мозък... защо не е направено с вас?

— Аз бях... част от заговор. Моите купувачи са ме искали цял. Едва по-късно научих цялата истина за Къща Барапутра. — Той седна до нея на леглото. Миризмата й... бяха ли създали генетично някакъв фин парфюм в кожата й? Беше опияняваща. Споменът за мекото й тяло, което се гърчеше под неговото в коридора пред люка, го развълнува. Той би могъл да се разтвори в него... — Аз имах приятели... ти нямаш ли?

Тя кимна мълчаливо.

— По времето, когато можех да направя нещо за тях... много преди да мога да направя нещо за тях... те изчезнаха. Всичките бяха убити. Вместо това освободих теб.

Тя го гледаше, изпълнена със съмнения, и той изобщо не можеше да разгадае мислите ѝ.

Каютата се разлюля и в стомаха му избухна спазъм, който нямаше нищо общо с еротизма.

— Какво стана? — Мари се стъписа, очите ѝ се разшириха от уплаха и тя несъзнателно го хвана за ръката. Ръката му гореше като факла.

— Няма нищо. Всичко е наред. Съвсем наред. Това беше първият ти скок през проход — успокой я той от позициите на своето предимство от, е, няколко такива скока. — Препреминахме. Сега джексънианците не могат да ни хванат. — Беше много по-добре от онзи двоен скок, който можеха да им наложат силите на Фел в момента, в който баронът поемеше в тлъстите си ръце заложника Ваза Луиджи. Без рев и трясък на вражески огън. Само малък, омекотен скок. — Ти си спасена. Сега всички сме спасени. — Той си спомни за лудото евразийско момиче. „Почти всички“.

Толкова много искаше Мари да повярва! Дендариини, бараярците... едва ли можеше да очаква те да разберат. Но това момиче... как искаше да блесне в неговите очи! Не искаше никаква награда освен една целувка. Той преглътна. „Сигурен ли си, че искаш само една целувка?“ В стомаха му растеше горещ възел, точно под ужасно пристегнатия колан. И някакво смущаващо вдървяване в слабините. Може би тя нямаше да забележи. Да разбере. Да оцени.

— Ще ме... целунеш ли? — попита той стеснително. Устата му беше пресъхнала. Той взе чашата от ръцете ѝ и глътна последната капка вода. Не беше достатъчна да премахне напрежението в гърлото му.

— Защо? — попита тя и сбърчи чело.

— За... оправдание.

Молба, която тя разбра. Примигна, но все пак се надигна с готовност и докосна устните си до неговите. Блузата ѝ се размърда...

— Оо! — възкликна той задъхан. Ръцете му обгърнаха врата ѝ и не ѝ позволиха да се оттегли. — Моля те, още веднъж... — Притегли лицето ѝ до своето. Тя нито се съпротивляваше, нито откликна, но

въпреки това устата ѝ беше не по-малко очарователна. „Аз искам, аз искам...“ Нямаше да ѝ стане нищо, ако я докосне, само да я докосне. Ръцете ѝ несъзнателно се обвиха около врата му. Той чувстваше всеки един от хладните ѝ пръсти, мъничките нокти. Устните ѝ се разтвориха. Той се разтопи. Главата му пулсираше. Възбуден, той свали якето си.

„Спри. Веднага спри!“ Но тя трябваше да бъде негова героиня. Той беше сигурен, че Майлс има своя проклет харем, пълен с жени. Би ли му позволила тя... да направи нещо повече, освен да я целува? Никакво проникване, никаква агресивност, нищо, с което да я нарани. Едно потриване между тези огромни гърди не може да я нарани, макар че несъмнено ще я озадачи. Той може да се зарови в тази мека плът и да намери такова облекчение, каквото не би намерил дори между бедрата ѝ. Тя може да си помисли, че е луд, но това няма да ѝ навреди. Устата му отново жадно потърси нейната. Той докосна кожата ѝ. „Още!“ Смъкна блузата от раменете ѝ, разголвайки тялото ѝ за жадните си ръце. Кожата ѝ беше кадифено мека. Ръката му, разтреперана, се спусна да откопчае задушавания го колан на панталоните. Облекчение! Беше се надигнал ужасно, мъчително. Но той нямаше да я докосне по-долу от кръста, не...

Претърколи я на леглото, притисна я, зацелува я обезумяло по тялото. Тя ахна от изненада. Той задиша дълбоко, после изведнъж спря. Жестока спазма стегна гърдите му, сякаш всичките му бронхи изведнъж бяха препитани от челюстите на капан.

„Не! Не пак!“ Пак се случваше точно както когато беше опитал миналата година...

Той слезе от нея. От цялото му тяло струеше студена пот. Помъчи се да отвори блокиралото си гърло. Разтреперан успя да поеме нищожна глътка въздух. Проблясъците на паметта бяха съвсем ясни, почти като халюцинации.

Гневният вик на Гален. Ларс и Мок, притиснали го по нареждане на Гален, свалят дрехите му, сякаш боят, който току-що беше получил от ръцете им, не беше достатъчно наказание. Бяха отпратили момичето още преди да започнат. Тя беше избягала като заек. Той плюеше солена кръв. Шоковата палка се насочва, докосва го, там, там, гърми и трещи. Гален, чието лице става още по-червено, го обвинява в измяна, дори по-лошо: говори разпалено за сексуалните наклонности на Арал Воркосиган и включва шоковата палка на висока мощност. „Удряйте!“

Парализиращият ужас дълбоко в стомаха му, споменът за болката, унижението, изгарянето и гърчовете, събуждането на съдбоносни асоциативни връзки и ужасен срам изплуваха с ужасяваща яснота, със зловонието на опърлена плът...

Отърси се от спомените си и едва не умря, докато успее да си поеме дъх. Неизвестно как седеше не на леглото, а на пода, със спазматично вдигнати ръце и крака. Учуденото русокосо момиче, полуголо, наведено над омачканите постелки, го гледаше.

— Какво ви е? Защо спряхте? Да не би да умираете?

„Не, просто исках да съм умрял.“ Не беше честно. Той знаеше много добре откъде са условните му рефлексии. От спомен, заровен в подсъзнанието му, и за жалост, не от далечното му неясно детство, а само отпреди четири години. Не трябваше ли едно толкова ясно умствено възприятие да освобождава човек от демоните на миналото? Всеки път ли, когато се опитва да прави секс с момиче, ще има такива спазми? Или това е резултат на крайното напрежение, причинено от ситуацията? Ако ситуацията не беше толкова напрегната, с по-малко пречки, ако той наистина имаше време, вместо това припряно, потно борене, тогава *може би* щеше да преодолее кошмара и лудостта — *или може би няма да може...* той се бореше разтреперан отново да си поеме дъх. Още едно вдишване. Дробовете му отново започнаха да работят. Наистина ли имаше опасност да се задуши и да умре? Навярно след като умре, неговата истинска нервна система отново ще започне да функционира...

Вратата на каютата се отвори. Появиха се силуетите на Таура и Ботари-Джесек. Те се завзираха в полумрака. Картината пред тях накара Ботари-Джесек да изругае, а сержант Таура да пристъпи към тях два метра.

Сега, той искаше да умре *сега*. Но демонът в ума му не искаше да му сътрудничи. Той продължи да диша, изправи се със смъкнати до коленете панталони.

— Какво правите? — изръмжа сержант Таура. Гласът ѝ беше застрашителен, ръмжеше като вълк. Кучешките зъби в ъглите на устата ѝ отразяваха слабата светлина в каютата. Беше я виждал как с една ръка разкъсва човешки гърла.

Русокосото момиче се изправи на колене на леглото, страхотно изплашена, ръцете ѝ както обикновено се опитваха да скрият и

подпрат най-забележителните особености на тялото ѝ и както обикновено само привличаха още по-силно вниманието към тях.

— Аз само помолих за вода — изскимтя тя. — Съжалявам.

Сержант Таура бързо коленичи и обърна нагоре длани, за да покаже на момичето, че не се е разгневила на нея. Марк не беше сигурен дали Мари видя жеста.

— След това какво се случи? — попита строго Ботари-Джесек.

— Той ме накара да го целуна.

Ботари-Джесек видя изпомачканото легло. В очите ѝ проблесна ярост. Беше напрегната като опънат лък. Завъртя се на пети към него. Гласът ѝ стана много тих.

— Опитал си се да я изнасилиш?

— Не! Не зная... Аз само...

Сержант Таура стана, хвана го за ризата — и за кожата — вдигна го и го притисна към стената. Подът беше на цял метър под краката му.

— Отговаряй, проклетнико — изръмжа тя.

Той затвори очи и пое дълбоко дъх. Не заради заплахата от страна на жените на Майлс, не. Не заради тях. А заради втората половина от унижението, което му причини Гален, което по свой начин беше по-мъчително изнасилване от първото. Когато Ларс и Мок, разтревожени, най-сетне убедиха Гален да престане, Марк беше толкова съсипан, че за малко сърцето му да спре. И Гален беше принуден да заведе ценния клон при лекаря посред нощ. При същия лекар, който по някакъв начин го снабдяваше с лекарства и хормони, с които да поддържа растежа на тялото на Марк в съответствие с тялото на Майлс. Гален обясни на лекаря обгарянията на Марк с това, че той тайно мастурбирал с шокова палка и случайно я включил, а след това не могъл да я изключи поради мускулни спазми, докато не чули виковете и не му се притекли на помощ. Лекарят се беше изкикотил. А изплашеният Марк се беше съгласил да не отрича казаното от Гален, когато остане насаме с лекаря. Все пак лекарят беше видял натъртванията и сигурно беше разбрал, че те не се връзват с разказаната му история. Но нищо не каза. Нищо не направи. Марк съжаляваше най-много за собственото си съгласие и за ужасния кикот, който го изгаряше като огън. Не можеше, нямаше да допусне Мари да си отиде с нещо подобно в душата си.

С кратки, глупави фрази той описа какво точно се е опитал да направи. Всичко звучеше ужасно грозно, макар че тъкмо нейната красота го бе затруднила. Не отваряше очи. Не спомена за паниката, която го беше обзела, нито се опита да обясни причиненото му от Гален. Гърчеше се вътрешно, но казваше чистата истина. Гръбнакът му бавно остърга стената, краката му отново опряха на пода. Таура пусна ризата му и той се реши да отвори очи.

Едва не ги затвори отново като видя нескритото презрение в очите на Ботари-Джесек. С него беше свършено. Тя, която почти му съчувстваше, която беше почти мила, почти единственият му приятел тук, беше побесняла. Знаеше, че е превърнал във враг единствената личност, която може би беше говорила в негова защита. Испита болка, убийствена болка, че е изгубил и малкото, което имаше тук.

— Когато Таура докладва, че се губи един клон — озъби се Ботари-Джесек, — Куин каза, че вие сте настояли да я вземете. Е, сега вече знаем защо.

— Не. Аз нямах намерение... нямах намерение да правя нищо. Тя наистина искаше само вода. — Той посочи чашата на пода.

Таура му обърна гръб, коленичи пак пред леглото и се обърна към клоната с преднамерено любезен глас:

— Причини ли ти болка?

— Нищо ми няма — отговори Мари с разтреперан глас и издърпа блузата на раменете си. — Но този мъж наистина е болен. — Тя го погледна с недоумение и загриженост.

— Очевидно — промърмори Ботари-Джесек. Брадичката ѝ се вирна, очите ѝ приковаха Марк, който все още се подпираше на стената. — Вие ще останете затворен в стаята си. Пред вратата ви ще стои часови. Не се опитвайте да излезете.

„Няма. Няма!“

Изведоха Мари. Вратата се затвори със съскане, сякаш беше гилотина, която пада върху врата на жертвата. Разтреперан, той се сви на тясното си легло.

Две седмици до Комар. Искрено съжаляваше, че не беше умрял.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първите три дни от затворничеството си Марк прекара свит на леглото и изпаднал в депресия. Беше замислил героичната си акция като спасение, а не като унищожение на хора. Започна да брои загиналите. Филипи. Норууд. Командосът на Таура. И осем сериозно ранени. Всички тези хора бяха безименни, когато планираше операцията. А и всички анонимни барапутранци. Средният джексъниански служител от сигурността беше човек, който се бие, за да може да живее. Той се чудеше дали някой от мъртвите барапутранци не е бил от хората, с които някога се е срещал или е живял в яслата за клонове. Както винаги малките хора биваха смилани на кайма, докато онези, които имаха власт и трябваше да бъдат държани отговорни, се измъкваха, разхождаха се свободно като барон Барапутра.

Дали животът на четирийсет и девет клона си струваше смъртта на четирима Дендариите? Дендариите, изглежда, не мислеха така. „Тези хора не бяха доброволци. Ти ги измами и те заплатиха за това с живота си.“

Беше потресен от едно неочаквано разбиране: хората не трябва да се събират като цели числа. Трябва да се събират като безкрайности.

„Не очаквах нещата да се развият по този начин.“

А клоновете? Русото момиче? Той единствен от всички знаеше, че тя не е зряла жена, както можеше да се съди по нейните телесни форми и онази специални прибавки, които така зашеметяващо изтъкваха пола ѝ. Шейсетгодишният мозък, който беше планирано да се трансплантира в нея, несъмнено щеше да знае какво да прави с това тяло. Но Марк я беше видял така ясно в съзнанието си — с ум на десетгодишна. Не искаше да ѝ причини болка или да я изплаши и въпреки това бе успял да направи и двете. Искаше да ѝ достави удоволствие, да направи лицето ѝ да грейне. „Така, както греят лицата на всички жени за Майлс?“ — присмя се вътрешният му глас.

Може би никой от клоновете нямаше да реагира така, както му се искаше. Трябваше да се откаже от тази фантазия. След десет, след двайсет години те може би щяха да му благодарят за спасените си животи. Или нямаше. „Направих всичко, каквото можах. Съжалявам.“ Някъде през втория ден беше обхванат от мисълта, че самият той е обект за трансплантиране на мозъка на Майлс. Много странно, или може би напълно логично, той не се страхуваше, че Майлс може да направи това. Но Майлс едва ли беше в състояние да отхвърли плана. Ами ако на някого му дойдеше наум, че ще е по-лесно да трансплантират мозъка на Майлс в топлото живо тяло на Марк, вместо да се мъчат с досадната работа да закърпят смъртно зейналата на гърдите му рана, плюс отделно да се справят с криотравмата? Възможността беше толкова ужасяваща, че той почти беше готов доброволно да се съгласи, само и само всичко да свърши.

Единственото нещо, което го спаси да не завие от ужас, беше мисълта, че след като криокамерата е изгубена, тази заплаха е съмнителна. Докато отново не я намерят! В тъмнината на каютата, с глава заровена във възглавницата, му дойде наум, че най-много от всичко бе желал да види, че Майлс се отнася с уважение към проявената от него смелост при спасяването на клоновете.

„Ти беше изключил тази възможност, нали?“

Тези убийствени мисли прекъсваха единствено при хранене и сън. Той се насилваше, изяждайки цялата донесена му полева дажба, и лежеше зашеметен, в често прекъсвана дрямка. Тъй като най-много от всичко искаше да е в това състояние на забрава, придума намръщения си пазач, който три пъти на ден пъхаше през вратата таблите с храна, да му носи допълнително. И понеже никой очевидно не виждаше никаква заплаха в опразването на корабния контейнер с храна, пазачът с готовност изпълняваше желанието му.

Друг Дендари му донесе комплект чисти дрехи на Майлс, взети от складовете на „Ариел“. Този път всички отличителни знаци грижливо бяха махнати. На третия ден той се отказа от опитите да закопчае панталоните от униформата на Нейсмит и премина на свободните корабни трикотажни панталони. И в този момент го озари вдъхновение.

„Няма да могат да ме накарат да се представям за Майлс, ако не приличам на него.“

След това нещата в главата му малко се замъглиха. Един Дендариин толкова се раздражни от непрекъснатото искане за допълнително, че домъкна цял кашон, изсипа го на пода и каза на Марк повече да не го безпокои. Марк остана сам — с плана си за спасение. Беше чувал за затворници, които само с една лъжица пробивали тунел извън килията. Не можеше ли и той да стори същото?

Нямаше друга работа, пък и като се познаваше, намери смисъла на живота си. От непоносимо много часовете за многоскоковото ускоряване през Комар изведнъж му се сториха недостатъчни. Той прочете описанията на калоричността на храните. Ако поддържаше максимално обездвижване, една табла с храна беше достатъчна за осигуряване на телесния му енергиен баланс. Всичко останало щеше да го направи да не прилича на Майлс. Ако данните бяха верни, всяка четвърта табла трябваше да дава до един килограм излишна телесна маса. Много лошо, че целият кашон съдържаше само едно меню.

Дните, които оставаха, едва ли щяха да са достатъчно за проекта му. Все пак някой и друг килограм излишно тегло на тялото му нямаше къде да се скрие. Към края, изплашен от мисълта, че времето изтича, той ядеше непрекъснато, докато почувства такава пронизваща болка, че се принуди да спре. Удовлетворението, бунтът и наказанието се сляха в едно.

Куин влезе, без да чука, и брутално запали лампите. Пълната тъмнина внезапно се смени с ярка светлина.

— Ох! — Марк се сви и вдигна ръце към очите си. Разбуден от неспокойната си дрямка, той се претърколи на леглото и погледна часовника на стената. Куин беше дошла половин дневен цикъл порано, отколкото бе очаквал. Ако това означаваше, че вече приближават Комаранската орбита, трябва да бяха включили на максимално ускорение. „Оо, Господи.“

— Ставай — каза Куин и сбърчи нос. — Измий се. Облечи тази униформа. — Тя сложи в краката му нещо зелено със златни отблясъци. Беше очаквал да му я подхвърли, но от почтителното ѝ внимание заключи, че това трябва да е една от униформите на Майлс.

— Ще стана — каза Марк. — И ще се измия. Но няма да облека тази униформа. Нито никоя друга.

— Ще правиш каквото ти се каже.

— Това е бараярска офицерска униформа. Символ на истинската власт, и те съответно я пазят. И бесят всеки, който я носи без да има право. — Той отметна завивките и седна. Чувстваше се малко замаян.

— Боже Господи! — възкликна Куин задавено. — Какво си направил?

— Предполагам — каза той, — че въпреки всичко може би ще се опиташ да ме напъхаш в униформата. Но може би преди това ще трябва да помислиш за ефекта. — И се запрепъва към умивалнята.

Докато се миеше и обезкосмяваше, огледа резултатите от опита си да се спаси. Времето не беше достатъчно. Вярно, беше си възвърнал килограмите, които беше изгубил, за да се представя на Ескобар за адмирал Нейсмит, плюс, може би, и малко отгоре, и то само за четиринайсет дни, вместо за една година, колкото ги беше смъквал. Имаше и наченки на двойна брадичка. Беше доста надебелял, коремът му — той внимателно се размърда — почти висеше. „Не е достатъчно, все още не е достатъчно.“

Куин си беше Куин: тя искаше да се убеди лично и се опита да му нахлузи бараярската униформа. Той се постара да се отпусне. Видът му беше... много невоенен. Тя се отказа, изруга и го остави да се облича сам. Той избра чисти корабни трикотажни панталони, меки фриktionни чехли, свободна бараярска цивилна куртка с дълги ръкави и украсен параден офицерски колан. За момент се замисли дали Куин ще се ядоса повече, ако просто го препаше, или се пристегне така, че коремът му да изпъкне. Погледна физиономията ѝ, която беше вкисната, сякаш беше пила оцет, реши, че ще е по-добре второто, и така и направи.

Тя усети, че настроението му е на обречен на смърт, и попита саркастично:

— Доставя ли ти удоволствие?

— Последното удоволствие за деня. Прав ли съм?

Тя разпери ръце в знак на мълчаливо съгласие.

— Къде ще ме водиш? Всъщност къде сме?

— Орбита Комар. Тайно ще отидем със совалка на една от бараярските военни космически станции. Там ще имаме съвсем тайна среща с шефа на Имперската сигурност капитан Саймън Илян. Той е пристигнал с бърза куриерска совалка от щаба на ИмпСи на Бараяр

поради доста двусмисленото кодирано съобщение, което му изпратих, и много иска да разбере защо съм прекъснала рутинните му задължения. Ще иска да знае какво по дяволите е било това толкова важно нещо. И — гласът ѝ премина във въздишка — аз ще трябва да му кажа.

Тя го изведе от каютата-килия. Очевидно беше освободила часовия пред вратата, но всъщност всички коридори изглеждаха пуссти. Не, не пуссти. Опазени.

Стигнаха до люка на една персонална совалка, влязоха вътре и видяха капитан Ботари-Джесек седнала пред командните уреди. Ботари-Джесек, и никой друг. Наистина много интимна среща.

Обичайно хладната Ботари-Джесек сега изглеждаше направо студена. Когато погледна през рамо към него, очите ѝ се разшириха и тъмните ѝ вежди се извиха в учудено неодобрение пред неговия бледен, подпухнал вид.

— По дяволите, Марк! Приличате на удавник, изплувал на повърхността след цяла седмица.

„Не само приличам, но и се чувствам така.“

— Благодаря — иронично отвърна той.

Тя изсумтя — Марк не беше сигурен дали от удоволствие, отвращение или присмех — и отново се обърна към интерфейса на командните уреди на совалката. Люковете се затвориха, закрепващите челюсти се оттеглиха и те се отделиха от „Перегрин“. Мълчаха. Между нулевото притегляне и ускоренията вниманието му отново се концентрира върху подутия му стомах. Преглътна. Не искаше да повърне.

— Защо шефът на ИмПСи има само чин капитан? — попита Марк, колкото да отвлече вниманието си от гаденето. — Вероятно не е от съображения за сигурност, щом като всички знаят кой е той.

— Просто бараярска традиция — каза Ботари-Джесек. В тона ѝ прозвуча лека горчива нотка — на думата „традиция“. Добре поне че говореше с него. — Предшественикът на Илян на този пост, покойният велик капитан Негри, никога не е бил повишаван повече от чин капитан. Този вид амбиция очевидно е бил неподходящ за приближените на император Ецар. Всички знаели, че властта на Негри била наравно с тази на императора и заповедите му били в сила за всички чиновци. Предполагам, че Илян... винаги се е чувствал малко

неудобно да се издигне в чин над своя бивш шеф. Обаче получава заплата на вицеадмирал. Какъвто и нещастен мухльо да оглави ИмПСи след оттеглянето на Илян, вероятно ще си остане завинаги с чин капитан.

Те приближиха една средно голяма космическа орбитална станция и Марк най-сетне съгледа Комар, който се въртеше под тях, свит от разстоянието колкото половин земна луна. Ботари-Джесек се придържаше строго към предписания ѝ крайно лаконично от станцията за контрол на трафика летателен курс. След една доста нервна пауза, по време на която разменяха кодове и опознавателни знаци, се скачиха към люка на дока.

Посрещнаха ги двама мълчаливи, безизразни въоръжени часови, много спретнати и облечени в бараярска зелена униформа, и ги заведоха до една малка стая без прозорци, подредена като кабинет с маса с комуникационен пулт, три стола и никакво друго обзавеждане.

— Благодаря. Оставете ни сами — каза човекът зад масата. Часовите излязоха така мълчаливо, както бяха извършили всичко друго.

Щом останаха сами, човекът, изглежда, малко се успокои и кимна на Ботари-Джесек.

— Здравей, Елена. Радвам се да те видя. — Гласът му беше с неочаквано топъл тембър, глас на вуйчо, който поздравява любимата си племенница.

Иначе изглеждаше точно такъв, какъвто го беше изучавал Марк на видеото на Гален. Саймън Илян беше слаб застаряващ мъж с кафява коса, започнала да посивява по слепоочията. Кръглото му лице с чип нос беше набраздено от фини бръчици и вече не изглеждаше младежко. В тази по принцип военна обстановка той беше облечен в непарадна зелена офицерска униформа и отличителни знаци на яката като онези, които Куин се беше опитала да натрапи на Марк, плюс значка на Имперската сигурност с окото на египетския бог Хор.

И се взираше в него с изгарящ поглед.

— Господи, Майлс, ти... — започна Илян със странен глас, после в очите му се появи разбиране и той се облегна на стола. — Аха. — Устата му се изкриви на една страна. — Лорд Марк. Приемете поздрава от госпожа майка ви. Много ми е приятно най-после да ви срещна. — Гласът му звучеше съвсем искрено.

„Но не за дълго“ — помисли си Марк безнадеждно. Лорд Марк?
„Не може да говори сериозно.“

— Приятно ми е също така най-после да зная къде сте. Капитан Куин, разбирам, че съобщението на моето ведомство за изчезването на лорд Марк от Земята най-сетне е стигнало до вас.

— Още не е. Вероятно ни догонва от... последната ни спирка.

Илян повдигна вежди.

— Да не би Марк да е дошъл при вас по собствена инициатива? Не ми ли го изпраща моят някогашен подчинен?

— Нито едното, нито другото, сър. — Куин, изглежда, имаше проблеми с говоренето. Ботари-Джесек дори не се опита да отвори уста.

Илян се наведе напред. Ставаше все по-сериозен, макар все още да говореше насмешливо.

— Що за глупости? Искате да използвате положението, за да ме накарате да платя сметката, така ли?

— Нищо подобно, сър — промърмори Куин. — Но сметката ще бъде огромна.

Насмешката в очите му изчезна, той се вгледа в посивялото ѝ лице и каза само:

— Да?

Марк разбра, че Куин се наведе и опря двете си ръце на масата, не за да подчертае онова, което ще каже, а за да не се олюлее.

— Илян, имаме проблем. Майлс е мъртъв.

Илян прие съобщението с ледена неподвижност, после рязко завъртя стола си. Марк виждаше само тила му. Косата му беше пооредяла. Когато пак се завъртя към тях, лицето му беше неузнаваемо, набраздено от дълбоки като белези бръчки.

— Това не е проблем, Куин — промълви Илян. — Това е нещастие. — И сложи много внимателно ръце върху гладката черна повърхност на масата. „Значи ето откъде е взел Майлс този жест“ — помисли си Марк, който внимателно го наблюдаваше.

— Той е замразен в криокамера. — Куин облиза сухите си устни.

Илян затвори очи. Устните му се движеха, но дали се молеше, или проклинаше, Марк не можеше да каже.

— С това трябваше да започнете — почти прошепна Илян. — Останалото следва като логическа хипотеза. — Отвори очи. Беше

съсредоточен. — И така, какво се случи? Колко са раните му... не на главата, слава Богу? Колко добре е подготвен?

— Аз лично помагах при подготовката. При бойни условия. Аз... мисля, че е добре. Човек не може да знае, докато... добре: имаше много лоша рана на гърдите. Доколкото мога да кажа, от шията нагоре е незасегнат.

Илян полека въздъхна.

— Права сте, капитан Куин. Не нещастие. Само проблем. Ще съобщя в Имперската военна болница във Ворбар Султана да очакват звездния си пациент. Можем веднага да прехвърлим криокамерата от вашия кораб на моята бърза куриерска совалка и... — Дали пък Илян просто не бърбореше малко повече, от облекчение?

— Не — каза Куин. — Няма да стане.

Илян разтри внимателно челото си, сякаш започваше да го боли глава, и тихо, почти уплашено помоли:

— Казвайте всичко, Куин!

— Изгубихме криокамерата.

— Как можете да изгубите криокамера?!

— Беше портативна. — Тя издържа изгарящия му поглед и започна да докладва: — В бъркотията при излитането е оставена долу. Всяка от десантните совалки е мислела, че другата я е взела. Комуникацията е била лоша. Кълна се, лично проверих. Оказа се, че медикът, който отговаряше за криокамерата, е бил откъснат от совалката от вражески сили. Имал е достъп до дока за експедиране на търговски пратки. Предполагаме, че е натоварил криокамерата.

— Предполагате? Къде я е изпратил?

— Точно това не знаем. Медикът е бил убит преди да може да докладва. Криокамерата в момента може да лети буквално във всяка посока.

Илян се облегна назад и потърка устни, сякаш за да изтрие ужасната си усмивка.

— Разбирам. И кога се е случило всичко това? И къде?

— Преди седемнайсет дни. На Джексън Хол.

— Изпратих ви на Илирика през станция Вега. Какво, по дяволите, сте търсили на Джексън Хол?

Куин, застанала мирно като на парад, докладва кратко за събитията от последните четири седмици след напускането на

Ескобар.

— Тук имам пълен доклад с видеозаписи и личния дневник на Майлс, сър. — Тя сложи на комуникационния пулт кубче с данни.

Илян го погледна предпазливо, сякаш беше змия, но не посегна да го вземе.

— И четирийсет и девет клона?

— Още са на борда на „Перегрин“, сър. Бих желала да ги сваля.

„Моите клонове! Какво ще прави Илян с тях?“ Марк не се реши да попита.

— Доколкото имам опит, личният дневник на Майлс сигурно ще е доста безполезен документ — отбеляза Илян резервирано. — Той е много предпазлив в онова, което оставя като документ. — Замисли се за миналото и замълча, после стана и започна да се разхожда из малкия кабинет. Хладнокръвният му външен вид се пукаше без предупреждение. Лицето му се изкриви, той се обърна, удари юмрук в стената със сила, от която костите му изпукаха, и изкрещя:

— Проклето момче, да прави такъв шибан фарс от собственото си погребение!

Беше все още с гръб към тях. Когато се обърна и седна, лицето му беше сковано и равнодушно. Вдигна глава и погледна Ботари-Джесек.

— Елена. Ясно е, че за момента аз трябва да остана тук, на Комар, за да координирам търсенето от щаба на ИмПСи по галактически въпроси. Не мога да си позволя да се намирам на пет дни път до мястото на действие. Аз, разбира се... ще съставя официален доклад за изгубването на лейтенант-лорд Воркосиган и веднага ще го изпратя на граф и графиня Воркосиган. Не ми се ще да го пращам по някой подчинен, но ще трябва да го сторя. Ще ми направите ли тази лична услуга да ескортирате лорд Марк до Ворбар Султана и да го предадете под тяхна опека?

„Не, не!“ — изкрещя вътрешно Марк.

— Аз... предпочитам да не отивам на Бараяр, сър.

— Министър-председателят ще има въпроси, на които може да отговори само онзи, който е бил на място. Вие сте най-добрият пратеник, който бих могъл да си представя за такава... деликатна мисия. Признавам, че задачата ще бъде тежка.

Ботари-Джесек изглеждаше хваната в капан.

— Сър, аз съм капитан на кораб. Не мога да напускам „Перегрин“. И... честно казано... не ми се ще да ескортирам лорд Марк.

— За отплата ще ви дам всичко, каквото поискате.

Ботари-Джесек се поколеба.

— Всичко?

Илян кимна.

Тя погледна Марк.

— Дадох дума всички клонове от Къща Барапутра да бъдат закарани някъде, където ще живеят като хора и където хората от Джексън Хол не ще могат да ги достигнат. Ще изпълните ли това мое обещание?

Илян дъвчеше устна.

— Импси, разбира се, може много лесно да преправи тяхната самоличност. Това не е никакъв проблем. Настаняването им на подходящо място обаче може да е доста трудно. Но да. Ще се заемем с това.

„Ще се заемем.“ Какво имаше предвид Илян? Въпреки всичките си други недостатъци бараярците поне нямаха роби.

— Те са деца — изтърва се Марк. — Не трябва да забравяте, че са деца. — „Трудно е да се помни“ — понечи да добави той, но не можа под студения поглед на Ботари-Джесек.

Илян отмести поглед от него.

— В такъв случай ще искам съвета на графиня Воркосиган. Нещо друго?

— „Перегрин“ и „Ариел“...

— За момента трябва да останат на орбита тук при гарантирани комуникации. Моите извинения към вашите командоси, но те трябва да разберат ситуацията.

— Ще възстановите ли разходите за тази бъркотия?

Илян се намръщи.

— Уви, да.

— И... и ще търсите усилено Майлс?

— Оо, да — решително каза той.

— В такъв случай тръгвам. — Гласът ѝ беше слаб, лицето — пребледняло.

— Благодаря — каза тихо Илян. — Щом се пригответе за заминаване, най-бързата ми куриерска совалка ще е на ваше разположение. — Очите му неохотно се спряха на Марк, после той пак погледна Ботари-Джесек. — Колко персонални стражи искате? Ще им кажа, че са под ваше командване, докато не пристигнете безопасно в града.

— Въобще не ми трябва, трябва ми малко сън... Двама — отсече Ботари-Джесек след кратък размисъл.

„Значи вече официално съм пленник на бараярското имперско правителство — помисли си Марк. — Край на играта.“

Ботари-Джесек стана и му даде знак да я последва.

— Хайде. Искам да си взема някои лични вещи от „Перегрин“, да кажа на моя заместник, че той поема командването, и да обясня на командосите да не напускат квартирите си. Трийсетина минути.

— Добре. Капитан Куин, моля да останете.

— Слушам, сър.

Илян стана да изпрати Ботари-Джесек.

— Кажи на Арал и Корделия... — започна той и спря. Настъпи продължително мълчание.

— Ще им кажа — обеща тихо Ботари-Джесек. Без да продума, Илян кимна.

Вратата със съскане се отвори и тя излезе, без дори да се обърне да види дали Марк я следва. На всяка пета стъпка той трябваше да подтичва, за да върви редом с нея.

Каютата му на бързата куриерска совалка на ИмпСи беше още по-малка и още повече приличаше на килия от тази, в която беше на „Перегрин“. Ботари-Джесек го заключи и го остави самичък. Нямаше дори часовник. Нямаше никакви контакти, тъй като каютата имаше собствена автоматизирана система за подаване на храна, пневматично свързана с някакъв централен склад. Той насила ядеше повече от нужното, без вече да знае защо или какво може да постигне с това, освен да си осигури комбинация от удоволствие и самоунищожение. Но смъртта от затлъстяване изискваше години, а той имаше на разположение само пет дни.

Още през първия ден тялото му изневери и той се разболя. Успя да запази този факт в тайна докато стигнат до персоналната совалка, където това беше прието от изненадващо човечния часови на ИмпСи за резултат от нулевата гравитация и космическата болест, които очевидно измъчваха и него. Човекът бързо измъкна от аптеката на стената някаква лепенка против космическа болест и весело я лепна на врата му.

Лепенката действаше успокоително. Пулсът на Марк се укроти и това продължи, докато се приземиха и бяха прехвърлени в затворена наземна кола. В предната част, до водача, се настани един страж, а в задната Марк седна срещу Ботари-Джесек. Дойде последната част на това кошмарно пътуване — от военното летище за совалки извън столицата до центъра на Ворбар Султана. До центъра на бараярската империя.

Ботари-Джесек беше потънала в мрачни размисли и не му обръщаше никакво внимание, докато той не изпадна в нещо като пристъп на астма.

— Какво ви става, по дяволите? — Тя се наведе и му провери пулса, който сега беше много висок. Целият лепнеше.

— Болен съм — успя да изфъфли той и като видя, че не ѝ казва нищо ново, призна: — Страх ме е.

Мислеше си, че е изпитал най-големия възможен страх под барапутранския огън, но онова не беше нищо в сравнение с този бавен, завладяващ ужас, с тази задушавача безпомощност да повлияе на съдбата си.

— От какво ви е страх? — попита тя презрително. — Никой няма да ви направи нищо лошо.

— Капитане, те ще ме убият.

— Кой? Лорд Арал и лейди Корнелия? Едва ли. Ако по някаква причина не успеем да върнем Майлс, вие бихте могли да сте следващият граф Воркосиган. Сигурно вече сте се досетили за това.

Отдавна измъчвалото го любопитство бе задоволено и дишането му автоматично се успокои. Черната мъгла пред очите му се разсея и той отклони разтревожения опит на Ботари-Джесек да разкопчее дрехите му и да провери дали не си е глътнал езика. Тя извади от джоба си лепенка против космическа болест — беше я взела от

аптечката в совалката точно за подобен случай — и неуверено му я подаде. Той ѝ даде знак бързо да му я сложи. Помогна му.

— Какви според вас са тези хора? — попита тя гневно, когато дишането му стана по-нормално.

— Не зная. Но повече от сигурно е, че ще ми видят сметката.

Най-лошо беше разбирането, че не е необходимо да е толкова лошо. Преди разгрома на Джексън Хол на теория всеки път, когато можеше, той беше готов да отиде при тях и да им каже „Здравейте“. Но искаше да се срещне с Бараяр при свои условия. Сякаш се опитваше да щурмува небесата. С опита си да направи тази среща по-добра, я бе направил безкрайно по-лоша.

Тя го погледна изненадана.

— Вие наистина сте изплашен до смърт, нали? — каза тя толкова откровено, че му се прииска да завие. — Марк, лорд Арал и лейди Корделия ще ви помогнат да преодолеете всички съмнения. Зная, че ще го направят. Но вие трябва да направите онова, което се иска от вас.

— Какво се иска от мен?

— Ами... не знам точно — призна тя.

— Благодаря. Много ми помогнахте.

А сетне пристигнаха. Наземната кола се понесе през цяла система врати и влезе в тесния двор на огромна каменна къща с архитектура отпреди електрификацията, по Времето на изолацията, което ѝ придаваше митичен вид, поне според Марк. Този вид архитектура, която беше виждал в Лондон, датираше отпреди повече от хилядолетие, макар къщата тук да беше само на сто и петдесет стандартни години. Резиденция Воркосиган. Замъкът Воркосиган.

Капакът се отвори, той излезе от наземната кола и тръгна подир Ботари-Джесек. Този път тя го изчака и го хвана здраво за лакътя, страхувайки се както да не припадне, така и да не побегне. Преминаха от приятно осветения от слънцето двор в огромно хладно мъжделиво фойе с под, покрит с черни и бели плочи, и великолепна широка извита стълба. Колко ли пъти Майлс бе преминавал през този праг?

Ботари-Джесек приличаше на агент на някоя лоша магьосница, отвлякла любимия Майлс и сменила го с този бледен дундест двойник. Той се задави от истеричен кикот, когато язвителният присмехулник от дъното на ума му извика: „Здравейте, мамо и татко. Аз се върнах.“ Сигурно самият той беше лошата магьосница.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В преддверието го посрещнаха слуги, облечени в ливреи в кафяво и сребърно — цветовете на фамилията Воркосиган. Във високопоставените семейства Вор дори домашните прислужници изпълняват ролята на войници. Един от тях насочи Ботари-Джесек вдясно. На Марк му идеше да заплаче. Тя го презираше, но поне беше запозната с обстановката. Без никаква подкрепа, по-самотен, отколкото когато беше заключен в тъмната каюта, той последва слугата през късия сводест вход вляво и през вратите след него.

Помнеше разпределението на къщата на семейство Воркосиган от отдавна провежданото обучение от Гален, затова разбра, че влизат в стаята, наречена „Първа гостна“ — преддверие към голямата библиотека, която се простираше от предната страна на къщата до задната. Предположи, че според стандартите на дома Воркосиган за стаите за посрещане на гости тази е сравнително малка, макар че високият таван ѝ придаваше хладна, неодобрителна строгост. Обаче веднага се отказа да оглежда помещението, защото видя жената: седеше на тапицираното канапе и спокойно го очакваше.

Не беше нито висока, нито пълна, на средна възраст, добре сложена. Червената ѝ коса, прошарена с естествено сиви кичури и навита на сложен кок, оставяше лицето открито, за да могат да се видят скулите, линията на челюстта и ясносивите ѝ очи. Позата ѝ беше съдържана, спокойна, но не отпусната. Беше облечена в мека копринена бежова блуза, ръчно бродиран шарф, много подобен на онзи, който навремето бе откраднал, дълга до глезените жълто-кафява пола и полуботуши. Той беше очаквал нещо по-показно, по-изискано, официален образ на графиня Воркосиган от видеокадрите, които беше разучавал. А може би чувството ѝ за власт беше толкова силно, че не беше необходимо да го демонстрира външно? Не можеше да види никакво физическо сходство между нея и себе си. Може би само в цвета на очите. И бледостта на кожата. И в извивката на носа, може би.

Линията на челюстта имаше определено съответствие, което не се виждаше от видеокадрите.

— Лорд Марк Воркосиган, миледи — съобщи прислужникът така тържествено, че Марк се сепна.

— Благодаря ти, Пим. — Тя кимна на подчинения — човек на средна възраст — и го освободи. Въоръженият прислужник добре прикри разочарованото си любопитството и се ограничи само с един бърз поглед през рамо преди да затвори вратата зад гърба си.

— Здравей, Марк. — Гласът на графиня Воркосиган беше мек, алтов. — Заповядай, седни. — Тя посочи с ръка едно кресло, поставено малко под ъгъл спрямо канапето. То, изглежда, не беше на панти и пружина, за да има опасност да го захлупи, нито пък беше прекалено близко до нея. Той седна внимателно, както беше инструктиран. Странно, но креслото не беше много високо и краката му допираха до пода. Дали не бе правено специално за Майлс?

— Радвам се най-после да те срещна — каза тя, — макар обстоятелствата, за съжаление, да не са толкова приятни, колкото бих искала.

— Аз също — промърмори той. Радва се или съжالياва? И кои са били тези, които са седели тук, учтиво са се лъжели за това, че се радват или съжالياват? „Коя сте вие, госпожо?“ Той се огледа страхливо в очакване да види Касапина на Комар. — Къде е... съпругът ви?

— Привидно приветства Елена. В действителност избяга и изпрати мен първа на предна линия. Нещо много необичайно за него.

— Аз... не разбирам. Госпожо. — Не знаеше как да се обръща към нея.

— През последните два дни пие лекарство за стомах в промишлени количества... от което трябва да разбереш, от наша гледна точка, как пристига информацията. Първото сведение, че нещо не е наред, пристигна преди четири дни по куриер, офицер от щаба на ИмпСи. Съобщение от Илян, в което се казваше, че Майлс не е участвал в акцията. Подробностите щели да дойдат по-късно. Отначало не виждахме нищо тревожно в това. Майлс беше изчезвал и по-рано, понякога за доста дълго време. Едва няколко часа по-късно, когато беше прието и декодирано пълното съобщение от Илян заедно с

новината, че сте тръгнали, всичко ни стана ясно. Трябваша ни цели три дни, за да осмислим случилото се.

Той седеше мълчалив и се бореше с представата за великия адмирал-граф Воркосиган, ужасния Касапин на Комар, онова масивно, мрачно чудовище. Имаше своя гледна точка, макар да не се очакваше такова нищожно човешко същество като него да разбира от тия неща.

— Илян никога не извърта — продължи графинята, — но този път направи точно това и в целия доклад не използва нито един път думата „мъртъв“, „убит“ или някой друг синоним. Медицинските заключения подсказват обратното. Вярно ли е?

— Хм... криопроцедурата изглеждаше успешна. — Какво искаше тя от него?

— И така, ние сме в емоционална и юридическа безизходица — въздъхна тя. — Щеше да е по-лесно, ако той... — Тя се намръщи и сведе очи към скута си. За първи път стисна ръце. — Разбираш, ще говорим за много възможни случайности. Много от тях се въртят около теб. Но аз няма да считам Майлс за мъртъв, докато той наистина не умре и не се разложи.

Той си спомни за потока кръв върху цимента и безпомощно изхъмка.

— Фактът, че ти би могъл евентуално да се представяш за Майлс, за някои хора беше много смущаващ. — Тя го погледна развеселено. — Казваш, че Дендарии те приемат?...

Той се сви на стола под острия ѝ сив поглед. Усещаше как плътта му се люшка и се събира на куп под ризата и шарфа на Майлс, чувстваше притискането на панталоните.

— Аз... оттогава качих няколко килограма.

— Всичко това? Само за три седмици?

— Да — промърмори той и се изчерви.

Тя повдигна вежди.

— Нарочно?

— Нещо такова.

— Хм. — Тя се облегна назад. Изглеждаше изненадана. — Изключително хитро от твоя страна.

Той зяпна, но се сети, че това подчертава започналата да се оформя двойна брадичка, и побърза да затвори уста.

— Твоето обществено положение беше предмет на много дебати. Аз гласувах срещу някакъв номер на Сигурността да скрием за състоянието на Майлс, като представим теб за него. На първо място това е излишно. Лейтенант-лорд Воркосиган често пъти е изчезвал за месеци и в момента неговото отсъствие е дори по-нормално. Стратегически по-важно е да утвърдим теб като личност, лорд Марк, ако ти наистина си лорд Марк.

Той преглътна. Гърлото му беше пресъхнало.

— Имам ли шанс?

— Ще имаш достатъчно сериозен шанс, след като успееш да усвоиш всичко.

— Не говорите сериозно. Аз съм клон.

— Аз съм от колонията Бета, момче — каза тя язвително. — Бетанският закон е много прецизен и ясен по въпроса за клоновете. Само бараярският обичай не може да се оправи... Бараярци! — Тя произнесе думата с такова отвращение, сякаш беше ругатня. — Нямаат правни прецеденти. И ако нещо не е традиция — тя изрече думата със същия пренебрежителен тон, както беше сторила това Ботари-Джесек, — не знаят как да се оправят.

— Какво съм аз за вас, като бетанка? — попита той заплепен.

— Или мой син, или някога отнетият ми син — отговори тя бързо. — Незаконен, но признат от мен като наследник.

— Това наистина ли са правни категории на вашата родина?

— Естествено. Ако аз бях наредила ти да си клон на Майлс — разбира се, с одобрен лиценз за дете, ти чисто и просто щеше да си мой син. Ако Майлс като юридически пълнолетен беше направил същото, той щеше да е твой законен родител и аз щях да съм твоя отнета майка, макар да не съм те родила, и щях да имам претенции над теб и задължения към теб приблизително като баба. Майлс, разбира се, не беше юридически пълнолетен по времето, когато си бил създаден като негов клон, нито пък твоето раждане е лицензирано. Ако ти все още беше малък, ние с него щяхме да отидем при арбитражен съдия и той щеше да определи опеката на твоите богатства. Но ти, разбира се, вече не си малолетен нито по бетанския, нито по бараярския закон. — Тя въздъхна. — Времето за юридическа опека е минало. Въпросите за наследството ще се заплетат в бараярските юридически неясноти. Арал ще обсъди обичайния бараярски закон, или липсата на такъв,

когато му дойде времето. Това излиза извън нашата емоционална връзка.

— Имаме ли такава? — попита той предпазливо. Двете му най-големи опасения — че тя или ще извади оръжие и ще го застреля, или ще се хвърли на врата му в някакъв напълно неуместен пароксизъм на майчини чувства, почти бяха отпаднали. Беше изправен пред една спокойна загадка.

— Имаме, но остава да се открие каква точно. Разбери обаче едно. Половината от моите гени текат в твоето тяло, а моят егоистичен геном^[1] е еволюционно предварително програмиран да търси свои копия. Другата половина е копирана от мъжа, от когото се възхищавам повече от всичко на света и във всички времена, така че интересът ми към теб е двоен. Нека ти кажа направо: великолепната комбинация от двете силно привлича вниманието ми.

Така представено, това наистина имаше логически смисъл и не криеше никаква заплаха. Той усети топката в стомаха му да се разсейва, гърлото му да се отпуска. За първи път, откакто бяха напуснали планетарната орбита, отново се почувства гладен.

— С две думи онова, което съществува между теб и мен, няма нищо общо с онова, което е между теб и Бараяр. То е работа на Арал и той ще трябва да изложи собствените си виждания. Нищо не е решено с изключение само на едно: докато си тук, ти си Марк, шест години по-млад близък на Майлс. Така че колкото по-убедително се утвърдиш като различен от Майлс още от самото начало, толкова по-добре.

— Оо — въздъхна той. — Благодаря.

— Предполагам, че вече разбра всичко. Добре. Договорихме се. Но да не си Майлс е нещо повече от това да си имитация на Майлс. Аз искам да зная кой е Марк?

— Госпожо... Аз самият не зная. — В провокираната му честност се промъкна тревога.

Тя го наблюдаваше внимателно, после каза спокойно:

— Има време. Майлс... искаше да си тук, да те разведе наоколо. Представям си как щеше да те учи да яздиш. — Тя леко потрепери.

— Гален се опита да ме научи в Лондон — спомни си Марк. — Беше ужасно скъпо, а пък и аз не бях много добър, така че най-накрая той ми каза, когато дойда тук, да стоя настрана от конете.

— Така ли? — Тя леко се оживи. — Хм. Майлс, виждаш ли, има... имаше... има доста романтични детски идеи относно братя и сестри. Е, аз имам брат, така че нямам подобни илюзии. — Тя замълча, огледа стаята, наведе се напред и изведнъж, придавайки си тайнствен вид, зашепна: — Ти имаш един вуйчо, баба и двама братовчеди на колонията Бета, които са ти толкова роднини, колкото сме ние с Арал и братовчед ти Иван тук на Бараяр. Запомни, че имаш възможност да избираш. Аз дадох един син на Бараяр. И се грижих за него двайсет и осем години, докато Бараяр се опитваше да го унищожи. Може би Бараяр е получил своето, а?

— Иван не е тук сега, нали? — попита Марк ужасен.

— Той не живее в нашия дом, не, ако имаш предвид това. Той е във Ворбар Султана, в щаба на Имперската служба. Може би — тя се замисли — той ще те разведе из града и ще ти покаже нещата, които Майлс искаше да видиш.

— Иван може би все още е ядосан за онова, което му направих в Лондон — подхвърли Марк.

— Ще го забрави — каза графинята уверено. — Трябва да призная, че на Майлс положително щеше да му доставя удоволствие да обърква хората с теб.

Каприз, очевидно наследен от майка му.

— Живея вече почти три десетилетия в Бараяр — сподели тя. — Изминахме толкова дълъг път... И все пак има още много за изминаване. Дори Арал започва да се изморява. Може би не ще успеем да свършим всичко за едно поколение. Според мен е време за смяна на гвардията.

За първи път той се облегна на фотьойла, подпря се и започна спокойно да гледа и слуша, вместо само да се страхува. Съюзник. Изглежда, имаше съюзник, макар все още да не разбираше защо. Гален не беше отделил достатъчно време за графиня Корделия Воркосиган, тъй като напълно се беше отдал на стария си враг Касапина. Излиза, че Гален много я беше подценил. Тя беше оцеляла тук двайсет и девет години... би ли могъл и той? За първи път това му изглеждаше възможно.

Откъм двойната врата на преддверието прозвуча кратко почукване. Графиня Воркосиган произнесе едно кратко „Да?“, вратата се откряна и се подаде мъжка глава. С напрегната усмивка.

— Време ли е да вляза, скъпи капитане?

— Да, мисля, че е време — каза графиня Воркосиган. Той се промуши и затвори вратата. Гърлото на Марк се стегна: той преглътна и пое дъх, отново преглътна и отново пое дъх. Едва се контролираше. Не трябва да припадне пред този човек. Или да повърне. Във всеки случай в стомаха му вече беше останала само една лъжичка жлъчка. Това беше той, повече от сигурно беше той, министър-председателят граф Арал Воркосиган, бившият регент на бараярската Империя и фактически диктатор на три свята, завоевателят на Комар, военният гений, политическият ръководител — обвиняван в убийства, мъчения, луд човек... Твърде много невъзможни неща, които да се вмести в това набито тяло, което сега крачеше към Марк.

Марк беше изучавал видеокадри на Арал, направени на различна възраст. Всъщност той не беше толкова стар, макар че първата свързана мисъл, която мина през ума му, беше: „Изглежда по-стар, отколкото очаквах“. Граф Воркосиган беше десет стандартни години по-голям от бетанската си жена, но изглеждаше двайсет или трийсет години по-стар. Косата му беше сива, по-светла отколкото на видеообразите отпреди две години. Беше нисък за бараярец, колкото графинята. Лицето му беше едро, силно, сухо. Носеше сиви униформени панталони, но без куртка, само кремава риза с навити дълги ръкави и отворена кръгла яка, което, ако беше предназначено да му придаде небрежен вид, беше напълно безрезултатно. С влизането му напрежението в стаята се повиши до ниво на задушаване.

— Елена е настанена — съобщи граф Воркосиган и седна до графинята. Позата му беше свободна, с ръце на коленете, но той не се облегна удобно назад. — Срещата ни, изглежда, събуди повече стари спомени, отколкото беше готова да понесе. Доста е разстроена.

— Ще отида да поговоря малко с нея — каза графинята.

— Добре. — Графът оглеждаше Марк. Озадачен? Отблъснат? — Хубаво. — Опитният дипломат, чиято задача беше да убеди хората от три планети да тръгнат по пътя на прогреса, стоеше безмълвен, объркан, сякаш не можеше да заговори направо на Марк. Вместо това се обърна към жена си: — Той е минал за Майлс?

Очите на графиня Воркосиган светнаха весело.

— Оттогава е наддал няколко килограма.

— Виждам.

Няколко секунди протекоха в мъчителна тишина.

Марк избърбори:

— Първото нещо, което трябваше да направя, когато се срещна с вас, беше да се опитам да ви убия.

— Зная. — Граф Воркосиган се облегна на канапето и най-последно погледна Марк в очите.

— Бях принуден да се упражнявам в около двацет различни метода, докато не свикнах да ги правя дори и на сън, но на първо място стоеше парче кожа с парализираща отрова, от която при аутопсия заключението е „сърдечен инфаркт“. Трябваше да остана насаме с вас и да я допра до която и да било част от тялото ви. Беше необичайно бавно като средство за покушение. Трябваше да чакам до вас двацет минути, докато не видя, че сте умрял, и да не позволя да се разбере, че не съм Майлс.

Графът тъжно се усмихна.

— Разбирам. Добро отмъщение. Много артистично. Щеше да успее.

— След това, като нов граф Воркосиган, трябваше да започна кампания да застана начело на империята.

— Е, това щеше да се провали. Сер Гален го е очаквал. След това в хаоса, причинен от този провал, е трябвало да въстане Комар. Това е искал той. После ти щеше да си следващата жертва от фамилията Воркосиган. — Той, изглежда, стана по-спокоен — професионалист, които обсъжда нелепи заговори.

— Вашето убийство беше единствената причина за моето съществуване. Преди две години бях напълно подготвен за това. С тази цел изтърпях всичките тези години живот при Гален.

— Не унивай — посъветва го графинята. — За повечето хора това е единствената причина за съществуване.

Графът допълни:

— След като стана известно за готвения заговор, ИмПСи събра огромен куп документация за теб чак до последното ти изчезване от Земята преди два месеца. Но в тази документация няма нищо, което да подсказва, че твоето, хм, последно приключение в Джексън Хол е било някакъв вид латентно програмиране, свързано с проектираното ми убийство. Има ли някаква такава връзка, или не? — На лицето му се изписа леко съмнение.

— Не — каза Марк твърдо. — Бях програмиран достатъчно добре, за да не го зная. Това не е нещо, което може да остане незабелязано. Във всеки случай не по начина, замислен от Гален.

— Не съм съгласна — неочаквано се обади графиня Воркосиган. — Ти беше създаден за това. Но не от Гален.

Графът повдигна въпросително вежди.

— От Майлс, страхувам се — обясни тя. — Напълно неумишлено.

— Не разбирам — каза графът.

Марк също не разбираше.

— Бях с Майлс на Земята само няколко дни.

— Не зная дали си готов за това, но ще ти разкажа. Да тръгнем оттам, че ти си имал три модела, от които да се учиш да бъдеш човешко същество. Джексънианските роби, комаранските терористи... и Майлс. Бил си пропит с Майлс. Съжалявам, но Майлс си мисли, че е странствуващ рицар. Едно рационално правителство не би му позволило да притежава дори и джобно ножче, камо ли пък космическа флота. И така, Марк, когато накрая съм бил принуден да избираш между две очевидни злини и един луд... ти си предпочел лудия.

— Аз мисля, че Майлс се справя много добре — възрази графът.

— Ах! — Графинята зарови лице в ръцете си. — Любими, ние разглеждаме поведението на един млад човек, върху когото Бараяр стовари толкова непоносими товари, толкова болка, че той създаде напълно нова личност, в която да избяга. След това убеди няколко хиляди галактически наемници да подкрепят неговата психоза и отгоре на всичко успя да убеди бараярската империя да плати за всичко това. Адмирал Нейсмит е адски повече от един обикновен камуфлаж на ИмпСи и ти знаеш това. Приемам, че е гений, но не се опитвай да ме убеждаваш, че е с всичкия си. — Тя замълча. — Не. Това не е вярно. Защитните клапани на Майлс действат. Аз всъщност няма да започна да се безпокоя за неговия разсъдък, докато той не се раздели с идеята за малкия адмирал. Това е един изключително балансиращ акт, във всички отношения. — Тя погледна Марк. — И почти невъзможен за следване, поне според мен.

Марк никога не беше смятал Майлс за сериозно луд. Беше го схващал като съвършен. Всичко това беше много обезпокоително.

— Дендариини наистина служат като прикритие за операциите на ИмПСи — каза графът, който също изглеждаше малко разтревожен. — В случая, забележително добре.

— Така е, разбира се. Иначе ти не би разрешил на Майлс да ги държи, така че той се погрижи за това. Аз само искам да посоча, че официалната им дейност не е единствена. И... ако Майлс някога престане да има нужда от тях, това няма да стане една година преди ИмПСи да намери основания да прекъсне тази връзка. И ти съвсем искрено ще вярваш, че действуваш напълно логично.

Защо не го обвиняват? Той набра кураж да зададе въпроса гласно.

— Защо не ме обвинявате в убийството на Майлс?

Графинята погледна съпруга си и му прехвърли въпроса, а той кимна и отговори. Дали от името и на двамата?

— В рапорта на Илян се казва, че Майлс е застрелян от барапутрански командос от силите за сигурност.

— Но той нямаше да бъде на огневата линия, ако аз не бях...

Граф Воркосиган вдигна ръка.

— Ако той не беше решил глупашки да застане на нея. Не се опитвай да прикриеш истинската си вина като поемаш повече, отколкото трябва. Аз самият съм сторил твърде много смъртни грешки, за да бъда излъган по този начин. — Той погледна ботушите си. — Освен това ние разгледахме нещата в по-далечна перспектива. Въпреки че твоята индивидуалност и лице са забележимо различни от тези на Майлс, децата ти генетично няма да се различават. Не ти, но твоят син, може би, ще отговаря на нуждите на Бараяр.

— Само за да се запази системата Вор — допълни сухо графиня Воркосиган. — Една съмнителна цел, любов моя. Виждаш ли се като дядо-наставник на теоретичните деца на Марк, така както твоят баща за Майлс?

— Боже опази! — промърмори графът пламенно.

— Внимавай за собственото си състояние. — Тя се обърна към Марк. — Проблемът е... — тя отмести поглед, — ако не успеем да възстановим Майлс, ти вече няма да бъдеш изправен пред една връзка, а пред едно задължение. Най-малкото ще отговаряш за въоръжението на няколко милиона души в твоя регион; и ще ги представяш в Съвета на графовете. Това е задължение, за изпълнението на което Майлс е

обучаван още от самото си раждане. И не съм сигурна, че то може да се поеме така внезапно.

„Сигурно не, оо, сигурно не.“

— Не зная — каза графът замислено. — С мен се случи точно така. До навършване на единайсетгодишна възраст аз не бях наследник, а само заместник. Признавам, че след убийството на моя брат потокът от събития облекчи за мен промяната на съдби. Всички ние толкова много искахме да отмъстим във войната на Лудия Юри. Преди да вдигна глава и да си поема дъх, напълно възприех факта, че някой ден ще стана граф. Макар че не можех да си представя, че този някой ден ще бъде дълъг петдесет години. Възможно е и ти, Марк, да трябва да се учиш и да се подготвяш много години. Но е възможно също графството да ти се поднесе още утре.

Мъжът беше на седемдесет и две стандартни години — средна възраст за галактиката, почти пределна за суровия Бараяр. Граф Арал беше живял, без да щади себе си. Дали се беше износил напълно? Неговият баща, граф Пьотър, бе живял двайсет години повече — цял един втори живот.

— Ще приеме ли Бараяр клон за ваш наследник? — попита Марк, изпълнен със съмнение.

— Мина времето за създаване на един или друг вид закони. Този случай ще бъде едно сериозно изпитание. По един или друг начин ще им набия в главите, че трябва да приемат.

Марк не се съмняваше в това.

— Но е рано да започваме юридическа война, докато нещата с изгубената криокамера не се изяснят. Засега официалната версия е, че Майлс е по служба, а ти ни посещаваш за първи път. Всичко е съвсем вярно. Едва ли е необходимо да подчертавам, че подробностите са тайна.

Марк поклати глава и кимна в знак на съгласие. Чувстваше се замаян.

— Но... необходимо ли е това? Да предположим, че не съм бил създаден, а Майлс беше убит някъде в изпълнение на задълженията си. В такъв случай ваш наследник щеше да е Иван Ворпатрил.

— Да — каза графът. — И след единайсет поколения преки наследници фамилията Воркосиган щеше да престане да съществува.

— Какъв е проблемът тогава?

— Проблемът е, че случаят не е такъв. Ти наистина съществуващ. Проблемът е... че винаги съм искал синът на Корделия да е мой наследник. Обърни внимание, че според обикновените стандарти става дума за твърде голяма собственост.

— Мислех, че вашите наследствени имоти са загубени след разрушаването на Воркосиган Вашной.

Графът вдигна рамене.

— Някои останаха. Тази резиденция например. Но моята собственост не се изчерпва само с имоти. Както каза Корделия, тя е свързана и с длъжност. Ако признаем твоята претенция върху нея, ти ще можеш да я наследиш.

— Можете да я запазите — каза Марк искрено. — Аз ще подписвам всичко.

Графът намигна.

— Приеми го само за сведение, Марк — каза графинята. — Някои от хората, с които ще се срещнеш, ще мислят повече как да се уредят тези въпроси. Ти просто ще трябва да си запознат с необявения дневен ред на заседанията.

Графът разсеяно въздъхна, но когато го погледна, лицето му беше застрашително сериозно.

— Това е вярно. И има един списък, който не само не се обявява, но за който не може и да се говори. Ти трябва да бъдеш предупреден.

Дотолкова не можеше да се говори, че очевидно на граф Воркосиган му беше трудно да говори за него.

— За какво се отнася? — попита внимателно Марк.

— Съществува... една фалшива теория за предаване по наследство с шест възможни линии на наследници, според която ако император Грегор умре, без да остави наследник, аз съм този, който трябва да наследи трона.

— Да — каза нетърпеливо Марк, — разбира се, зная това. В заговора на Гален се използваше този аргумент. Вие, след това Майлс, след него Иван.

— Да, сега съм наред аз, след това Майлс, след него Иван. И в момента Майлс е... технически... мъртъв. По този начин само аз съм преди теб, и при това взет на мушка.

— Това са глупости! — избухна Марк. — Това е дори по-налудничаво от идеята да стана граф Воркосиган!

— Запомни тази мисъл — посъветва го графинята. — Запомни я добре и никога дори не намеквай, че можеш да мислиш друго.

„Попаднал съм между луди!“

— Ако някой започне с теб разговор по този въпрос, събщи колкото се може по-бързо на мен, на Корделия или на Саймън Илян — добави графът.

Марк се беше отдръпнал максимално назад в стола си.

— Добре.

— Ти го изплаши, скъпи — отбеляза графинята.

— По този въпрос параноята е ключът към добро здраве — каза графът успокоително. Погледна за миг Марк. — Изглеждаш уморен. Ще ти покажем стаята ти. Можеш да се измиеш и да си починеш.

И тримата станаха. Марк последва графа и графинята по един застлан коридор. Графинята кимна към един свод, който водеше към витата стълба, и каза:

— Аз ще взема тръбния подежник да видя Елена.

— Добре — съгласи се графът. Марк по неволя го последва по стълбите. Още първите две стъпала му показаха, че е изгубил форма. На третата площадка вече дишаше тежко като старец. Графът зави по коридора на третия етаж.

— Нали няма да ме настаните в стаята на Майлс? — страхливо попита Марк.

— Не. Макар че стаята, в която ще те настаня, някога беше моя. Когато бях дете.

Вероятно преди смъртта на по-големия му брат. Стаята на втория син. Изнервящо.

— Сега тя е просто стая за гости. — Графът отвори една обикновена дървена врата на панти. Зад нея се откри слънчева стая. Очевидно ръчно изработените, с неопределена възраст и огромна стойност мебели бяха малко — легло и ракли. До резбованата табла на кревата съвсем не на място стоеше къщно табло за контрол на осветлението и на механизмираните прозорци.

Марк се обърна и видя въпросителния поглед на графа. Беше хиляди пъти по-лош от погледите на Дендари, които изразяваха любов към Нейсмит. Той стисна глава с ръце и промълви през стиснатите си зъби:

— Аз не съм Майлс!

— Зная — каза тихо графът. — Предполагам, че търсех... себе си. И Корделия. И теб.

Марк почувства непреодолимо желание да види себе си в графа. Не беше сигурен. Цветът на косата? И той, и Майлс имаха същата тъмна коса, каквато беше виждал на видеото, че е имал младият адмирал Воркосиган. Знаеше, че Арал Воркосиган е по-малкият син на граф Пьотър Воркосиган, но по-старият брат беше умрял преди шейсет години. Марк беше изненадан, че графът помни това така ясно и прави връзка със себе си. Странно и тревожно. „Аз трябваше да убия този човек. И все още мога да го направя. Той изобщо не се пази.“

— Вашите хора от ИмПСи дори не ме задържаха. Никак ли не се страхувате, че все още може да съм програмиран да ви убия? Или за вас тази заплаха е несъществена?

— Нали ти вече застреля човека, когото смяташе за свой баща? Това е достатъчно за катарзис. — На лицето му се появи мрачна усмивка.

Марк си спомни изненадания поглед на Гален, когато невроразрушителният лъч го удари в лицето. Арал Воркосиган можеше да изглежда всякак в момента на смъртта си, но не и изненадан.

— Тогава ти си спасил Майлс, той лично ми разказа всичко — каза графът. — Още преди две години, на Земята, ти си избрал на коя страна да застанеш. Много ефикасно. С теб съм имал много страхове, Марк, но моята смърт никога не е била между тях. Ти не си по-лош от брат си Майлс. Според мен сте еднакви.

— Прогенитор. Не брат — каза твърдо Марк.

— Корнелия и аз сме твоите прогенитори — също толкова твърдо отвърна графът.

Марк се изчерви.

Графът вдигна рамене.

— Каквото и да е Майлс, ние сме виновни за това. За теб може би ще е добре, ако се отнасяш към нас малко по-внимателно. Може би ние също няма да сме добри за теб.

Стомахът му се сви от ужасен копнеж, възпиран от също толкова ужасен страх. Прогенитори. Родители. Не мислеше, че на тази възраст има нужда от родители. Почувства се нищожен в сянката на такива големи хора, разбит като стъкло, унищожен. Изведнъж почувства

странно желание Майлс да се върне. Да има някой с неговия ръст, на неговата възраст, с когото да може да поговори.

Графът отново погледна към спалнята.

— Пим ще ти подреди багажа.

— Нямам багаж. Само дрехите, които нося... сър. — Беше му невъзможно да предпази езика си от това почтително обръщение.

— Ще ти трябват още!

— Онова, което донесох от Земята, оставих в един гардероб на Ескобар. Досега сумата, която дължа, сигурно толкова е набъбнала, че вероятно са го конфискували.

Графът го огледа.

— Ще пратя да ти вземат мярка и да ти доставят един кат дрехи. Ако беше дошъл при по-нормални обстоятелства, щяхме да те разведем, да те представим на роднини и приятели. Една обиколка из града. Да проведем тест за влеченията ти, да уредим да продължиш образованието си. Във всеки случай ще направим нещо по въпроса.

Училище? Какво? Постъпването в бараярската военна академия се доближаваше много до представата на Марк за пъкъла. Биха ли могли да го накарат? Имаше начини да се съпротивлява. Вече беше успял да окаже съпротива на желанието им да му нахлузят гардероба на Майлс.

— Ако имаш нужда от нещо, позвъни на Пим — каза графът.

Хора-прислужници. Колко странно! Физическият страх, от който му се повдигаше, започваше да избледнява, да се измества от по-неопределено общо безпокойство.

— Мога ли да получа нещо за ядене?

— О, забравих. Ела след един час да обядваме заедно с Корделия. Пим ще ти покаже жълтия салон.

— Мога и сам да го намеря. На долния етаж, по коридора на юг, третата врата отдясно.

Графът вдигна вежди.

— Правилно.

— Проучвах ви.

— В това няма нищо лошо. Ние също те проучвахме. Всеки със задачите си.

— И в какво ще се състои тестът?

— О, точно там е номерът. Това не е тест. Това е истинският живот.

„И истинската смърт.“

— Съжалявам — изгърва се Марк. За Майлс? За самия себе си? Едва ли знаеше за какво.

Графът, поне на пръв поглед, също се чудеше. После на устните му се появи кратка иронична усмивка.

— Е... странно, но е почти облекчение да знаеш, че положението е толкова лошо, че по-лошо не може да стане. Преди, когато Майлс се губеше, човек не знаеше къде е, какво прави и това увеличаваше хаоса. Този път поне знаем, че не можем да изпаднем в по-голяма беда.

С кратко махане на ръка графът се отдалечи. Не влезе в стаята след Марк, не му се натрапи. „Има начини да бъде убит“ — мина като светкавица през ума на Марк. Но обучението му изглеждаше безкрайно остаряло. И във всеки случай той сега не беше във форма. Дори само изкачването по стълбите беше достатъчно, за да се изтощи. Затвори вратата и падна на леглото разтреперан.

[1] Съвкупност от гени, които се намират в единичен набор хромозоми на даден организъм. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очевидно за да дадат възможност на Марк да се възстанови от разликата във времето, през първите два дни графинята и графът не му възлагаха никакви задачи. Всъщност с изключение на строго официалните срещи Марк въобще не се срещаше с граф Воркосиган. Разхождаше се на воля из къщата и градините без никаква видима охрана, но графинята тайно го наблюдаваше. На вратите имаше униформена охрана. Все още нямаше кураж да провери и установи дали имат за задача да не го пускат да излиза, или да не пускат да влизат случайни лица.

Вярно, че беше изучавал къщата на фамилията Воркосиган, но сега му трябваше време, за да свикне с нея. Всичко изглеждаше малко по-различно от очакванията му. Къщата беше претрупана, но въпреки всичките тези антики, типични за фамилията Воркосиган, всеки оригинален прозорец беше заменен с модерен, с висококачествено армирано стъкло и автоматични жалузи, дори и тези високо на стените на кухните в сутерена. Беше като черупка, макар и огромна, осигуряваща защита. Дворец? Крепост? Затвор? Щеше ли да може да се пъкне в тази черупка?

„Цял живот съм бил затворник. Искам да бъда свободен.“

На третия ден пристигнаха новите му дрехи. Графинята дойде да му помогне да ги разопакова. Утринната светлина и хладният въздух на ранната пролет нахлуха в спалнята през прозореца, който той упорито държеше широко отворен към тайнствения, опасен, непознат свят.

Той извади от чантата дрехите и ги закачи на закачалките. Бяха в смущаващо военен стил: куртка с висока яка и панталон с лампази в кафяво и сребърно, много приличащи на ливреите на въоръжената охрана на графа, но по-блестящи и с еполети.

— Какво е това? — попита той подозрително.

— О — каза графинята. — Безвкусно, нали? Това е униформата ти като кадет-лорд на фамилия Воркосиган.

Негова, не на Майлс. Всичките нови дрехи бяха скроени с компютър и му стояха идеално. Сърцето му замря като си помисли колко много беше ял, за да избегне това.

Графинята изкриви устни, видяла изумлението, изписано на лицето му.

— Двете единствени места, където трябва да ги носиш, са, ако присъстваш, на сесиите на Съвета на графовете и, също ако присъстваш, на церемониите по случай рождения ден на императора. Кое то може би ще трябва да направиш. Те са след две седмици. — Тя замълча, опипвайки с пръст воркосиганския монограм, избродиран на яката на куртката, после допълни: — Малко след това е рожденият ден на Майлс.

Където и да се намираше Майлс, в момента той не старееше.

— За мен рождените дати не означават нищо. Как наричате вие деня, в който някой е бил изваден от утробен репликатор?

— Денят, в който съм била извадена от моя утробен репликатор, е моят рожден ден — отговори сухо графинята. — Поне така са го нарекли родителите ми.

Тя беше бетанка. Правилно.

— Аз дори не зная кога е моят рожден ден.

— Не знаеш? Той е записан в твоите документи.

— Какви документи?

— Твоят барапутрански медицински картон. Не си ли го виждал? Ще трябва да ти направя копие. Той е, хм, увлекателно четиво, по някакъв ужасяващ начин. Всъщност рожденият ти ден беше на седемнайсети миналия месец.

— Значи съм го пропуснал. — Той затвори чантата и набута униформата в дъното на гардероба си. — Няма значение.

— Важно е някой да чества нашето съществуване — възрази тя любезно. — Хората са единственото огледало, в което трябва да се оглеждаме. Те са всичко, което има значение. Всички добродетели, всички злини се съдържат само в хората. Никой не съществува във вселената без определена цел. Самотата е наказание при всяка човешка култура.

— Това е... вярно — призна той, спомняйки си за неотдавнашния си арест. — Хм. — Следващата дреха, която извади, съответстваше на настроението му: изцяло черна. Макар че при по-

внимателно разглеждане се оказа с почти същата кройка на униформата на кадет-лорд, но монограмите и лампазите не бяха от сребърни конци, а от черна коприна и почти не се виждаха на фона на черния плат.

— Това са дрехи за погребения — каза графинята. Гласът ѝ внезапно стана доста монотонен.

— Оо. — Разбирайки намека, той я пъкна зад кадетската ворска униформа и накрая избра дрехи, които най-малко приличаха на военни — меки свободни панталони, ниски ботуши без токи, стоманени накрайници на пръстите или други агресивни декорации и риза и жилетка в тъмни цветове — сини, зелени, червено-кафяви. Харесаха му като костюм, а и бяха изключително добре ушити. Камуфлаж? Разкриваха ли дрехите същността на човека, или я прикриваха?

— Това аз ли съм? — попита той графинята, когато излезе от банята.

Тя се позасмя.

— Дълбокомислен въпрос за облеклото на всеки човек. Дори и аз не мога да отговоря.

На четвъртия ден на закуска се появи Иван Ворпатрил. Носеше непарадна зелена униформа на имперски лейтенант, която добре стоеше на стройното му високо тяло. С влизането му жълтата зала сякаш изведнъж се препълни. Марк виновно се сви, когато неговият предполагаем братовчед поздрави графинята с благоприлична целувка по бузата и чичо си с официално кимване, после си взе една табла от шкафа и внимателно я напълни с яйца, месо, захарни кифли, ловко сложи каничка с кафе, привлече с крак един стол и се намести на масата срещу Марк.

— Здравей, Марк — каза най-после той, сякаш чак сега забелязал присъствието му. — Изглеждаш адски добре. Къде си се напомпал така? — Напъкна в устата си едно голямо парче печено месо и задъвка.

— Благодаря ти. — Марк потърси спасение в сарказма. — Виждам, че не си се променил. — Искаше да каже, че не се е подобрил.

Кафявите очи на Иван блеснаха, той понечи да каже нещо, но стринка му го спря.

— Иване! — В тона ѝ прозвуча студен укор — едва ли защото той се готвеше да отговори с пълна уста. Но Иван преглътна преди да отговори не на Марк, а на графинята.

— Моите извинения, стринке. Но заради него все още имам проблем с килерите и други малки непроветрени помещения.

— Съжалявам — промърмори Марк и се прегърби. Обаче в него нещо се съпротивляваше на опитите на Иван да го сплаши и той добави: — Помолих Гален да те отвлече, само за да докараме Майлс.

— Значи това е била твоя идея.

— И тя успя. Той веднага дойде и си пъкна врата в примката. Заради теб.

Иван стисна зъби.

— Е, това му е стар навик, още не е успял да го преодолее — отвърна той с тон, който беше нещо средно между мъркане и ръмжене.

Сега беше ред на Марк да замълчи. И все пак, в известен смисъл, това беше дори утешително. Иван поне се отнасяше към него така, както заслужаваше. Едно малко наказание за добре дошъл. Почувства, че се възстановява под пороя от подигравки, подобно на изсъхнало растение под живителен дъжд. Предизвикателството на Иван му разведри деня.

— Защо си тук?

— Идеята не беше моя, повярвай ми — отговори Иван. — Трябва да те изведа. На разходка.

Марк погледна към графинята, но тя беше насочила поглед към съпруга си.

— Вече? — възкликна тя.

— Това е по молба — каза граф Воркосиган.

— Ха-ха — засмя се тя. Марк нищо не разбра. Молбата не беше негова. — Добре. Може би пътьом Иван ще му покаже нещичко от града.

— Такава е идеята — каза графът. — Тъй като Иван е офицер, отпада необходимостта от телохранител.

Така биха могли да си поговорят открито. Страхотна идея. А кой щеше да го пази от Иван?

— Надявам се, че ще има външна охрана — каза графинята.

— О, да.

Външната охрана беше такава, която никой не трябваше да вижда, дори и шефовете. Марк се чудеше какво пречи на хората от външната охрана да си вземат почивен ден и да твърдят, че са били на пост. Невидими хора. Предполагаше, че такава измама би останала неразкрита дълго време.

Лейтенант-лорд Ворпатрил имаше собствена наземна кола, откри Марк след закуска: спортен модел с много червен емайл. Марк с нежелание седна до него.

— Е — каза той несигурно. — Все още ли желаш да ме удушиш?

Иван изкара колата през портите на резиденцията и се вля в градския трафик на Ворбар Султана.

— На теория — да. На практика — не. Необходими са ми всички хора, които могат да застанат между мен и поста на чичо Арал. Бих искал Майлс да имаше цяла дузина деца. Досега можеше да ги има, ако беше започнал навреме... В известен смисъл ти си от Бога пратен. Ако не беше ти, вече да са ме вързали като очевиден наследник. — Той се поколеба — само в приказките: наземната кола префуча през пресечката и „издуха“ четири коли, които едва не се сблъскаха. — Всъщност колко мъртъв е Майлс? Когато ми съобщи по видеоканала, чичо Арал беше доста неясен. Не съм сигурен дали от съображения за сигурност, или... никога не съм го виждал толкова неуверен.

Трафикът беше по-лош от този в Лондон и, ако това изобщо бе възможно, с още по-голяма липса на ред; или може би подчинен на някакво правило, което предвиждаше оцеляването само на най-способните. Марк се хвана за седалката и отговори:

— Не зная. Беше ударен в гърдите от иглена имплодерна граната. Много лошо. Само дето не разкъса тялото му на две.

Устните на Иван потръпнаха в потиснат ужас, но той почти мигновено възстанови веселата си маска.

— Ще е необходим адски добър медицински екип, за да му възстановят тялото.

— За мозъка... не може да се каже, докато не стане съживяването. — „А тогава вече ще е много късно.“ — Но не в това е проблемът. Или поне не сега.

— Да — намръщи се Иван. — Наистина глупава грешка, знаеш. Как можа да го изгубиш... — Той зави така рязко, че забърса колата в бордюра и по плочника се посипаха искри. После весело изруга по адрес на един много голям камион на въздушна възглавница, който едва не се навря в наземната кола от страната на Марк. Марк се наведе и млъкна. По-добре да прекъсне разговора, отколкото да загине. Животът му зависеше и от най-малкото разсейване на шофьора. Първото му впечатление от родния град на Майлс беше, че половината от населението ще загине от транспортни злополуки още преди полунощ. Или поне онези, които застават на пътя на Иван. Иван зави рязко и със силно странично поднасяне паркира, спестявайки си две маневри и спирайки така, че Марк едва не се залепи за арматурното табло.

— Замък Ворхартунг — съобщи Иван, кимна към сградата и махна с ръка, докато ревят на двигателя заглъхваше. — Днес Съветът на графовете не е в сесия, така че музеят е отворен за публика. Макар че ние не сме публика.

— О... културен институт — каза Марк уморено, взирайки се изпод капака. Замъкът Ворхартунг наистина изглеждаше като замък, невероятен, старинен куп от безизразен камък между дърветата. Беше кацнал на скалата над речните бързеи, които разделяха Ворбар Султана на две. В подножието му имаше парк: градински цветя растяха там, където някога мъже и коне бяха теглили обсадни машини през лед и кал в безуспешни нападения. — Каква е всъщност целта на всичко това?

— Трябва да се срещнеш с един човек. Нямам право да говоря за това. — Иван отвори капака и изпълзя навън. Марк го последва.

Дали по план, или от перверзност Иван наистина го заведе в музея, който заемаше цяло едно крило на замъка и беше посветен на оръжията и доспехите на Вор от Ерата на изолацията. Като военен в униформа Иван беше пуснат безплатно, но плати входна такса за Марк. Само за камуфлаж, предположи Марк, защото членовете на кастата Вор не плащаха. Това никъде не беше посочено. Но ако човек е Вор, трябваше да го знае.

Или беше тънък злостен намек от страна на Иван по отношение на принадлежността на Марк към кастата Вор, или той наистина не знаеше това правило. Иван играеше ролята на човек от висшето

общество със същата сериозност, с която играеше ролята на лейтенант на империята или всяка друга роля, която му се възложеше. Истинският Иван беше доста по-неуловим. Марк реши, че не трябва да подценява неговата проникателност или погрешно да я взема за глупост.

Значи трябваше да се срещне с някакъв човек. Какъв човек? Ако беше разпит на ИмпСи, защо това не стана в резиденцията на Воркосиган? Беше ли човек от правителството, или от центристката коалиционна партия на министър-председателя граф Арал? И защо той не дойде при него? Иван не можеше да готви покушение. През последните две години семейство Воркосиган беше имало много възможности да стори това тайно. Може би организираше обвинение в някакво инсценирано престъпление? Хрумнаха му още помистериозни идеи за заговор, всичките белязани с един и същи недостатък: липсата на мотив или логика.

Той втренчи поглед в редицата двуостри мечове на стената, които илюстрираха развитието на бараярското коваческо изкуство през две столетия, после забърза да настигне Иван пред една витрина с огнестрелни оръжия с химически експлозив: богато украсени големокалибрени оръжия с широко дуло, навремето принадлежали на император Влад Ворбара — поне така гласеше надписът. Куршумите бяха необичайни, в смисъл че бяха масивни златни сфери с размери колкото гълбово яйце. От малко разстояние сигурно бяха имали силата като при удар с тухла. На голямо разстояние вероятно не бяха улучвали целта. Кой ли беден селянин или щитоносец е бил натоварен със задължението да обикаля и да търси неулучилите куршуми? Или, още по-лошо, улучилите? Няколко от изложените лъскави топчета бяха сплескани или обезформени и за най-голяма изненада на Марк, една табелка информираше посетителите на музея, че тази силно деформирана топчица е убила еди-кой си лорд Вор по време на еди-коя си битка. „Извадена от мозъка му след смъртта“, предположи Марк. Надяваше се. Да. Изненада се обаче, че някой е почистил съсирената кръв, като се имаха предвид кървавите страхотии по някои от другите експонати. Потъмнелият съсухрен скалп на Лудия Юри например, взет за излагане от частна колекция на клана Вор.

— Лорд Ворпатрил. — Това не беше въпрос. Човекът, който говореше, се беше появил толкова тихо, че Марк дори не беше сигурен

откъде е дошъл. Беше облечен скромно, както може да се облече уредник на музей. На средна възраст, с интелигентен поглед. — Елате с мен, моля.

Без да пита или да коментира, Иван тръгна подир човека, давайки знак на Марк да върви пред него. Така, притиснат като в сандвич, Марк вървеше между тях, разкъсван от любопитство и нерви.

Минаха през врата с надпис „Вход забранен“, която мъжът отключи с механичен ключ и отново заключи зад тях, качиха се по две стълби, минаха по един кънтящ коридор с дървен под и влязоха в стая, разположена на горния етаж в кръгла кула в края на замъка. Някога стражева кула, сега тя беше мебелирана като кабинет с обикновени прозорци, прорязани в стената на мястото на бойниците. Чакаше ги мъж, седнал на стол, загледан замислено към градините, които се простираха чак до реката, и към малкото хора, които се разхождаха из тях или се изкачваха по пътеките.

Беше слаб, с тъмна коса, с бледа кожа, трийсетгодишен; облечен в свободни тъмни дрехи, в които нямаше нищо псевдovoенно. Той вдигна глава и се усмихна леко на техния водач.

— Благодаря ти, Кеви. — В поздрава, изглежда, беше вмъкната и заповед за излизане, защото водачът кимна и ги остави.

Едва когато Иван кимна и каза „Ваше величество“, Марк го позна.

„Император Грегор Ворбара! Мамка му!“ Вратата зад него беше блокирана от Иван. Опита се да потисне обзелата го паника. Грегор беше просто човек, самичък, очевидно невъоръжен. Всичко останало беше... пропаганда. Измама. Илюзия. Сърцето му започна да бие по-бързо.

— Здравей, Иван — каза императорът. — Благодаря ти, че дойде. Защо не отидеш за малко да разгледаш експонатите?

— Вече ги видях — отговори Иван лаконично.

— Нищо. — Грегор кимна с глава надолу.

— Без да изпадам в подробности — каза Иван, — но това не е Майлс. И въпреки външния му вид, навремето е готвен за убиец. Този контакт дали не е малко преждевременен?

— Е — каза кротко Грегор, — сега ще разберем, нали? Искаш ли да ме убиеш, Марк?

— Не — изграчи Марк.

— Виждаш ли. Разходи се, Иван. След малко ще изпратя Кеви да те извика.

Иван се намръщи разочарован, а Марк долови неподправено любопитство. Той напусна с иронично темане, с което, изглежда, искаше да каже: „На ваша отговорност“.

— И така, лорд Марк — каза Грегор. — Какво мислиш за Ворбар Султана?

— Минах доста набързо — отговори предпазливо Марк.

— Мили Боже, не ми казвай, че си позволил на Иван да кара.

— Не знаех, че имам избор.

Императорът се засмя.

— Седни. — И изчака докато Марк седне на стола зад масата с комуникационен пулт. Малката стаичка беше бедно обзаведена, старинните военни снимки и карти, накачени по стените, спокойно можеха да бъдат занесени в музея долу.

Усмивката на лицето на императора изчезна, за да отстъпи на първоначалния замислен поглед. Грегор го изучаваше. Погледът му му напомни за начина, по който го гледаше граф Воркосиган — сякаш питаше: „Кой си ти?“, само че без хищната сила на графа. Поносимо любопитство.

— Това вашият кабинет ли е? — попита Марк, като внимателно се намести на въртящия се императорски стол. Стаичката изглеждаше малка и сурова, неподходяща за кабинет.

— Един от кабинетите ми. Целият комплекс е пълен с кабинети, някои от тях в най-причудливи ниши. Граф Ворволк има кабинет в подземния затвор. Без прозорци, дълбоко под земята. Аз използвам този кабинет за усамотяване и отдих, когато присъствам на сесии на Съвета на графовете или когато имам друга работа тук. Защо я квалифицирам като работа ли? Защото не е удоволствие, независимо дали е лична, или служебна. Не мога да мръдна никъде, без това да е служебно. На Бараяр тези две неща трудно могат да се отделят. Майлс... беше... — Грегор мина в минало време — без конкретна заповед пер в моя замък. Офицер на служба при мен. Син на изключително важен, макар и не висш, държавен служител. И личен приятел през целия си живот. И наследник на графство. А графовете са механизмът, посредством който даден човек — той докосна гърдите си — се умножава по шейсет и след това се превръща в множество.

Графовете са първите офицери на империята. А аз съм неин властелин. Разбираш ли, че аз не съм империята? Тя е и географско понятие, общество. Множество, цялата маса... чак до последния поданик... това е империята. И аз съм само една част от нея. При това такава, която може да бъде заменена... видя ли долу скалпа на моя велик чичо?

— Хм... да. Изложен е на доста видно място.

— Това е домът на Съвета на графовете. Опорна точка на лоста, която може да изглежда сама по себе си най-висша, но не представлява нищо без лост. Лудия Юри е забравил това. Аз не съм. Граф Воркосиган е друг такъв важен човек. Също заменяем. — Той замълча.

— Една... брънка във веригата — каза внимателно Марк, за да покаже, че слуша внимателно.

— Брънка в рицарска ризница. В паяжина. Така че едно слабо звено не е фатално. Трябва едновременно да се скъсат много, за да настъпи истинско бедствие. Все пак... очевидно човек иска колкото се може повече здрави, надеждни брънки.

— Очевидно. — „Защо ме гледате?“

— И така. Разкажи ми какво се случи на Джексън Хол. Така, както си го видял ти. — Грегор вдигна крака на пречката на стола си и се настани удобно — като гарван на клон.

— Трябва да започна историята от Земята.

— Ти си решаваш откъде да започнеш. — Кратката му усмивка показва на Марк, че разполага с неограничено време и сто процента внимание.

Марк започна колебливо, заекваше. Грегор задаваше малко въпроси, прекъсваше го само когато се забавяше на трудните подробности. Малко, но съществени. Марк бързо разбра, че Грегор не търси просто факти. Очевидно вече беше запознат с рапорта на Илян. Императорът искаше да научи нещо друго.

— Не мога да оспорвам добрите ти намерения — каза Грегор в един момент. — Бизнесът с имплантациите е отвратителен. Но ти разбираш, че твоите усилия, твоето нападение едва ли ще го спрат. Къща Барапутра просто ще почисти счупените стъкла и ще продължи да работи.

— Това нападение ще промени съдбата на четирийсет и девет клона — увери го упорито Марк. — Всички привеждат един и същ проклет аргумент: „Аз не мога да променя всичко, затова няма да

променя нищо“. И наистина нищо не променят. И във всеки случай, ако можех да се върна през Ескобар, както бях запланувал първоначално... щеше да има големи новини. Къща Барапутра може би дори щеше да се опита да поиска юридически да си върне клоновете и тогава наистина щеше да има обществен протест. Щях да се погрижа за това. Дори ако бях задържан на Ескобар. Където, между впрочем, на силите на Къща Барапутра щеше да им е трудно да ме хванат. И може би... може би от проблема щяха да се заинтересуват повече хора.

— Аха! — каза Грегор. — Сензация.

— Не, не сензация — скръцна със зъби Марк.

— Извинявай. Не исках да кажа, че усилието ти е било тривиално. Тъкмо напротив. Но в края на краищата, ти имаше ли определена дългосрочна стратегия?

— Да, но когато изгубих контрол над Дендариите, тя се превърна в мелачка на отпадъци. Щом научиха кой съм всъщност. — Той се замисли върху спомена за безпомощността си.

Грегор го подкани и той продължи да разказва за смъртта на Майлс, за бъркотията с изгубената криокамера, за безуспешните им усилия да я върнат и унижителното изгонване от джексъновия локален космос. Установи, че разкрива много повече от истинските си мисли, отколкото беше склонен, и все пак... Грегор почти го накара да се отпусне. Как го стори този човек? Приятното, почти скромно държане прикриваше един достигнал до съвършенство манипулатор на хора. С тенденциозна бързина Марк описа инцидента с Мари и времето, прекарано почти в несвят в каютата, после млъкна.

Грегор се намръщи и известно време също мълча. По дяволите, мълча цяла вечност.

— На мен ми се струва, Марк, че подценяваш силите си. Ти си изпитан в бой и си доказал физическа смелост. Инициативен си и си много дързък. Не ти липсва ум, макар понякога да ти липсва информация. Всичко това е добър старт за качества, необходими за един граф. Някой ден.

— Някой ден. Не искам да бъда граф на Бараяр — заяви категорично Марк.

— Това би могло да бъде първата стъпка в моята схема — подхвърли Грегор и се усмихна леко.

— Не! Това е дори по-лошо. Те ще ме изядат жив. Скалпът ми ще отиде в колекцията долу.

— Много е възможно. — Усмивката на Грегор изчезна. — Често съм се питал къде ли ще отидат накрая частите от тялото ми. И въпреки това... разбирам, че само преди две години ти си бил определен да опиташ. Включително с графството на Арал.

— Имитация. Сега говорим за нещо истинско. Не за имитация. — „Аз съм просто имитация, не знаете ли?“ — Аз изучих само външните страни. Вътрешните дори не мога да си представя.

— Но ти виждаш — каза Грегор, — че всички започваме по този начин. С подражание. Ролята е образ, на който бавно придаваме истински живот.

— Превръщаме се в машина?

— Някои — да. Това е патологична версия на граф. Има няколко такива. Другите придобиват... по-човешки образ. Машината, ролята, после ръчно изработена протеза, която обслужва човека. И двата типа имат свои приложения за моите цели. Човек просто трябва да е сигурен в кой край на диапазона за самоизмама е онзи, когото има предвид.

Да. Графиня Корделия сигурно имаше пръст във възпитанието на този човек. Марк почувства присъствието ѝ като фосфоресциращи стъпки в тъмнина.

— Какви са вашите цели?

Грегор вдигна рамене.

— Поддържане на мир. Предотвратяване на взаимното избиване на различните фракции. Да съм адски сигурен, че никой галактически нашественик няма вече да стъпи на бараярска земя. Да засиля икономическото развитие. Мирът е първото условие, когато възникнат икономически трудности. Моето царуване е необичайно благословено с оформянето на втория континент и разкриването на Серджиар за пълна колонизация. Заселването на Серджиар трябва да погълне излишната енергия на всички за няколко поколения. Напоследък изучавах различни колониални истории и се питах колко от допуснатите грешки можем да избегнем...

— Въпреки това не искам да бъда граф Воркосиган.

— Без Майлс ти всъщност нямаш избор.

— Глупости. — Поне той се надяваше, че са глупости. — Нали току-що казахте, че той е една заменяема част. Ако се наложи, можете да намерите някой също толкова добър. Иван например.

Грегор мрачно се усмихна.

— Признавам, че често съм използвал същия аргумент. Макар че в моя случай въпросът е за потомството. Лошите сънища със съдбата на моите телесни части са нищо в сравнение с онези, които имам относно бъдещето на евентуалните си деца. Аз няма да се ожена за някое благородно момиче Вор, чието родословно дърво се пресича с моето шестнайсет пъти през последните шест поколения. — Той изведнъж млъкна с извинителна гримаса. И все пак така се контролираше, та Марк допусна, че дори и този бегъл поглед върху мислите, които го вълнуват, служи на някаква цел или пък може да служи.

Заболя го главата. Без Майлс. Ако Майлс беше тук, всички тези бараярски дилеми щяха да си бъдат негови. И Марк щеше да е свободен да се изправи... пред собствените си дилеми. Неговите собствени демони, не онези, наложени му от други.

— Аз нямам такъв... дар. Талант. Интерес. Съдба. Това са неща, които не познавам. — Той потърка шията си.

— Цел? — каза Грегор.

— Да, това е думата. Графството не е моя цел.

Грегор замълча, но миг по-късно попита:

— Каква е твоята цел, Марк? Ако не е правителството или властта, или здравето — ти не спомена дори здравето.

— Достатъчно богатство, за да разруша Къща Барапутра, но засега това е недостъпно за мен. И освен това просто... не е същото. Не е решение на въпроса. Аз... аз... някои хора са канибали. Къща Барапутра, нейните клиенти... аз искам да спра канибалите. Струва си човек да се заеме с това. — Усети, че гласът му е станал прекалено висок и спря.

— С други думи... твоята цел е справедливостта. Или, ако мога да се изразя така, сигурността. Доста любопитен паралел с твоя, хм, прогенитор.

— Не, не! — „Е... може би, в известен смисъл.“ — Предполагам, че на Бараяр също има канибали, но те не са обект на моя личен интерес. Нямам предвид прилагане на закона, защото на Джексън Хол

трансплантацията не е незаконна. Така че законът в този случай не е разрешение. Освен... освен ако не го прилага адски необикновен полицаи. — Като агентите за тайни операции на ИмпСи? Марк се опита да си представи някой агент с пълномощия за грабеж и репресии. По дяволите обезпокоителното предположение на Грегор! Не полицаи. Странстващ рицар. Графинята го каза съвсем точно. Но вече нямаше място за странстващи рицари. Полицията щеше да ги арестува.

Грегор доволно се облегна.

— Много интересно. — Изглеждаше унесен като човек, който се мъчи да се справи с кодирана ключалка. Стана от стола, отиде при прозорците и погледна надолу, после отбеляза: — Струва ми се, че постигането на твоята... цел зависи твърде много от връщането на Майлс.

Марк въздъхна разочаровано.

— Те никога няма да ми разрешат... какво мога да сторя аз, което не е по силите на ИмпСи? Може би ще го намерят случайно. Сега това може да стане през всеки божи ден.

— С други думи — каза бавно Грегор, — най-важното в живота ти в този момент е нещо, на което не можеш да повлияеш. Имаш най-искрените ми съчувствия.

Марк неволно изпадна в откровеност.

— Всъщност тук аз съм затворник. Не мога да върша нищо, а и не мога да избягам!

Грегор вирна глава.

— Опитвал ли си?

Марк замълча.

— Ами... не, всъщност още не съм опитвал.

— Аха. — Грегор се отдалечи от прозореца, извади от вътрешния джоб на якето си малка пластмасова карта и я подаде през масата на Марк. — Официално се занимавам с бараярските интереси — каза той. — Въпреки това... ето номера на частния ми видеоканал. Твоите обаждания ще бъдат проверявани само от едно лице. Ще бъдеш в списъка на доверените. Просто си кажи името и ще те свържат.

— Хм... благодаря — каза Марк смутено. На картата имаше само кодова лентичка, никаква друга идентификация. Той я прибра много внимателно.

Грегор докосна един аудиокомуникационен щифт на жилетката си и говори с Кеви. След няколко секунди се чу чукане и вратата се отвори. Влезе Иван. Марк, който беше започнал да се люлее на стола — той не скърцаше — смутено стана.

Грегор и Иван се разделиха така лаконично, както се бяха поздравили при срещата си, и Иван изведе Марк от стаята в кулата. Когато завиха зад ъгъла, Марк чу стъпки и се обърна. Кеви вече въвеждаше следващия посетител на аудиенция.

— Как мина? — попита Иван.

— Чувствам се изцеден — призна Марк.

Иван тъжно се усмихна.

— Грегор лесно изцежда всички, когато се държи като император.

— Държи? Или играе?

— Оо, не играе.

— Той ми даде номера на комуникационния си канал. — „И мисля, че взе моя.“

Иван повдигна вежди.

— Добре дошъл в клуба. Мога да изброя хората, които имат достъп до него, на пръстите на двете си ръце.

— Майлс беше ли... между тях?

— Разбира се.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Иван, очевидно изпълнявайки заповеди — от графинята, предположи Марк, — го заведе на обяд. Марк с леко съчувствие отбеляза, че Иван изпълнява много заповеди. Отидоха на едно място, наречено кервансарай. Намираше се недалеч от замъка Ворхартунг. Поради тесните улици в старинната част на града Марк се спаси от поредното возене с наземна кола, шофирана от Иван.

Самото място беше интересно като паметник в общественото развитие на Бараяр. Най-старата му централна част беше разчистена, модернизирана и превърната в приятен лабиринт от магазини, кафета и малки музеи, посещаван от смесица от градски работници, търсеци обяд, и туристи от провинцията, дошли в столицата да се запознаят с историческите светини.

Промяната започваше от групата стари правителствени сгради като замъка Ворхартунг и продължаваше покрай реката към центъра на района. В покрайнините на юг модернизацията постепенно изчезваше и отстъпваше място на някакви неугледни, малко опасни райони, които бяха създали на кервансарая първоначалната му репутация на опасно място. По пътя Иван гордо посочи една сграда, в която твърдеше, че се е родил по време на Вордарианското претендентство. Сега беше магазин за скъпи ръчно тъкани килими и други антични занаятчийски предмети от Епохата на изолацията. От начина, по който му разказваше, Марк почти очакваше на сградата да има паметна плоча, отбелязваща неговото раждане, но нямаше. Той провери.

След като обядваха в едно от малките кафета, Иван, който вече се беше впуснал в историята на семейството си, беше обхванат от идеята да заведе Марк на мястото, където баща му, лорд Падма Ворпатрил, бил убит от вордарианските сили за сигурност по време на същата война. Постепенна промяна в архитектурата — от обикновена жълто-кафява гипсова мазилка от първото столетие от Епохата на изолацията до тъмночервени тухли от последното й столетие — отбелязваше преходите в кервансарая от подходящо към неподходящо.

Този път, слава Богу, имаше табелка, поставена в бронзова рамка направо на паважа. Докато Иван я гледаше, около нея и над нея минаваха коли.

— Защо не са я сложили поне на тротоара — попита Марк.

— За да е точно на мястото — каза Иван. — Мама искала така.

Марк изчака почтително Иван да отдаде почит на мъртвия си баща. Накрая Иван вдигна глава и заяви бодро:

— Какво ще кажеш, ако ти предложи да хапнем десерт? Знам една чудесна малка пекарна в района Керослав. Съвсем наблизо е. Всяка година, когато идвахме тук да се поклоним, мама ме водеше в нея. Прилича на дупка, но е добра.

На Марк още му беше тежко от обяда, но мястото се оказа така забележително отвътре, колкото изоставено изглеждаше отвън, и по някакъв начин стана така, че той получи цяла торба фъстъчени кифли и плодови пити за вкъщи. Докато Иван избираше деликатеси, за да ги изпрати на лейди Ворпатрил, и се задяваше с хубавата продавачка — трудно можеше да се каже дали Иван е сериозен, или това е просто някакъв рефлекс, — Марк стана.

Спомни си, че навремето Гален беше успял да внедри в този район двама комарански шпиони. Несъмнено ги бяха хванали още преди две години при чистката, извършена от бараярската Имперска сигурност след заговора, но все пак той се зачуди, ако би могъл да ги намери, дали мечтите на Гален за реванш щяха да се осъществят. Трябваше да са през една улица. Иван продължаваше да говори с момчето в пекарната. Марк излезе.

За щастие след две минути намери адреса. Реши, че няма нужда да проверява вътре. Обърна се и тръгна, според него, по най-краткия път към главната улица и магазина за печива. Оказа се, че този пряк път е задънена улица. Той се обърна и се върна към началото на уличката.

Една стара жена и един мършав младеж, които седяха на площадката пред вратата на къщата си, го видяха да отива в едната посока, а след това да се връща. Когато отново попадна във фокуса на късогледите очи на старата жена, в тях проблесна враждебност.

— Това не е момче. Това е мутантче — изсъска тя на момчето. Внук ли й беше? Тя го сбута с лакът. — Мути на нашата улица!

Момчето се изправи и препречи пътя на Марк. Той спря. Момчето беше по-високо от него... кой ли пък не беше?... но не много по-тежко. Беше бледо, с мазна коса. То се разкрачи агресивно, за да му попречи да мине. Оо, Господи!

— Нямах работа тук, мути — момчето се изплю на земята като печен побойник. Марк едва не се засмя.

— Прав си — съгласи се той спокойно и премина на акцента на човек от Земята, не на бараярски. — Това място е една мръсна дупка.

— Другоземец! — изскимтя старицата с още по-голямо неодобрение. — Можеш да скочиш през космическия си коридор и да отидеш направо в ада, другоземецо!

— Изглежда, вече съм го направил — отговори сухо Марк. Лоши маниери, но той беше в лошо настроение. Ако тези отрепки от бедняшкия квартал имаха намерение да му се подиграват, щеше да им отвърне по същия начин. — Бараярци с бараярци. Ако има нещо по-лошо от Вор, това са глупаците, които им се подчиняват. Нищо чудно, че галактиките презират това място и го считат за дупка. — Изненада се колко лесно излезе потисканата му ярост и колко добре се получи. Все пак по-добре беше да спре дотук.

— Ще те скапя, мути — каза момчето и заплашително се размърда. Вещицата го подкани с груб жест да удари Марк. Странна обстановка: бабичките и хлапаците нормално са естествени врагове, но тези двамата бяха другарчета. Несъмнено приятели на империята, обединени срещу общия враг.

— По-добре мутант, отколкото идиот — ухили се Марк с фалшива сърдечност.

Хулиганчето сбърчи вежди.

— Ей! Това, дето го каза, за мен ли се отнася? А?

— Да виждаш някои друг идиот наоколо? — И докато момчето примигваше, Марк погледна през рамо. — Оо. Извинявай. Имало още двама. Разбирам объркването ти. — Адреналинът щедро се изля и превърна късния обяд в неприятна буца в стомаха му. Още две момчета, по-високи, по-яки, по-големи, но все пак още юноши. Може би зли, но необучени. Къде беше сега Иван? Къде беше скапаната невидима външна охрана? На почивка? — Не сте ли закъснели за училище? В помощното?

— Шибан мути — каза едното от по-големите момчета. Не се смееше.

Атаката беше неочаквана и почти го изненада. Той мислеше, че етикетът изисква най-напред размяна на повече обиди и тъкмо подготвяше такива. Въодушевляването му странно се смени с очакване за болка. Или може би очакването за болка беше въодушевяващо. Най-големият хулиган се опита да го ритне в слабините. Той хвана крака му, вдигна го нагоре и момчето се плъсна по гръб на камъните и извика така силно, че чак се захласна. Второто се спусна да го удари с юмрук. Марк хвана ръката му, завъртя го и хулиганът падна до мършавия си другар. За нещастие сега и двамата бяха между Марк и изхода.

Изправиха се. Гледаха го изненадани и побеснели от яд. За Бога, каква лека победа очакваха. Съвсем лека. Рефлексите му не бяха влизали в действие отпреди две години и той вече беше останал без дъх. И все пак по-голямото му тегло го правеше по-устойчив. „Трима срещу един изглеждащ сакат, дебел, малък, изгубен чужденец, а? Харесва ви, нали? Хайде, елате, малки канибалчета.“ Усмихна се и разтвори ръце за покана. Все още стискаше торбата от пекарната.

И двамата скочиха срещу него, разкривайки ясно намеренията си. Чисто отбранителните хватки на карате продължиха да действат ефикасно. Сипеха се неуморно, докато накрая двамата не се намериха на земята разтреперани, рухнали, жертви на собствената си агресия. Марк натисна с длан челюстта си, засегната от един несръчен, но достатъчно силен удар. Следващият рунд не беше толкова успешен за него. В края на рунда вече не можеше да ги достигне, а после изпусна торбата от пекарната, която веднага беше стъпкана. След това едното момче се вкопчи в него, а другите две започнаха да го налагат с юмруци съвсем неспортсменски. Той се задъха. Планираше едно хвърляне във въздуха, след което да побегне по улицата. Може би с това щеше да се тури край, което щеше да бъде добре за всички, ако един от идиотските хулигани, навеждайки се, не измъкна отнякъде очукана шокова палка и не замахна към него. Марк едва не го уби с мигновен ритник в шията, но отмести навреме крака си и ударът завърши малко встрани. Дори и през ботуша почувства как плътта се размаза — болезнено усещане, което рикошира по цялото му тяло. Марк се сви ужасен. Момчето лежеше на земята и гърлото му

клокочеше. „Не, аз не съм трениран да се бия. Аз съм трениран да убивам. Оо, мамка му.“ Беше разкъсал ларинкса. Молеше се да не е скъсал някой основен вътрешен кръвоносен съд. Другите двама нападатели замръзнаха ужасени.

От ъгъла дотича Иван.

— Какво правиш, по дяволите? — извика той уплашено.

— Не зная — отвърна задъхано Марк. Беше се привел, опрял ръце на коленете си. Новата му риза беше изпръскана с кръв, която шуртеше от носа му. Със закъсняла реакция беше започнал да трепери. — Те се нахвърлиха върху ми. — „Но аз ги дразнех.“ Защо, по дяволите, бе направил това? Всичко стана толкова бързо...

— Този мути с вас ли е, войнико? — попита мършавото момче изненадано и уплашено.

Марк виждаше по лицето на Иван как той се бори с желанието да се откаже от всякаква връзка с него.

— Да — каза най-после Иван приглушено. Големият хулиган, който все още беше на крака, се дръпна, обърна се и побягна. Мършавото момче беше приковано към сцената от присъствието на ранения си приятел и старата жена, макар, изглежда, също да искаше да побегне. Вещицата, която беше станала и докуцукала до съборения си шампион, сипеше срещу Марк обвинения и заплахи. Тя като че ли беше единствената личност, която не се беше уплашила от зелената офицерска униформа на Иван. После пристигна общинската стража.

След като се увери, че за ранения хулиган ще бъдат взети мерки, Марк млъкна и остави на Иван да се оправя. Иван лъжеше като... командос, за да не допусне името Воркосиган да се свърже със скандала. Общинската стража, на свой ред, разбирайки кой е Иван, смъмри старицата и бързо ги освободи. Марк отказа да предяви обвинения, без да се наложи Иван да го убеждава. Трийсет минути по-късно вече се връщаха с наземната кола. Този път Иван караше много по-бавно. Остатъчен ужас, реши Марк. Нали едва не бе загубил поверения му клон.

— Къде, по дяволите беше стражът от външната охрана, който трябваше да бъде моят ангел-пазител? — попита Марк, като внимателно опипваше контузиите по лицето си. Носът му най-сетне беше престанал да кърви. Иван не го пусна в колата, докато кръвта не спря и той не се увери, че няма отново да рукне.

— Кой мислиш извика общинската стража? Външната охрана трябва да е дискретна.

— Оо! — Ребрата го боляха, но май нямаше нищо счупено. За разлика от своя прогенитор, той никога не беше чупил кост. Мути! — Дали на Майлс щеше да му се случи тази дивотия? — Единственото, което беше сторил на тези хора, беше, че мина покрай тях. Ако Майлс беше облечен като него и беше самичък като него, дали щяха да го нападнат?

— На първо място, Майлс нямаше да е толкова глупав, за да мине самичък тук!

Марк се намръщи. От Гален беше останал с впечатление, че рангът на Майлс му осигурява имунитет срещу мутагенните предразсъдъци на Бараяр. Трябвало ли е Майлс непрекъснато да мисли за своята безопасност и да решава къде може да ходи и какво може да прави?

— А ако беше минал — продължи Иван, — сигурно щеше да си поговори с тях. И да се измъкне, без да прибегва до бой. Защо, по дяволите, се сби с три момчета? Ако просто искаш да си го изкараш на някого, ела да се биеш с мен. Ще ми бъде приятно.

Марк смутено вдигна рамене. Това ли търсеше тайно? Наказание? Затова ли нещата вървяха толкова на зле?

— Нали сте великите Вор. Защо трябва да търсите начин да се измъкнете? Не можете ли просто да смачкате тази измет?

Иван простена.

— Не. И се радвам, че няма да ти бъда постоянен телохранител.

— Аз също се радвам, ако току-що случилото се е показателно за твоето старание — изръмжа в отговор Марк. Той провери левия си кучешки зъб. Челюстта и устните му се бяха подули, но зъбът не се клатеше.

Иван само изръмжа. Марк се облегна назад, питайки се какво ли прави момчето с разкъсаното гърло. Общинската стража го беше отвела за лечение. Не трябваше да го наранява. Един сантиметър по към центъра и щеше да го убие. Можеше да убие и тримата. Хулиганите, в края на краищата, бяха само малки канибалчета. Ето защо, обясни си Марк, Майлс щеше да поговори и да потърси начин да се измъкне. Не от страх, не от благородна принуда, а защото тези хора

не бяха от неговата... категория. Почти му призля. „Бараярци. Боже помогни ми!“

Иван се отби в апартамента си, който беше в една кула в един от най-добрите райони на града, недалеч от модерните правителствени сгради, където се помещаваха щабовете на Службите на имперското командване, и предложи на Марк да се измие и да свали изцапаните си с кръв дрехи преди да се върне в дома Воркосиган. Подхвърляйки му чиста риза от сушилнята, Иван отбеляза:

— Утре целият ще бъдеш в синини. От това Майлс щеше да лежи в болница поне три седмици. Щеше да се наложи да го изнасям оттам на носилка.

Марк погледна червените петна, които бяха започнали да стават морави. Беше започнал да се вдървява. Половин дузина претоварени мускули протестираха срещу злоупотребата с тях. Всичко това можеше да скрие, но на лицето му имаше белези, които трябваше да бъдат обяснени. Ако кажеше на графа и графинята, че е претърпял автомобилна злополука с Иван, щеше да мине, но той знаеше, че тази лъжа съвсем скоро ще бъде разкрита.

В случая обяснението отново пое Иван, който го върна при графинята, с едно вярно, но абсолютно минимално описание за приключението на Марк: „Оо, той се изгуби и после станал един малък сблъсък с местните жители, но аз го намерих точно преди да стане нещо лошо...“ — Марк го остави да обяснява, без да възразява.

До вечерта пълният рапорт за инцидента очевидно бе получен от графа и графинята. Марк почувства леко напрежение още щом се настани на мястото си на масата срещу Елена Ботари-Джесек, която най-после се беше върнала след продължителен и вероятно изтощителен отчет пред щаба на ИмПСи.

Графът изчака, докато сервират първото блюдо и прислужникът напусне столовата, след което отбеляза:

— Радвам се, че твоят практически опит днес е нямал фатален край, Марк.

Марк успя да преглътне, без да се задави, и каза унило:

— За мен или за него?

— И за двамата. Искаш ли да чуеш какво е състоянието на твоята, хм, жертва?

„Не!“

— Да. Моля.

— Лекарите в градската болница се надяват да го изпишат след два дена. Една седмица ще бъде на течна диета. Ще си възстанови гласа.

— Чудесно. — „Не исках да...“ Какъв беше смисълът от извинения, оправдания, протести? Никакъв, положително.

— Искях да платя разходите по лечението, тайно, но открих, че Иван ме е изпреварил. Сетне, като размислих, реших да го оставя той да го направи.

— Оо. — Трябваше ли да предложи да възстанови разходите на Иван? Имаше ли някакви пари или някакво право да има пари? Законно? Морално?

— Утре водач ще ти бъде Елена — каза графинята. — И Пим ще ви съпровожда.

Елена не изглеждаше никак очарована.

— Говорих с Грегор — продължи граф Воркосиган. — Ти очевидно по някакъв начин си му направил голямо впечатление, така че той официално е дал одобрението си да те представя като мой наследник, кадет на рода Воркосиган, член на Съвета на графовете. По мое усмотрение ако и когато се потвърди смъртта на Майлс. Очевидно тази стъпка е все още преждевременна. Аз сам не съм сигурен дали ще е по-добре да прокарам твоего утвърждаване пред Съвета преди да се запознаят с теб, или след известно време, когато ще са свикнали с тази идея. Дали да използвам тактиката на внезапен удар и оттегляне, или на продължителна и отегчителна обсада. За първи път смятам, че продължителната обсада ще е по-добра. Ако спечелим, победата ти ще бъде много по-сигурна.

— Могат ли да ме отхвърлят? — попита Марк. „Това ли е светлината в тунела, която виждам?“

— Те трябва да приемат и да одобрят кандидатурата ти да наследиш графството с гласуване с просто мнозинство. Моята частна собственост е отделен въпрос. Нормално наследник става най-големият син или, когато няма син, онзи компетентен роднина, който може да представя графа. В този случай той дори не трябва да е

роднина, макар че почти винаги е. Съществува знаменитият случай на един от графовете Вортала, в Епохата на изолацията, който се скарал със сина си. Младият лорд Вортала се съюзил със своя тъст в търговската война за Зидиарч. Вортала лишил от наследство сина си и по някакъв начин успял да накара графовете да одобрят за наследник коня му, Миднайт. Твърдял, че конят му бил също много умен и никога не го бил предал.

— Е... надежден прецедент за мен — възкликна Марк. — И как се справил граф Миднайт? В сравнение с един среден граф?

— Лорд Миднайт. Уви, никой не успял да разбере. Конят умрял преди Вортала, войната постепенно свършила и накрая синът наследил всичко. Но това е само един от зоологическите апогеи на променящата се политическа история на Съвета, знае се още и за Подстрекателския котешки заговор. — Очите на граф Воркосиган заблестяха с някакъв неестествен ентузиазъм, после той погледна Марк и моментното му оживление замря. — Трябваха ни няколко столетия, за да натрупаме прецеденти — от абсурдни до ужасяващи. И някои вършат добра работа.

Графът не разпитва повече как е преминал денят за Марк, а Марк не пожела доброволно да му разкаже повече подробности. Вечерята продължи както обикновено и Марк напусна трапезарията щом реши, че благоприличието позволява.

Отиде в библиотеката — продълговата стая в края на едно крило в най-старата част на къщата. Графинята го беше поощрила да чете там. Освен четящото устройство, което осигуряваше достъп до обществените банки данни и заключените с кодове секретни правителствени комуникационни пултове със собствени специализирани комуникационни връзки, цялата стая беше обградена с шкафове, пълни с печатни книги и дори ръкописи от Епохата на изолацията. Библиотеката напомни на Марк за замъка Ворхартунг със своята модерна апаратура, неподходящо натъпкана по неудобните ъгли на старинната зала.

Докато мислеше за музея, пред очите му попадна голям том с рисунки на оръжия и доспехи. Той внимателно го извади от лавицата и го занесе до една от нишите край високите стъклени врати към

градината. Нишите бяха луксозно обзаведени. Малък плот, който се изтегляше от огромния стол със странични облегалки, поддържаше тежкия том. Развеселен, Марк го заразливта. Петдесет вида саби и ножове, всеки със собствено име и с имена на съставните си части... каква абсолютно частна база от знания, създадена, и на свой ред създаваща една котерия като например кастата Вор...

Вратата на библиотеката се отвори и по мрамора проехтяха стъпки. Беше граф Воркосиган. Марк се сви на стола в нишата и прибра краката си така, че да не се виждат. Може би графът просто щеше да вземе нещо и отново да излезе. Той не искаше да бъде въввлечен в някакъв интимен разговор, за какъвто предразполагаше тази удобна стая. Беше преодолял началния си страх от графа, но все пак този човек го караше да се чувства мъчително неловко дори и без да продума една-единствена дума.

За нещастие графът седна до един от комуникационните пултове. Отраженията от цветните светлини на дисплея примигваха в стъклото на прозорците, срещу които се намираше стола на Марк. Марк разбра, че колкото по-дълго чака, криейки се като убиец, толкова по-неудобно ще му е да се покаже. „Затова кажи «здравей». Изпусни книгата. Издухай си носа. Изобщо направи нещо, за да покажеш, че си тук.“ И тъкмо събираше кураж да се опита да се изкашля и да разлисти шумно страниците, когато пантите на вратата отново проскърцаха и прозвучаха по-леки стъпки. Графинята. Марк се сви на топка в стола.

— А, ти ли си — каза графът. Светлините, отразяващи се в прозореца изчезнаха, когато той изключи пулта, за да обърне внимание на графинята, и се завъртя със стола си. Дали тя не се наведе към него за кратка прегръдка? Прощумоля тапицерия — графинята явно бе седнала.

— Марк преминава доста суров курс на запознаване с Бараяр — отбеляза тя и с това осуети последния отчаян импулс на Марк да извести за присъствието си.

— Необходимо е — въздъхна графът. — Той има да навакса двайсет години, ако трябва да действа.

— А трябва ли да действа? Искам да кажа незабавно.

— Не. Не незабавно.

— Добре. Мислех, че може би му готвиш някоя невъзможна задача. А както знаем всички, невъзможните задачи изискват малко

повече време.

Графът се засмя.

— Най-малкото е зърнал една от най-лошите ни социални страни. Трябва да се погрижим да се запознае с историята на мутагенните нещастия и с това да разбере откъде произтича насилието. Колко дълбоко са залегнали агонията и страхът, които са източник на видимите безпокойства и, както вие бетанците бихте казали, лошите маниери.

— Не съм сигурна, че някога ще може да дублира вродената способност на Майлс да танцува през това минно поле.

— Изглежда повече склонен да го изоре — промърмори сухо графът и се подвоуми. — Неговият вид... Майлс полагаше огромни усилия да се движи, да действа, да се облича така, че да не привлича вниманието на хората върху себе си. Да направи така, че личността му да надделее над външното впечатление. Един вид жонгльорство с цялото тяло, ако искаш. Марк... сякаш съзнателно прави тъкмо обратното.

— Имаш предвид инцидента на улицата?

— Това и... признавам, намирам увеличеното му тегло за смущаващо. Особено като се съди от рапорта на Елена колко бързо го е постигнал. Може би трябва да отиде на лекар. Не е добре за него.

Графинята изсумтя.

— Той е само двайсет и две годишен. Излишните килограми не представляват непосредствен здравен проблем. Не това те безпокои, любов моя.

— Може би... не само това.

— Той те обърква, мой чувствителен към тялото бараярски приятелю.

— Мм. — Марк отбеляза, че графът не отрече това.

— Една точка за него.

— Би ли се изяснила?

— Действията на Марк са език. Главно език на отчаяние. Те не винаги могат лесно да се обяснят. Това обаче е очевидно.

— Не и за мен. Анализирай го, моля.

— Това е проблем, съставен от три части. На първо място чисто физическата страна. Предполагам, че не си се запознал внимателно с медицинския му картон.

— Прочетох резюметата на ИмпСи.

— Аз прочетох оригиналните данни. Всичките. Когато джексънианските телесни скулптури са оформяли тялото на Марк да има ръста на Майлс, те не са модифицирали генетическия му метаболизъм. Вместо това смесвали произволни комбинации от саморазпадащи се хормони и стимуланти, които инжектирали ежемесечно и променяли формулата според нуждата. В резултат постигнаха по-евтино, по-просто и по-контролирано желаните резултати. Взemi Иван като фенотипен^[1] образец на това какъв трябваше да стане генотипът^[2] на Майлс без отравянето със солтоксин. Онова, което имаме в Марк, е човек, физически намален до височината на Майлс, който генетически е програмиран за теглото на Иван. И когато комаранските лечения са свършили, тялото му отново е започнало да изпълнява генетическата си съдба. Ако някога се решиш да го разгледаш внимателно, ще забележиш, че той не е толкова пълен. Костите и мускулите му, в сравнение с Майлс, също са по-тежки, и през последните две години са наедрели. Когато стане зрял мъж, вероятно ще изглежда доста закръглен.

„Искаш да кажеш тантурест“ — помисли си Марк, слушайки ужасен и с ясното съзнание, че е преял на вечеря. Героично потисна едно оригване.

— Като малък танк — каза графът, очевидно развеселен от някаква по-обнадеждаваща представа.

— Може би. Зависи от другите два аспекта на неговия, хм, телесен език.

— И кои са те?

— Протест и страх. Колкото до протеста... през целия му живот други хора са се разпореждали със соматичната му честност. Взemi дори принудително избраната форма на тялото му. Сега най-последно е дошъл неговият ред. И страх. От Бараяр, от нас, но най-вече страх, честно казано, да не бъде смазан от Майлс, който може да бъде доста неумолим, ако не си неговият по-малък брат. И Марк е прав. Това е нещо като молба. Въръжената охрана и слугите съвсем лесно го приемат като лорд Марк. Номерът с теглото има такова полуглупаво полусъзнателно изящество, че... ми напомня на един човек, когото и двамата познаваме.

— Но къде ще спре това? — Сега графът също си представяше нещо сферично, реши Марк.

— Метаболизмът... когато той избере. Може да отиде на лекар и да му коригират и поддържат такова тегло, каквото сам си избере. Той ще избере тегло по-близко до средното, когато повече няма да изпитва необходимост от протест и няма да чувства страх.

Графът изсумтя.

— Аз познавам Бараяр и неговите паранои. Човек никога не може да е напълно сигурен. Какво ще правим, ако реши, че никога не е достатъчно дебел?

— Ще му купим антигравитационна носилка и двама мускулести камериери. Или... можем да му помогнем да преодолее страховете си. А?

— Ако Майлс е мъртъв... — започна той.

— Ако Майлс не бъде намерен и съживен — коригира го тя остро.

— В такъв случай Марк ще е всичко, което ни е останало от Майлс.

— Не! — Полите й прошумоляха: тя стана, пристъпи напред, обърна се, закрочи нервно. „Господи, не допускай да тръгне насам!“ — Тук грешиш, Арал. Марк е всичко, което ни е останало от Марк.

Графът се подвоуми.

— Добре. Разбирам какво искаш да кажеш. Но ако Марк е всичко, което имаме... имаме ли следващия граф Воркосиган?

— Можеш ли да го приемеш като свой син, дори ако не е следващият граф Воркосиган? Или това е тестът, който трябва да издържи, за да го приемеш?

Графът мълчеше. Графинята продължи тихо:

— Не чувам ли гласа на баща ти в твоя глас? Не виждам ли него, когато гледам с твоите очи?

— Невъзможно е... той да не е в мен. — Гласът на графа беше също така нисък, смутен, но предизвикателен. — На някакво равнище. Въпреки всичко.

— Аз... да. Разбирам. Съжалявам. — За радост на Марк тя отново седна. — Макар че сигурно не е толкова трудно да бъде подготвен за граф на Бараяр. Погледни някои от глупавите пуяци,

които присъстват сега в Съвета. Или не присъстват, в някои случаи. Кога каза е гласувал за последен път граф Вортиен?

— Синът му вече е достатъчно голям, за да заеме мястото му — каза графът. — За голямо облекчение на всички останали. Последния път, когато трябваше да постигнем единодушен вот, носителят на жезъла трябваше да го доведе от Резиденцията и го намерил в изключително необичайна сцена... е, той използва телохранилителя си за някои специални нужди.

— Знам аз. — В гласа на графиня Корделия прозвуча подхилване.

— Откъде?

— От Алис Ворпатрил.

— Аз... няма дори да питам откъде е научила тя.

— Умно. Но работата е там, че на Марк наистина ще му е много трудно да бъде най-лошият граф на Съвета. Те не са толкова отбрано общество, за каквото претендират.

— Вортиен е недоразумение. Иначе съветът работи само благодарение на изключителната преданост на много от графовете. Но... графовете са само половината от битката. По-трудно ще бъде със самия регион. Ще го приемат ли хората там? Повреден клон на деформиран оригинал?

— Приеха Майлс. Дори мисля, че доста се гордееха с него. Но... Майлс сам си създаде този авторитет. Той излъчва достатъчно лоялност, на която те не могат да не откликнат.

— Не съм сигурен какво излъчва Марк — каза замислено графът. — Той прилича повече на човешка черна дупка. Светлината влиза в нея и нищо не излиза навън.

— Дай му време. Той все още се бои. Мисля, че все още чувства вина, че през всичките тези години е бил подготвян да те убие.

Марк, който дишаше през уста, за да не вдига шум, се сви. Проклетата жена! Дали пък нямаше рентгенови очи? Тя беше най-изнервящият съюзник, ако изобщо можеше да се смята за такъв.

— Иван — каза бавно графът — сигурно няма да има никакви трудности с популярността в региона. И колкото и неприятно да е, аз мисля, че той ще се издигне до висотата на обществения статус на граф. Нито по-горе, нито по-долу: средно.

— Точно това е системата, която Иван използва, за да избути Академията на Имперската служба, както и в кариерата си досега. Невидим среден човек — каза графинята.

— Отчайваща гледка. Възможностите му са много по-големи.

— При положение, че е толкова близо до трона, както прави той, колко ярко може да се осмели да блести? Той би привличал бъдещите конспиратори, търсеци човек, който да оглави тяхната фракция така, както прожекторът привлича насекоми. А той може наистина да стои начело. Иван само се прави на глупак. Всъщност може би е най-малко глупавият от нас.

— Доста оптимистична теория. Но ако Иван може така добре да пресмята всичко, как е могъл да бъде такъв още от времето, когато проходи? — попита графът. — Още от петгодишен от него можеше да се направи дяволски макиавелист, скъпи капитане.

— Аз не настоявам за обяснение — каза успокоително графинята. — Работата е в това, че ако Марк избере да живее на, да речем, колонията Бета, Бараяр по някакъв начин ще съумее да изкуцука напред. Дори твоят регион вероятно ще оцелее. И Марк нито на йота няма да бъде по-малко наш син.

— Но аз искам да оставя много повече... Ти непрекъснато се връщаш към тази идея — колонията Бета.

— Да. Чудно ли ти е?

— Не. — Гласът му притихна. — Но ако го отведеш на Бета, никога няма да имам възможност да го опозная.

Графинята замълча, после гласът и стана по-твърд.

— Щях да се впечатля повече от това оплакване, ако беше показал някакви признаци, че желаеш да го опознаеш сега. Ти го избягваш така упорито, сякаш той се опитва да те удави.

— Не мога да преустановя държавната си дейност, за да оправя личния си живот.

— Доколкото си спомням, го правеше заради Майлс. Спомни си за времето, което прекарваше с него тук и в езерното имение... ти крадеше време като истински крадец, за да го посветиш на него, откъкваше ту оттук, ту оттам един час, една сутрин, един ден винаги, когато можеше, а същевременно преведе империята през шест големи политически и военни кризи. Не можеш да откажеш на Марк помощта,

която оказваше на Майлс, а след това да се обърнеш и да заявиш, че се е провалил и не е проявил качествата, които притежава Майлс.

— Ох, Корделия — въздъхна графът. — Аз не съм таткото на Майлс, какъвто бях преди двайсет години. Онзи човек си отиде, изгоря.

— Не те моля да бъдеш таткото от онова време. Това би било смешно. Марк не е дете. Моля те да бъдеш такъв баща, който да отговаря на възрастта ти сега.

— Скъпи капитане... — Гласът му затихна от изтощение.

След изпълнена с размисъл тишина графинята каза учтиво:

— Ще имаш повече време и енергия, ако се оттеглиш. Откажи се най-после от министър-председателския пост.

— Сега? Корделия, помисли! Сега не мога да си позволя да изпусна контрола. Като министър-председател Илян и ИмпСи все още са на мое подчинение. Ако се оттегля от поста и се задоволя само с членството си в Съвета, ще изгубя необходимата ми власт да проведа търсенето.

— Глупости. Майлс е офицер на ИмпСи. Син на министър-председателя или не, те ще го търсят. Лоялността към сътрудниците е едно от малкото достойнства на ИмпСи.

— Ще търсят до границите на разумното. Само като министър-председател мога да ги принудя да търсят отвъд тези граници.

— Аз не мисля така. Мисля, че Саймън Илян заради теб ще обърне всичко с краката нагоре дори и след като умреш и бъдеш погребан, любов моя.

Когато най-сетне графът отново заговори, гласът му беше уморен.

— Бях готов да се откажа от поста още преди три години и да го предам на Куинтилан.

— Да. Тогава бях много напрегната.

— Ако не беше убит в онзи глупав транспортен инцидент. Толкова безсмислена трагедия. Дори не беше покушение.

Графинята злобно му се присмя.

— По бараярските стандарти — наистина безсмислена смърт. Но хайде сериозно. Време е да се откажеш.

— Отдавна е време — съгласи се графът.

— Хайде тогава.

— Щом стане безопасно.

— Ти никога няма да си напълно спокоен, любов моя. Но все пак трябва да се откажеш.

Марк седеше свит, парализиран, единият му крак беше изтръпнал. Чувстваше се размазан по-жестоко, отколкото от тримата хулигани на улицата. Графинята несъмнено беше научно подкован боец.

Графът се позасмя, но не отговори. За голямо облекчение на Марк двамата станаха и излязоха от библиотеката. Щом вратата се затвори, той се отърколи от стола на пода, размаха ръце и крака, за да възстанови циркулацията на кръвта си. Тресеше се и трепереше. Гърлото му беше свито. Най-последно се закашля отново и отново, благословено, възстановяващо дишането му кашляне. Не знаеше дали да се смее, или да плаче, почувства, че иска да прави едновременно и двете, започна да хърка. Наблюдаваше как коремът му се повдига и спада. Чувстваше се затлъстял. Чувстваше се ненормален. Чувстваше, че кожата му сякаш е станала прозрачна и минувачите могат да гледат през нея и да наблюдават всичките му органи.

Онова, което не чувстваше, разбра той, след като си пое дъх подир истеричната кашлица, беше страх. Нито от графа, нито от графинята. Тяхното поведение и начин на мислене бяха... неочаквано еднакви. Струваше му се, че може да им вярва. Не прекалено много, не така, че да му навреди, но да бъде такъв, каквито бяха те, каквито изглеждаха. Отначало не можеше да изрази с думи това лично единство. Сетне се сети. „Оо! Значи така изглежда честността! Не знаех. Нямах откъде да знам!“

[1] Фенотип — Съвкупност от проявените белези и свойства на организма, които зависят от генотипа и влиянието на околната среда. — Б.пр. ↑

[2] Генотип — Съвкупност от всички гени, които се намират в хромозомите на даден организъм, в по-широк смисъл — съвкупност от всички наследствени фактори в организма. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Графинята изпълни обещанието — или заплахата си — да изпрати Марк да обиколи града с Елена. Следващите няколко седмици бяха разнообразявани с чести екскурзии из Ворбар Султана и съседните райони, включително и Императорската резиденция. През този ден, за голяма радост на Марк, Грегор не си беше у дома. Посетиха всички музеи в града. Елена, вероятно изпълнявайки нареждане, го замъкна и в две дузини колежи, академии и технически училища. Марк се зарадва като научи, че не всички институти на планетата готвят военни офицери. Оказа се, че най-голямото учебно заведение в столицата е Ворбарският областен селскостопански и технически институт.

Елена приличаше на официален и безучастен екскурзовод. Каквито и да бяха личните ѝ чувства — все пак виждаше родната си планета за първи път от десет години, — те не се отразяваха на маската ѝ от слонова кост, с изключение на случайно възклицание на изненада при вида на някоя неочаквана промяна: нови сгради, съборени стари блокове, променени улици. Марк очакваше, че поради френетичния темп на обиколките тя фактически няма да има възможност да разговаря с него. И точно така стана, но вместо да разговаря, тя запълваше мълчанието с лекции. Марк започна да съжалева, че не беше хвалил повече Иван. Може би неговият братовчед щеше за разнообразие да го води от време на време в някоя кръчма.

Разнообразието дойде една вечер, когато графът неочаквано се върна в резиденция Воркосиган и съобщи, че ще ходят във Воркосиган Сарло — езерното имение. За по-малко от час Марк се намери с нещата си в един леколет заедно с Елена, граф Воркосиган и телохранителя Пим, който пое в тъмнината на юг към лятната резиденция на фамилия Воркосиган. Графинята не дойде с тях. Разговорът по време на пътуването беше от надут до никакъв с изключение на лаконичния, с половин дума шифър между графа и Пим. Най-после се появи планинската верига Дендари — тъмно

петно между сенки от облаци и звезди. Направиха един кръг над слабо проблясващо езеро и се приземиха по средата на хълм пред безвкусно построена къща. Беше осветена, подготвена за пристигането им. Охраната на министър-председателя беше от ИмпСи — сдържани хора, които ги следваха в друг леколет.

Тъй като приближаваше полунощ, графът се ограничи с кратко описание на вътрешността на къщата и предостави на Марк спалнята за гости на втория етаж с изглед към езерото. Марк, останал най-сетне самичък, се наведе над прозоречната рамка и впери поглед в тъмнината. Върху черните копринени води проблясваха светлини — от селото отсреща и от няколкото самотни имения в далечината. „Защо ме докара тук?“ — питаше се той. Воркосиган Сарло беше най-неофициалната от няколкото воркосигански резиденции, грижливо охраняваната емоционална душа на разпръснатото царство на графа. Дали беше преминал някой тест, за да бъде допуснат тук? Или езерното имение само по себе си представляваше тест? Той си легна и заспа, без да престава да мисли.

Марк се събуди и заприми от утринното слънце, което се промъкваше през прозореца: вечерта бе забравил да спусне жалюзите. Някакъв прислужник му беше приготвил по-делнични дрехи и ги беше оставил в стенния гардероб. Той отиде в банята, изкъпа се, облече се и предпазливо излезе да потърси някого. Един иконом в кухнята го насочи навън, където бил графът — без, уви, да му предложи закуска.

Той тръгна по една калдъръмена пътека към някаква горичка, грижливо засадена с донесени от Земята дървета, чиито зелени листа бяха започнали да се изпъстрят и позлатяват от настъпващата есен. Големи дървета, много стари. Графът и Елена бяха близко до горичката в една стара градина, сега семейно гробище на фамилията Воркосиган. Каменната резиденция бе служила първоначално като казарма на гвардията, охраняваща вече порутения замък край езерото, а гробището бе приемало последните почетни салюти на гвардейците.

Марк вдигна вежди. Графът беше облякъл най-официалната си военна униформа — имперска парадна в червено и синьо. Елена беше също в официална униформа, макар и не така крещяща: Дендариите сива кадифена униформа със сребърни копчета и бели лампази. Беше

клекнала до една плитка бронзова кадилница, поставена на триножник. В нея трептяха светлооранжеви пламъци, излизаше пушек, който изчезваше в позлатения от утринната мъгла въздух. Марк разбра, че правят заупокойно жертвоприношение, и се спря нерешително до вратата от ковано желязо в ниската каменна стена. За кого? Никой не го беше поканил.

Елена стана и тихо заговори с графа, докато жертвоприношението се превърна в пепел. После сгъна покривката, вдигна кадилницата от триножника и изсипа пепелта върху гроба. Избърса бронзовия съд и го прибра заедно със сгъваемия триножник в бродирана кафяво-сребърна торба. Графът погледна към езерото, забеляза Марк до вратата и му кимна. Не беше точно покана, но не беше и отблъскване.

Елена каза нещо на графа и излезе от градината. Графът ѝ отдаде чест. Минавайки покрай Марк, тя го удостои с любезно кимване. Лицето ѝ беше тържествено, но по-малко напрегнато и по-малко прилично на маска, отколкото откакто бяха пристигнали на Бараяр. Сега вече графът определено махна на Марк, за да го повика. Чувствайки се неловко, но любопитен, Марк влезе и по посипаната с чакъл пътека отиде при него и каза:

— Какво... става?

Прозвуча доста непочтително, но, изглежда, графът не го схвана така, а кимна към гроба в краката им и Марк прочете: „Сержант Константин Ботари — и дати — Fidelis^[1]“.

— Разбрах, че Елена никога не е правила заупокойно жертвоприношение за баща си. Той беше мой служител осемнайсет години, а преди това бяхме заедно в космоса.

— Телохранител на Майлс. Зная. Но е бил убит преди Гален да почне да ме подготвя. Гален не му отдели много време.

— Трябвало е. Сержант Ботари беше... труден човек. Не мисля, че Елена можа да се примири с това. Тя трябва да го приеме, за да бъде в мир със себе си.

— Труден? Чух, че бил престъпник.

— Това е много... — Графът се поколеба. Марк очакваше да чуе „несправедливо“, или „невярно“, но думата, която накрая избра графът, беше — ... непълно.

Тръгнаха сред дърветата. Графът искаше да разходи Марк. Роднини и поддръжници... кой беше майор Амор Клиюви? Това напомни на Марк за музеите в столицата. Историята на фамилията Воркосиган от Епохата на изолацията всъщност беше историята на Бараяр. Графът му показва гробовете на баща си, на майка си, на брат си и сестра си, на праядо си и прабаба си. Вероятно всички, умрели преди тях, бяха погребани в старата столица Вашной и гробовете им бяха унищожени заедно с града от сетаганданските нашественици.

— Искам да бъда погребан тук — каза графът, загледан към спокойното езеро и хълмовете зад него. Сутрешна мъгла се вдигаше от повърхността и слънцето започваше да блести. — Да избягам от тълпата на Имперското гробище във Ворбар Султана. Искаха да погребат там бедния ми баща. Трябваше да оспорвам това. — Той кимна към близкия паметник: „Генерал граф Пьотър Пиер Воркосиган“. Очевидно беше спечелил спора.

— Като малък прекарах тук някои от най-щастливите години от живота си. А по-късно сватбата си и медения месец. — На лицето му се появи срамежлива усмивка. — Майлс беше заченат тук. Следователно, в известен смисъл, ти също. Погледни наоколо. Оттук си дошъл. След закуска ще си сменя дрехите и ще ти покажа още неща.

— Ах. Значи... хм... още никой не е закусвал?

— Преди жертвоприношение се пости. Подозирам, че точно по тази причина жертвоприношенията се призори. — Графът леко се усмихна.

Значи затова графът си беше облякъл лъскавите парадни дрехи, както и Елена своята сива униформа. Заради жертвоприношението. Марк погледна собствения си деформиран образ, отразен в лъснатите като огледало ботуши на графа. Изпъкналата повърхност го разширяваше до гротескни пропорции. Неговото бъдещо аз?

— Само заради това ли дойдохме? Да може Елена да извърши тази церемония?

— Е, и за друго.

Злокобно. Марк последва графа до голямата каменна къща. Изпитваше някаква неясна тревога.

Закуската беше сервирана от иконома в слънчев вътрешен двор, закътан зад храсти, сред които имаше само една пролука — към езерото. Графът се появи в стари черни работни панталони и туника в провинциален стил, свободна и препасана с колан. Елена не дойде.

— Иска да се поразходи — обясни лаконично графът. — Така че да започваме. — Марк благоразумно върна третото сладко руло в закритата панерка.

Радва се на въздържанието си много кратко, тъй като графът го поведе директно нагоре по склона. Изкачиха се на хълма и спряха да си починат. Гледката към дългото езеро, проточило се между хълмовете, беше прекрасна и си заслужаваше усилието. От другата страна на билото се простираше малка долинка, граничеща със стари каменни конюшни и зелени пасища с трева, пренесена от Земята. Няколко свободни коня пасяха. Графът заведе Марк до оградата, подпря се на нея и се загледа замислено.

— Онзи голям червеникавокафяв кон ей там е на Майлс. През последните години беше доста пренебрегнат. Майлс не винаги имаше време да язди дори когато си беше у дома. Когато Майлс го повикваше, той пристигаше в галон. Изумително. Този мързеливец да дотича в галоп. — Графът замълча. — Можеш да опиташ и ти.

— Какво? Да повикам коня?

— Много съм любопитен да видя дали конят може да установи разликата. Гласовете ви са... много еднакви... за моето ухо.

— Упражнявал съм се.

— Името му е, хм, Нини. — Марк го погледна и той допълни: — Нещо като галено име.

„Името му е Дебелия Нини. Ти го съкрати.“

— Значи какво трябва да направя? Да застана тук и да извикам: „Тук, Нини, Нини?“ — Чувстваше се като глупак.

— Три пъти.

— Какво?

— Майлс винаги повтаряше името три пъти.

Конят стоеше в другия край на пасището, наострил уши, загледан към тях. Марк пое дълбоко дъх и с най-добрия си бараярски акцент извика:

— Тук, Нини, Нини, Нини. Тук. Нини, Нини, Нини!

Конят изпръхтя и препусна към оградата. Не беше галон, макар че изведнъж вдигна високо копита и тръгна напред. Дойде, изпръхтя и поръси с плюнки както Марк, така и графа. След това се опря на оградата, която изскърца и се огъна. Отблизо беше истинска грамада. Подаде голямата си глава над оградата и Марк бързо се отдръпна.

— Здравей, Нини. — Графът го потупа по врата. — Майлс винаги му дава захар — каза през рамо той.

— В такъв случай нищо чудно, че припка при повикване! — каза Марк недоволно. А пък си бе помислил, че това е израз на любов.

— Да, но Корделия и аз също му даваме захар, а той никога не препуска към нас. Върви полека и пристига когато си иска.

Конят го гледаше — Марк беше готов да се закълне в това — с крайно учудване. Следващата душа, която беше предал с това, че не беше Майлс. Двата други коня, в някаква конска ревност, също пристигнаха, решили да не пропуснат случая. Уплашен, Марк попита жално:

— Носите ли захар?

— Оо, да — отговори графът, извади от джоба си половин дузина бели кубчета и му ги даде. Марк внимателно постави на дланта си едно кубче и го подаде на коня, държейки се колкото се може по-назад. Нини недоволно прибра уши и оголи зъби, прогонвайки конските си роднини, после стеснително протегна шия и взе бучката с меките си като гума устни, оставяйки тревистозелена слюнка върху дланта му. Марк изтръска част от нея върху оградата, погледна крачола на панталона си и избърса останалата в лъскавата шия на коня. Под ръката си усети стар грапав белег от рана. Нини блъсна оградата с глава и Марк се отдръпна. Графът възстанови реда сред конете с викове и удари. „Ах, точно като бараярски политици“ — помисли си Марк доста неуместно и се погрижи двата по-бавни коня също да получат своя дял от захарта. После съвсем машинално избърса длани в крачолите на панталоните си.

— Искаш ли да се опиташ да го пояздиш? — предложи графът. — Макар че напоследък не е язден, сигурно е в добра форма.

— Не, благодаря — каза Марк и почти хлъцна. — Може би друг път.

— Добре.

Тръгнаха покрай оградата. Нини вървеше успоредно с тях от другата страна, докато надеждите му не бяха прекъснати от ъгъла. Когато отминаха, изпръхтя. Изненадващо печален звук. Марк се прегърби като от удар. Графът се засмя, но, изглежда, почувства опита си да обърне всичко на смях толкова ужасен, че усмивката му веднага угасна. Той погледна през рамо назад.

— Вече прехвърли двайсетте. Пределна възраст за един кон. Започвам да се отъждествявам с него.

Тръгнаха към дърветата.

— Там има трасе за яздене... извива до едно място, откъдето се вижда къщата. Там ходехме на пикник. Искаш ли да го видиш?

Екскурзия. Никак не му се ходеше на екскурзия, но вече беше отхвърлил недвусмисленото предложение на графа да пояди коня. Не се осмели да му откаже втори път, за да не помисли графът... че се сърди.

— Добре. — Не се виждаха никакви телохранители на ИмпСи, нито въоръжена охрана. Графът беше изменил на принципите си, за да осигури спокойствие. Марк се сви в очакване на интимен разговор.

Стигнаха до края на горичката и първите паднали листа зашумоляха под краката им. Но шумоленето им не можеше да запълни тишината. Графът, въпреки че се преструваше на небрежен, беше неуверен и напрегнат. Излязъл от равновесие. Изнервен, Марк изтърси:

— Графинята е измислила всичко това, нали?

— Не съвсем — каза графът. — Всъщност да.

Съвсем объркан отговор. И вероятно верен.

— Ще простите ли някога на барапутранците, че са застреляли не когото трябва?

— Вероятно не. — Тонът на графа беше спокоен, дружелюбен.

— Ако беше обратното — ако барапутранците се бяха прицелили в един нисък човек вляво — щеше ли сега ИмпСи да търси криокамерата? — Щеше ли Майлс да изхвърли Филипи, за да постави на нейно място Марк?

— Тъй като в този случай Майлс щеше да бъде ИмпСи в района... предполагам, че отговорът е „да“ — промърмори графът. — А понеже аз никога нямаше да те срещна, моят собствен интерес навярно щеше да бъде малко... академичен. Твоята майка обаче все пак щеше да ги накара да те търсят — добави той замислено.

— Нека на всяка цена да сме честни един към друг — каза Марк тъжно.

— Вероятно не можем да изградим нещо, което да издържи на друга основа — каза сухо графът. Марк почервения и изсумтя одобрително.

Трасето отначало вървеше покрай един поток, след това тръгваше нагоре по дере или старо корито на река, облицовано с изронени и свличащи се камъни. По-нататък известно време вървеше хоризонтално, криволичейки сред дърветата. Тук-там, почти безразборно, от трупи и храсти бяха направени прегради за прескачане.

Трасето минаваше през тях и около тях. Защо беше сигурен, че Майлс ги е прескачал? Трябваше да признае, че в гората имаше нещо първично и спокойно, че плетениците от слънце и сянка, високите дървета, донесени от Земята, и местните и вносни храсти създаваха илюзия на безкрайно уединение. Човек можеше да си представи, че цялата планета е безлюдна пустиня, ако не знаеше нищо за еволюцията на Земята. Тръгнаха по една двойно по-широка пътека, където можеха да ходят един до друг.

Графът навлажни устните си.

— Та за криокамерата...

Марк вдигна глава също като коня, когато бе усетил захарта. ИмпСи не му беше говорила по този въпрос, графът също беше отказал да му говори. Подлуден от информационния вакуум, накрая той не издържа и извади душата на графинята, макар да не му беше приятно. Но дори и тя можа да му даде само отрицателни отговори. Сега ИмпСи знаеше над четиристотин места, на които можеше да се намира криокамерата. Като начало. Четиристотин места, в цялата вселена... беше невъзможно, безполезно, безплодно...

— ИмпСи са я намерили. — Графът потърка челото си.

— Какво! — Марк спря. — Върнали са го? Страхотно! Търсенето приключи! Къде са... защо не ми казахте... — Той млъкна, когато му дойде наум, че сигурно има достатъчно сериозна причина, поради която графът не му беше казал веднага. И не беше сигурен, че иска да я чуе. Лицето на графа беше непроницаемо.

— Празна.

— Оо! — Колко глупаво „Оо!“ Марк се почувства невероятно глупав. — Как... не разбирам. — От всички сценарии, които си беше представял, никога не беше допускарал този. „Празна?“ — Къде?

— Агентът на ИмпСи я е намерил да се продава от една фирма за доставка на медицинска апаратура на Хиген Хаб. Почистена и рециклирана.

— Сигурни ли са, че е същата?

— Ако отличителните знаци, дадени ни от капитан Куин, са верни, същата е. Агентът, едно от най-умните ни момчета, просто я купил без много шум. Докарали са я с бърз куриерски кораб в щаба на ИмпСи на Комар за пълен юридически анализ. Не че има кой знае какво да се анализира.

— Но това е следа, която може да доведе до успех. Фирмата-доставчик трябва да има архив... ИмпСи трябва да може да проследи пътя на криокамерата до... до... — „Докъде?“

— И да, и не. Архивът води само една стъпка по-назад от фирмата-доставчик. Независимият превозвач, от когото са я купили, изглежда, е виновен само в това, че е купил крадена вещ.

— От Джексън Хол? С това областта за претърсване се ограничава!

— Мм. Не трябва да се забравя, че Хиген Хаб е истински панаир. Все пак възможността криокамерата да е отправена към Сетаганданската империя от Джексън Хол и отново да е изкарана обратно през Хиген Хаб е... малка, но реална.

— Ами времето?

— Точното време трудно може да се докаже, но е възможно. Илян го е изчислил. То ограничава района за изследване само до... девет планети, седемнайсет станции и всички кораби по пътя между тях. — Графът се намръщи. — Почти бях сигурен, че имаме работа със сетагандански заговор. Лордовете Гем, сигурен съм в това, ще знаят или ще се досетят за ценността на пратката. Кошмарът, който ме довежда до отчаяние, е, че криокамерата по някакъв начин е попаднала в ръцете на някой дребен джексъниански крадец, който просто е изхвърлил съдържанието, за да продаде апаратурата. Ние сме готови да дадем откуп за мъртвото тяло... десет пъти по-голям от стойността на криокамерата, а ако тялото е съхранено и е възможно да се съживи...

всичко, каквото поискат. Мисълта, че Майлс гние някъде поради грешка, ще ме подлуди.

Марк притисна ръце до челото си. Вратът му се беше стегнал така, че го чувстваше като дърво.

— Не... това е лудост, това е просто лудост! Сега държим и двата края на въжето, липсва ни само средата. То трябва да може да се съедини. Норууд... Норууд беше лоялен към адмирал Нейсмит. И умен. Аз го срещнах за малко. Разбира се, никой не очакваше да го убият, но той не би изпратил криокамерата, ако имаше опасност да се изгуби или да не може да се откупи. — Беше ли Норууд достатъчно лоялен? Норууд е очаквал, че ще може да вземе криокамерата от мястото, където я е изпратил най-много за един ден. Ако тя е пристигнала... където и да е... с бележка да се задържи до поискване, а след това никой не я е потърсил... — Била ли е рециклирана преди или след като фирмата-доставчик от Хаб я е закупила?

— Преди.

— В такъв случай някъде в прохода трябва да има скрито здравно заведение. Може би криозаведение. Може би... може би Майлс е бил пренесен в нечия стационарна банка за съхранение. — Неидентифициран и изоставен? Такова милосърдие може би е възможно на Ескобар, но на Джексън Хол? Много малка надежда.

— Моля се да е така. Малко са местата, на които има такива условия. Могат да се проверят. Сега ИмПСи се е заела да ги проверява. Само че... замразеният труп изисква голям опит. Почистването и изпразването може да се извърши от лечебницата на всеки кораб. Или технически отдел. Много по-трудно е откриването на един немаркиран гроб. Или може би изобщо без гроб, просто изхвърлен като смет... — Графът втренчи поглед в дърветата.

Марк можеше да се закълне, че графът не вижда дърветата. Можеше да се закълне, че графът вижда същата картина, която виждаше той: замразено малко тяло с разкъсани гърди — не беше необходим телфер, за да се повдигне, — изхвърлено безгрижно, безразсъдно на бунището. Дали ще се запитат някога кой е бил този малък човек? Или за тях това ще бъде само нещо отблъскващо? Кои, по дяволите, са тези те?

И от колко време графът беше в плен на тази мисъл и как можеше да говори отново и отново по същия въпрос?

— Откога знаете за това?

— Рапортът пристигна вчера следобед. Така че ти разбираш... той беше относително по-важен, отколкото да зная, къде се намираш ти. За Бараяр. — Графът тръгна отново по трасето, после по едно отклонение, което се стесняваше и започна рязко да се издига към едно място с по-високи дървета и по-малко храсти.

Марк го следваше с труд.

— Никой със здрав разум няма да иска да помогне на Бараяр по издирването. Всички ще го разглеждат като възможност да постигнат нещо срещу Бараяр.

Графът се усмихна през рамо.

— Май си говорил прекалено много с Корделия.

— Да. Е, тя е единствената личност, която разговаря с мен. — Марк настигна графа, който беше намалил темпото.

Графът направи болезнена гримаса.

— Прав си. — Той тръгна нагоре по каменистата пътека. — Съжалявам. — След няколко стъпки добави с проблясък на черен хумор: — Питам се дали рисковете, които поемах навремето, са се отразявали по същия начин на моя баща. Ако е така, за него достойно е отмъстено. — Повече чернилка, отколкото хумор, реши Марк. — Но е по-необходимо от всякога... да зная...

Графът неочаквано спря, седна край пътеката и опря гръб на едно дърво.

— Странно — промърмори той. Лицето му, почервенияло и влажно от изкачването по хълма и от нарастващата утринна горещина, неочаквано побледня и се обля в пот.

— Какво? — попита предпазливо Марк. Беше задъхан. Сложи ръце на коленете си и погледна мъжа, така странно снижил се до нивото на очите му. На лицето на графа се четеше объркване и вгълбеност.

— Трябва... Трябва да си почина малко.

— Тази идея и на мен ми харесва. — Марк също седна на един камък. Графът не продължи веднага разговора. Безпределна тревога стисна стомаха на Марк. „Какво му е? Нещо не е наред с графа. Оо, по дяволите...“ Небето беше станало синьо и нежно, повя лек ветрец, дърветата въздъхнаха и още няколко златни листа полетяха надолу. Студеният мраз по гърба на Марк нямаше никаква връзка с времето.

— Не е спукана язва — каза графът с безстрастен, академичен тон. — Веднъж ми се е случвало, но това не е същото. — Той скръсти ръце на гърдите си. Дишането му беше станало бързо и повърхностно, неритмично.

„Нещо много сериозно.“ Смел човек, който се опитва да покаже, че не го е страх — най-ужасната гледка, която Марк бе виждал. Смел, но не глупав: например не предпочете да каже, че му няма нищо, и да продължи нагоре, за да го докаже.

— Не изглеждате добре.

— И не се чувствам добре.

— Какво чувствате?

— Ами... болка в гърдите — призна графът очевидно разтревожен. — Нещо повече от болка. Много... странно... усещане. Появи се просто както си ходех.

— Не е от стомашно разстройство, нали? — Като онова, което сега вреше в стомаха на Марк.

— Страхувам се, че не е.

— Може би е по-добре да повикате помощ по апаратурата за персонална връзка — предложи Марк нерешително. Беше адски сигурно, че той не може да направи нищо, ако случаят беше такъв, какъвто изглеждаше.

Графът се изсмя. Прозвуча като сухо хриптене. Звукът не беше успокоителен.

— Оставих я.

— Какво? Вие, министър-председателят, да ходите без...

— Искях да осигуря спокоен, непрекъсван разговор. За разнообразие. Без половината заместник-министри на Ворбар Султана да ме питат къде са си оставили бележките по дневния ред. Така правех с... Майлс. Понякога, когато ставаше мъчно поносимо. Това подлудяваше всички... после се примириха. — На последната дума гласът му стана силен и лек. Той легна на нападалите листа. — Не... не помага... — Протегна ръка и Марк — собственото му сърце лумкаше от ужас — му помогна отново да седне.

„Парализираща отрова... сърдечен инфаркт... аз трябваше да се справя с теб... трябваше да чакам и да те гледам двайсет минути, докато умреш...“ Как бе станало това? Черна магия? А може би той беше програмиран и част от него вършеше неща, за които останалата

част дори не подозираше — като някоя от раздвоените личности в книгите. „Аз ли направих това? Оо, Господи! Оо!“

Графът успя да се усмихне и прошепна:

— Не се плаши, момче. Просто се върни вкъщи и доведи охраната. Не е много далеч. Обещавам да не се движа. — После се чу прегракнало гъргорене. Смях?

„Но аз не обръщах никакво внимание на пътеките, по които се изкачвахме. Просто го следвах.“ Дали да не опита да го носи? Не. Марк не беше лекар, но добре разбираше, че идеята да се опита да го пренесе е много лоша. И глупава. Графът беше много по-тежък от него.

— Добре. — В крайна сметка нямаше чак толкова завои. — Вие... вие... — „Да не си посмял да умреш, дяволите да те вземат. Не сега! Не с мен!“

Марк се обърна и затича назад; плъзгаше се, падаше по лице на пътеката. Надясно или наляво? Наляво, надолу по широката пътека. Откъде, по дяволите, бяха излезли на нея? Бяха минали през някакви храсти... но по целия път имаше храсти и безброй пътечки между тях. А, имаше и едно препятствие за коне. Може би беше това? Всичките са еднакви. „Ще се изгубя в тези гори, тичам в кръг вече... двайсет минути, докато умрат мозъчните му клетки и той се вдърви, и всички ще мислят, че съм го направил аз...“ Препъна се в едно дърво, подскочи, спря и се опита да определи посоката. Чувстваше са като куче, което тича за помощ: когато пристигне, единственото, което ще може да направи, е да лае, да вие и да се търкаля по гръб, и никой не ще може да го разбере... Задъхан той се хвана за дървото. Огледа се. Не трябваше ли мъхът да расте на северната страна на дърветата, или това се отнасяше само за Земята? Но повечето от тези дървета бяха от Земята. На Джексън Хол някакъв лигав лишей растеше на южната страна на всичко, включително по сградите, и трябваше да го изстъргват от касите на вратите... аха! ето го потока. Но нагоре или надолу по потока бяха тръгнали? Той се обърна наляво и затича.

Слава Богу! По пътеката пред него крачеше висока жена. Елена. Сигурно отиваше към конюшните. Той не само беше на прав път, но и беше намерил помощ. Опита се да извика. Гласът му прозвуча като грачене, но успя да привлече вниманието ѝ. Тя погледна през рамо, видя го и спря. Той залитна към нея.

— Какво става с вас, по дяволите? — Първоначалната ѝ студенина и раздражение отстъпиха на любопитството и зараждащата се тревога.

— Графът... — почна задъхано Марк. — Стана му лошо... в гората. Доведете... охраната му...

Тя сви подозрително вежди.

— Болен? Как така? Преди час се чувстваше прекрасно.

— Наистина е болен! По дяволите, побързайте!

— Какво сте направили... — започна тя, но неговата очевидна силна мъка надделя над подозрението ѝ. — Комуникационната апаратура в конюшните е най-близо. Къде го оставихте?

Марк неопределено махна с ръка назад.

— Някъде... не зная къде. По пътеката към мястото, където сте ходили на пикник. Това говори ли ви нещо? Проклетата охрана на ИмПСи няма ли скенери? — Той затропа с крака, ядосан от нейното разтакаване. — Вие имате по-дълги крака. Тичайте!

Най-после тя повярва и затича, като му отправи един последен свиреп поглед, от който той почти се изприщи.

„Не съм го направил аз...“ Той се обърна и запраши натам, където беше оставил графа. Чудеше се дали вместо това не трябва да избяга и да се скрие. Ако открадне някой леколет и се върне в столицата, ще може ли да отиде в някое галактическо посолство и да получи политическо убежище? „Тя мисли, че съм аз... всички ще мислят, че съм аз...“ По дяволите, той сам не си вярваше, защо тогава бараярците да му вярват? Може би трябваше да си спести тичането и още сега да се самоубие тук, в тези глупави гори. Но нямаше никакво оръжие и макар теренът да беше неравен, нямаше високи и достатъчно стръмни скали, от които да се хвърли, за да е сигурен, че ще умре.

Отначало помисли, че е завил в погрешна посока. Разбира се, графът не би могъл да стане и да продължи да ходи... не. Беше си там, легнал по гръб до падналия дънер. Дишането му беше повърхностно и накъсано, с дълги паузи, ръцете стиснати, очевидно изпитваше по-голяма болка, отколкото когато Марк го беше оставил. Но не беше мъртъв. Още не беше мъртъв.

— Здравей... момче — изпуктя той.

— Елена ще докара помощ — разтревожено каза Марк, вдигна глава, огледа се и се послуша. „Защо още ги няма?“

— Добре.

— Не... приказвайте.

Това накара графа да се засмее. Приличаше повече на сумтене и ефектът беше по-ужасен от нарушеното дишане.

— Само Корделия... понякога е успявала... да ме накара да млъкна. — Но все пак млъкна. Марк благоразумно не каза нищо, за да не се опита отново да заговори.

„Живей, дявол да те вземе! Не можеш да ми изиграеш този номер!“

Познато шумолене го накара да вдигне поглед. Елена беше решила проблема с транспорта — идваше с въздушен велосипед. Зад нея, хванал я през кръста, въртеше мъж със зелена униформа на ИмпСи. Елена бързо се спусна, направо през дърветата, без да обръща внимание на удрящите като камшик клонки, които оставяха червени бразди по лицето ѝ. Човекът от ИмпСи скочи още докато велосипедът беше във въздуха, на половин метър от земята, и изръмжа на Марк:

— Отстъпете! — Носеше санитарна чанта. — Какво му направихте?

Марк се обърна към Елена.

— Лекар ли е?

— Не, медик-санитар. — Елена също беше задъхана. Медикът повдигна глава и докладва:

— Сърцето, но не зная какво или защо. Не е необходимо лекарят на министър-председателя да идва тука, трябва да ни посрещне в Хасадар. Трябва ни болнична обстановка.

— Добре. — Елена даде команди по комуникационната апаратура.

Марк се опита да им помогне да качат графа на велосипеда, но медикът го погледна свирепо и пак изръмжа:

— Не го пипайте!

Графът — Марк мислеше, че е в безсъзнание — отвори очи и прошепна:

— Ей. Момчето не е виновно, Джеси.

— Извинявай, Марк — измърмори медикът.

„Той умира и продължава да мисли за мен. Опитва се да снесе съмненията от мен.“

— Въздушната кола ще ни срещне на най-близката просека. — Елена посочи надолу по склона. — Идете там, ако искате да пътувате с нас.

Велосипедът бавно и внимателно се вдигна във въздуха.

Марк я послуша и се затича надолу по склона, следейки движещата се над дърветата сянка. Тя го изпревари. Той засили темпото, хващаше се за дънерите на завоите и стигна до просеката с ожулени длани точно когато медикът от ИмпСи, Елена и телохранителят Пим качваха графа в купето на лъскава черна въздушна кола. Марк се вмъкна вътре, седна отзад до Елена и веднага след това капакът се затвори и колата се херметизира. Пим пое управлението, колата се издигна по спирала нагоре, след това полетя. Медикът коленичи на пода до пациента си, сложи му кислородна маска и му направи синергичен^[2] хипоспрей за предпазване от шок.

Марк пухтеше по-силно от графа поне до момента, когато съсредоточеният армейски медик го погледна намръщено, но за разлика от графа, след малко възстанови нормалното си дишане. Беше се изпотил и вътрешно трепереше. Последния път беше изпитал това чувство, когато барапутранските сили за сигурност бяха стреляли със смъртоносни оръжия по него. Можеха ли въздушните коли да летят толкова бързо? Марк се молеше в турбините на ракетния двигател да не попадне нещо по-голямо от насекомо.

Въпреки синергията очите на графа помътняха и бяха уплашени. Той посягаше към малката пластмасова кислородна маска, отблъскваше опитите на разтревожения медик да контролира ръцете му, настойчиво сочеше към Марк и толкова ясно показваше, че иска да му каже нещо, че беше по-малко рисковано да му разрешат, отколкото да се опитват да го спрат. Марк коленичи до главата му.

Графът пошепна с тон на най-голямо доверие.

— Всяко... истинско богатство... е биологическо.

Медикът изненадано погледна Марк. Не разбираше. Марк можа само безпомощно да вдигне рамене.

— Мисля, че богатството му се изплъзва.

Графът се опита да говори още един път по време на спешното пътуване: смъкна маската, за да промълви: „Плюва“, при което медикът му повдигна главата, за да плюе — едно противно кашляне, което само временно очисти гърлото му.

„Последните думи на великия човек“ — мрачно помисли Марк. Целият този чудовищен, удивителен живот свършваше с едно „Плюва“. Наистина съвсем биологическо. Обгърнал с ръце тялото си, той седеше свит на кълбо на пода и разсеяно гризеше кокалчетата на пръстите си.

Когато пристигнаха на площадката за приземяване в Хасадарската областна болница, към тях мигновено се спусна цяла армия медицински персонал, която бързо отнесе графа. Армейският медик и телохраниителят на графа излетяха. Марк и Елена бяха отведени в една уединена чакалня и останаха там.

По едно време надникна една жена с болничен лист в ръка и попита Марк:

— Вие ли сте най-близкият роднина?

Марк отвори уста и спря. Просто не можеше да отговори. Спаси го Елена, която каза:

— Графиня Воркосиган лети насам от Ворбар Султана. Ще пристигне след няколко минути. — Това, изглежда, задоволи жената и тя излезе.

Елена беше права. След по-малко от десет минути коридорът оживя от тракане на боти. Графинята влезе, съпроводвана от двама души въоръжена охрана, отправи към Марк и Елена една бърза успокоителна усмивка и без да спира, влезе пред двойната врата. Някакъв минаващ лекар, който не беше в течение на нещата, се опита да я спре:

— Извинете, госпожо, тук не се пускат посетители.

Гласът ѝ се извиси над неговия:

— Не говори глупости, момче, това тук е мое. — Протестите му завършиха с извинения, когато видя униформите на въоръжената охрана и си направи правилен извод.

— Насам, госпожо — достигна гласът му отдалеч.

— Наистина е така — каза Елена на Марк, извила устни в язвителна усмивка. — Медицинската мрежа в областта Воркосиган е изградена по един от нейните проекти. Половината от персонала тук са дали клетва да ѝ служат, срещу което ще получат образование.

Времето течеше бавно. Марк отиде до прозореца и загледа столицата на региона Воркосиган. Хасадар беше нов град, наследник на разрушения Воркосиган Вашной. Почти всички сгради бяха

издигнати в края на Епохата на изолацията, повечето през последните трийсет години. Проектиран с оглед на по-нови транспортни средства вместо конски каруци, той се беше разгърнал подобно на град във всеки друг развит галактичен свят, с акцент върху няколко извисяващи се в небето кули, които блестяха на утринното слънце. Все още беше само сутрин? Струваше му се, че беше съмнало преди цяло столетие. Болницата по нищо не се различаваше от подобно скромно заведение, примерно, на Ескобар. Официалната резиденция на графа тук беше една от няколкото напълно модерни вили в списъка на сградите, собственост на семейство Воркосиган. Графинята твърдеше, че я харесва, и въпреки това я използваха само когато идваха в Хасадар по работа: повече като хотел, отколкото като дом. Странно.

Сенките на кулите в Хасадар се скъсиха преди графинята да се върне. Когато тя влезе, Марк я погледна разтревожен. Стъпките ѝ бяха бавни, очите ѝ уморени, напрегнати, но устата ѝ не беше изкривена от скръб. Преди графинята да заговори, той разбра, че графът е все още жив.

Тя прегърна Елена и кимна на Марк.

— Арал се стабилизира. Сега го подготвят за прехвърляне в Имперската военна болница във Ворбар Султана. Сърцето му е много засегнато. Нашият човек казва, че определено ще се наложи трансплантация или механично поддържане.

— Къде бяхте рано сутринта? — попита Марк.

— В щаба на ИмпСи. — Беше логично. Тя го погледна. — С Арал си разпределихме работата. Не беше необходимо и двамата да се тъпчем в кабината за декодиране. Арал ти е казал новината, нали? Той се закле, че ще ти каже.

— Да, точно преди да му стане лошо.

— Какво правихте?

Въпросът беше малко по-добър от обичайното: „Какво му направихте?“ Марк се опита да опише как бяха прекарвали сутринта.

— Стрес, закуска, тичане нагоре по хълмовете — размишляваше графинята. — Обзалагам се, че той е определял темпото.

— Военно — потвърди Марк.

— Ха — каза тя мрачно.

— Оклузия^[3] ли е? — попита Елена. — На такова приличаше.

— Не. Затова толкова ме изненада. Знаех, че артериите му са чисти... беше подложен на импрегниране с лекарства срещу това, иначе неговата ужасна диета щеше да го убие още преди година. Артериална аневризма^[4] в сърдечния мускул. Спукване на кръвоносен съд.

— Стрес, а? — каза Марк с пресъхнала уста. — Кръвното му беше ли високо?

Тя присви очи.

— Да, доста, но съдът беше отслабнал. Във всеки случай скоро щеше да се случи.

— Пристигна ли... допълнително съобщение от ИмпСи? — попита плахо той.

— Не. — Тя отиде до прозореца и отправи невиждащ поглед към кулите на Хасадар. Марк я последва. — Състоянието, в което е намерена криокамерата, е... доста обезпокоително за надеждите ни. Добре, че то подтикна Арал да направи опит да се сближи с теб. — Графинята замълча за малко, после допълни: — Опитва ли се?

— Не... не зная. Той ме разведе, показва ми някои неща. Опитва се. Толкова се стараяше, че ми беше болно да го гледам. — И сега продължава да ме присвива под лъжичката. Според някои митологии там се намира душата.

— Така ли?

Това вече беше прекалено много. Стъклото на прозореца беше удароустойчиво, но ръката му не беше. Юмрукът му, тласкан от душата, се отдръпна назад и замахна.

Графинята бързо протегна ръка. Юмрукът му удари в дланта ѝ и се отклони.

— Стига глупости — посъветва го тя хладно.

[1] Верен (лат.) — Б.пр. ↑

[2] Синергия — дружно действие на няколко органа. — Б.пр. ↑

[3] Запушване — Б.пр. ↑

[4] Локално разширение на аортата или на някоя артерия, която може да се спуква и да доведе до кръвоизлив. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Голямо огледало в ръчно резбована рамка висеше на стената на преддверието към библиотеката. Марк нервно заобиколи, за да застане пред него за последна проверка преди да се яви пред графинята.

Сребърнокафявата воркосиганска кадетска униформа не можеше да скрие формата на тялото му, старите и нови деформации, макар че когато стоеше съвсем изправен, той си представяше, че го прави да изглежда строен. За нещастие, когато се отпуснеше, куртката му също се отпускате. Беше му съвсем по мярка, което беше застрашително, защото когато му я донесоха преди осем седмици, му беше малко широка. Дали някой анализатор от ИмпСи не беше изчислил какво ще бъде теглото му на тази дата? Нямахше да допусне теглото му да надхвърли тези изчисления.

Само преди осем седмици? Имаше чувството, че винаги е бил затворник тук. Затворник, към когото се отнасят с внимание, вярно, като някой от онези някогашни офицери, които на честна дума са ги пускали да се разхождат из крепостта. Макар че никой за нищо не беше поискал от него честната му дума. Той прекъсна отвратителните си размишления и влезе в библиотеката.

Графинята седеше на коприненото канапе. Беше облякла дълга рокля с висока яка по врата, в облачно-нежен бежов цвят, украсена с медно-сребриста бродерия, отговаряща на цвета на косата ѝ, навита на букли отзад. Никъде не се виждаше нито една точкица от черно или сиво, или нещо, което да подсказва за очаквания траур: почти арогантно елегантна. „Тук сме отлично — сякаш искаше да каже цялостният ѝ вид, — напълно по воркосигански.“ При влизането на Марк тя обърна глава и замисленият ѝ поглед отстъпи пред кратка спонтанна усмивка. В отговор, въпреки нежеланието си, той също се усмихна.

— Изглеждаш добре — каза тя одобрително.

— Вие също — отговори той, а след това, тъй като изглеждаше много фамилиарно, добави: — госпожо.

Веждите ѝ бързо трепнаха, но тя не каза нищо. Той пристъпи до един стол, но твърде възбуден от очакванията, не седна, а само се облегна и потисна желанието си да тактува с десния си крак по мраморния под.

— Как мислите, че ще приемат това? Вашите приятели Вор.

— Сигурно ще приковеш вниманието им — въздъхна тя. — Можеш да си сигурен. — Тя вдигна една торбичка от кафяво-сребърна коприна с бродиран със сребро воркосигански монограм и му я подаде. Тежките златни монети в нея издрънчаха. — Когато довечера дадеш това на Грегор в церемонията вместо Арал, то ще послужи като официална заявка пред всички, които оспорват претенцията ти за негов законен наследник... и ще бъде доказателство, че приемаш тази претенция. Това е първата стъпка. След нея ще последват много други.

И в края на този път... графството? Марк се намръщи.

— Каквито и да са чувствата ти... какъвто и да е крайният резултат от настоящата криза... не допускай да те видят разтреперан — посъветва го графинята. — Ворската система държи много на това. Убеждението е заразително. Както и съмнението.

— Смятате ли, че ворската система е илюзия? — попита Марк.

— Свикнала съм да я смятам за такава. Сега бих я нарекла творение, което като всяко живо същество трябва непрекъснато да се пресъздава. Виждала съм бараярската система и неприятна, и красива, и корумпирана, и глупава, и благородна, и разочароваща, неразумна, вълнуваща. Тя отнема почти цялото време на правителството, а това е приблизително същото и при всяка друга система.

— Така че... одобрявате ли я, или не? — попита той озадачен.

— Не съм сигурна, че моето одобрение има някакво значение. Империята прилича на много голяма непоследователна симфония, композирана от цял комитет. В продължение на триста години. Изпълнявана от оркестър, съставен от доброволци-аматьори. Тя нито се променя, нито може да се промени. Може да те смачка като сляп слон.

— Много насърчителна мисъл.

Тя се усмихна.

— Тази вечер няма да попаднеш сред напълно непозната среда. Там ще бъдат Иван, стринка ти Алис и младите лорд и лейди Вортала. И други, които си срещал тук през последните няколко седмици.

Плод на мъчителни частни вечери. Преди кризата на графа в дома Воркосиган се извърви парад от избрани посетители, за да може той да се запознае с тях. Графиня Корделия беше продължила този процес в подготовката за тази вечер, въпреки кризата отпреди една седмица.

— Предполагам, че всички ще искат да научат нещо за състоянието на Арал — добави тя.

— Какво трябва да им кажа?

— Чистата истина винаги се поддържа най-лесно. Арал е в ИмпСи в очакване да подготвят сърце за имплантация и е много лош пациент. Лекарите го заплашват, че ако не се държи както трябва, ще го завържат за леглото. Не е необходимо да се впускаш в медицински подробности.

Подробности, които просто щяха да разкрият колко зле беше увреден министър-председателят. Точно така.

— Ами ако попитат за Майлс?

— Рано или късно — каза тя и си пое дъх, — ако ИмпСи не намери тялото, ще трябва официално да се съобщи за неговата смърт. Докато е жив Арал, предпочитам това да стане по-късно. Никой извън най-висшия ешелон на ИмпСи, император Грегор и няколко висши държавни служители не знае, че Майлс не е само куриер на ИмпСи от среден ранг. Съвсем вярно е съобщението, че той е извън страната по служба. Повечето от онези, които питат за него, ще приемат, че ИмпСи не ти е казала къде или за колко време е изпратен.

— Навремето Гален каза... — започна Марк и спря.

Графинята го погледна спокойно.

— Тази вечер в главата ти се върти само Гален.

— Вярно — призна Марк. — Той ме е подготвял и за това. Ние репетирахме всички основни церемонии на Империята, защото не знаехме предварително точно по кое време от годината ще ме вкара: по време на рождения ден на императора, по време на Прегледа през средата на лятото, през Зимния панаир... Изучавал съм церемониите за всички тези случаи. Не мога да участвам в церемонията и да не мисля за него и колко много мразеше той империята.

— Имал е основания.

— Той казваше че... адмирал Воркосиган бил убиец.

Графинята въздъхна и се облегна.

— Така ли?

— Вярно ли е?

— Ти можа лично да го видиш. Какво ти е мнението?

— Госпожо... аз самият съм убиец. Така че не мога да кажа.

Тя присви очи.

— Честен си. Добре. Военната му кариера беше продължителна и сложна... и кървава... и пред очите на обществеността. Но аз предполагам, че Гален има пред вид главно клането в Солтис, в което загина сестра му Ребека.

Марк кимна мълчаливо.

— Бараярският политически офицер на експедицията, а не Арал заповядал да се извърши зверското убийство. Когато научил за това, Арал го екзекутирал със собствените си ръце. За нещастие без формалностите на военния съд. Така той се спасил от едното обвинение, но не от другото. Ще рече: той е убиец.

— Гален казва, че го е направил, за да прикрие показанията на офицера. Имало е устна заповед, за която е знаел само политическият офицер.

— В такъв случай откъде може да знае за нея Гален? Арал твърди обратното. Аз вярвам на Арал.

— Гален казва, че той бил палач.

— Не — каза графинята спокойно. — Палачи бяха Гес Ворутиър и принц Сердж. Сега тяхната фракция не съществува. — Тя оголи зъби в тънка, остра усмивка.

— Луд човек.

— Никой в Бараяр не е нормален, поне според бетанските стандарти. — Тя отправи към него изненадан поглед. — Дори ние с теб.

„Особено аз.“ Той пое леко дъх.

— Содомит.

Тя наклони глава.

— Това има ли значение за теб?

— Това беше... подчертано в начина, по който Гален ме подготвяше.

— Зная.

— Знаете? По дяволите... — Нима той беше стъкло за тези хора? Драма на чувствата, която служи за тяхно развлечение? Само че

графинята не изглеждаше развеселена. — Несъмнено рапорт на ИмПСи — каза той тъжно.

— Те са се добрали до един от оцелелите подчинени на Гален. Някой си Ларс, ако това ти говори нещо.

— Говори ми. — Той стисна зъби. Не остана нищо от човешкото му достойнство, нито едно късче.

— Освен във връзка със задачата, възложена ти от Гален, интересува ли те личността на Арал? Лично теб?

— Не зная. Интересува ме истината.

— Значи те интересува истината. Е, всъщност... според мен той е бисексуален, подсъзнателно повече склонен към мъжете, отколкото към жените. Или по-точно... към войниците, а не изобщо към мъжете, мисля аз. Според бараярските стандарти аз съм твърде крайна, хм, мъжкарана, и това разреши неговата дилема. Първия път, когато ме срещна, бях в униформа, в едно отвратително въоръжено сблъскване. Той мислеше, че е любов от пръв поглед. Никога не си направих труда да му обясня, че беше по принуда. — Тя изкриви устни.

— Защо не?

— Канех се, оо, четири или пет дни да го оставя. Е, може би три дни. — Очите ѝ бяха изпълнени със спомени. — Искане ми се да го беше видял тогава, преди да навърши четирийсет. На върха на силите си.

Нали беше чул в същата тази библиотека как графинята направи словесна дисекция и на него. Имаше нещо странно успокоително в разбирането, че не я бе направила *само* на него. „Не е специално за мен. Тя прави това с всеки.“

— Вие сте... много откровена, госпожо. Какво мисли Майлс по този въпрос?

Тя се намръщи и се замисли.

— Той никога за нищо не ме е питал. Възможно е този нещастен период от младостта на Арал да е достигнал до ушите му само като изопачена клевета от политическите противници на Арал и той да го е отхвърлил.

— Защо ми го разказахте?

— Ти ме попита. И отдавна не си дете. И... имаш по-голяма нужда да знаеш. Поради Гален. Ако някога нещата между теб и Арал трябва да бъдат уредени, твоята представа не бива да е нито невярно добра, нито невярно лоша. Арал е велик човек. Аз, бетанката, ти

казвам това. Но аз не смесвам величие със съвършенство. Да бъде човек велик е... по-голямо достижение. — Тя го дари с една пресилена усмивка. — Това трябва да ти вдъхне надежда, а?

— Аха. Искате да кажете да ме възпира да не избягам. Нима въпреки всички сторени от мен глупости вие очаквате да направя чудеса? „Ужасно.“

Тя се замисли, после каза спокойно:

— Да. Всъщност, тъй като никой не е съвършен, следва, че всички велики дела са резултат от несъвършенство. И въпреки това са били постигнати.

О, лудостта на Майлс не била наследена само от баща му!

— Никога не съм чул да анализирате себе си, госпожо — каза той кисело. Да, кой бръсне бръснаря?

— Себе си ли? — Тя се усмихна мрачно. — Аз съм глупачка, момче.

Избегна въпроса. А дали го избегна?

— Глупачка за любов? — каза той с желание да разведри обстановката, създадена от неговия въпрос.

— И за други неща. — Очите ѝ бяха студени.

Влажен, мъглив мрак се събираше, за да покрие града, докато графинята и Марк пътуваха към Имперската резиденция. Добре облечен и спретнат, Пим шофираше наземната кола. Половин дузина хора от въоръжената охрана на графа ги съпровождаха в друга кола, повече като почетна гвардия, отколкото като телохранители, според Марк, и изглежда, също с нетърпение очакваха церемонията. Отбеляза го и графинята като каза:

— Да, за тях това е нещо повече от обикновена свободна вечер. ИмпСи е организирана всичко в Резиденцията. При тези случаи има цяло едно паралелно по-нисшестоящо общество... и не е необичайно някой от охраната да хване окоето на някое младо момиче Вор, ако произходът му е достатъчно добър.

Пристигнаха в императорския комплекс, който приличаше на резиденцията Воркосиган, умножена по осем. Побързаха да избягат от лепкавата мъгла и да се вмъкнат вътре, на топло и на светло. Графинята го хвана официално под ръка — отляво, което беше

едновременно и тревожно, и успокояващо. Ескорт или придатък беше той? Какъвто и да беше, той си глътна стомаха и изправи гръб колкото му позволяваха силите.

Първият човек, когото срещнаха във фоайето, беше Саймън Илян и това го стресна. Шефът на сигурността беше облечен за случая в червено-синя Имперска парадна униформа, което не правеше слабото му тяло нито по-впечатляващо, нито по-незабележимо, макар че зад него имаше цял куп мъже в същите червено-сини униформи. Илян носеше на кръста си много смъртоносни оръжия — плазмен лък и невроразрушител в изтрити от употреба кобури, и задължителния за офицерите Вор комплект от две остри саби. В дясното му ухо блестеше прекалено голям подслушвателен микрофон.

— Миледи. — Илян кимна и ги отведе настрана. — Как беше той днес следобед?

Не беше необходимо да се уточнява кой е той в този контекст. Графинята се огледа, за да се увери, че никой не стои наблизо, нито пък някой минава случайно.

— Не е добре, Саймън. Блед е, отеكل, и от време на време очите му се разфокусират, което за мен е по-тревожно от всичко останало, взето заедно. Хирургът иска да му спести двойния стрес от слагане на механично сърце, докато чакат органичното да израсте до необходимата големина, но може би няма да могат да изчакат. Всеки момент могат да го вземат в хирургията.

— Според вас трябва ли да го видя, или не?

— Не. Щом прекрачиш прага, той ще се надигне и ще иска да говорите по работа. И стресът от разговора няма да представлява нищо пред стреса, когато му откажеш да говорите. Това адски ще го развълнува. — Тя замълча. — Освен ако просто не наминеш за момент да му съобщиш някоя добра новина.

Илян разочаровано поклати глава.

— Съжалявам.

Тъй като графинята не каза нищо и настана тишина, Марк се осмели да подметне:

— Мислех, че сте на Комар, сър.

— Трябваше да се върна за празненството. Рожденият ден на Императора е кошмарът на годината за силите на сигурността. Една бомба на практика може да унищожи цялото проклето правителство.

Както добре ви е известно. Пътувах, когато научих новината за... болестта на Арал. Бях готов да сляза и да бутам, ако това щеше да накара куриерският ми кораб да лети по-бързо.

— Ами... какво става на Комар? Кой ръководи, хм, издирването?

— Верен подчинен. Сега, изглежда, трябва да търсим не само тяло... — Илян погледна графинята и млъкна. Тя тъжно се намръщи.

„Променят приоритета на издирването.“ Марк разтревожено пое дъх.

— С колко агенти провеждате издирването на Джексън Хол?

— С всичките, които можем да отделим. Тази нова криза — Илян кимна, за да покаже, че става дума за опасното заболяване на граф Воркосиган — изчерпва възможностите ми. Имате ли представа какво нездравословно възбуждане ще създаде състоянието на министър-председателя дори само на Сетаганда?

— С колко? — Гласът му беше остър и много силен, но графинята не му направи знак да говори по-тихо, а го наблюдаваше с хладен интерес.

— Лорд Марк, вие все още нямате такъв статус, че да молите и още по-малко да искате проверка за най-тайните дислокации на ИмПСи.

„Още не? Сигурно никога.“

— Само питам, сър. Но не можете да твърдите, че тази операция не ми влиза в работата.

Илян му кимна двусмислено, неангажиращо, докосна микрофона в ухото си и за момент погледна разсеяно.

— Трябва да ме извините, миледи — каза той и ги напусна.

— Приятно прекарване.

— На вас също. — Гримасата му отрази като ехо иронията на нейната усмивка.

Марк придружи графинята нагоре по някакви широки стълби в дълга приемна зала с огледала от едната страна и високи прозорци от другата. Мощен мегафон на широко разтворените врати съобщаваше титлата и името на влизащите.

Първото му впечатление беше от безлични, зловещи цветни петна — като градина с месоядни цветя. Пъстра дъга униформи от рода Вор, силно размесени с парадни червено-сини и над всичко — блестящите дрехи на дамите. Повечето гости стояха на малки,

променящи се групички и клюкарстваха. Други седяха на въртящи се столове покрай стените, създавайки си собствени малки сбирки. Между тях плавно се движеха прислужници, разносящи подноси с храна и напитки. Прислужници? Всичките тези здрави млади мъже в униформа на персонал от Резиденцията сигурно бяха агенти на ИмпСи. Яките по-възрастни мъже в ливреи на Ворбара, които стояха на вратата, бяха от личната охрана на императора.

„Параноя“ — реши Марк, когато му се стори, че с влизането им всички глави се обърнаха към него и през тълпата премина вълна на мълчание. Но няколко глави наистина се бяха обърнали и няколко разговора в непосредствена близост с тях бяха спрели. Един от тях беше на Иван Ворпатрил и майка му лейди Алис Ворпатрил, която веднага махна на графиня Воркосиган.

— Корделия, скъпа! — Лейди Ворпатрил се усмихна уморено. — Кажи ми последното състояние на нещата. Хората питат.

— Е, ти знаеш как да отговаряш — отговори графинята и въздъхна.

Лейди Ворпатрил кимна кисело и обърна глава, очевидно да подкани Иван да продължат разговора, който бяха прекъснали при влизането на Воркосиган.

— Бъди по-внимателен тази вечер към по-малката Ворсосиън. Тя е сестра на Виолета Ворсосиън. Може би ще ти хареса. И Кася Воргоров е тук. За първи път присъства на рождения ден на императора. И Ирен Ворташпула. Покани я поне на един танц. Обещах на майка й. Тази вечер наистина има много подходящи девойки. Постарай се, само малко... — Двете жени се хванаха за ръце и се отдалечиха, та Марк и Иван да не слушат тайните им разговори. Едно твърдо кимване от графиня Воркосиган към Иван му напомни, че той отново трябва да изпълнява задължението си на охрана. Спомняйки си последния път, Марк помисли, че лично той предпочита ужасната социална защита на графинята.

— За какво ставаше дума? — попита Марк. Един прислужник мина покрай тях с поднос с напитки и следвайки примера на Иван, Марк също си взе чаша. Оказа се доста приятно сухо бяло вино, ароматизирано с лимон.

— За поредния панаир. — Иван направи гримаса. — На това празненство и на Зимния бал се изкарват за оглед всички телици от

високопоставените фамилии Вор.

Гален никога не беше споменавал за тази страна на церемониите на рождения ден на императора. Марк почти се задави с питието си и започна да проклетисва Гален — за онова, което беше пропуснал, а не за другото, което го беше принудил да научи насила.

— Няма да ме заглеждат, нали?

— Като се има предвид какви крастави жаби целуват, не виждам защо да не се лепнат и за теб — отговори Иван и повдигна рамене.

„Благодаря ти, Иване.“ Застанал до високия Иван с лъскавата червено-синя униформа, той вероятно доста приличаше на тумбеста кафява крастава жаба. И положително се чувстваше като такава.

— Аз съм извън класацията — каза той твърдо.

— Не бъди толкова сигурен. На Бараяр има само шестима графски наследници, докато дъщерите са много повече. Стотици. След като стане ясно какво е станало с Майлс, всичко може да се случи.

— Искаш да кажеш... че не ще се наложи да преследвам жени? Че дори да не правя нищо, те ще идват при мен? — Или, във всеки случай, при името му, положението и парите. При тази мисъл го споходи някаква мрачна веселост, сякаш това бяха несъвместими понятия. По-добре да го обичат заради ранга, отколкото въобще да не го обичат. Гордите глупаци, които твърдят противното, никога не са копнеели до смърт за човешка ласка като него.

— При Майлс, изглежда, се получава точно това — каза Иван с неочаквана нотка на завист. — Така и не можах да го накарам да се възползва от това си предимство. Разбира се, той не можеше да изтърпи отказ. „Опитай пак“ беше моето мото, но той зарязваше всичко и се затваряше в черупката си. Не обичаше авантюрите. Или може би просто не беше алчен. Беше склонен да се спре на първата сигурна жена, с която е установил контакт. Най-напред Елена, а после, когато тя му се изплъзна, Куин. Е, мога да разбера защо се е спрял на Куин. — Иван допи виното си и остави празната чаша, за да вземе пълна от минаващия с подноса прислужник.

Адмирал Нейсмит, припомни си Марк, беше алтернативната личност на Майлс. Много бе възможно Иван да не знае всичко за братовчед си.

— А, по дяволите! — каза Иван над ръба на чашата си. — Ето една от краткия списък на мамчето. Тъкмо се насочва към нас.

— Значи ти ли гониш жените, или те теб? — попита Марк объркан.

— Няма никакъв смисъл да се гонят тези тук. Тук само се гледа, без да се пипа. Няма шанс.

Под шанс в този контекст Марк разбра, че Иван има предвид секс. Подобно на много изостанали култури, които все още разчитаха на биологическото възпроизвеждане вместо на технологията на утробните репликатори, бараярците разделяха секса на две категории: законен, свързан с официален договор, при който всяко потомство, резултат от секса, се признаваше, и незаконен, т.е. всичко останало. Марк отиде дори по-нататък. Беше ли това сексуална зона на сигурност? Без напрежение, без страх?

Младата жена, която Иван беше съгледал, идваше към тях. Беше в дълга пастелнозелена рокля. Тъмнокафявата ѝ коса беше сплетена на плитки, завити около главата, и къдрици със затъкнати в тях живи цветя.

— Какво не ти харесва в тази девойка? — прошепна Марк.

— Ти майтап ли си правиш? — промърмори Иван в отговор. — Кася Воргоров? Дребосъче с лице като на кон и плоска като дъска... — Той млъкна, когато тя наближи, и любезно ѝ кимна. — Здравей, Кас. — В гласа му вече нямаше никаква отврата.

— Здравей, лорд Иван — каза тя задъхано и му се усмихна със сияещи очи. Вярно, лицето ѝ беше малко дълго, а фигурата ѝ — мършава, но Марк реши, че Иван е прекалено дребнав. Имаше хубава кожа и красиви очи. Е, всички жени тук имаха хубави очи. Това се дължеше на грима. И на силните парфюми. Сигурно още нямаше и осемнайсет години. Свенливата ѝ усмивка едва не го накара да заплаче, толкова безполезно беше насочена тя към Иван. „Никой не ме е гледал така. Иване, ти си мръсен неблагодарник!“

— Искаш ли да танцуваш? — попита тя Иван. Явно го канеше.

— Нямам особено желание — вдигна рамене Иван. — Всяка година все едно и също.

Тя посърна. Марк беше готов да се обзаложи, че тя за първи път идва тук. Ако имаше стълби, беше готов да изрита Иван по тях. Той се прокашля. Иван го погледна и очите му блеснаха от вдъхновение.

— Каси — измърка Иван, — познаваш ли се с новия ми братовчед лорд Марк Воркосиган?

Тя, изглежда, чак сега го забеляза. Марк ѝ се усмихна колебливо. Тя отново го погледна несигурно.

— Не... бях чула... предполагам, не изглежда точно като Майлс, нали?

— Не — каза Марк. — Аз не съм Майлс. Здравейте, лейди Кася. Възвърнала със закъснение добрите си маниери, тя отговори:

— Здравейте... лорд Марк. — Едно нервно, рязко движение на главата разтърси цветята в косата ѝ.

— Защо не се опознаете? Извинете ме, трябва да се видя с... — Иван махна на някакъв човек в червено-синя униформа и се измъкна.

— Искате ли да танцувате? — предложи Марк. Беше толкова концентриран да запомни всички официални ходове на церемонията по облагане и вечерята, да не говорим за това кой кой е от приблизително тристата имена, започващи с „Вор“, че почти не беше помислил за неизбежните танци.

— Хм... може би. — Очите ѝ с нежелание се откъснаха от успешно измъкналия се Иван, погледнаха Марк и се отместиха.

„Често ли идвате тук?“ — едва се удържа да не изтърси той. Какво да каже? „Харесвате ли Бараяр?“ Не, това не върви. „Тази вечер мъглата навън си я бива.“ Вътре също. „Подскажи ми, момиче! Кажеш нещо, каквото и да е!“

— Настина ли сте клон?

О, всичко друго, но не и това!

— Да.

— Оо! Аз...

Отново мълчание.

— Много хора са клонове — отбеляза той.

— Тук не.

— Вярно.

— Ох... ох! — Лицето ѝ се отпусна облекчено. — Извинете ме, лорд Марк. Майка ми ме вика... — Тя му поднесе като откуп една конвулсивна усмивка, обърна се и забърза към другия край на залата. Марк не беше забелязал никой да я вика.

Въздъхна. Толкоз по обнадеждащата теория за непреодолимата сила на ранга. Лейди Кася очевидно не изгаряше от желание да целува крастава жаба. „Ако бях Иван, щях да правя стойки за момиче, което ме гледа така!“

— Изглеждаш замислен — отбеляза графиня Воркосиган. Беше се върнала при него. Той трепна.

— Ах, дойдохте ли? Да. Иван току-що ме запозна с едно момиче. Не приятелка, предполагам.

— Да. Наблюдавах сцената над рамото на Алис Ворпатрил. От съчувствие стоях така, че тя да е с гръб към вас.

— Аз... не разбирам Иван. Тя ми се струва достатъчно хубава девойка.

Графиня Воркосиган се усмихна.

— Всички девойки са хубави. Работата не е в това.

— А в какво?

— Не разбираш ли? Е, може би ще го разбереш, когато имаш по-голяма възможност да наблюдаваш. Алис Ворпатрил наистина е изкуфяла майка, но просто не може да преодолее изкушението да уреди бъдещето на Иван. Иван е или съгласен, или прекалено мързелив, за да се съпротивлява открито. Така че той прави онова, което тя иска от него... с изключение на едно нещо, което тя желае повече от всичко друго, а именно да се ожени и да я дари с внуци. Лично аз смятам, че стратегията му е погрешна. Ако наистина иска да сваля натиска от себе си, внуците напълно ще отклонят вниманието на Алис. Между другото, сърцето ѝ е винаги свито, когато той излиза на разходка.

— Разбирам — съгласи се Марк.

— Някой път ще го плесна за тези му игрички, само че не съм наясно, дали ще го разбере, пък и във всеки случай три четвърти от вината е на Алис.

Марк видя как лейди Ворпатрил настигна Иван в залата. Навярно проверяваше прогреса му за вечерта по списъка.

— Вие, изглежда, сте способна да се въздържате от майчина намеса — каза той небрежно.

— Това... може би ми е грешката — промърмори тя.

Той вдигна очи и се изплаши от смъртната пустош, която за момент видя в очите ѝ. „Този мой език!“ Погледът ѝ се отмести толкова бързо, че той дори не посмя да се извини.

— А може би не съвсем — продължи тя тихо и отново го хвана за лакътя. — Хайде, ела да ти покажа как се хвърлят мрежите в Бараяр.

И го поведе през дългата зала.

— Тази вечер, както вече си разбрал, се изпълняват два дневни реда — любезно започна графинята. — Политически на старите мъже — годишно обновяване на фигурите на Вор — и генетичен на старите жени. Мъжете си представят, че съществува само техният дневен ред, но това е просто една самоизмама, обслужваща техния егоцентризъм. Цялата система Вор е основана на подмолната игра на жените. Възрастните мъже в правителствените съвети прекарват целия си живот в спорове против или в защита на финансиране на една или друга извънпланетна военна система. Междувременно утробният репликатор се промъква покрай тяхната охрана и те дори не разбират, че дебатът, който ще промени основно бъдещето на Бараяр, вече се води между техните жени и дъщери: да се използва или да не се използва утробният репликатор? Много късно е да не се допусне — той е вече тук. Населението от средните класи го ползува масово. Всяка майка, която обича дъщеря си, настоява за него, за да я предпази от психическите опасности на биологическото раждане. Те се борят не срещу старите мъже, които си нямат представа как стоят нещата, а срещу старата женска гвардия, която казва на дъщерите им горе-долу следното: „Ние трябваше да страдаме, така че вие нямате право да бягате от това страдание!“ Огледай се тази вечер, Марк. Ти си свидетел на последното поколение бараярски мъже и жени, които танцуват този танц по стария начин. Системата Вор е на път да се промени в най-нечувствителната си част, която се грижи... или не се грижи... за своята основа. След половин поколение тази система няма да знае какво ѝ се е случило.

Марк почти беше готов да се закълне, че спокойният ѝ, академичен глас прикрива безжалостно удовлетворение. Но изражението ѝ беше както винаги безпристрастно.

Млад мъж в капитанска униформа се приближи към тях и им кимна за поздрав.

— Майорът от протокола моли за вашето присъствие — промърмори той. Съобщението, подобно на поздрава, изглежда висеше някъде между Марк и графинята.

— Насам, моля.

Последваха го през дългата приемна зала, по натруфените с гравюри мраморни стълби, по един коридор и влязоха във фоайе, където се бяха подредили половин дузина графове или техни

официални представители. Под широк свод в главната зала седеше Грегор, заобиколен от малка група мъже, предимно в червено-зелени униформи, но имаше и три тъмни министерски наметала.

Седеше на обикновен сгъваем стол, даже по-малък от обикновен.

— Очаквах да го видя на трон — прошепна Марк на графинята.

— Това е символ — отвърна му тя също шепнешком. — И подобно на всички символи, наследен. Това е стандартен военен офицерски лагерен стол.

— Хм. — След това трябваше да се отдели от нея, защото майорът от протокола го заведе на мястото му в групата. Мястото на Воркосиган. „Това е то!“ За момент изпадна в абсолютна паника — мислеше, че по някакъв начин е забутал някъде или е изпуснал по пътя торбичката със златото, но тя все още стоеше здраво за вързана за туниката му. Той развърза копринените върви с потните си пръсти. „Това е глупава незначителна церемония. Защо трябва да съм толкова нервен?“

Обръщане, после напред... Концентрацията му беше нарушена от нечий анонимен шепот, дошъл от фойето зад него:

— Боже мой, семейство Воркосиган наистина ще го направи...

Изкачване, поздрав, коленичиш на лявото коляно... Той предложи торбичката с дясната си ръка, точно както трябваше, и произнесе официалните думи. Усещаше погледите на чакащите зад него да се забиват в гърба му като лъчи на плазмена дъга. И едва тогава вдигна очи, за да срещне очите на императора.

Грегор се усмихна, взе торбичката и произнесе също толкова официалните думи, че я приема. После я подаде на застаналия до него министър на финансите, облечен в черно-виолетова мантия, махна с ръка и министърът се отдалечи.

— Така значи, ето те най-послед... лорд Воркосиган — промърмори Грегор.

— Само лорд Марк — отвърна припряно Марк. — Аз не съм лорд Воркосиган, докато Майлс не е, не е... — незабравимата фраза на графинята изплува в ума му — мъртъв или разложен. Това не означава нищо. Графът и графинята го искат. Сега не е най-подходящият момент да ги тревожа.

— Така е — Грегор тъжно се усмихна. — Благодаря ти за това. Иначе как си?

Грегор беше първият човек, който се беше заинтересувал от него, а не от графа. Марк премигна. Но Грегор, ако се интересуваше, би могъл ежечасно да чете медицинските бюлетини за състоянието на своя министър-председател.

— Добре, предполагам. — Той вдигна рамене. — Най-малкото в сравнение с всички останали.

— Мм — каза Грегор. — Ти не използва комуникационната карта. — Видя смаяния поглед на Марк и добави по-меко: — Не ти я дадох за сувенир.

— Аз... аз не съм ви направил никакви услуги, за да си го позволя, сир.

— Твоето семейство има почти неограничена кредитна сметка в империята. Можеш да теглиш от нея, знаеш го.

— Не съм молил за нищо.

— Зная. Почтено, но глупаво. Може би вече щеше да заемаш полагаемото ти се място тук.

— Не искам никакви услуги.

— Много нови предприятия започват с взет на заем капитал. По-късно този капитал се връща, с лихвите.

— Веднъж вече опитах — каза Марк мрачно. — Взех на заем наемниците Дендарии и банкрутирах.

— Хм. — Усмивката на Грегор се изкриви. Той вдигна очи и погледна зад Марк към тълпата, която несъмнено се събираше във фойето. — Пак ще говорим. Наслаждавай се на вечерта. — Той кимна и това беше официално императорско отпращане.

Марк удари токове, поздрави по устава и се оттегли назад, където го чакаше графинята.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След продължителната и отегчителна церемония по облагането Резиденцията даде банкет на хиляда души, разпределени в няколко зали в зависимост от ранга. Марк се оказа близо до масата на самия Грегор. Хубавото вино и изисканата храна му служеха като извинение да не приказва много със съседите си. Той дъвчеше и пиеше колкото се може по-бавно и въпреки това успя да преяде и да се замае от алкохол, докато забеляза, че графинята при всички тостове едва потапя устни в чашата си. Марк възприе нейната стратегия. Щеше му се да я беше забелязал по-рано, но поне можеше да ходи, а не да пълзи под масата, и стаята само малко му се въртеше.

„Можеше да е и по-лошо. Можех да направя всичко това и да се представям за Майлс Воркосиган.“

Графинята го заведе в салона за танци с полиран под с маркетри^[1], вече разчистен за танците, макар че още никой не танцуваше. Оркестърът от мъже в униформи на Имперската служба беше разположен в един ъгъл. В момента само половин дузина музиканти свиреха някаква предварителна камерна музика. От едната страна на залата отвориха широки врати към прохладния нощен въздух на булеварда. Марк си го отбеляза като възможност за измъкване при нужда. Щеше да е върховно облекчение точно сега да е самичък в тъмнината. Дори започна да му липсва каютата на борда на „Перегрин“.

— Ще танцувате ли? — попита той графинята.

— Тази вечер само веднъж.

Обяснението беше прекъснато набързо, защото се появи император Грегор и с обичайната си сериозна усмивка отведе графиня Воркосиган за официално откриване на танците. Когато започна вторият танц, към тях започнаха да се присъединяват други двойки. Танците Вор, изглежда, бяха предимно официални и бавни, двойките бяха подредени в сложни групи, а не по двама, и имаше прекалено

много стъпки, които трудно се запомнях. За Марк това беше алегория за начина, по който се вършеха нещата тук.

Освободен по този начин от ескорта и покровителката си, Марк избяга в една странична стая, където музиката се чуваше само като фон. Покрай една от стените бяха наредени маси с още много храна и напитки. За момент той изпита неудържим копнеж към упойващите напитки. Да изпадне в мъглата на забравата... „Дълбока, пълна. Да се напия пред всички и публично да повърна!“ Точно онова, от което се нуждаеше графинята. Наполовина вече беше готов.

Вместо това той отиде до един прозорец. Беше начумерен и сърдит на всички участници в тържеството. Облегна се на стената в сянката, скръсти ръце и се приготви мрачно да издържи. Може би трябваше да убеди графинята да го отведе у дома рано, след единствения ѝ танц. Но тя, изглежда, обработваше тълпата. Беше спокойна, общителна, весела. Тази вечер той не беше чул от устата ѝ нито една дума, която да не служи на целите ѝ. Толкова много самоконтрол в една така напрегната жена беше почти смущаващ.

Мрачното му настроение са развали още повече, когато се замисли върху значението на празната криокамера. „ИмпСи не може да е навсякъде“ — беше казала веднъж графинята. По дяволите... Нали се предполагаше, че ИмпСи вижда всичко. Това трябваше да означава зловещото сребърно око на Хор на яката на Илян. Или репутацията на ИмпСи беше само пропаганда?

Едно нещо беше сигурно. Дали Майлс беше изгнил и разложен, или все още беше замръзнал някъде, все трябваше да има свидетел или свидетели. Нишка, верига, кука, връзка, следа от кърви — нещо! „Ако няма, ще ме убие!“ Трябваше да има нещо.

— Лорд Марк? — каза един тих глас.

Той вдигна неவிждащи очи и видя красиво дълбоко деколте, оградено от малиненорозов газ, гарниран с бяла дантела. Деликатната линия на ключиците, добре оформените гърди и кожата с цвят на слонова кост представляваха почти абстрактна скулптура, наклонен топологически пейзаж. Марк си представи, че е смален до размерите на буболечка и върви бос по тези меки хълмове и долини...

— Лорд Марк? — повтори тя малко по-неуверено.

Той вдигна глава, надявайки се, че сенките ще прикрият издайническата червенина на бузите му. Нали е учтиво да гледаш

събеседника си в очите. „Не мога да направя нищо, това е от ръста ми. Съжалявам.“ Лицето ѝ беше също толкова великолепно, както очите: очи с цвят електрик, извити устни. Къси пепеляворуси къдрици обкръжаваха главата ѝ. Както, изглежда, беше обичаят за младите жени, в косата ѝ бяха вплетени малки розови цветя, пожертвали краткия си растителен живот срещу краткотрайната вечерна слава. Косата ѝ обаче беше много къса, за да може да ги закрепил добре, и няколко едва се държаха.

— Да? — Прозвуча много остро. Сърдито. Той се опита отново, по-окуражаващо. — Да, лейди...

— Оо — усмихна се тя, — аз не съм лейди. Аз съм Карин Куделка.

Той сбърчи вежди.

— Да не сте роднина на комодор Климент Куделка? — Това име се нареждаше между първите в списъка на старшите щабни офицери на Арал Воркосиган. Списъкът, направен от Гален за по-нататъшни покушения, ако се открие такава възможност.

— Той ми е баща — каза тя гордо.

— Оо... тук ли е? — попита нервно Марк. Усмивката изчезна и се замени с краткотрайна въздишка.

— Не. Тази вечер трябваше да отиде в щаба. Извикаха го в последната минута.

— Аха. — Естествено. Би било интересно да изброи хората, които трябваше да са тук, но не бяха поради здравословното състояние на министър-председателя. Ако наистина беше противников агент, за каквото беше подготвян през предишния си живот, това щеше да бъде доста бърз начин да открие кои са наистина ключовите личности, които поддържат граф Арал Воркосиган, независимо какво казват списъците.

— Вие всъщност не приличате много на Майлс — каза тя, докато го изучаваше критично. Той настръхна, но реши, че ако си глътне езика, само ще привлече още повече вниманието ѝ към това. — Костите ви са по-едри. Ще бъде удоволствие да ви видя заедно. Ще се върне ли скоро?

„Тя не знае — разбра той и се ужаси. — Не знае, че Майлс е мъртъв, не знае, че аз го убих.“

— Не — промърмори той, а след това мазохистично попита: — Влюбена ли сте в него?

— Аз? — Тя се засмя. — Нямах тази възможност. Имам три големи сестри и всички те са по-високи от мен. Наричат ме джудже.

Темето му стигаше до рамото ѝ, което означаваше, че тя е около средната височина за бараярска жена. Сестрите ѝ сигурно бяха истински валкирии. Точно по вкуса на Майлс. От нея се излъчваха слаби, нежни вълни парфюм. От цветята и от кожата ѝ.

Агония на отчаяние се разля по цялото му тяло. „Можех да спечеля. Ако не бях допуснал онази глупава грешка, това щеше да е моят момент.“ Тя беше дружелюбна, открита, усмихната просто защото не знаеше какво е сторил. Ако излъжеше, ако опиташе, да предположим, противно на здравия разум, да осъществи най-пиянската мечта на Иван с тази девойка и тя се съгласеше... тогава какво? Какво удоволствие ще ѝ достави да го наблюдава как се задушаваше до смърт в нескритата си импотентност? Безнадеждно, безнадеждно, безнадеждно. Самото очакване на тази болка и на унижението отново помрачи зрението му. Той преви рамене и изстена:

— Оо, за Бога, махай се!

Сините ѝ очи се разшириха от изненада и съмнение.

— Пим ме предупреди, че сте потиснат... — Тя вдигна рамене, обърна се и тръсна глава.

Две от малките розови цветчета се измъкнаха от косата ѝ и паднаха. Марк конвулсивно ги грабна.

— Почакайте!...

Тя се обърна, все още намръщена.

— Какво?

— Паднаха ви цветя. — Той протегна шепи, с по едно смачкано червено цветче във всяка, и се опита да се усмихне. Страхуваше се, че всичко ще се провали, ще заприлича на смачканите цветчета.

— Оо. — Тя взе цветята — дълги, чисти, елегантни пръсти с къси nelaкирани нокти на жена, която не стои без работа, — погледна ги, сетне вдигна очи, сякаш не знаеше как да ги сложи отново на главата си. Най-после ги забодеше в къдриците си съвсем безразборно и по-несигурно отпреди и отново понечи да се обърне.

„Кажки нещо или ще си изпуснеш шанса!“

— Вие не носите дълга коса като другите — избърбори той. Оо, не, тя можеше да си помисли, че я критикува...

— Нямам време да се занимавам с това. — Несъзнателно пръстите ѝ се заровиха в няколко къдрици, разбутвайки още нещастни цветя.

— С какво запълвате времето си?

— Главно с учене. — Живостта, която неговото рязко възклицание беше потиснало, започна отново да се появява на лицето ѝ. — Графиня Воркосиган ми обеща, че следващата година ще ме изпрати на училище на Бета. — Светлината в очите ѝ се фокусира в микроскопични точки. — Мога да го завърша. Ще им покажа. Щом Майлс можа да направи толкова, аз мога поне да уча.

— Какво знаете за онова, което е направил Майлс? — попита той разтревожено.

— Успя в Академията за имперска служба, нали? — Червенина обля бузите ѝ, вдъхновение изпълни очите ѝ. — Макар всички да казваха, че е много жалък и болнав и ще бъде напразно губене на време, и че ще умре млад. А после, след като успя, казваха, че това било само заради баща му. Но той завърши почти като първенец в класа си и аз не мисля, че баща му има нещо общо с това. — Тя кимна доволна.

„Но са имали право, че ще умре млад.“ Очевидно тя не знаеше за малката частна армия на Майлс.

— На колко сте години? — попита я той.

— Осемнайсет стандартни.

— Аз съм, хм, на двайсет и две.

— Зная. — Тя го наблюдаваше все още с интерес, но по-предпазливо. Очите ѝ показваха неочаквано разбиране. После каза тихо:

— Разтревожен сте за граф Арал, нали?

Най-благородното обяснение на грубостта му.

— Нали е мой баща — каза той и думите му го изненадаха.

— Намерихте ли си приятели тук? — пак попита тя.

— Ами... не съм съвсем сигурен. — Иван? Грегор? Майка му? Беше ли някой от тях негов приятел? — Бях много зает и няхах време да търся приятели. И преди никога не съм имал.

Тя вдигна учудено вежди.

— Не сте имали приятели?

— Не. — Беше особено разбиране, странно и закъсняло. — Не мога да кажа, че са ми липсвали. Винаги съм имал по-непосредствени проблеми. — „И продължавам да имам.“

— Майлс винаги имаше много приятели.

— Аз не съм Майлс — изтърси Марк, настъпен по болното място. Не, това не беше грешка от нейна страна. Където и да го докоснеше, навсякъде бе същото.

— Виждам, че... — Тя замълча, тъй като музиката в съседната зала отново засвири. — Искате ли да танцуваме?

— Не зная никой от вашите танци.

— Това е огледален танц. Всеки може да го танцува, не е труден. Просто повтаряш всичко, което прави партньорът ти.

Той погледна към свода и си помисли за високите врати към градината.

— Може би... може би навън?

— Защо навън? Няма да можете да ме виждате.

— Но и мен никой няма да може да ме вижда. — Изведнъж го обхвана подозрение. — Майка ми ли ви помоли за това?

— Не...

— Лейди Ворпатрил?

— Не! — Тя се засмя. — Защо трябва някой да ме е помолил? Хайде, докато не е спряла музиката! — Тя го хвана за ръка и решително го поведе под свода, изтърсвайки още няколко цветчета. Той притисна със свободната си ръка няколко до куртката си и тайно ги мушна в джоба на панталоните. „Помощ, отвлича ме един ентузиаст!...“ Имаше и по-лоши съдби. Устните му се извиха в почти незабележима иронична усмивка.

— Нямате нищо против да танцувате с крастава жаба, така ли?

— Какво?

— Иван каза нещо такова.

— Оо, Иван! — Тя вдигна пренебрежително белите си рамене. — Не обръщайте внимание на Иван, никой не му обръща внимание.

„Лейди Кася, вие сте отмъстена.“ Настроението му се подобри още повече, до средно лошо.

Огледалният танц беше точно такъв, какъвто го беше описала Карин: партньорите се гледаха един друг, навеждаха се, олюляваха се и

пристъпваха в такт с музиката. Темпото беше по-бързо и по-малко тържествено от това на груповите танци и беше привлякло много млади двойки на дансинга.

Изпълнен с ужасно подозрение, Марк започна да танцува с Карин, повтаряйки стъпките с половин такт закъснение. Точно както тя беше обещала, бяха му достатъчни само петнайсет секунди, за да ги усвои. Той дори се заусмихва. По-възрастните двойки бяха доста сериозни и елегантни, но някои от по-младите проявяваха повече фантазия. Един млад Вор се възползува от едно подаване на ръка да подразни дамата си и размаха пръсти пред носа ѝ. Тя наруши правилото и не направи същото, но той повтори съвършено разярения ѝ поглед. Марк се засмя.

— Изглеждате съвсем различен, когато се смеете — отбеляза изненадана Карин и го погледна слисана.

Той също я погледна в очите.

— Различен от какво?

— Не зная. Не толкова... тъжен. Имате вид, сякаш са убили най-добрия ви приятел, докато сте се крили в ъгъла.

„Само ако знаеше.“ Тя направи пирует. Той го повтори. Той се наведе и тържествено се поклони. Изненадана, но доволна, тя също се поклони. Гледката беше възхитителна.

— Ще трябва да ви накарам отново да се засмеете — твърдо реши тя. След това, придавайки си напълно сериозен вид, му разказа набързо един подир друг три мръсни вица. Той престана да се смее щом ги съпостави с невинния ѝ момичешки вид.

— Откъде ги научихте?

— От по-големите ми сестри, разбира се — отвърна тя и вдигна рамене.

Той искрено съжали, когато оркестърът спря да свири, но пое инициативата и я заведе в съседната стая да пийнат нещо, а след това в градината. Сега, след концентрацията, изисквана от танца, той с неудобство почувства колко много хора го гледат. И този път не беше никаква параноя. Наистина бяха подозрителна двойка — красивата Карин и нейната крастава воркосиганска жаба.

Навън не беше достатъчно тъмно, както се беше надявал. Освен светлините, които струяха от прозорците на резиденцията, в мъглата се отразяваха цветни петна от околността и създаваха един нежен

пъстроцветен фон. Под каменната балюстрада склонът, покрит със стари дървета и храсти, приличаше на гора. Калдъръмени пътеки криволичеха надолу, а гранитните пейки по тях приканваха за отмора. Все пак нощта беше достатъчно хладна и повечето гости предпочитаха да останат вътре, което го зарадва.

Обстановката беше прекалено романтична, та Карин да си губи времето с него. „Защо правя това?“ Защо трябваше да дразни един гладен, когото не можеше да нахрани? Само да я гледа как страда? Все пак той се приближи, замаян повече от излъчващия се от нея аромат, отколкото от виното и танца. Кожата ѝ беше топла от танца. Би запалила като факла нечий инфрачервен мерник. Отвратителна мисъл. Някъде в дъното на мозъка му сексът и смъртта, изглежда, бяха много тясно свързани. Беше изплашен. „Всичко, до което се докосна, загива. Няма да я докосвам.“ Той остави чашата си на каменния парапет и пъхна ръце в джобовете на панталоните си. Върховете на пръстите на лявата му ръка въртяха малките цветчета, които беше скрил.

— Лорд Марк — каза тя, след като отпи от виното си, — вие сте почти галактичен космополит. Ако бяхте женен и искахте да имате деца, бихте ли се съгласили жена ви да използва утробен репликатор?

— Защо една двойка, една жена да не реши да използва репликатор? — каза той и главата му се завъртя от тази неочаквана нова насока на разговора.

— От любов към мъжа си.

— Боже Господи, колко варварско! Разбира се, че не. Аз мисля, че това ще докаже точно обратното — че той не я обича. — Той замълча. — Въпросът ви е строго теоретичен, нали?

— Нещо такова.

— Искам да кажа, че не познавате никой, който сериозно да е обсъждал този въпрос... сестрите ви или някой роднина? — попита той. Разтревожен. „Не ти, разбира се?“ Колко варварско. Трябваше да си пъхне главата в кофа с ледена вода. И да я държи под водата, докато престане да шава.

— Оо, никоя от сестрите ми още не е омъжена. Макар че не е поради липса на кандидати. Но мама и тате ги отклоняват. Това е стратегия — довери му тя.

— Така ли?

— Лейди Корделия ги насърчила, след като се родила втората ми сестра. Това е било малко след като тя емигрирала тук, когато галактическата медицина се разпространила и вече ги имало онези хапчета, с които можело да се определи какъв да е полът на детето. За известно време всички искали момчета. По-късно отношението между момичета и момчета отново се изравнило. Но сестрите ми и аз сме точно по средата на тази суша за момичета. И сега онзи мъж, който не е съгласен в брачния договор да разреши съпругата му да използва утробен репликатор, много трудно може да се ожени. Сватовниците изобщо не си правят труд да се занимават с такъв. — Тя се изкикоти. — Лейди Корделия казала на мама, че ако тя изиграе добре играта, всеки от нейните внуци може да бъде роден с титлата Вор пред името си.

— Разбирам — каза Марк и премигна. — Това е амбиция на родителите ви.

— Не точно — вдигна рамене Карин. — Но ако всичко останало е еднакво, тази представка дава на човек предимство.

— Това е... добре да се знае. — Той погледна чашата си, но не пи.

Иван излезе от балната зала, видя ги и дружески им махна с ръка, но не спря. Вместо чаша в ръката му се полюшваше цяла бутилка. Той хвърли през рамо подозрителен поглед преди да изчезне по алеята. Минута по-късно Марк погледна над балюстрадата и видя главата му по една от спускащите се надолу пътеки.

Марк отпи от чашата си.

— Карин... възможен ли съм?

— Възможен за какво? — Тя наведе глава и се засмя.

— За... за жени. Искам да кажа, погледни ме. Честно. Наистина ли приличам на крастава жаба? Целият изкривен и ако в най-скоро време не взема мерки, ще стана толкова широк... колкото съм висок. — „И отгоре на всичко съм клон.“ — Да не говорим за проблема с дишането. Като вземем предвид всичко това, най-логично ще е, ако се хвърля с главата надолу от балюстрадата. В последна сметка това ще спести много мъка.

— Е, всичко това е вярно — призна тя безпристрастно.

„Дявол да те вземе, момиче, би трябвало да отречеш всичко поне от учтивост.“

— Но вие сте клон на Майлс, следователно трябва да имате неговата интелигентност.

— Това компенсира ли другото? В очите на жените?

— Не за всяка жена, предполагам. Само за умните.

— Вие сте умна.

— Да, но ще бъде невъзпитано от моя страна да го кажа. — Тя оправи къдриците си и се усмихна.

„Как, по дяволите, да тълкувам това?“

— Може би ми липсва умът на Майлс — каза той мрачно. — Може би генетиците са ме направили глупав, когато е трябвало да направят останалото, за да могат да ме контролират. Това би обяснило много неща от моя живот. — Поредната отвратителна мисъл, с която да се занимава.

Карин се изкиска.

— Не мисля така, Марк.

Той ѝ се усмихна кисело.

— Никакви извинения. Никаква милост.

— Сега вече говориш като Майлс.

От балната зала се появи една млада жена, облечена в светлосиня коприна. Беше с атлетично телосложение, с блестящо руса коса и висока почти колкото Иван.

— Карин! — махна тя с ръка. — Мама ни вика.

— Сега ли, Деля? — попита Карин с глас, който сякаш казваше: „пречиш ми“.

— Да. — Тя погледна Марк с интерес, но подчинявайки се на дъщерния си дълг, се прибра.

Карин въздъхна, отмести се от каменния парапет, на който се беше облегла, оправи без нужда една гънка на розовата си рокля и се усмихна за довиждане.

— Беше ми приятно да се запозная с вас, лорд Марк.

— На мен също ми беше приятно да разговарям с вас. И да танцувам. — Беше вярно. Тя изчезна в топлата светлина на Резиденцията, а той махна с ръка — по-небрежно, отколкото искаше. И вече сигурен, че тя не може да го види, Марк коленичи, тайно събра всички малки цветчета, които беше разпиляла, и ги напъха в джоба си при останалите.

„Тя ми се усмихна. На мен, не на Майлс. Не на адмирал Нейсмит. На самия мен, Марк.“ Така щеше да е, ако не се беше провалил при десанта в Барапутра.

Сега, когато беше самичък в тъмнината, както бе желал, той откри, че това не го интересува. Реши да потърси Иван и кривна надолу по градинската алея. За нещастие тя се разклоняваше на няколко пъти, отвеждаше към най-различни места. Той мина покрай двойки, които, въпреки студа, се бяха настанили на пейките под навеса и покрай няколко мъже и жени, излезли просто да поговорят на спокойствие или да се разхладят. Кой път ли беше хванал Иван? Очевидно не този. Алеята свършваше до малък кръгъл балкон. Той се върна.

Някой вървеше подире му: висок мъж в червено-синя униформа. Лицето му беше в сянка.

— Иван? — извика Марк колебливо. Не очакваше да е Иван.

— Значи ти си клоунът на Воркосиган, а? — Не беше гласът на Иван. Но пък звучеше подчертано обидно.

Марк спря озадачен, после изръмжа:

— Аз съм. А ти кой си в този цирк? Танцуващата мечка ли?

— Аз съм Вор.

— Това се вижда от ниското ти, полегато чело. Кой Вор? — Космите на врата му настръхнаха. Последният път, когато бе почувствал такава бодрост, съчетана със силно гадене, беше в улицата в кервансарая. Сърцето му започна силно да думка. „Но той все още не е отправил никаква заплаха, пък е и сам. Чакай.“

— Другоземецо, ти нямаш представа за честта на един Вор — просъска мъжът.

— Абсолютно никаква — съгласи се весело Марк. — Аз мисля, че всички Вор са ненормални.

— Ти не си войник.

— Отново си прав. Боже мой, тази вечер сме много схватливи. Аз съм обучаван изключително като самостоятелен убиец. Смъртта в сенките ми е първата специалност. — Той започна да отброява на ум секундите.

Мъжът, който беше започнал да се придвижва напред, спря и дори се отдръпна.

— Така изглежда — просъска той. — Не си си губил времето, издигайки се до титлата граф. Не е много хитро за квалифициран убиец.

— Аз не съм хитър. — Беше готов за нападение, но не помръдна. „Никакви неочаквани движения. Продължавай да блъфираш.“

— Виж какво ще ти кажа, клоун такъв. Ако Арал Воркосиган умре, не си ти този, който ще заеме мястото му.

— Е, това също е абсолютно вярно — измърка Марк. — Така че за какво се горещиш ти, който си роден Вор? — „Мамка му. Този знае, че Майлс е мъртъв. Как, по дяволите, е узнал? Дали не е някой вътрешен от ИмпСи?“ Но на яката му нямаше никакво око на Хор. Носеше някакви отличителни знаци, които Марк не можа добре да разбере, значи беше на действителна служба. — Какво те интересува още един ворски търтей, който живее във фамилия пансион на Ворбар Султана? Тази вечер видях цял рояк търтеи да пиянстват тук.

— Много си наперен.

— Помисли си добре — каза Марк раздразнен. — Надявам се, че нямаш намерение да ми отправяш заплахи. Това много ще раздразни ИмпСи. Мисля, че не искаш да дразниш Саймън Илян, който, по дяволите, и да си. — Продължаваше да брой.

— Не знам какво те кара да мислиш, че ИмпСи много се е загрижила за теб — започна ядосано мъжът.

Но беше прекъснат. Един усмихнат прислужник в ливрея на Резиденцията мина по пътеката с поднос с чаши. Як млад мъж.

— Напитки, господа? — предложи той. Непознатият Вор го погледна.

— Не, благодаря. — После се завъртя на пети и се отдалечи. Храстите подир него се раздвижиха, разпръсквайки капчици роса.

— Аз ще взема една, благодаря — каза Марк развеселен. Прислужникът му поднесе таблата с лек поклон. Заради злоупотребите, на които беше подложил стомаха си, Марк избра същото леко вино, което беше пил почти цялата вечер. — Осемдесет и пет секунди. Хронометърът ти е развален. За това време би могъл да ме убие три пъти, но ти ни прекъсна точно когато разговорът започна да става интересен. Как успявате бе, приятелчета? Вероятно нямате достатъчно хора, за да следите всеки разговор в сградата. Автоматично търсене по ключови думи?

— Сандвич с препечен хляб, сър? — Прислужникът иронично завъртя подноса и му предложи другата страна.

— Да, благодаря. Та кой беше този горделив Вор?

Прислужникът погледна към пътеката, където сега нямаше никого.

— Капитан Едуин Ворвента. В персонален отпуск, докато корабът му е на орбитален док.

— Не е от ИмпСи, нали?

— Не, милорд.

— Оо? Е, кажи на шефа си, че бих желал да говоря с него веднага, щом му е удобно.

— Началникът ми е лорд Вораронберг, милорд. Завежда снабдяването на Резиденцията.

Марк се ухили.

— Да де! Заминавай, вече съм достатъчно пиан.

— Както желаете, милорд.

— Утре няма да се повтори. Аха! Още нещо. Да знаеш къде мога да намеря сега Иван Ворпатрил?

Младият мъж погледна за момент разсеяно над балкона, сякаш слушаше нещо, макар в ухото му да не се виждаше никаква слушалка.

— В дъното след първия ляв завой има едно ергенче, милорд, близо до фонтана. Можете да проверите дали не е той.

— Благодаря.

Марк изпълни указанията на прислужника и тръгна през студената нощна мъгла. В светлината на един лъч капчиците мъгла върху ръкава на униформата му проблеснаха като облак през малките сребърни рекички на бродерията. Скоро чу плискането на фонтана. Над него се издигаше малка каменна постройка: без стени, само потънали в сенки сводове.

В този кът на градината беше така тихо, че можеше да чуе дишането на човека в сянката. Само един човек. Това беше добре, тъй като нямаше да допринесе за по-нататъшно намаляване на вече ниската му популярност като попречи на някоя среща. Дишането обаче беше неравномерно и тежко.

— Иван?

Последва продължителна тишина. Той се мъчеше да реши дали отново да извика, или да се промъкне на пръсти, когато прозвуча

недружелюбният глас на Иван:

— Какво?

— Ами просто... чудех се какво правиш.

— Нищо.

— Криеш се от майка си?

— Аха.

— Аз... няма да те издам.

— Браво на теб — отговори кисело Иван.

— Е... чао. — Марк се обърна да си върви.

— Почакай.

Той се спря озадачен.

— Искаш ли едно питие? — попита Иван след продължителна пауза.

— Хм... разбира се.

— Тогава ела да си го вземеш.

Марк прекрачи вътре и се спря, за да свикне с тъмнината. Обикновена каменна пейка и сянката на Иван. Сянката му предложи проблясваща бутилка. Марк допълни догоре чашата си, надигна я и със закъснение разбра, че Иван не пие вино, а някакво бренди. Непредвиденият коктейл имаше отвратителен вкус. Той седна на стъпалата, опря гръб на каменната колона и сложи чашата си на земята. Иван също беше изоставил всички формалности.

— Ще можеш ли да се прибереш с колата? — попита Марк, изпълнен със съмнение.

— Нямам такова намерение. Прислугата от Резиденцията ще ме откара сутринта, когато събират остатъците.

— Оо! — Нощното му зрение продължаваше да се подобрява. Той можеше да види лъскавите украшения по униформата на Иван, както и блясъка на лъснатите му ботуши. И блясъка на очите. И следите от сълзи по бузите.

— Иване, ти... — Марк прехапа езика си на „плачеш“ и по средата на изречението го промени: — Добре ли си?

— Аз — заяви твърдо Иван — реших да се натряскам.

— Виждам. Защо?

— Никога не съм го правил на рождения ден на императора. Това е традиционно предизвикателство, подобно на правенето на любов тук.

— Хората правят ли го?

— Понякога. Когато ги предизвикат.

— Много забавно за ИмпСи.

Иван се изсмя.

— Да, има такова нещо.

— Кой те е наскърбил?

— Никой.

Марк разбра, че Иван е готов с едносричните си отговори преди той да е довършил въпросите си.

— Виж, Майлс и аз правехме това парти заедно почти всяка година — каза Иван в тъмното. — Изненадах се... колко много ми липсва днес клюкарският политически коментар на този малък содомит. Разсмиваше ме. — Иван се засмя с глух глас, лишен от веселие. После внезапно спря.

— Съобщили са ти, че са намерили криокамерата празна, нали? — каза Марк.

— Аха.

— Кога.

— Преди няколко дни. Оттогава непрекъснато мисля за това. Не е добре.

— Не е. — Марк се колебаеше. Иван трепереше в тъмното. — Искаш ли... да се прибереш и да си легнеш? — „Аз, разбира се, искам.“

— Няма да мога да се изкача по хълма — каза Иван и вдигна рамене.

— Ще те крепя.

— Добре.

Трябваше му малка подготовка, но успя да повдигне Иван и да го закрепил на нестабилните му крака. Тръгнаха нагоре през стръмната градина. Марк не знаеше кой благотворителен страж на ИмпСи беше съобщил, но на върха ги посрещнаха майката на Иван и стринка му.

— Той е... — Марк не знаеше какво да каже. Иван се взираше в посрещачите със замъглен поглед.

— Виждам — каза графинята.

— Можем ли да отделим един телохранител да го закара вкъщи? — Иван се отпусна и краката на Марк се огънаха. — По-добре двама.

— Да. — Графинята докосна една декоративна комуникационна игла на корсажа си. — Пим?...

Взеха Иван от ръцете му и Марк облекчено въздъхна. Облекчението му премина в благодарност, когато графинята каза, че е време те също да си тръгват. След няколко минути Пим докара пред входа наземната кола на графа и нощното мъчение свърши.

По пътя графинята не говори много. Просто се облегна и затвори очи от изтощение. Дори нищо не го попита.

Във файето с черни и бели плочки графинята подаде наметалото си на домашната прислужница и се отправи наляво, към библиотеката.

— Извини ме, Марк. Ще се обадя на ИмпСи.

Изглеждаше много уморена.

— Ако има някаква промяна в състоянието на графа, сигурно щяха да ви се обадят, госпожо.

— Ще се обадя на ИмпСи — повтори тя твърдо. Очите ѝ приличаха на подпухнали дупки. — Ти си лягай, Марк.

Той не каза нищо и уморено се повлече нагоре по стълбите.

Спря пред вратата на стаята си. Беше късна нощ. Коридорът беше безлюден. Тишината на голямата къща притискаше слуха му. Импулсивно се обърна и отиде до стаята на Майлс. Отново се спря. Вече седмици как беше в Бараяр, а не се беше осмелил да влезе в нея. Не го бяха поканили. Хвана античната дръжка. Вратата не беше заключена.

Влезе колебливо и запали лампите с гласова команда. Доста обширна спалня за ограниченията на старата архитектура на къщата. Съседното преддверие, някога предназначено за камериери, отдавна беше превърнато в лична баня. На пръв поглед стаята изглеждаше почти изпразнена, гола, подредена и почистена. При някоя спазма на зрелост сигурно всички детски неща бяха сложени в кашони и прибрани на тавана. Предполагаше, че таваните на къщата крият интересни неща.

И все пак бяха останали следи от неговата личност. Той бавно се разхождаше из стаята с ръце в джобовете, досущ като посетител в музей.

Съвсем основателно малкото неща, които бяха оставени, напомняха за неговите успехи. Дипломата на Майлс от Имперската академия и документът за присвояване на офицерско звание — съвсем нормално да са тук, макар че Марк се чудеше защо между тях беше

поставено, също в рамка, едно старо окъсано издание на метеорологичен наричник. Една кутия с награди от атлетически състезания още от юношеска възраст, изглежда, скоро също щеше да се отпрати към тавана. Половин стена беше посветена на колекция с хиляди компактдискове с текстови и видеозаписи. Колко всъщност е чел Майлс? Той взе ръчното четящо устройство от закачалката на съседната стена и прегледа три случайно подбрани диска. На всеки имаше по няколко коментара на полетата. Мисли на Майлс. Марк се отказа от по-нататъшен преглед и продължи да разглежда.

Един предмет, който познаваше лично: кама с украсена с фигури дръжка, която Майлс беше наследил от стария генерал Пьотър. Осмели се да я вземе в ръка и да провери тежестта и острието ѝ. Кога ли през последните две години Майлс беше престанал да я носи и бе започнал благоразумно да я оставя у дома? Марк внимателно я пъкна в ножницата и я върна на полицата. Окаченото на половината стена беше иронично, лично и очевидно: метална скоба за крак, кръстосана, като в музей, с ворска сабя. Отчасти като самоирония, отчасти като предизвикателство. И двете остарели. Евтина фоторепродукция на страница от древна книга в скъпа сребърна рамка. Текстът нямаше никаква връзка с изложеното и, изглежда, се отнасяше за някаква религия преди скока, за странстващи богомолци и за хълм, и за град в облаците. Марк не беше сигурен за какво се отнася всичко това. Никой никога не беше казал за Майлс, че е религиозен. И въпреки това беше очевидно, че тези неща са били важни за него.

Марк разбра, че някои от тези неща не са награди. А уроци.

До масата имаше кутия с портативно холовидео. Марк седна и го включи. Очакваше да види физиономията на Ели Куин, но първият видеопортрет, който се появи, беше на висок, намръщен, изключително грозен мъж в ливрея на воркосигански телохранител. Сержант Ботари, бащата на Елена. Той прегледа съдържанието. Следваха Куин, после Ботари-Джесек. И родителите му, разбира се. Конят на Майлс, Иван, Грегор; след тях идваше парад от лица и тела. Той продължи да прелиства все по-бързо — всеки трети човек му беше непознат. След петдесетото лице престана.

Потърка уморено лицето си. „Майлс не е човек, а тълпа.“ Точно така. Седеше наведен, стиснал главата си, опрял лакти в коленете си, изпълнен с копнеж. „Не. Аз не съм Майлс.“

Комуникационният пулт на Майлс беше от секретен тип и по нищо не отстъпваше на този на графа в библиотеката. Марк отиде при него и го погледна, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталона си. Пръстите му докоснаха смачканите цветенца на Карин Куделка.

Той ги извади и ги нареди на дланта си. В спазъм на разочарование ги смачка с другата си ръка и ги хвърли на пода. След по-малко от минута вече беше на четири крака на пода и трескаво събираше разпръснатите по килима цветчета. „Сигурно съм полудял.“ Коленичи на пода и заплака.

За разлика от случая с бедния Иван, никой не прекъсна мъката му. Той изпрати наум извинение на братовчедата си Ворпатрил: „извинявай, извинявай...“, макар че шансовете Иван на сутринта да си спомни за неговото натрапване не бяха повече от петдесет на сто. Преглътна, за да възстанови нормалното си дишане. Чувстваше страхотно главоболие.

Цялата разлика се състоеше в десет минути закъснение в комплекса Барапутра. Ако бяха избързали с десет минути, Дендарици щяха да се върнат при десантната совалка преди барапутранците да я взривят и всичко щеше да се развие по друг начин. Хиляди интервали от по десет минути бяха минали през живота му незабелязани и без резултат. Но тези десет минути бяха всичко, което можеше да го преобрази от потенциален герой във вечна измет. И той никога нямаше да може да върне този момент.

Беше ли това командирски талант: да разпознае тези критични минути от многото подобни моменти дори сред хаоса на събитията? Да рискува всичко, за да грабне златните десет минути? Майлс беше притежавал в изключително висока степен този талант да определя точния момент. Мъже и жени го бяха следвали, бяха му оказвали пълно доверие точно заради него.

С изключение на един път, когато Майлс беше сбъркал...

Не. Той беше крецял с всички сили да продължат. Майлс беше избрал правилно точния момент. Краката му се бяха забавили фатално поради чуждо закъснение.

Марк се измъкна от леглото, изми си лицето в банята, върна се и седна на стола пред комуникационния пулт. Първият слой от засекретените функции беше защитен с дактилна ключалка. Машината не хареса отпечатъка от неговата длан. Порасналата кост и подкожните

мастни депа бяха започнали да деформират отпечатъка до степен да не се разпознава. Но не напълно, още не. На четвъртия опит тя разпозна отпечатъка и файловете се отвориха. Следващият слой от функции изискваше кодове за достъп, които той не знаеше, но засега горният слой му беше достатъчен: частен, макар и не секретен канал с ИмпСи.

Машината на ИмпСи почти веднага го прехвърли на жив оператор.

— Аз съм лорд Марк Воркосиган — каза той на дежурния ефрейтор, чието лице се появи на видеоекрана. — Искам да говоря със Саймън Илян. Предполагам, че е още в резиденцията на Императора.

— Спешно ли е, милорд? — попита ефрейторът.

— За мен е спешно — изръмжа Марк.

Ефрейторът, макар и с известно съмнение, го прехвърли по-нататък по линията. Марк продължи да настоява през следващите два комуникационни поста, после на екрана се материализира умореното лице на шефа на ИмпСи.

Марк преглътна.

— Капитан Илян.

— Да, лорд Марк, какво има? — каза уморено Илян. За ИмпСи нощта също беше много дълга.

— Рано тази сутрин имах интересен разговор с капитан Ворвента.

— Зная. Отправили сте му някои доста недвусмислени заплахи.

А Марк си беше представял, че прислужникът-страж на ИмпСи е изпратен да го защити...

— Искам да ви попитам, сър, капитан Ворвента фигурира ли в списъка на онези, за които се предполага, че знаят за Майлс?

Илян присви очи.

— Не.

— Да, но той знае.

— Много интересно...

— Това, което ви съобщих, ще ви помогне ли?

Илян въздъхна.

— Създава ми нов проблем, по който да мисля. Откъде може да е изтекла информацията? Трябва да открия.

— Но... по-добре е да знаете.

— О, да.

— Мога ли в замяна да поискам една услуга?

— Може би. — Илян изглеждаше крайно несговорчив. — Каква услуга?

— Искам да участвувам.

— Какво?

— Искам да участвувам в издирването на Майлс, което провежда ИмпСи. Като начало искам да се запозная с вашите рапорти. След това не зная. Но не мога да допусна повече да бъда държан настрана и в неведение.

Илян го погледна подозрително и после каза:

— Не. Няма да ви пусна да се ровите в строго секретните ми файлове. Лека нощ, лорд Марк.

— Почакайте, сър! Нали се оплаквахте, че не ви достигат хора. В такъв случай не можете да отхвърлите един доброволец.

— Какво си представяте, че можете да направите вие, което не е по силите на ИмпСи? — отговори грубо Илян.

— Работата е там, сър... ИмпСи не може. Вие не можете да намерите Майлс. Аз едва ли мога да направя по-малко от това.

Лицето на Илян почервения от гняв и той разбра, че не е поставил въпроса дипломатично.

— Лека нощ, лорд Марк — повтори Илян през зъби и със замах прекъсна връзката.

Марк седеше замръзнал на стола на Майлс. В стаята беше толкова тихо, че най-силният звук, който можеше да чуе, беше туптенето на собствената му кръв в ушите. Трябваше да посочи на Илян колко е способен, колко бързо схваща. Ворвента беше разкрил, че знае, но Марк с нищо не му беше дал да разбере, че той знае, че Ворвента знае. Разследването на Илян сега трябваше да изненада онзи, чрез когото изтичаше информацията. „Това не е ли ценно? Не съм толкова глупав, колкото си мислиш.“

„Но и ти не си толкова умен, колкото очаквах, Илян. Ти не си... съвършен.“ Това беше смуцаващо. Той беше очаквал ИмпСи да е съвършена. Тя се беше погрижила неговият свят да я мисли за съвършена. И Майлс също за съвършен. И графът и графинята. Всички съвършени, всички защитени срещу убийство. Всички направени от гума. Единствено той беше уязвим.

Спомни си как Иван плачеше в сенките. Спомни си за графа, който плака в гората. Единствено графинята бе успяла да запази маската си. Трябваше да я запази. Тя имаше повече за криене. Самият Майлс, човекът, който беше създал една цяла друга личност, само за да избяга в...

Проблемът беше в това, че той самият се опитваше да е Майлс Воркосиган. Дори Майлс не се бе старал да е толкова верен на себе си. Той е трябвало да събере един цял поддържащ екип. Екип от хиляди хора. „Нищо чудно, че аз никога няма да мога да се изравня с него.“

Бавно, любопитно, Марк отвори куртката си, извади от най-вътрешния джоб картата на Грегор и я сложи на плота на комуникационния пулт. Гледаше втренчено анонимния пластмасов чип, сякаш той носеше някакво кодирано съобщение само за неговите очи. Представи си, че наистина е така.

„Ти знаеше. И ти знаеше, нали, Грегор? Копеле такова! И просто чакаше аз да го разбера.“

С конвулсивно движение Марк напъха картата в четящия отвор на комуникационния пулт.

Този път нямаше никакви апарати. Един мъж в обикновено цивилно облекло отговори веднага, без да се представя:

— Ало?

— Аз съм лорд Марк Воркосиган. Името ми трябва да е във вашия списък. Искам да говоря с Грегор.

— Веднага ли, милорд? — попита почтително мъжът. Ръката му заигра върху една клавиатура отстрани.

— Да. Веднага. Моля.

— Имате връзка. — Той изчезна.

Видеоекранът остана тъмен, но по звуковия канал се чу мелодичен звън. Звъня доста дълго време. Марк започна да се тревожи. Ами ако... но точно тогава звънът спря. Чу се загадъчен тракащ звук, след който прозвуча — доста неясен — гласът на Грегор:

— Да?

— Аз съм. Марк Воркосиган. Лорд Марк.

— Аха...

— Казахте да ви се обадя.

— Да, но сега е... — кратка пауза — пет сутринта, Марк.

— Оо. Спяхте ли? — попита той припряно, наведе се напред и си чукна главата в твърдото пластмасово покритие на масата. „Точният момент. Моят точен момент.“

— Господи, гласът ти е също като на Майлс — промърмори императорът. Видеомониторът оживя. Грегор беше в някаква притъмнена спалня, облечен в свободна пижама от черна коприна. Взря се в Марк, сякаш искаше да се увери, че не говори с дух. Но тялото беше много пълно, за да е на друг, а не на Марк. Императорът въздъхна, примига и фокусира зрението си.

— Какво искаш?

Чудно лаконичен въпрос. За да му отговори изчерпателно, щяха да му трябват поне шест часа.

— Искам да се запозная с изследванията на ИмПСи по издирването на Майлс. Илян не ще да ми разреши. Вие можете да му наредите.

Грегор остана една минута неподвижен, после избухна в кратък смях, приличен повече на лай, и прекара ръка по косата си.

— Попита ли го?

— Да. Преди малко. Отхвърли молбата ми.

— Мм, ясно... негово задължение е да ме пази. Така че моята преценка може да се окаже невалидна.

— Разчитам на вашата преценка... Ваше величество. Наредете да ме допуснат.

Грегор го изучаваше замислено, после разтърка очи и каза бавно и провлечено:

— Добре... Разрешавам ти... да видиш какво става. — Очите му вече не бяха замъглени.

— Можете ли веднага да се обадите на Илян, Ваше величество?

— За какво е това бързане? Да не те гони някой?

Кой говореше така? Звучеше сякаш казано от графинята.

— Той още не си е легнал. Моля ви... Ваше Величество. И щом се свържете, нека ми се обади на този пулт за потвърждение. Ще чакам.

— Много добре — Грегор сви устни в странна усмивка, — лорд Марк.

— Благодаря ви, Ваше величество. Лека нощ.

— Добро утро — каза Грегор и прекъсна връзката.

Марк чакаше. Секундите течаха невероятно бавно. Махмурлукът му започваше да отминава, но той още се чувстваше малко пиян. Най-лошото състояние. Започна да задрямва, когато най-последно комуникационният пулт иззвъня. Той се стресна, едва не падна от стола и натисна припряно копчетата.

— Да, Ваше величество!

На видеомонитора се появи навъсеното лице на Илян.

— Лорд Марк. — И едва-едва му кимна. — Ако дойдете в щаба на ИмПСИ в началото на нормалния работен ден тази сутрин, ще ви бъде разрешено да разгледате файловете, за които говорихме.

— Благодаря, сър — каза Марк искрено.

— Това ще рече след два часа и половина — подхвърли Илян с, помисли си Марк, недвусмислен привкус на садизъм. Илян също не беше спал.

— Ще бъда там.

Илян благодари с трепване на клепачите и изчезна.

Отмъщение за събуждането или просто благосклонност? Марк се замисли за благосклонността на Грегор. „Той е знаел. Преди мен е знаел.“ Лорд Марк Воркосиган беше реална личност.

[1] Инкрустация върху дърво с малки дървени, метални или други късчета. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ведрата светлина на зората превърна остатъците от нощната мъгла в злато и тъмносива омара, която придаде на центъра на Ворбар Султана почти фееричен вид. Квадратната сграда без прозорци на щаба на Имперска сигурност се извисяваше срещу светлината. Беше грамаден утилитарен бетонен блок с огромни порти и врати, вероятно проектирани да потиснат достатъчно всеки глупав молител, който се реши да го доближи. В неговия случай това беше излишен ефект, реши Марк.

— Каква ужасна архитектура — каза той на Пим, който шофираше наземната кола на графа.

— Най-грозната постройка в града — съгласи се весело телохранителят. — Датира от времето на имперския архитект лорд Доно Ворутиър при Лудия Юри. Чичо на по-сетнешния вицеадмирал. Успял да изгради пет големи постройки преди да убият Юри, когато го спрели. Общинският стадион се нарежда веднага след тази, но не можем да си позволим да я разрушим.

— Прилича на място от рода на тези, където в мазетата има тъмници. Боядисана в зеления цвят на институцията. Лудница, управлявана от лекари без никаква етика.

— Така си е — каза Пим, съобщи на стражите при портата къде отиват, вкара колата и мина пред огромна стълба.

— Пим... тази стълба не е ли прекалено голяма?

— Да — усмихна се телохранителят. — Ще получите схващане на мускулите, ако се опитате да я изкачите на един дъх. — Пим намали скоростта и спря, та Марк да слезе. — Но ако отидете в левия ъ край, на равнището на терена ще намерите малка врата и фоайе с тръбен подежник. Всъщност всички влизат оттам.

— Благодаря. — Пим вдигна предния капак и Марк излезе. — Какво се е случило на лорд Доно след царуването на Лудия Юри? Предполагам, че е убит от Лигата за архитектурна защита.

— Не, оттеглил се в провинцията, живял за сметка на дъщеря си и зет си и умрял напълно луд. Сега в тяхното имение има странен комплекс от кули, който се разглежда срещу входна такса. — Пим махна с ръка, капакът се затвори и колата се отдалечи.

Марк отиде наляво, както му беше казал Пим. Беше пристигнал бодър и рано... е, поне навреме. Беше взел един хладен душ, облякъл удобни цивилни дрехи и се беше натъпкал с достатъчно количество болкоуспокояващи хапчета, витамини, лекарства срещу махмурлук и стимуланти и се чувстваше неестествено нормално. Повече неестествено, отколкото нормално. Но беше решен да не позволи на Илян да го лиши от шанса му.

Той се представи на охраната от ИмпСи във фоайето.

— Аз съм лорд Воркосиган^[1]. Чакат ме.

— От отдавна — изръмжа един глас от тръбния подежник и оттам излезе самият Илян. Охраната застана мирно. Илян даде команда свободно с едно не съвсем уставно махане на ръка. Той също беше взел душ и се беше облякъл в обичайната си неофициална зелена униформа. Марк подозираше, че и Илян е закусвал хапчета.

— Благодаря ти, сержант, аз ще го взема със себе си горе.

— Колко потискащо е да се работи тук — каза Марк, когато влезе в тръбния подежник до шефа на ИмпСи.

— Да — въздъхна Илян. — Веднъж бях в сградата на Федералното разузнаване на Ескобар. Четирийсет и пет етажа, всичките стъклени... Никога не съм бил толкова близко до идеята за емиграция. Доно Ворутиър е трябвало да бъде удушен още при раждане. Но... сега тази сграда тук е моя. — Илян махна с ръка към съмнителната си собственост.

Илян го заведе дълбоко в... да, тази сграда определено имаше недра, реши Марк. Недрата на ИмпСи. Стъпките им кънтяха по голия коридор, от двете страни на който имаше малки, подобни на ниши стаички. Марк видя през полуотворените врати строго секретни комуникационни пултове и хора, облечени в зелени униформи. В дъното на коридора имаше голям автомат за кафе. Помисли си, че Илян нарочно го заведе в стая номер тринайсет.

— На този пулт са заредени всички получени рапорти, отнасящи се до издирването на лейтенант Воркосиган — каза хладно Илян. —

Щом смятате, че можете да се оправите по-добре от моите опитни аналитици, заповядайте.

— Благодаря, сър. — Марк се хлъзна в ергономичния стол и включи видеомонитора. — Много великодушно от ваша страна.

— Не трябваше да се оплаквате, милорд — каза Илян с поучителен тон. „Грегор сигурно го е скастрил рано сутринта“ — помисли си Марк, когато Илян излезе с подчертано саркастично кимване. Враждебност? Не. Не е справедливо да смята това за враждебност. Илян не беше толкова враждебен, колкото имаше право да бъде. „Просто подчинение на императора“ — реши Марк и потрепери. Ако наистина искаше, Илян би могъл да стои наравно с Грегор по такъв важен въпрос на сигурността като този. „Той е отчаян.“

Марк пое дълбоко дъх и се потопи във файловете — в четене, слушане, гледане. Илян беше порботил добре във всичко. Имаше буквално стотици рапорти, изготвяни от петдесет или шестдесет различни агенти, внедрени в близките кръстовища на космическите канали. Някои бяха къси и отрицателни. Други бяха дълги и отрицателни. Но някои агенти, изглежда, бяха посетили, поне по веднъж, всички възможни криолаборатории на Джексън Хол, нейните орбитални станции и станциите за скок и няколко съседни локални космически системи. Имаше дори няколко неотдавна получени рапорта от Ескобар.

Марк с доста голямо закъснение разбра, че липсват резюмета или завършени анализи. Беше получил само необработени данни. Реши, че предпочита точно това.

Чете, докато очите му се насълзиха и го заболяха, а стомахът му закъркори от кафета. „Време е да прекъсна за вечеря“ — помисли си той, когато чу да се чука на вратата.

— Лорд Марк, шофьорът ви чака — съобщи учтиво стражът.

По дяволите... наистина беше време за вечеря. Стражът го съпроводи през сградата и го заведе при Пим. Навън беше тъмно. „Главата ме боли.“

Марк се върна на следващата сутрин и упорито продължи. И на по-следващата. И на още по-следващата. Пристигаха още рапорти.

Всъщност пристигаха по-бързо, отколкото той можеше да ги чете. По средата на петия ден Марк се облегна в ергономичния стол и се замисли. „Това е лудост.“ Илян го заливаше с рапорти. От парализа на неосведомеността той бе преминал с изненадваща скорост в парализа на информационно задушаване. „Ще трябва да систематизирам този боклук, иначе никога няма да изляза от това противно здание.“

— Лъжи, лъжи, всичко е само лъжи — мърмореше той раздражено пред комуникационния пулт. Той сякаш му намигна, лукаво и стеснително.

С решителен замах Марк изключи пулта с неговия безкраен глас и потоци от данни и остана на мястото си в тъмнината и тишината, докато ушите му престанаха да звънтят.

„ИмпСи не е намерила Майлс.“ На него не му трябваха тези данни. На никого не трябваха. На него му трябваше само една данна. „Нека да съкратим тези данни.“

„Да започнем с няколко прости допускания. Първо. Майлс може да се възстанови.“

Нека ИмпСи си търси разложено тяло, безименен гроб или откъслечни данни. За него от такова търсене няма никаква полза, дори и да е успешно. Особено ако е успешно.

Само криокамери, били те стационарни или портативни, представляваха интерес. Или — по-малко вероятно и значително по-рядко — здравни заведения за криосъживяване. Но логиката слагаше ограничител на неговия оптимизъм. Ако Майлс е бил успешно съживен от дружески ръце, първото нещо, което би направил, щеше да е да се обади. Той не се беше обадил: следователно все още беше замразен. Или, ако е съживен, е в много лошо състояние, за да го стори. Или пък не е попаднал в дружески ръце. Тогава къде може да е попаднал?

Дендариите криокамерата беше намерена на Хиген Хаб. Е... какво от това? Изпратена е там след като е била изпразнена. Той се отпусна на ергономичния стол със затворени очи. Мислеше за другата страна на следата. Дали тези негови фикс идеи не го подмамваха да вярва в онова, което искаше? „Не, по дяволите. По дяволите Хиген Хаб. Майлс никога не е напускал планетата.“ С един замах той елиминира три четвърти от всичките глупости, които му пречеха в издирването.

„В такъв случай ще прегледам само рапортите от Джексън Хол.“
Добре. А след това какво?

Как беше проверила ИмпСи всички останали възможни места? Места без известни мотивации или връзки с Къща Барапутра? В по-голямата си част агентите на ИмпСи просто бяха разпитвали, скривайки собствената си самоличност и предлагайки големи награди. И всичко това най-малко четири седмици след десанта. Студена следа, така да се каже. Доста време, през което някой да помисли върху значението на тази пратка. Време да я скрие, ако има такова намерение. Така че там, където агентите на ИмпСи са минали втори път, вероятността да не научат нищо е била още по-голяма.

„Майлс е на място, което агентите на ИмпСи вече са проверили, в ръцете на някого със скрити мотивации, поради които се интересува от него.“

Имаше още стотици възможности.

„Необходима ми е връзка. Трябва да има връзка.“

ИмпСи беше анализирала записите на Норууд за последната дума. Нищо. Но Норууд имаше медицинско образование. И вероятно не беше изпратил криокамерата на любимия си адмирал къде да е. Изпратил я е някъде на някого.

„Ако има ад, Норууд, надявам се че сега се печеш в него.“

Марк въздъхна, наведе се напред и отново включи комуникационния пулт.

Няколко часа по-късно Илян влезе в стаичката на Марк, затвори звуконепроницаемата врата, подпря се привидно небрежно на стената и попита:

— Върви ли?

Марк прекара ръце по косата си.

— Въпреки дружеския опит да ме удавите в информация, мисля, че наистина постигам някакъв успех.

— Оо? Какъв? — Илян не отрече обвинението, отбеляза Марк.

— Аз съм абсолютно убеден, че Майлс не е напускал Джексън Хол.

— Тогава как си обяснявате, че намерихме криокамерата на Хиген Хаб?

— Не мога да си го обясня. Може би е за отклоняване на вниманието.

— Хм — каза Илян неангажиращо.

— И номерът успя — добави Марк грубо.

Илян разтегли устни.

„Дипломация — напомни си Марк. — Дипломация, или никога няма да получиш онова, което искаш.“

— Приемам, че възможностите ви са ограничени, сър. В такъв случай те трябва да се насочат там, къде то е нужно. Всички агенти, с които разполагате по тази задача, изпратете на Джексън Хол.

Язвителното изражение на Илян беше достатъчно красноречиво. Човекът ръководеше ИмПСи вече почти трийсет години. Трябваше нещо много повече от дипломация, та да приеме точно Марк да го учи как да си върши работата.

— Какво научихте за капитан Ворвента? — опита се Марк да тръгне по друга линия.

— Връзката беше къса и не много зловеща. По-младият му брат беше адютант на моя инспектор за галактични операции. Разбирате, че тези хора не са нелоялни.

— Значи... какво направихте?

— Относно капитан Едуин — нищо. Много е късно. Информацията за Майлс сега е в мрежата на Вор под формата на слухове и клюки. И не може да се контролира. Младият Ворвента е преместен и понижен, оставяйки една черна дупка в моя персонал. Той беше добър работник. — Илян не беше изпълнен с благодарност към Марк.

— Оо. — Марк замълча. — Ворвента мислеше, че съм направил нещо на графа. Това също ли върви по мрежата от клюки?

— Да.

Марк трепна.

— Е... добре, че поне вие знаете истината — въздъхна той. После погледна каменното лице на Илян и почувства отворително безпокойство. — Не съм ли прав, сър?

— Може да сте прав. А може и да не сте.

— Как може да не съм прав? Та вие имате лекарските експертизи!

— Мм. Разривът на сърдечния мускул, разбира се, изглежда естествен. Но той може да е бил изкуствено предизвикан с ръчен хирургически трактор. Получените увреждания в областта на сърдечния мускул ще скрият следите от него.

Марк потрепери от безсилна ярост.

— Хитро измислено — задави се той. — Изключително прецизно. Как съм успял да накарам графа да остане спокоен и да не забележи нищо, докато съм вършил това?

— Това е един от проблемите в сценария — съгласи се Илян.

— И какво съм направил с ръчния трактор? И с медицинския скенер, който също ще ми е бил потребен. Поне три килограма апаратура.

— Закопали сте ги в гората. Или някъде другаде.

— Намерихте ли ги?

— Не.

— Търсихте ли?

— Да.

Марк потърка лицето си и стисна зъби.

— Така. Вие имате необходимите хора, за да покриете и препокриете няколко квадратни километра гори, търсейки ръчен трактор, който не е там, а нямате достатъчно, за да изпратите в Джексън Хол, за да потърсите Майлс, който е там. — Не! Трябваше да съдържа гнева си, иначе ще изгуби всичко. Идеше му да завие. Искаше му се да удари Илян през лицето.

— Един галактически оперативен работник е висококвалифициран специалист с изключителни лични качества — каза Илян стеснително. — Претърсването на площ за известни предмети може да се извърши от нискоквалифицирани работници, каквито имаме достатъчно.

— Да. Съжалявам. — Той се извинява? „Твоите цели. Помни целите.“ Той си спомни за графинята, пое си дълбоко дъх, успокои дишането. Пое си още няколко пъти дъх.

— Не съм убеден в тази версия — каза Илян, наблюдавайки лицето му. — Просто допускам.

— Мисля, че трябва да ви благодаря — изръмжа Марк.

Помълча една минута, опитвайки се да подреди разпокъсаните си мисли, най-добрите си аргументи.

— Вижте — каза той най-после. — Вие разпилявате ресурсите си и аз съм един от тези, които разпилявате. Върнете ме на Джексън Хол. Аз знам повече за цялата ситуация, отколкото който и да било ваш агент. Имам известна подготовка, може би само като убиец, но все пак подготовка. Достатъчна, за да се изплъзна от вашите шпиони на земята три или четири пъти! Достатъчно, за да стигна чак дотам. Познавам Джексън Хол отвътре, така както може да го познава само човек, израснал там. И вие дори не ще трябва да ми плащате! — Той почака, съдържайки дъха си за кураж. „Връщане? Възможност за барапутранците да коригират целта си?“

Хладният израз на Илян не се промени.

— Данните за вашия досегашен опит в тайни операции не впечатляват с особени успехи, лорд Марк.

— Аз не съм блестящ командир от бойното поле. Аз не съм Майлс. Вече всички знаем това. А колко от вашите агенти са?

— Ако ви изпратим така некомпетентен, както, изглежда, сте, това ще бъде още една загуба. Но може би вие сте по-потаен, отколкото си мисля. Цялото това ровичкане тук може да е просто димна завеса. — Илян също можеше да отправя прикрити обиди. Кама, забита между ребрата. — И да предположим, че вие се доберете до Майлс преди нас. Какво ще стане тогава?

— Какво имате предвид?

— Ако го върнете при стайна температура, годен само за погребение, вместо с възможност за криосъживяване... как ще знаем, че сте го намерили в това състояние? И вие ще наследите името му, ранга му, богатството и бъдещето му. Съблазнително, Марк, за човек без самоличност. Много съблазнително.

Марк зарови лице в ръцете си. Беше смазан, разгневен и разочарован.

— Вижте — каза той, без да сваля ръце от лицето си, — вижте. Аз или съм човекът, който, според вашата теория, е успял наполовина да убие Арал Воркосиган и е бил толкова добър, че не е оставил никакви следи... или не съм. Вие можете да твърдите, че не съм достатъчно компетентен, за да бъда изпратен. Или че не съм достатъчно надежден. Но вие не можете да използвате едновременно и двата аргумента. Изберете си един от тях!

— Очаквам още доказателства. — Очите на Илян бяха ледени.

— Кълна се — прошепна Марк, — че прекалената подозрителност ни прави по-големи глупаци, отколкото прекаленото доверие. — В този случай сигурно беше вярно. Той неочаквано се изправи. — Подложете ме на разпит с фаст-пента.

Илян повдигна вежди.

— Хм?

— Да, с фаст-пента. Докажете съмненията си. — Разпитите с фаст-пента можеха да бъдат изключително унижителни, но какво значение имаше? Какво представляваше едно унижение повече в неговия живот? Топло и познато, ето какво беше.

— Мечтаех за това, лорд Марк — призна Илян, — но вашият, хм, прогенитор има идиосинкратична реакция към фаст-пента и предполагам, че и вие имате. Не точно като обикновена алергия. Тя създава ужасна свръхактивност, много бърборене, но уви, без голяма склонност да се казва истината. Безполезна е.

— При Майлс. — Марк сграбчи надеждата. — Предполагате? Но не сте сигурни! Моят метаболизъм е подчертано различен от този на Майлс. Не можете ли поне да проверите?

— Да — каза бавно Илян, — това мога да направя. — Той се отблъсна от стената и излезе от стаичката с думите: — Продължавайте. След малко ще се върна.

Напрегнат Марк стана и се заразхожда из малката стаичка, дълга едва две крачки. В мозъка му си даваха среща страхът и желанието. Споменът за нечовешки студени очи на барон Барапутра се сблъска с буйната ярост в гърлото му. „Ако искаш да намериш нещо, търси го там, където си го изгубил.“ Той беше изгубил всичко на Джексън Хол.

Илян най-после се върна.

— Седнете и завийте ръкава на лявата си ръка.

— Готово — каза Марк. — За какво е това?

— Тест за поносимост.

Илян притисна един миниатюрен медицински тампон до ръката му и Марк почувства бодване като от трънче. След това го отлепи, погледна часовника си и се наведе, наблюдавайки ръката на Марк.

След минута се появи розова пъпчица. След още една цял рояк. След пет минути на мястото се получи твърда бяла ивица, заобиколена от червени резки, които се спускаха от лакътя до китката.

Илян въздъхна разочарован.

— Лорд Марк. Горещо ви препоръчвам в бъдеще на всяка цена да избягвате фаст-пента.

— Това алергична реакция ли е?

— Това е силно алергична реакция.

— По дяволите. — Марк седеше умислен. И се чешеше. Смъкна ръкава си преди да се разкървави от чесане. — Ако тук седеше Майлс и четеше тези файлове, същите аргументи щяха да бъдат взети под внимание.

— Лейтенант Воркосиган имаше трайни успехи. Резултатите говорят сами за себе си. А, както сам нееднократно посочвахте, вие не сте Майлс. А и не можете да използвате едновременно и двата аргумента — добави той студено. — Изберете един.

— Защо изобщо си направихте труда да ме пуснете тук, ако нищо от онова, което казвам или мога да направя, няма значение? — избухна Марк.

Илян вдигна рамене.

— Като сложим настрана заповедта на Грегор... поне зная къде се намирате и с какво се занимавате.

— Нещо като затворническа килия, в която влязох доброволно. Ако можехте да ме заключите в килия без комуникационен пулт, щяхте да бъдете още по-щастлив, така ли?

— Честно казано — да.

— Точно така. Ясно. — Намръщен, Марк включи комуникационния пулт. Илян излезе и го остави да продължи.

Марк скочи от стола си, пристъпи към вратата и си промуши главата в коридора. Илян се отдалечаваше бързо.

— Сега имам собствено име, Илян! — извика Марк разярен.

Илян погледна през рамо, повдигна вежди, после продължи по коридора.

Марк се опита да прочете още един рапорт, но по пътя между очите и ума му той, изглежда, се превърна в някакъв неразбираем език. Беше прекалено разтревожен, за да продължи анализа си днес. Накрая се отказа и извика Пим да го вземе. Навън още беше светло. По пътя се взираше в слънцето между сградите, докато го заболяха очите.

Тази седмица за първи път се връщаше от Импси навреме, за да вечеря заедно с графинята. Намери я в трапезарията с Ботари-Джесек — гледаха към закътания ъгъл на градината, гъсто обрасъл с есенни цветя и растения и все още осветен от последните лъчи. Графинята беше в луксозен зелен жакет и дълга пола, каквито носеха в града възрастните омъжени жени Вор. Ботари-Джесек беше в подобен костюм в синьо, очевидно взет от гардероба на графинята. На масата беше оставено място и за него, въпреки че не се беше появявал за вечеря цели четири дни. Трогнат, той седна и попита стеснително:

— Как беше днес графът?

— Все така — въздъхна графинята.

Според обичая на графинята те замълчаха една минута преди да започнат да се хранят, което време графинята използва за мълчалива молитва. Марк подозираше, че този ден тя няма да се ограничи само в измолването на божията благословия върху хляба. Ботари-Джесек и той чакаха, Ботари-Джесек замислена Бог знае върху какво, Марк — отново припомнящ си разговора с Илян и, много късно, всички умни неща, които бе пропуснал да каже. Един прислужник донесе храната в закрити съдове и се оттегли, за да ги остави насаме, както предпочиташе графинята, когато не вечеряше с официални гости.

Всъщност Ботари-Джесек оказваше на графинята дъщерна подкрепа в дните след сърдечната криза на графа, придружаваше я в честите ѝ посещения в Имперската военна болница, изпълняваше лични поръчки, изпълняваше ролята на доверено лице. Марк подозираше, че графинята е разкрила истинските си мисли тъкмо на Ботари-Джесек и почувства лека необяснима завист. Като единствено дете на любимия им телохранител Елена Ботари-Джесек беше на практика осиновена дъщеря: Резиденция Воркосиган беше домът, в който беше отраснала. Ако той наистина беше брат на Майлс, означаваше ли това, че Елена е негова сестра? Ще трябва да провери тази идея. И да се приготви да избегне неочаквания удар. Някой друг път.

— Капитан Ботари-Джесек — започна Марк, след като беше преглътнал първите две хапки, — какво става с Дендариите на Комар? Или Илян държи и вас в неведение по този въпрос?

— Предпочита да не ме държи в неведение — отговори Ботари-Джесек. Естествено, Елена имаше съюзници с по-висок ранг от

командира на ИмпСи. — Извършихме малко преустройство. Куин задържа главните очевидци на вашето, хм, нападение... — колко мило от нейна страна, че не използва някой по-откровен термин, като разгром. — Зелената команда, част от Оранжевата и Синята команда. Всички останали изпрати на „Перегрин“ под командването на моя заместник, да се присъединят към флота. Хората бяха пощръклели: затворени на орбита, без отпуска и без задължения. — Тя също изглеждаше нещастна от това временно откъсване от служба.

— „Ариел“ все още ли е на Комар?

— Да.

— Куин, разбира се... Капитан Торн? Сержант Таура?

— Всички продължават да чакат.

— Сигурно и те са пощръклели.

— Да — каза Ботари-Джесек и заби вилицата си в парчето телешки протеин така силно, че то препусна по чинията ѝ. Пощръклели. Да.

— Какво научи тази седмица, Марк? — попита го графинята.

— Страхувам се, че нищо, което вече да не знаете. Илян не ви ли дава рапортите?

— Дава ми ги, но под натиска на събитията едва успявам да се запозная с резюметата на неговите анализи. Във всеки случай има само една новина, която наистина искам да чуя.

Правилно. Окуражен, Марк започна да ѝ разказва подробности от своето проучване, включително за отсяването на данните и за нарастващото си убеждение.

— Ти, изглежда, доста си напреднал — отбеляза тя.

Той вдигна рамене.

— Сега знам приблизително онова, което знае и ИмпСи, ако Илян е бил честен с мен. Но тъй като ИмпСи не знае къде е Майлс, всичко това е безполезно. Кълна се...

— Да? — каза графинята.

— Кълна се, че Майлс се намира на Джексън Хол. Но не мога да убедя Илян да насочи вниманието си натам. Той се е разпрострял навсякъде и никъде. В ума му са все сетаганданците.

— За това има основателни исторически причини — каза графинята. — А, страхувам се, и настоящи, макар че, сигурна съм, Илян е бил предпазлив и не ти е казал нищо от проблемите на ИмпСи,

което не е свързано директно със случая на Майлс. Малко е да се каже, че този месец беше лош за него. — Тя замълча доста продължително. — Марк... ти си, в края на краищата, клон-близък на Майлс. Толкова близък с него, колкото може да бъде едно човешко същество с друго. Това твое убеждение има голямо предимство. Ти, изглежда, знаеш. Предполагаш ли... наистина ли знаеш? На някакво равнище?

— Да не би да имате предвид нещо като медиумна връзка? — каза той. Каква ужасна мисъл.

Тя кимна и леко се изчерви. Ботари-Джесек изглеждаше ужасена и отправи към него един странен умолителен поглед: „Да не си посмял да се намесваш в ума й, ти!...“

— Съжалявам. Не съм медиум, а само страдащ от психоза. — Ботари-Джесек се успокои. Той се отпусна леко развеселен от една идея. — Макар че няма да навреди, ако пусна на Илян муха, че вие мислите така.

— Илян е заклет рационалист. — Графинята тъжно се усмихна.

— Всичко ми носи само разочарование, госпожо. Никой не ми разрешава да направя каквото и да е.

— Какво е това, което искаш да направиш?

„Искам да избягам на Бета.“ Графинята вероятно щеше да му помогне.

„Не. Никога няма да избягам отново.“

Той пое дъх, за да компенсира липсата на кураж.

— Искам да се върна на Джексън Хол и да потърся Майлс. Мога да се справя не по-зле от който и да било агент на Илян! Подхвърлих му тази идея. Не клъвна. Ако можеше, би ме затворил в карцер.

— През дни като тези бедният Саймън е готов да продаде душата си, стига светът поне за малко да остане спокоен — призна графинята. — Сега вниманието му е просто разцепено. Съчувствам му.

— Аз не. Не бих го попитал дори колко е часът. Ще ме излъже. — Марк се позамисли. — Грегор ще ми намекне със заобикалки кого мога да питам. Вие... — метафората му се разшири неканена — вие ще ми кажете не само колко е часът, но ще ми дадете и часовник.

— Ако имах, бих ти дала цяла фабрика за часовници, синко — въздъхна графинята.

Марк дъвчеше. Преглътна и вдигна поглед:

— Наистина ли?

— Наи... — започна тя утвърдително, след това изведнъж се сепна. — Наистина какво?

— Свободен човек ли е лорд Марк? Искам да кажа, не съм извършил никакво престъпление в Бараярската империя, нали? Няма закон срещу глупостта. Аз не съм под арест.

— Не си...

— Аз лично бих могъл да отида на Джексън Хол! Самият аз! Да изиграем Илян и неговите ценни агенти. Ако... — „Ако имах билет.“ Цялото му богатство, доколкото знаеше, възлизаше на седемнайсет имперски марки, останали му от банкнотата от двайсет и пет, която графинята му беше дала в началото на седмицата за джобни пари, сега скътани грижливо в джоба на панталоните.

Графинята отмести чинията си и се облегна с отегчено изражение.

— Това не ми се струва много безопасно. Прилича ми на глупост.

— Барон Барапутра вероятно вече е издал заповед за вашата екзекуция след всичко, което сторихте — добави Ботари-Джесек в подкрепа на графинята.

— Не... това се отнася за адмирал Нейсмит — възрази Марк. — А и аз няма да се върна при барапутранците. — Не че не беше съгласен с графинята. Точката на челото му, където барон Барапутра го беше докоснал, го изгаряше. Той я гледаше настойчиво. — Госпожо...

— Наистина ли искаш да те финансирам, за да рискуваш живота си? — попита тя.

— Не да го рискувам... да го спася! Аз не мога... — Той махна безпомощно с ръка, за да посочи, че има предвид замъка Воркосиган, цялото си положение — да продължа така. Тук съм изваден от равновесие, тук на мен гледат с подозрение.

— С времето ще си възстановиш душевното равновесие — каза тя напрегнато. — Просто си тук много отскоро.

— Трябва да се върна. Трябва да се опитам да оправя онова, което направих. Ако мога.

— А ако не можеш, какво ще правиш? — попита Ботари-Джесек хладно. — Ще се измъкнеш с достатъчна преднина в старта?

Нима тази жена беше прочела мислите му? Марк преви рамене под тежестта на нейното презрение. И на своето съмнение.

— Ами... — заекна той, — не... не знам. — Не можа да завърши изречението.

Графинята сплете дългите си пръсти и каза:

— Не се съмнявам в сърцето ти. — Гледаше го настойчиво.

По дяволите, тя можеше да разкъса сърцето му по-добре с доверието си, отколкото Илян със съмнението си. Той се сви на стола.

— Но... ти си моят втори шанс. Моята нова надежда, съвсем неочаквана. Никога не съм мислила, че ще имам друго дете на Бараяр. Сега, когато Джексън Хол унищожи Майлс, ти искаш да отидеш да го търсиш там? Ти също?

— Госпожо — каза той отчаяно, — мамо... аз не съм утешителна награда. Не съм заместител.

Тя опря лакти в масата и подпря брадичката си с длан, затулвайки устата си. Очите ѝ бяха сиви като морето зиме.

— Вие повече от всеки друг трябва да разберете колко важен може да бъде един втори шанс — продължи Марк.

Тя измести стола си назад и стана.

— Ще... ще трябва да помисля по този въпрос. — И излезе от малката трапезария. Марк с изненада забеляза, че яденето ѝ е останало недокоснато.

Ботари-Джесек също забеляза и изръмжа:

— Добра я свършихте.

„Съжалявам, съжалявам...“

Тя стана и последва графинята.

Марк седеше изоставен и самотен. Слепешката и почти без да съзнава, той продължи да се храни, въпреки че не се чувстваше добре. След това се изкачи до стаята си с тръбния подежник и си легна. Изпитваше по-голяма нужда да спи, отколкото да диша. Никой не дойде да го види.

След известно време, когато болките в главата и в стомаха му започнаха да стихват, на вратата се почука. Той се преобърна на леглото с приглушено стенание.

— Кой е?

— Елена.

Марк включи лампата, седна в леглото и подложи под гърба си една възглавница. Не искаше да говори с Ботари-Джесек. Не искаше да

говори с никого. Задушаваше се. Разкопча всички копчета на горницето на пижамата.

— Влезте.

Тя прекрачи предпазливо. Лицето ѝ беше сериозно и бледо.

— Здравейте. Добре ли сте?

— Не — призна той.

— Идвам да ви се извиня — каза тя.

— Вие? Да ми се извините? Защо?

— Графинята ми каза... нещо, което е станало с вас. Извинявайте. Не знаех.

Отново е бил подложен на дисекция, зад гърба му. Беше ясно от ужасения начин, по който го гледаше Ботари-Джесек, сякаш издутият му корем беше отворен и изложен за аутопсия с разрез от край до край.

— Оо, по дяволите! Какво ви е казала? — Той се мъчеше да седи изправен.

— Майлс също ми беше казал. Но не бях разбрала колко лошо е било всъщност. Графинята ми разказа подробно. Какво ви е направил Гален. Изнасилването с шоквата палка и, хм, тъпченето с храна. И другото отклонение... — Двете с графинята сигурно бяха разговаряли поне два часа. — И всичко е било така добре пресметнато. Тъкмо това е най-жестокото.

— Не съм сигурен, че инцидентът с шоквата палка е бил пресметнат — каза предпазливо Марк. — Според мен тогава Гален беше полудял. Абсолютно. Никой не може да бъде толкова добър актьор. Или може да е започнал да го пресмята, а след това... По дяволите — избухна той безпомощно. Ботари-Джесек подскочи цяла стъпка във въздуха. — Тя няма право да говори за това с вас! Или с когото и да било! Какво, по дяволите, съм аз? Най-интересният експонат в града?

— Не, не! — Ботари-Джесек разпери ръце. — Вие трябва да разберете. Аз ѝ разказах за Мари, онази малка блондинка-клон, с която ви заварихме. И какво мислех, че правехте. Обвиних ви пред графинята.

Той замръзна и почервеня от срам и от нова изненада.

— Не съм очаквал, че не сте ѝ го казали още в началото. — Нима всичко, което мислеше, че е постигнал с графинята, беше на пясъчна основа и сега се беше срутило?

— Тя толкова много искаше да ѝ бъдете син, че не можах да я спра. Но ви бях много ядосана и го изтърсих.

— И какво стана?

Ботари-Джесек поклати глава в почуда.

— Тя е истинска бетанка. Толкова е странна... Никога не е там, където човек предполага, имам предвид умствено. Тя ни най-малко не се изненада. И после ми обясни всичко... имах чувството, че мозъкът ми е изваден и добре промит с вода и четка.

Ботари-Джесек едва не се засмя.

— Типичен разговор с графинята. — Той задиша неспокойно. „Тя не ме презира...?“

— Бях несправедлива към вас — продължи Ботари-Джесек упорито.

Той разпери ръце от раздражение.

— Хубаво е да знам, че имам такъв защитник, но вие не бяхте несправедлива. Ставаше точно онова, което мислехте. Щях да го направя, ако можех — каза той мрачно. — Не ме спря моята добродетел, а високоволтовото състояние, в което се намирах.

— Оо, не искам да кажа, че бях несправедлива относно фактите. Но влагах много гняв в начина, по който си ги обяснявах. Нямах представа в колко голяма степен сте продукт на систематичен терор. И как невероятно сте се съпротивлявали. Мисля, че на ваше място щях да стана шизофреничка.

— Не беше толкова лошо през цялото време — каза той стеснително.

— Но вие трябва да разберете — повтори тя упорито. — Да разберете какво ставаше в мен. Във връзка с баща ми.

— Какво? — Сякаш някой го беше праснал в ченето. — Зная какво общо има моят баща, но защо, по дяволите, и вашият?

Тя стана и закри из стаята. Нещо я вълнуваше. После припряно заразказва:

— Баща ми е изнасилвил майка ми. По време на бараярското нашествие на Ескобар. Така съм дошла на света. Научих го преди няколко години. Това ме прави болезнено чувствителна по този въпрос. Не мога да го понасям — тя стисна юмруци, — но то е в мен. Не мога да се освободя от него. Това не ми позволяваше да гледам обективно на вас. Все едно, че през последните два месеца ви гледах през мъгла.

Графинята разпръсна тази мъгла. — И наистина, очите ѝ повече не го смразяваха. — Графът също ми помогна повече, отколкото очаквах.

— Оо! — Какво трябваше да каже? Значи през тези два часа не бяха говорили само за него. Очевидно около нейната история имаше още неща, но той, разбира се, нямаше да я пита. За първи път не беше принуден да се извинява. — Аз... не съжалявам, че съществувате. Както и да сте дошла на този свят.

Тя се усмихна хитро.

— Всъщност аз също не съжалявам.

Почувства се много странно. Раздразнението от нарушеното му спокойствие постепенно беше преминало, заменено от чувството на близост, което го изненада. Беше странно облекчен от това разтоварване от бремето на тайните му. Страхът му беше изчезнал, сякаш споделената тайна го бе стопила. „Господи, дали ако кажа на още четирима-петима души, ще бъда напълно свободен?“

Провеси крака от леглото, хвана я за ръката, притегли я до стола до леглото си, качи се на него, изправи се и я целуна.

— Благодаря ви!

Тя го погледна смаяно.

— За какво? — Усмихна се и решително си издърпа ръката.

— За това, че ви има. За това, че ме оставихте жив. И аз не знам защо. — Той се усмихна ободрен, но после усмивката му посърна. Внимателно слезе от стола и седна.

Тя го гледаше, прехапала устна.

— Защо си направи това?

Нямаше смисъл да се прави, че не знае какво има предвид. Физическата изява на принудителното тъпчене беше достатъчно очевидна. Чувстваше се отвратително. Прекара ръка по изпотеното си лице.

— Не зная. Но наистина мисля, че половината от онова, което наричаме лудост, е просто някакво лигаво облекчаване на болка по начин, който дразни околните.

— А нима е по-добре да се облекчи една болка, като се причини друга, по-голяма? — попита тя тъжно.

Той почти се усмихна, опрял ръце на коленете си, загледан в пода.

— В това има някакво хипнотично очарование. Отвлича ума от действителността. Прилича на зъбобол, на това да си пипаш с език болния зъб. Отклонява ти вниманието.

Тя поклати глава.

— Предпочитам да не прибягвам до това, благодаря.

— Гален се опитваше да развали отношенията ми с баща ми — въздъхна той, — но успя да развали отношенията ми с всичко. Той знаеше, че след като ме пусне свободен на Бараяр, няма да може да ме контролира непосредствено, затова трябваше да създаде трайни мотивации. — После добави бавно: — Това рикошира върху него. Защото в известен смисъл Гален също беше мой баща. Мой осиновител. Първият, когото имах. — Графът разбираше това. — Когато комаранците ме взеха от Джексън Хол, копнеех за идентичност. Сигурно съм бил като едно от онези малки пиленца, които кълват по лейката или нещо подобно, защото там виждат първата птица с размерите на родителите си.

— Имате изненадващ талант да анализирате информация — отбеляза тя. — Забелязах го още на Джексън Хол.

— Аз? — примигна той. — Разбира се, че не притежавам такъв талант! — Не, не притежаваше такъв талант, иначе щеше да постигне по-добри резултати. Но въпреки всичките си разочарования беше почувствал някакво задоволство в малката стаичка в ИмПСи през миналата седмица. Аскетичността на монашеската клетка, съчетана с увлекателното предизвикателство на онази вселена от данни... по някакъв странен начин му напомни за мирните времена с виртуалните учебни програми през детството в яслите за клонове. Времената, когато никой не го нараняваше.

— Графинята също мисли така. Тя иска да ви види.

— Да ме види сега?

— Заръча ми да ви заведа при нея. Но аз реших първо да си кажа онова, което ми тежи. Преди да стане късно и да пропусна възможността да го сторя. Или да ме напусне смелостта.

— Добре. Само да събера сили. — Беше много благодарен, че тази вечер не беше сервирано вино. Отиде в банята, изми си лицето със студена вода, глътна няколко болкоуспокояващи таблетки и се среса. Облече една жилетка върху тъмната си риза и последва Ботари-Джесек в хола.

Тя го заведе в кабинета на графинята — спокойна скромна стая с изглед към градината в задния двор, точно до спалнята й. Съпружеската спалня. Марк хвърли поглед към неосветената спалня зад откритата сводеста врата. Отсъствието на графа беше почти осезаемо.

Графинята седеше пред комуникационния си пулт — не защитен правителствен модел, а евтин битов. На видеомонитора, ограден с рамка от абанос с резбовани цветя, се виждаше образът на някакъв неспокоен човек. Графинята каза остро:

— Добре, в такъв случай изясни приготовленията. Да, тази вечер, веднага. И след това ми се обади. Благодаря. — Тя натисна бутона, изключи пулта и се обърна към Марк и Ботари-Джесек.

— Да не би да проверявате дали има билет за Джексън Хол? — попита той развълнуван и изпълнен с надежда, без да има основание за това.

— Не.

— Оо! — Разбира се, че не. Как би могла да го пусне? Той беше глупак. Безполезно беше да се надява...

— Проверях да ти взема кораб. Щом ще отиваш, ще ти трябва по-голяма мобилност от тази, която може да ти осигури търговският транспорт, движещ се по разписание.

— Ще купите кораб? — възкликна той стъписан. А пък той си беше помислил, че приказката за купуване на завод за часовници е обикновена шега. — Не е ли много скъпо?

— Ако мога, ще го наема. Ако трябва, ще го купя. Изглежда, съществуват три или четири възможности в Бараяр или на орбита около Комар.

— Все пак... как? — Не си беше представял, че дори фамилията Воркосиган може да купи космически кораб с налични пари.

— Ще ипотекирам нещо — каза графинята доста неопределено и се огледа.

— Откакто се появиха изкуствените скъпоценни камъни, никой не приема за залог семейни бижута... — Той проследи погледа й. — Не и замъка, нали!?

— Не, той е наследствен. Същият проблем е и с резиденцията в Хасадар. Мога да заложа обаче езерното имение.

Сърцето на владението, о, Господи...

— Всички тези къщи и историята, свързана с тях, са добър актив — каза тя, като повдигна вежди при вида на изненадата, изписана на лицето му, — но един кървав музей не е много ликвиден актив. Във всеки случай финансите са мой проблем. Ти ще си имаш свои проблеми.

— Екипаж? — Първата мисъл, която изскочи в главата му и се изплъзна от устата му.

— С кораба ще дойдат минимум един пилот за скок и един инженер. Колкото до останалия екипаж, има достатъчно свободни Дендариини, които висят без работа на комаранска орбита. Предполагам, че между тях ще можеш да намериш някой и друг доброволец. Очевидно те не ще могат отново да вкарат „Ариел“ в локалния джексънов космос.

— Пръстите на Куин сигурно вече кървят от дращение по вратите — каза Ботари-Джесек. — Дори Илян няма да може да я удържи, ако в ИмпСи скоро не постигнат успех.

— Ще се опита ли Илян да ме спре? — попита Марк загрижено.

— Ако не беше Арал, сама щях да отида — каза графинята. — И съм адски сигурна, че Илян нямаше да може да ме спре. Ти си мое доверено лице. Аз ще уредя въпроса с ИмпСи.

Беше готов да се обзаложи, че тя наистина ще го уреди.

— Дендариите, които имам предвид, са силно мотивирани, но... виждам проблеми да ги накараме да изпълняват мои заповеди. Кой ще ръководи тази малка частна експедиция?

— Има едно златно правило, момче. Който плаща на музикантите, той поръчва музиката. Корабът ще бъде твой. Изборът на командосите ще бъде твой. Ако искат да участват, ще трябва да се подчиняват.

— Това ще трае до преминаване през първия космически коридор, след което Куин ще ме затвори в гардероба.

Графинята неволно се засмя.

— Хм. Имаш право. — Тя се облегна на ергономичния си стол, събра върховете на пръстите си и остана една-две минути със

затворени очи. После отново ги отвори и каза: — Елена. Ще положиш ли клетва пред лорд Воркосиган? — И посочи Марк.

— Вече съм се клела пред лорд Воркосиган — каза Елена колебливо. Имаше предвид Майлс.

Сивите очи станаха сурови.

— Смъртта освобождава от всякакви клетви. — Очите ѝ заблестяха. — Системата Вор никога не е била много добра, когато е трябвало да приема предизвикателства, отправени към нея от галактическите технологии. Знаеш ли, не мисля, че някога е имало решение относно устно положената клетва, когато един от ответниците е в криостаза. Дадената дума не може да има никаква сила, когато едно от лицата вече не е между живите. Ние просто ще трябва да създадем свой прецедент.

Елена отиде до прозореца и се загледа навън в нищото. Светлината от къщата скриваше нощната гледка. Най-последно тя се обърна решително на пети, коленичи пред Марк и вдигна ръце, притиснала длани една в друга. Импулсивно Марк сложи ръцете си върху нейните.

— Милорд — каза тя, — тържествено се заклевавам да бъда ваш покорен васал.

— Хм... — каза Марк. — Хм... мисля, че ще искам по-друга клетва. Да опитаме тази: Аз, Елена Ботари-Джесек, свободна гражданка на графство Воркосиган, се заклевавам да служа на лорд Марк Пиер Воркосиган като телохранител... телохранителка?... и да му се подчинявам като на мой сюзерен, докато смъртта ми или той не ме освободят.

Ботари-Джесек смаяна погледна нагоре към него. Не много нагоре.

— Не можете да го направите!

— Е — каза графинята, наблюдавайки със светнали очи сцената, — всъщност няма такъв закон, който да казва, че наследникът на един граф не може да има жена телохранител. Просто досега не е имало такъв прецедент. Нали знаете... традиция.

Елена и графинята размениха продължителен поглед. Колебливо, почти като хипнотизирана, Ботари-Джесек повтори клетвата.

Марк каза:

— Аз, лорд Марк Пиер Воркосиган, васал на император Грегор Ворбара, приемам твоята клетва и тържествено ти обещавам защитата на васал-командир. Такава е думата ми като Воркосиган. — Той спря и се обърна към графинята. — Всъщност аз не съм положил клетва пред Грегор. Това ще обезсили ли настоящата церемония?

— Подробности — каза графинята и махна с ръка. — Подробности могат да се изкусурят по-късно.

Ботари-Джесек стана. Погледна го като жена, която се събужда с махмурлук и вижда в леглото си мъж, когото не си спомня от предната нощ. Потри китките си, където я бяха докосвали неговите ръце.

Власт. Колко ворска власт му даде тази малка шарада? Толкова, колкото кажеше Ботари-Джесек. Гледаше атлетичната ѝ фигура и проницателното ѝ лице. Нямахше никаква опасност да му позволи да злоупотреби с положението си. Несигурността на лицето ѝ отстъпваше място на потиснато удоволствие, което го очарова. „Да. Това беше правилен ход.“ Нямахше съмнение, че графинята е доволна от него и открито се усмихва на сина си.

— Е — каза графинята, — колко бързо можем да подготвим всичко? Кога ще бъдете готови за пътуване?

— Веднага — каза Ботари-Джесек.

— На вашите заповеди, госпожо — каза Марк. — Аз наистина чувствам... вие разбирате, че не е нищо психично, не е дори обикновено желание. Само логика. Но наистина мисля, че може да не ни стигне времето.

— Как така? — попита Ботари-Джесек. — Няма нищо по-статично от криостазата. Сигурно ще полудеем от несигурност, но това си е наш проблем. Майлс може би има повече време от нас.

Марк поклати глава.

— Ако Майлс е попаднал замръзнал в приятелски или неутрални ръце, досега те трябваше да ни отговорят, поне заради обявената награда. Но ако... някой... иска да го съживи, най-напред ще трябва да извърши подготвителните работи. Точно сега ние много добре знаем колко много време е необходимо за отглеждане на органи за трансплантация.

Графинята кимна кисело.

— Ако — където и да е Майлс — е предаден за подготовка наскоро след като са го намерили, може би вече са готови да започнат

опит за съживяване.

— Може да претупат работата по съживяването — каза графинята. — Може да не са достатъчно внимателни. — Пръстите ѝ барабаняха до дърворезбата.

— Не съм съгласна — възрази Ботари-Джесек. — Защо един враг ще се главоболи да го съживява? Каква по-лоша съдба може да има от смъртта?

— Не зная — въздъхна Марк. „Но ако има такава, обзалагам се, че джексънианците ще се погрижат за нея.“

[1] Преводаческа или авторска грешка; той би трябвало все още да се представя като „лорд Марк“, а не „лорд Воркосиган“. Бел.Mandor.

↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

С дишането дойде и болката.

Той беше в болнично легло. Разбра го още преди да отвори очи от неудобството, студа и миризмата. Май беше вярно. Смътно, макар и неприятно познато. Премигна и откри, че очите му са залепени с нещо. С някаква ароматизирана прозрачна медицинска лепкава маса. Все едно че се опитваше да гледа през стъкло, покрито с грес. Отново мигна и успя малко да фокусира зрението си, а след това трябваше да спре, за да си поеме дъх от усилието.

Имаше нещо страшно нередно в дишането му: трудно дишане, което не му осигуряваше достатъчно въздух. Опита се да преглътне и разбра, че свиренето идва от пластмасова тръба, пъхната в гърлото му. Устните му бяха сухи и напукани. Напъханата в устата му тръба не му позволяваше да ги овлажни. Опита се да се помръдне. Пронизаха го болки, изгарящи всичките му кости. Тръби влизаха — или може би излизаха — в ръцете му. И в ушите. И в носа.

Адски много тръби. Смътно осъзна, че това е лошо, само че не можеше да каже откъде го знае. С героични усилия се опита да повдигне глава и да види тялото си. Тръбата в гърлото му се размести и му причини болка.

Краища на ребра. Мършав хлътнал корем. Червени ивици по целите му гърди — като дългокрак паяк, свил се под кожата му точно под гръдната кост. Хирургическо лепило свързваше назъбени разрези, множество алени белези, прилични на дренажна карта на делтата на голяма река. Много тръби излизаха от отвори, където не трябваше да бъдат. Той погледна гениталиите си. Приличаха на посърнала обезцветена буца. Там също имаше тръба. Болката оттам трябваше да бъде леко успокоителна, но той изобщо не чувстваше нищо. Не чувстваше нито краката, нито стъпалата си, макар че ги виждаше. Цялото му тяло беше покрито с ароматизирана лепкава маса. Кожата му се белеше на големи гадни бледи парцали, залепнали за тази маса.

Главата му лежеше на възглавничка, черни облаци се въртяха пред очите му. „Прекалено много проклетите тръби. Лошо...“

Беше зашеметен, в полубудно състояние, плуваше между съня и болката, когато дойде жената.

Със замъгленото си зрение той видя, че тя се наведе.

— Сега ще извадим стимулатора. — Гласът ѝ беше ясен и нисък. Тръбите от ушите му бяха махнати — или пък ги беше сънувал? — Новото ти сърце ще тупти самостоятелно и белите ти дробове ще работят самички.

Тя се наведе над бодящите го гърди. Беше много хубава, елегантен интелектуален тип. Съжаляваше, че ѝ се представя облечен само в лепкавата маса, макар да му се струваше, че вече ѝ се е представял и с още по-оскъдно облекло. Не можеше да си спомни къде или как. Тя направи нещо с буцата на паешкото тяло. Той видя за миг червения разрез през кожата си — и пак след миг разрезът отново бе залепен. Тя, изглежда, отрязва сърцето му досущ като древен жрец, принасящ жертва, но това беше невъзможно, защото той продължаваше да диша. Все пак определено беше извадила нещо, защото го постави на таблата, която държеше помощникът ѝ.

— Готово. — Тя внимателно го наблюдаваше.

Той също я наблюдаваше, игнорирайки изкривяванията на образа, създавани от мехлема върху очите му. Имаше права лъскава черна коса, завита на кок — всъщност повече приличаше на валмо. Няколко красиви кичура се бяха измъкнали и плуваха около лицето ѝ. Златиста кожа. Златиста кожа и леко дръпнати очи. Тежки аристократични мигли. Носът ѝ — леко извит. Приятно, неподправено лице без хирургически промени за математически съвършена хубост, оживено от някакво тревожно напрежение. Одухотворено лице. Лице на интересна личност. Но, уви, непозната.

Беше висока и стройна, в светлозелена лабораторна мантия над другите дрехи.

— Док-тор — опита се да отгатне той, но от пластмасата в устата му думата прозвуча като неразбираемо клокочене.

— Сега ще извадя тази тръба — каза тя и издърпа нещо лепкаво около устните и бузите му — лента? С нея се откъсна още мъртва

кожа. Измъкна внимателно и тръбата от гърлото му. Той се задави. Беше като да повърнеш змия. От облекчение, че се е отървал от нея, нас малко не припадна отново. Имаше още някаква тръба — кислород? — която запълваше ноздрите му.

Той размърда новата си челюст и преглътна за първи път от... от... Във всеки случай чувстваше езика си дебел и надут. Гърдите го боляха ужасно. Но потече слюнка и овлажни изсъхналата му уста. Човек всъщност не оценява слюнката, докато не му се наложи да живее без нея. Сърцето му биеше бързо и слабо, като пърхане на птичи крила. Не го чувстваше нормално, но поне чувстваше нещо.

— Как се казваш? — попита го тя.

Подсъзнателният ужас, който усърдно бе избягвал, зейна с черната си паст. Дишането му се ускори. Въпреки кислорода не му достигаше въздух. Не можеше да отговори на въпроса ѝ.

— Агх — прошепна той. — Аг... — Не знаеше кой е, нито откъде е тази ужасна болка. Незнанието го изплаши много повече от самата болка.

Младият мъж в светлосиньо лекарско сако изсумтя:

— Мисля, че ще спечеля баса. Има съсиреци зад очните ябълки. Всичките схеми там са на късо. — Той потупа челото му.

Жената се намръщи раздражено.

— Пациентите не излизат от криостазата като извадено от микровълнова фурна печено, готово за ядене. Необходимо е също толкова време за лечение, колкото ако първоначалното нараняване не ги е убило, и дори повече. Ще минат още два дни преди да мога да направя предварителна оценка на висшата му нервна дейност.

Въпреки това тя измъкна нещо остро и блестящо от ревера на жакета си и започна да го движи около него, да го докосва, като в същото време наблюдаваше показанията на монитора над главата му. Когато при едно убождане дясната му ръка трепна, тя се усмихна. „Да, а когато penisът ми се надигне в дясната ми ръка, и аз ще се усмихна“ — помисли си той все още зашеметен.

Искаше да говори. Искаше да каже на този син човек да скочи през някой космически канал и да се пръждоса в ада заедно със своя бас. Единственото, което излизаше от устата му, беше съскане. Той потрепери от разочарование. Тялото му трябваше да функционира —

или да умре. Чувстваше го с мозъка на костите си. Или да бъде здрав, или да бъде унищожен.

Не знаеше откъде идва тази сигурност. Кой щеше да го убие? Не знаеше. Те, някои безлични те. Нямаше време за почивка. Отново трябваше да бъде пълноценен — или да умре.

Медицинската двойка излезе. Преследван от неясен страх, той започна да се опитва да прави упражнения. Можеше да движи само дясната си ръка. Привлечен от удрянето, което се предаваше на монитора от датчика при него, младежът се върна и му даде успокоително. Когато отново го обгърна мрак, му идеше да завие. След това сънува много лоши сънища. Всичко що-годе смислено щеше да е добре дошло за объркания му ум, но когато се събуди, можа да си спомни единствено, че сънят беше много лош.

След безкрайно дълго време лекарката дойде да го нахрани. Натисна някакъв лост и леглото се повдигна.

— Нека да опитаме новия ти стомах, приятелю — каза тя.

Приятел? Беше ли й приятел? Имаше нужда от приятел, в това нямаше никакво съмнение.

— Шейсет милиграма глюкозен разтвор — захар и вода. — Първото блюдо в твоя живот, така да се каже. Чудя се дали вече имаш необходимия елементарен контрол върху основните мускули, за да можеш да смучеш през сламка.

Имаше. Щом първите капки от течността попаднаха на устните му, той започна да смуче. Да смуче и да гълта. По-елементарен контрол от този не можеше да съществува. Само дете не можа да изпие всичко.

— Това е добре — каза тя. Гласът й приличаше на ромол. — Стомахът ти още не е пораснал достатъчно, сам виждаш. Лили побърза да те събуди. Всичките органи, които сменихме, са още малко маломерни за тялото ти, което означава, че ще се натоварват прекомерно и няма да растат така бързо, както в кувьоза. За известно време няма да ти стига дъх. Но пък така беше по-лесно за работа. Имах повече свободно пространство, което много ме облекчи.

Не беше съвсем сигурен дали тя говори на него, или на себе си, както самотните хора говорят на домашните си животни. Тя взе чашата

и се върна с леген, гъба и кърпи и започна да го мие, парче по парче. Защо един хирург изпълняваше задълженията на санитар? Доктор Р. Дърона — прочете той името ѝ на зелената мантия. Изглежда, едновременно с миенето тя извършваше и неврофизиологичен преглед. Проверяваше резултатите от работата си.

— За мен ти беше една малка загадка, знаеш. Донесоха те в контейнер. Равен каза, че си бил много малък, за да бъдеш войник, но аз извадих от теб толкова парчета камуфлажен плат и защитна жилетка срещу невроразрушител плюс четирийсет и шест парчета от граната, така че не повярвах, че си бил само наблюдател. Какъвто и да си бил, онази имплодерна граната явно е била предназначена за теб. Само дето не е била надписана. — Тя се засмя. — Кой си ти?

Но не почака за отговор, което също беше добре. Усилието да поглъща захарната вода отново го беше изтощило. А и също толкова уместен беше въпросът „Къде си?“ и той беше ядосан, че тя, която сигурно знаеше, не възнамерява да му каже. Стаята представляваше анонимно високотехнологично медицинско помещение без прозорци. На планета, не на кораб.

„Откъде зная това?“ Неясната картина на кораб в главата му, изглежда, се разпадна, когато той я докосна. „Какъв кораб? Защо? Каква планета?“

Трябваше да има прозорец. Голям прозорец, през който да се вижда забулен в мъгла градски изглед и буйна река. И хора.

Липсваха хора, които по право трябваше да са тук, макар че той не можеше да си ги представи. Тази смесица от познатата му болнична атмосфера и непознатата обстановка накараха стомаха му да се свие на топка.

Кърпите, с които го забърсваше, бяха ледени, грапави, но той беше доволен, че се отървава от лепнещата маса, да не говорим за отвратителните безполезни работи, залепени по нея. Чувстваше се като гуцер, който си сменя кожата. Когато тя свърши, от тялото му бяха махнати всички мъртви бели люспи. Новата му кожа приличаше на кървяща рана.

Тя намаза обезкосмяващ крем на лицето му — стори му се излишен и адски щипещ. После реши, че щипането му харесва. Беше започнал да се отпуска и да се радва на нейните услуги, макар да бяха смущаващо интимни. Тя поне го връщаше към достойнството да бъде

чист и не го чувстваше като враг. Някакъв вид съюзник, поне на соматично равнище. Тя почисти крема от лицето му и заедно с него брадата и голяма част от кожата, и среса косата му, макар че, за нещастие, също като кожата косата му, изглежда, падаше на големи кичури.

— Готово — каза тя доволна. Държеше пред лицето му голямо огледало. — Погледни да видиш дали го познаваш? — Той видя, че тя присви очи, и разбра, че внимателно го наблюдава.

„Това съм аз? Е... предполагам, че ще свикна с тази си физиономия.“ Червена кожа, опъната върху лицеви кости. Стърчащ нос, остра брадичка... странно застрашителни сиви очи, вместо бяло — алено. Тъмната му коса беше на туфи, като при тежък случай на краста. Всъщност се беше надявал да изглежда по-добре.

Опита се да говори, да пита. Устата му се движеше, но, подобно на мислите му, твърде несъгласувано. Той издуха въздух и слюнка. Не можеше дори да ругае, от което му се доця още повече да изругае, но вместо това се чу гъргорецо ръмжене. Тя бързо махна огледалото и го погледна разтревожено.

„Успокой се!“ Ако продължеше да се тръшка, сигурно отново щяха да му сложат доза успокоително, а той не искаше. Лежеше и дишаше безпомощно. Тя отново свали леглото, изгаси светлините и се приготви да излиза. Той успя да изстене. Това подейства. Тя се върна.

— Лили нарече твоята криокамера „Кутия на Пандора“ — промърмори тя замислено. — Но за мен тя е кристалният ковчег на омагьосания принц. Ще ми се да беше също толкова лесно да те събудя с целувка.

Тя се наведе — полузатворените ѝ клепки трепкаха — и докосна устните си до неговите. Той лежеше неподвижен, отчасти доволен, отчасти изплашен. Тя се изправи, погледа го един момент и въздъхна.

— Едва ли ще има ефект. Може би не съм подходящата принцеса.

„Имате много странен вкус към мъжете — помисли си той замаян. — Какво щастие за мен...“

Вече имаше надежда за бъдещето и за първи път, откакто се върна съзнанието му, се успокои. Остави я да си отиде. Тя непременно щеше да се върне. Преди беше губил съзнание или бе привездан в безсъзнание. Този път го споходи естествен сън. Той не го искаше...

„дали няма да умра преди да се събудя...“ Но тялото му го желаше, а освен това сънят премахваше болката.

След време той започна да контролира лявата си ръка. После успя да накара десния си крак да трепне. Красивата му дама се върна и продължи да го храни със захар и вода... но вече не получи за десерт целувка. До времето, когато можа да накара и левия си крак да трепне, тя отново се върна, но този път имаше нещо ужасно лошо.

Доктор Дърона изглеждаше десет години по-възрастна и беше по-хладна. Направо студена. Косата ѝ беше сресана на път и приличаше на две гладки крила, отрязани на височината на челюстта, със сребристи кичури, проблясващи всред абаноса. Ръцете ѝ върху тялото му, когато му помагаше да седне, бяха по-сухи, по-студени, по-сурови. Не бяха галеци.

„Преминал съм в прегръдката на времето. Не. Отново съм бил замразен. Много бавно съм се възстановявал и на нея ѝ е писнало да ме чака. Не...“ Смут стисна гърлото му. Без да знае защо, той току-що беше изгубил единствения приятел, който имаше. „Аз разруших нашата радост...“

Тя масажира краката му много професионално, даде му един голям болничен халат и го накара да стане. Той едва не припадна. Тя го върна обратно на леглото и излезе.

Когато дойде следващия път, отново си беше променила косата. Този път беше дълга, хваната отзад със сребърен пръстен и пусната в конска опашка, със сребърни нишки в нея. Беше готов да се закълне, че е остаряла с още десет години. „Какво става с мен?“ Държеше се малко по-нежно, но съвсем не така щастливо, както първия път. Разходи го из стаята, което напълно го източи. След това той отново спа.

Беше много смутен, когато тя се появи още един път в студеното, с къса коса въплъщение. Все пак трябваше да признае, че успешно го вдигна и раздвижи. Викаше му като сержант на строеви упражнения, но с нейна помощ, а после и сам, започна да ходи. Тя го изведе от стаята, за първи път. Минаха по един къс коридор до една хлъзгаща се врата, след това се върнаха обратно.

Тъкмо правеха следващата обиколка, когато вратата в дъното със съскане се отвори и влезе доктор Дърона с конската опашка. Той се

взря в доктор Дърона до него с коса като криле и едва не заплака. „Не е честно! Вие ме обърквате.“ Доктор Дърона вървеше до доктор Дърона. Той мигна, за да изчисти сълзата в окоето си, и се загледа в имената на мантиите им. Тази с коса като крила беше доктор К. Дърона. Другата с конската опашка беше доктор П. Дърона. „Но къде е моята доктор Дърона? Искам доктор Р.“

— Здравей, Крис, как е той? — попита доктор П.

Доктор К. отговори:

— Не е много зле. Точно се канех да го предупредя за терапевтичния сеанс.

— Аз бих казала... — Доктор П. се пресегна да му помогне, защото той политна да падне. Той не можеше да произнесе нито дума: от устата му излизаха само задавени ридания. — Бих казала, че си прекалила.

— Съвсем не — каза доктор К., като го подкрепяше от другата страна. Двете го поведоха към леглото. — Но, изглежда, в него умственото възстановяване върви след физическото. А това не е добре. Има някакво напрежение. Лили става нетърпелива. Той скоро трябва да започне да прави връзките, иначе няма да имаме никаква полза от него.

— Лили никога не е нетърпелива — намръщи се доктор П.

— Но този път е — каза тъжно доктор К.

— Дали наистина ще последва умствено възстановяване? — Тя му помогна да легне, без да се строполи като пън.

— Всичко е само предположения. Роан ни гарантира физическо възстановяване. Това е огромна работа. В мозъка му протича огромна електрическа активност, нещо сигурно се възстановява.

— Да, но не мигновено — чу се един топъл весел глас от дъното на коридора. — Какво правите вие двете с моя беден пациент?

Отново беше доктор Дърона с хубавата дълга абаносовочерна коса, събрана на кок отзад на главата. Той се взря уморено в надписа с името, докато тя се приближаваше усмихната. Доктор Р. Дърона. Неговата доктор Дърона. Той изхленчи от облекчение. Не беше сигурен, че би могъл да понесе още объркване. Беше по-болезнено от физическа болка. Нервите му изглеждаха по-разбити и от тялото. Сякаш имаше пак един от онези лоши сънища, само дето сънищата му

бяха много по-противни, с повече кръв и разпокъсана плът, а не просто с облечена в зелено жена, стояща из цялата стая и спорееща със себе си.

— Физиотерапия — заядливо отбеляза доктор К. — Физически тормоз.

— Е, ще го тормозиш после — каза доктор Р. — Но... по-нежно.

— Колко силно да натискам? — Доктор К. беше съсредоточена, сериозна, и с леко наведена настрана глава си вземаше бележки. — Отгоре пристигат спешни запитвания, знаеш.

— Зная. Физиотерапия през четири часа, не по-често, докато не ви разреши. И не задавай пулс над едно-четирийсет.

— Толкова висок?

— Неизбежна последица от все още малките размери на сърцето.

— Имаш го, скъпа. — Доктор К. бележничето и го бутна към доктор Р., после излезе. Доктор П. изхвърча подир нея.

Неговата доктор Дърона, доктор Р. дойде до него, усмихна му се, отметна косата от очите му.

— Скоро ще имаш нужда от подстригване. И на лисините ти започва да расте нова коса. Това е много добър признак. Щом главата се оправя отвън, и вътре трябва да става нещо, а?

Е, ако като активност се брояха истеричните спазми... една сълза, останала от по-раншния изблик на ужас, се отрони от окото му при нервното трепкане.

— Оо — промърмори тя съчувствено и той чак се смути. „Аз не съм... не съм... Аз не съм мутант.“ Какво?

Тя се наведе по-близко.

— Как се казваш?

Той се опита:

— К... ек... — Езикът не му се подчиняваше. Той знаеше думите, просто не можеше да ги накара да излязат. — К... кск?

— Повтаряш каквото ти казвам ли? — Тя засия. — Това е началото...

— Нъ! Кк скш? — Той докосна надписа на мантията ѝ, надявайки се, че тя няма да си помисли, че се опитва я опипва.

— Какво? — Тя го погледна. — Питаш как се казвам аз ли?

— Хъ! Хъ!

— Аз съм доктор Дърона.

Той изпъшка и извъртя очи.

— Казвам се Роан.

Той отново легна на възглавницата и въздъхна облекчено. Роан. Хубаво име. Искаше да й каже, че е хубаво. Ами ако всички се казват Роан... не, първата, която се държеше като сержант, беше Крис. Това беше добре. Той можеше да разграничи своята доктор Дърона от стадото Дърони, ако се наложеше. Тя беше неповторима. Той махна с ръка, докосна устните ѝ, след това своите, но тя не схвана намека и не го целуна отново.

Неохотно и само защото нямаше сили да я задържи, той ѝ позволи да издърпа ръката си от неговата. Може би беше сънувал тази целувка. Може би сънуваше всичко.

Времето, след като тя си отиде, се проточи до безкрай, но той не си позволи да задреме. Лежеше буден, залят от вълни неспокойни, несвързани мисли. Потокът от мисли носеше странни разпокъсани образи, но когато вниманието му се насочеше към тях, за да ги разучи, потокът замръзваше и вълната на паниката връхлиташе отново. Е, добре, така да бъде. Той ще се занимава с друго и само ще наблюдава мислите си, крадешком, критично; ще наблюдава себе си отразен в онова, което знае, и ще се помъчи да открие собствената си самоличност. „Ако не можеш да правиш каквото искаш, прави каквото можеш.“ А ако не може да си отговори на въпроса кой е, може да се опита да разбере къде се намира. Мониторните датчици бяха махнати от тялото му. Вече не го наблюдаваха по радиото.

Беше много тихо. Той се измъкна от леглото и се насочи към вратата. Тя се отвори автоматично към късия коридор, слабо осветен от нощни светлини на нивото на пода.

По коридора имаше само четири стаи, включително неговата. Никоя нямаше прозорци. Нямаше други пациенти. Имаше една малка канцелария или станция за наблюдение. Беше празна. Не! Не беше. От една чаша до включения пулт се издигаше пара. Програмата течеше. Скоро някой щеше да се върне. Той забърза покрай нея и опита вратата в дъното на коридора. Тя се отвори автоматично.

Друг къс коридор. Две добре обзаведени хирургии. И двете затворени, почистени, потънали в нощна тишина. И също без прозорци. Два склада: единият затворен, другият не. Две лаборатории с

дактилни ключалки. В ъгъла на едната имаше натрупани клетки за животни — зърна ги бегло през стъклото на вратата. И двете бяха натъпкани с медицинска и биохимическа апаратура, много повече, отколкото е необходимо за една лечебна клиника. Мястото много намирисваше на изследователско.

„Откъде зная... Не! Не питай. Просто продължи да вървиш.“ В края на коридора вниманието му беше привлечено от тръбен подежник. Тялото го болеше, дробовете му горяха, но той трябваше да използва шанса. „Върви, върви, върви.“

Където и да се намираще, беше на самото дъно. Тръбният подежник се извисяваше в полумрака, осветен само от означенията S-3, S-2, S-1. Тръбата беше изключена, защитната врата бе затворена. Той я бутна и тя се отвори. Той се замисли над възможностите. Можеше да включи подежника с риска да задейства някаква аларма някъде (защо трябва да си представя такова нещо?); или да се откаже и тайно да се изкачи по аварийната стълба. Изкачи едно стъпало. Пред очите му причерня. Внимателно слезе и включи подежника.

Тихо се изкачи до ниво S-1 и излезе. Малко фоайе с една врата, здрава и гола. Отвори се пред него и се затвори зад него. Той се огледа и видя, че се намира в малка стая, очевидно за отпадъци. Или склад. Обърна се. Вратата беше изчезнала в голата стена.

Изживя една ужасна минута преди да разбере, че пелтечещият му ум не си прави шеги. Вратата беше направена да прилича на стена. И той току-що се беше самозаклучил тук. Трескаво я потупа цялата, но тя не го пусна да излезе. Голите му крака замръзнаха на гладкия циментов под. Беше замаян и адски уморен. Искаше да се върне в леглото си. Разочарованието и страхът бяха почти съкрушителни не поради това, че бяха толкова огромни, а поради неговата слабост.

„Искаш това само защото не можеш да го имаш. Перверзия. Продължавай“ — каза си той строго. Придвижи се от подпора до подпора до външната врата на складовото помещение. Когато вратата се плъзна зад гърба му, той откри, че тя също се затваря автоматично. „Продължавай!“

Складовото помещение се отвори към друг къс коридор, в средата на който имаше фоайе с тръбен подежник. Това ниво претендираще да е на края на линията — ниво B-2. Додето му стигаше

поглед се издигаха отвори, маркирани В-1, G, 1, 2 и т.н. Той потърси нулевата точка, G. G за партер? Да. Излезе в някакъв тъмен хол.

Беше чисто малко помещение, елегантно мебелирано, но по-скоро като офис, отколкото като дом, с растения в саксии и бюро за рецепция или охрана. И никого наоколо. Никакви знаци. Но най-последно имаше прозорци и прозрачни врати. В тях неясно се отразяваше помещението и той самият — навън беше нощ. Той се наведе над комуникационния пулт. Късмет. Не само имаше място, където да седне, но и изобилие от данни... По дяволите! Беше с дактилна ключалка и не можеше да се отключи от неговата длан. Имаше начини да се надхитрят тези ключалки... как беше... Разпокъсаните спомени се пръскаха като ято дребни рибки, изплъзвайки се от неговата власт. Едва не заплака от тази безпомощност, седнал на ергономичния стол, хванал твърде тежката си глава с две ръце, втренчен в безжизнения, неотстъпчив видеомонитор.

Потрепери. „Господи, как мразя студа.“ Заклати се към стъклената врата. Навън валеше сняг. Малки блестящи точки прехвърчаха косо през белите дъги на светлината от прозорците. Щяха да го удрят, да съскат и жият голата му кожа. През ума му премина необичайна картина на дузина голи мъже, треперещи сред среднощна виелица, но не можеше да си спомни къде е виждал тази сцена, само изпитваше чувство на голямо нещастие. Така ли щеше да умре, замръзнал на вятъра и снега? След малко? Тук, зад прозорците?

„Аз бях мъртъв.“ За първи път осъзна това и стомахът му се сви. Той огледа болезнените белези по гърдите си през тънкия плат на мантията. „И сега също не съм много жив.“ Изкикоти се. Неестественият смях подразни дори неговите уши. Запуши уста с юмрук. Сигурно по-рано просто не бе имал време да се изплаши, но сега закъснялата вълна от ужас го събори на колене. На ръце и на колене. От хапещия студ ръцете му затрепериха неконтролируемо. Той запълзя.

Сигурно беше задействал някой сензор, защото прозрачната врата просъска и се отвори. Оо, не, нямаше да повтори предишната си грешка. Зрението му се замъгли, но той успя по някакъв начин да се обърне. Леденият цимент на гладките плочки под ръцете му го предупреди за грешката. Нещо сякаш стисна главата му — като всмукване, като удар с противен бръмчащ звук. Усети как косата му

замръзва. В ретините му се завъртяха флуоресцентни светлини. Той се опита да се отдръпне, но падна в канала пред вратата в локва лигава каша... като грапава плесен. „Не, по дяволите, не, не искам отново да замръзна...“ Той се загърчи в погнуса.

Гласове. Тревожни викове. Стъпки, бърборене, топлина, оо, благословени топли ръце, които го изтеглиха от смъртоносната врата. Два женски гласа и един мъжки:

— Как се е добрал дотук?

— Как е излязъл?

— Извикайте Роан. Събудете я...

— Изглежда ужасно.

— Не! — Една ръка го хвана за косата и вдигна лицето му срещу светлината. — Той така си изглежда.

Лицето — лицето на ръката? — надвеси се над неговото: жестоко и разтревожено. Беше асистентът на Роан, младият мъж, който му беше дал успокоително. Беше слаб, с подчертано гърбав нос. На синьото му сако пишеше Р. Дърона — безумно! Но не беше доктор Р. „Така че наричай го... брат Дърона.“ Младият човек казваше:

— ... опасно. Невероятно, че в това състояние е могъл да преодолее нашата охрана!

— Нашта храна. — Думи! Устата му произнасяше думи! — Противопожарна храна — добави той замислено. — Тъпак!

Лицето на младия мъж трепна от изненада и обида.

— За мен ли говориш, Схема на късо?

— Той говори! — Лицето на *неговата* Дърона се появи над главата му. Гласът ѝ беше развълнуван. Той я позна, макар че хубавата ѝ коса беше разпусната и обгръщаше лицето ѝ в тъмен облак. „Роан, любов моя.“

— Равен, какво каза той?

Младежът навъси тъмните си вежди.

— Кълна се, че каза „противопожарна охрана“. Предполагам, че е просто ломотене.

Роан се усмихна.

— Равен, всичките защитни врати са отворени отвътре, без да са кодирани. За случай на пожар или химическа авария, или... ясно ли ти е нивото на разбиране, което разкриват думите му?

— Не — каза студено Равен.

Този тъпак сигурно се беше засегнал... Той се усмихна мрачно на надвесените над него лица и полюляващия се таван на хола над тях.

Отляво се чу един по-стар, алтов глас, който възстанови реда и разпръсна тълпата.

— Ако нямате работа тук, връщайте се по леглата. — Една доктор Дърона, чиято късо подстригана коса беше почти бяла — очевидно притежателката на този глас, се появи в зрителното му поле и го погледна замислено. — Скъпа Роан, дори толкова осакатен той едва не избяга.

— Е, чак да избяга — обади се брат Равен. — Дори ако по някакъв начин беше минал през въоръжената охрана, с тези дрехи за двайсет минути щеше да замръзне.

— Как е излязъл?

Една доктор Дърона призна:

— Трябва да е минал покрай мониторинговата станция, докато съм била в тоалетната. Съжалявам!

— Да предположим, че го беше направил през деня — размишляваше алтовият глас — и че го видят. Щеше да е истинско нещастие.

— След този случай ще затваряме вратата на частното крило с дактилна ключалка — обеща одевешната доктор Дърона.

— Не съм сигурна, че ще е достатъчно, като се има предвид това забележително изпълнение. Вчера той не можеше дори да говори. Все пак това ме изпълва колкото с тревога, толкова и с надежда. Мисля, че тук има нещо. Най-добре е да го следим отблизо.

— Кого можем да отделим? — попита Роан.

Няколко доктор Дърони, облечени в мантии и нощници, погледнаха към младия мъж.

— О, не! — запротестира Равен.

— Роан може да го наблюдава през деня и да продължи работата си. Ти ще поемеш нощната смяна — каза твърдо белокосата жена.

— Слушам — отговори с въздишка младежът. Тя му се закани с пръст.

— А сега го върнете в неговата стая. Роан да го провери за увреждания.

— Ще взема антигравитационната носилка — каза Роан.

— За него не ти трябва антигравитационна носилка — присмя се Равен, коленичи, взе беглеца в ръце и се изправи. Демонстрация на сила? Е... не. — Той тежи не повече от мокър балтон. Хайде, Схема на късо, обратно в леглото.

Зашеметен и възмутен, той позволи да го отнесат долу. Роан вървеше съчувствено до него през хола, надолу по тръбния подежник, през складовото помещение и обратно в най-долната част на сградата. Най-последно, в отговор на непрекъснатото му треперене, тя включи нагряваната зона на леглото му на максимална температура.

После го прегледа, като отдели особено внимание на бодящите го белези.

— Не е успял да скъса нищо вътрешно. Но изглежда психически разстроен. Може би е от болка.

— Да му дам два кубически сантиметра успокоително? — попита Равен.

— Не. Само поддържай стаята притъмнена и тиха. Изтощил се е. Като се затопли, мисля, че ще заспи. Тя нежно докосна бузите, дори устните му. — Знаеш ли, че днес за втори път говори?

Тя искаше да й говори. Но сега той беше много уморен. И много разтревожен. Тази вечер между тези хора съществуваше напрежение, между всички тези доктор Дърони. И не просто медицински страх за безопасността на пациент. Те бяха разтревожени за нещо. Нещо, което трябваше да направят с него? Той може и да не знаеше нищо за себе си, но те знаеха и не искаха да му кажат.

Роан се загърна с дрехата си и излезе. Равен взе два стола — един за краката си, настани се и започна да чете. Учеше, защото от време на време препрочиташе някои страници или си вземаше бележки. Нямахше съмнение, че учи за доктор.

Той лежеше напълно изцеден. Екскурзията му тази нощ едва не го уби. И какво научи срещу всички понесени болки? Не много, освен следното: „Попаднал съм в много странно място.“

„И съм затворник тук.“

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ден преди заплануваното заминаване Марк, Ботари-Джесек и графинята бяха в библиотеката на замъка Воркосиган и се занимаваха с подробностите.

— Мислите ли, че ще имам време да спра и да видя клоновете в Комар? — попита Марк графинята, обхванат от зле прикрит копнеж. — Ще ми разреши ли Илян?

След консултация с графинята ИмпСи беше създала на Комар нещо като начално частно училище-пансион. Графинята беше споделила това с Марк. Но ИмпСи одобряваше това решение, защото клоновете бяха на едно място. А клоновете го одобряваха, защото бяха заедно в неочакваната нова ситуация. Учителите също го одобряваха, защото всички клонове можеха да бъдат обучавани заедно и да постигнат еднакво образователно ниво. В същото време младите „имигранти“ имаха възможност да се смесят с нормални, макар и предимно от по-висшата класа семейства и да започнат да привикват към обществен живот. По-късно — когато станеше по-безопасно — графинята настояваше за тяхното осиновяване, макар че клоновете бяха на неподходяща възраст и ръст. „Как ще се научат да създадат собствени семейства, ако нямат примери за това?“ — спореше тя с Илян. Марк беше присъствал на този разговор, беше слушал очарован и си беше държал устата затворена.

— Разбира се, ако имаш желание — отговори графинята. — Илян ще се възпротиви, но това е само рефлекс. Освен... мога да се сетя за едно възражение, което може да има, поради мястото, на което заминаваш. Ако отново се срещнеш с Къща Барапутра, Боже опази, може би ще е по-добре да не знаеш всичко за мерките, взети от ИмпСи. Може би ще е по-разумно, ако се отбиеш там на връщане. — Графинята имаше такъв вид, сякаш не се интересуваше от смисъла на думите си, но годините, изживени с проблемите на сигурността, бяха създали у нея умение мигновено да оценява ситуациите.

„Ако отново срещна Ваза Луиджи, клоновете ще бъдат най-малката ми грижа“ — мислеше Марк кисело. Какво искаше все пак той от едно частно посещение? Все още ли копнееше да мине за герой? Един герой трябва да е по-самостоятелен и твърд. Да не е така петимен за похвала, че да преследва своите... жертви... и да ги моли за нея. Несъмнено се беше правил достатъчно дълго на глупак.

— Не — въздъхна най-после той. — Ако някой от тях поиска някога да говори с мен, предполагам, че ще може да ме намери. — Във всеки случай никое от момичетата нямаше да го целуне.

Графинята повдигна вежди при тона му, но вдигна рамене в знак на съгласие.

Подтикнати от Ботари-Джесек, те се насочиха към по-практически въпроси, включващи цените на горивото и поправката на животоподдържащата система. Ботари-Джесек и графинята — която, спомни си Марк, някога е била капитан на кораб — задълбочено обсъждаха техническите въпроси, включително настройката на Неклиновия прът, когато екранът на комуникационния монитор се раздвои и се появи физиономията на Саймън Илян.

— Здравей, Елена. — Той ѝ кимна. — Искам да говоря с Корделия, моля.

Ботари-Джесек се усмихна, кимна, изключи изходящия аудиоканал, махна с ръка на графинята и я попита шепнешком:

— Имаме ли проблеми?

— Той се кани да ни спре! — разтревожи се Марк, когато графинята седна на ергономичния стол пред комуникационния пулт. — Ще ме арестува, зная, че ще го направи.

— Шът — скара му се графинята и леко се усмихна. — Седнете и двамата и се постарайте да устоите на изкушението да говорите. Саймън е моя грижа. — Тя включи аудиоканала. — Да, Саймън, какво има?

— Миледи — Илян ѝ кимна, — накратко казано, можете да спрете. Планът, който предлагате, е неприемлив.

— За кого, Саймън? За мен е приемлив. Кой друг има право на глас?

— Сигурността — изръмжа Илян.

— Ти си Сигурността. Ще ти бъде благодарна, ако поемеш отговорността за собствените си емоционални реакции и не се

опитваш да ги прехвърляш на някаква мъглява абстракция. Или се махни от линията и ми дай да говоря с шефа на ИмпСи.

— Добре де. Неприемлива е за мен.

— С една дума... опасна.

— Настоявам да спрете.

— Отказвам. Ако все пак искаш да ме спреш, ще трябва да издадеш заповед за арестуване на Марк и на мен.

— Ще говоря с графа — каза Илян неуверено. Приличаше на човек, принуден да прибегне до последната си възможност.

— Той е много зле. Пък и аз вече говорих с него.

Илян преглътна блъфа си, но това не му запуши устата.

— Не зная какво мислите, че може да постигнете с тази неоторизирана акция, освен да объркате работите, да изложите на риск хора и да пропилиете цяло състояние.

— Е, точно в това е работата. Саймън. Не зная какво ще може да направи Марк, както и ти не знаеш. Проблемът на ИмпСи е, че напоследък вие нямате конкуренция. Вие смятате монопола си за даденост. Малко предприемчивост ще ви се отрази добре.

Илян стоя известно време със стиснати зъби.

— Вие подлагате рода Воркосиган на троен риск — каза най-сетне той. — Застрашавате последната си поддръжка.

— Зная. И аз избрах риска.

— Имаш ли това право?

— Имам по-голямо право от теб.

— Правителството е изпаднало в най-голямата паника, която съм виждал досега — каза Илян. — Центристката коалиция усилено търси човек на мястото на Арал. Същото правят и останалите три партии.

— Отлично. Надявам се някоя от тях да успее преди Арал да се вдигне на крака, иначе никога няма да мога да го накарам да се пенсионира.

— Това ли виждаш в цялата ситуация? — възкликна Илян. — Шанс да сложиш край на кариерата на съпруга си? Лоялно ли е това, Корделия?

— Виждам шанс да го изкарам жив от Ворбар Султана — каза тя с леден глас. — Цел, която от години отчаяно се стремя да постигна. Ти се подчинявай на твоята лоялност, аз на моята.

— Кой е способен да го замести? — попита Илян тъжно.

— Много хора. Ракоци, Ворхалас или Сендорф. Ето ти трима. Ако ли не, в управлението на Арал има нещо много порочно. Отличителна черта на всеки велик човек е наследството от хора, които оставя след себе си, на които е предал своите умения. Ако смяташ, че той е толкова ограничен, та е отстранил всички способни хора, разпространявайки тази ограниченост като чума, може би ще е още по-наложително Бараяр да се освободи от него.

— Знаеш, че не мисля така.

— Добре. В такъв случай твоят аргумент отпада.

— Объркваш ме с твоята логика. — Илян потърка носа си. — Виж, не исках да го казвам, но ти трябва да разгледаш възможните опасности като оставяте лорд Марк да се добере до лорд Майлс преди всички.

Тя се облегна на стола, усмихната, леко барабаняща с пръсти.

— Стига, Саймън. Какви опасности имаш предвид?

— Изкушението да се самопроизведе за ваш наследник — изплю камъчето Илян.

— Да убие Майлс? Кажете, по дяволите, какво имаш предвид. — Очите й блеснаха опасно. — Значи ти искаш да си сигурен, че твоите хора първи ще отидат при Майлс? Идете. Нямам нищо против.

— По дяволите, Корделия! — извика той уплашено. — Много добре разбираш, че ако групата на Марк изпадне в беда, първото нещо, което ще направят, е да изплачат пред ИмпСи за спасение!

Графинята се ухили.

— „Ти живееш, за да служиш“ — нали така казвате вие от ИмпСи в клетвата си. Права ли съм?

— Ще видим — отсече Илян и прекъсна връзката.

— Какво ще направи? — попита Марк разтревожено.

— Предполагам, че ще мине през главата ми и тъй като вече го отрязах от желанието му да говори с Арал, има само още една възможност. Не мисля, че трябва да си правя труда да ставам оттук. След малко ме чака друго повикване.

Объркани, Марк и Ботари-Джесек се опитаха да продължат с техническите въпроси по кораба. Когато комуникационният апарат иззвъня, Марк подскочи.

На екрана се появи непознат млад мъж, кимна на графинята и каза:

— Лейди Воркосиган. Император Грегор. — И изчезна. На негово място се появи Грегор. Изглеждаше развеселен.

— Добро утро, лейди Корделия. Знаете ли, наистина не трябва да дразните толкова много бедния Саймън.

— Заслужи си го — каза тя спокойно. — Признавам, че в момента много неща му се струпаха на главата. Потиснатата паника всеки път го прави раздразнителен и той се заяжда, вместо да подскача и да пищи. Предполагам, че за него това е начин за разтоварване.

— Докато други от нас стават свръханалитици — промърмори Грегор. Графинята изкриви устни и Марк изведнъж си помисли, че знае кой бръсне бръснаря.

— Неговите грижи за сигурността са основателни — продължи Грегор. — Разумен ли е този риск с Джексън Хол?

— Отговорът на този въпрос може да се получи само експериментално, така да се каже. Допускам, че спорът ви със Саймън е бил откровен. Но... как мислите, че най-добре могат да се решат проблемите на Бараяр, Ваше величество? Това е въпросът, на който трябва да си дадете отговор.

— Умът ми е раздвоен.

— А сърцето ви раздвоено ли е? — Въпросът ѝ беше предизвикателен. Тя разпери ръце полуомиротворително, полуумолително. — По един или по друг начин напред дълго време ще имаме работа с лорд Марк Воркосиган. Това пътуване, дори да не донесе нищо друго, ще бъде проверка за нашите съмнения. Ако не бъдат проверени, те винаги ще останат без отговор. А това не е справедливо спрямо Марк.

— Колко научно — въздъхна той. Гледаха се един друг с еднаква студенина.

— Мислех, че това може да ви е интересно.

— Лорд Марк с вас ли е?

— Да. — Графинята му направи знак с ръка и Марк влезе в обхвата на видеокамерата.

— Ваше величество.

— И така, лорд Марк. — Грегор го погледна тъжно. — Изглежда, твоята майка желае да ти даде достатъчно дълго въже, за да можеш да се обесиш.

Марк преглътна.

— Да, Ваше величество.

— Или да се спасиш... — Грегор кимна. — Така да бъде. Късмет и наслука.

— Благодаря ви, Ваше величество.

Грегор се усмихна и изключи канала.

Илян повече не се обади.

Следобеда графинята взе Марк със себе си до Имперската военна болница на посещение при съпруга си. Откакто графът беше получил кризата, Марк я беше придружавал само два пъти. Не беше много очарован от предстоящото посещение. От една страна, мястото миришеше прекалено много на клиниките, в които беше подлаган на мъчение по време на джексънианската си младост. Откри, че си спомня за най-ранните операции и лечения, които мислеше, че отдавна е забравил. От друга страна, Марк изпитваше ужас от самия граф. Вярно че беше на легло, но неговата личност беше толкова силна, колкото животът му бе несигурен, и Марк не знаеше кое от двете го плаши повече.

Краката му започнаха да се движат по-бавно, за да спрат в болничния коридор пред охраняваната стая на министър-председателя. Той застана нерешително. Графинята се обърна, погледна го и спря.

— Ще влезеш ли?

— Аз... всъщност не искам да вляза.

Тя се намръщи и се замисли.

— Няма да те насилвам. Но ще направя едно предсказание.

— Кажете, госпожо.

— Никога няма да съжаляваш, ако влезеш. Но може би горчиво ще се разкайваш, ако не влезеш.

Марк разбра.

— Добре — каза той тихо и я последва.

Влязоха на пръсти по дебелия килим. Пердетата на широкия прозорец бяха дръпнати и разкриваха изглед към градската част на Ворбар Султана, чак долу до старинните здания и реката, която разделяше на две сърцето на столицата. Беше облачен, студен, дъждовен следобед. Сиви и бели мъгли пълзяха и се въртяха по върховете на най-високите модерни кули. Графът беше обърнал глава

към сребрилата светлина. Изглеждаше разсеян, отегчен и болен, лицето му беше подпухнало и зелено, което само отчасти се дължеше на отражението на униформената пижама, напомняща недвусмислено за ранга на пациента. Беше отрупан със сензори, а на ноздрите му имаше кислородна маска.

— Ах! — Той се обърна, когато влязоха, усмихна се и включи лампата до леглото си. Тя хвърляше топла светлина, но въпреки това не успя да подобри цвета на лицето му. — Скъпи капитане... Марк. — Графинята се наведе и размениха една съвсем не формална целувка, после тя се сви на края на леглото му, кръстоса крака, оправи дългата си пола и започна спокойно да разтрива босите му стъпала, а той въздъхна доволно.

Марк пристъпи напред.

— Добър ден, сър. Как се чувствате?

— Адски, щом като не можеш да целунеш жена си, без да останеш без дъх — оплака се той. Беше задъхан.

— Пуснаха ме в лабораторията да видя новото ти сърце — каза графинята. — Вече е колкото пилешко и тупти весело в малката си кувьоза.

Графът слабо се засмя.

— Колко нелепо!

— Аз мисля, че е хубаво.

— На мое място и ти би мислила като мен.

— Ако наистина има нещо нелепо, помисли си какво възнамеряваш да направиш след това със старото си сърце — посъветва го графинята със зловна усмивка. — Възможностите за безвкусни шеги са почти неизчерпаеми.

— Умът ни подвежда — промърмори графът, после погледна Марк, все още усмихнат.

Марк пое дъх.

— Лейди Корделия ви е обяснила какво възнамерявам да направя, нали, сър?

— Мм. — Усмивката на графа изчезна. — Да. Пази си гърба. Джексън Хол е мръсно място.

— Да... зная.

— Така е. — Той обърна глава и се загледа в сивия прозорец. — Ще ми се да мога да изпратя Ботари с теб.

Графинята го погледна разтревожено. Марк прочете мисълта, изписана на лицето ѝ: „Нима е забравил, че Ботари е мъртъв?“ Но тя се страхуваше да го попита. Вместо това се усмихна весело.

— Аз вземам със себе си Ботари-Джесек, сър.

— Историята се повтаря. — Той се помъчи да се опре на лакът и добави строго: — Така е по-добре, момче, чув'ш? — И отново се отпусна на възглавницата, преди графинята да може да реагира и да му помогне. Напрежението от лицето ѝ изчезна. Графът очевидно беше малко замаян, но не беше толкова зле, че да забрави за насилствената смърт на своя телохранител. — Елена е по-умна, отколкото беше баща ѝ, гарантирам това — въздъхна той. Графинята свърши с разтриването на краката.

Той лежеше по гръб, свъсил вежди, и очевидно се мъчеше да измисли някой полезен съвет.

— Веднъж си мислех... открих това, едва когато остарях, разбираш... че няма по-ужасна съдба от тази на съветник. Да можеш да кажеш как да се направи нещо, вместо да го направиш. Да изпратиш протежето си, умно и хубаво, и да си останеш край огъня... Мисля, че намерих по-лоша съдба. Да изпратиш ученика си като знаеш адски добре, че не си имал възможност да го научиш достатъчно... Бъди умен, момче. Навеждай се бързо. Не се предавай на врага предварително, в ума си. Ти можеш да бъдеш победен само тук. — Той докосна слепоочието си.

— Аз дори все още не зная кой ми е враг — каза Марк спокойно.

— Врагът ще те намери — въздъхна графът. — Хората ще ти се разкрият с приказки или по друг начин, ако си спокоен и самият ти не им се разкриеш и не си адски припрян, и им се дадеш като сляп прилеп и загинеш. А?

— Предполагам, че е така, сър — каза Марк разстроен.

— Хм. — Графът бе останал съвсем без дъх. — Разбираш ме ти — изхъхри той. Графинята го погледна, стана от леглото и се изправи.

— Е — каза Марк и кимна, — довиждане. — Думите му увиснаха във въздуха, недостатъчни. „Сърдечните кризи не са заразителни. По дяволите, от какво се боиш?“ Той преглътна и внимателно се приближи до графа. Никога не го беше докосвал с изключение на онзи път, когато се опитваше да помогне да го

натоварят на летящия велосипед. Изплашен и същевременно насърчен той протегна ръка.

Графът я хвана — кратко, силно ръкостискане. Ръката му беше голяма, квадратна, с тъпи пръсти — ръка на човек, способен да работи с лопати и с кирки, със саби и пистолети. Ръката на Марк изглеждаше малка и детска, закръглена и бледа, съвсем различна. Нямаха нищо общо помежду си освен това ръкостискане.

— Обърквай врага, момче — прошепна графът.

— Това ми е в кръвта, сър.

Баща му изсумтя доволен.

Тази вечер, през последната си нощ в Бараяр, Марк направи едно последно обаждане по видеофона. Измъкна се, за да използва пулта в стаята на Майлс, не тайно, а по-скоро лично. Гледа втрещено безжизнената машина цели десет минути преди конвулсивно да набере кода.

Когато звъненето престана, на видеомонитора се появи лицето на жена с руса коса. На средна възраст. С поразителна красота, малко поувехнала. Силно и уверено. Очите ѝ бяха сини и весели.

— Квартирата на комодор Куделка — съобщи тя официално.

„Това е майка ѝ.“ Марк потисна паниката си и овладя гласа си.

— Мога ли да говоря с Карин Куделка, моля...

Челото на блондинката се сбърчи.

— Май зная кой сте, но... кой да кажа, че я вика?

— Лорд Марк Воркосиган — произнесе с мъка той.

— Един момент, милорд. — Тя излезе извън обсега на видеокамерата, но той я чуваше как вика: „Карин!“

Чу се приглушено блъскане, неясни гласове, нисък и смеещият се глас на Карин: „Не, Деля, за мен е! Мамо, кажи ѝ да се махне. За мен, само за мен! Махай се!“ Последва шум от блъскане на врата, вероятно в тяло, скимтене, после се чу по-силен и по-категоричен удар.

Задъхана и разрошена Карин Куделка се появи и със светнали очи каза:

— Здравейте!

Не беше съвсем като погледа, който лейди Кася беше отправила към Иван, но беше властен и син, почти като него. Прималя му.

— Здравейте — каза той съвсем тихо. — Обаждам се да се сбогуваме. — Не, по дяволите, това беше много кратко...

— Какво?

— Хм, не исках да кажа точно това. Скоро ще тръгна на извънпланетно пътуване и не ми се ще да замина, без отново да говоря с вас.

— Оо! — Усмивката ѝ угасна. — Кога ще се върнете?

— Не съм сигурен. Но когато се върна, бих искал да ви видя пак.

— Е... разбира се.

„Разбира се!“ каза тя. Колко много хубави допускания се съдържаха в това „разбира се“.

Тя присви очи.

— Случило ли се е нещо, лорд Марк?

— Не — отговори той припряно. — Мм... този глас, дето чух преди малко, на сестра ви ли беше?

— Да. Заклучих се, иначе щеше да стои край мен и да ми се плези, докато говоря. — Сериозната ѝ физиономия на обидена се промени и тя добави: — Понеже така правя аз, когато ѝ се обаждат приятели.

Той беше приятел. Колко... колко нормално! Задаваше един подир друг въпроси, с които я накара да говори за сестрите си, за родителите си, за собствения си живот. Частни училища за любимите деца... Семейството на комодора беше състоятелно и с някаква бараярска страст към образование и успех, към стремеж за ръководене на някаква служба. Като мъртво течение, което ги тегли към тяхното бъдеще. Тя продължи, залята от собствените си думи, от споделени мечти. Беше толкова кротка и реална. Никаква сянка на принуда, нищо противно или изопачено. Той имаше чувството, че се храни, но не с физическа, а с духовна храна. Почувства мозъка си топъл, разширен и щастлив — усещане почти еротично, но по-малко застрашаващо. Уви, след известно време тя разбра, че разговорът е едностранен.

— Боже Господи, аз се разбъбрих. Моля да ме извините.

— Не! Няма за какво. Обичам да ви слушам като говорите.

— Това е първата ми възможност да говоря. В нашето семейство аз съм щастлива, ако мога да взема думата към края на разговора. До тригодишна възраст не съм говорила. Тогава ме завели на лекар.

Оказало се, че не съм говорила просто защото сестрите ми не ме оставяли да говоря!

Марк се засмя.

— Сега те казват, че си наваксам за изгубеното време.

— Зная за изгубено време — каза Марк спокойно.

— Да, аз... чух нещичко. Предполагам, че животът ви е бил истинско приключение.

— Не, не приключение — коригира я той. — Може би мъчение. — Зачуди се как ли би изглеждал животът му, пречупен през нейния поглед. Нещо по-блестящо... — Като се върна, може би ще ви разкажа малко за живота си. — Ако се върне. Ако доведе операцията до успешен край.

„Не съм добър човек. Ти трябва да знаеш това преди...“ Преди какво? Колкото повече се задълбочава тяхното запознанство, толкова по-трудно ще му е да ѝ разкрие своите отблъскващи тайни.

— Вижте, аз... вие трябва да разберете. — Господи, говореше точно като Ботари-Джесек. — Аз... аз нямам предвид външността си. — По дяволите, по дяволите, и какво да прави тази красива млада девица с тайнствените хитрости на психо-програмните мъчения и странните резултати от тях? Какво право има той да ѝ пълни главата с ужасии? — Аз дори не зная какво трябва да ви кажа!

Сега беше прекалено рано, той ясно чувстваше това. Но по-късно може би щеше да бъде много късно, защото щеше да остави чувствата ѝ предадени и измамани. А ако продължеше този разговор с още една минута, щеше да изпадне в жалко състояние, да изтърси неща, които не са за казване, и да изгуби единственото чисто, непокуварено същество, което познава.

Карин наклони глава озадачена.

— Може би ще трябва да попитате графинята.

— Познавате ли я добре? Говорите ли си с нея?

— Оо, да. Тя и майка ми са първи приятелки. Майка ми е била нейна телохраниелка преди да се оттегли, за да има нас.

Марк отново почувства сянката на кликата на бабите. Властни стари жени с генетични амбиции... Почувства инстинктивно, че има някои неща, които човек трябва да направи сам за себе си. Но на Бараяр се използват посредници. В своя лагер той имаше една изключителна посланичка за целия женски род. Графинята ще работи

за него. Да, също като жена, стиснала между краката си ревящо дете, за да му направят ваксина, която да го предпази от смъртоносна болест.

Доколко вярваше той на графинята? Можеше ли да ѝ се довери и в това?

— Карин... преди да се върна, направете ми една услуга. Ако имате възможност да говорите насаме с графинята, попитайте я какво според нея трябва да знаете за мен преди да се опознаем по-добре. Кажете ѝ, че аз съм ви помолил за това.

— Добре. Обичам да разговарям с лейди Корделия. Тя ми е нещо като наставничка. Кара ме да мисля, че мога да постигна всичко. — Карин се поколеба. — Ако се върнете за Зимния панаир, ще танцувате ли пак с мен на бала в Имперската резиденция? И този път няма да се крием в ъгъла — каза тя строго.

— Ако се върна за Зимния панаир, няма да трябва да се крия в ъгъла. Обещавам.

— Добре. Помнете си думата.

— Дума на Воркосиган — каза той тихо.

Сините ѝ очи се разшириха.

— Оо. Аз... — Меките ѝ устни се разтвориха в ослепителна усмивка.

Той се почувства като човек, който се готви да плюне и от устата му случайно пада диамант. И той не може да го върне, не може да го лапне пак. В това момиче сигурно имаше жилка от Вор, за да взема думата на един мъж толкова сериозно.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Добре. Лорд Марк... пазете се.

— Аз... защо казахте това? — Той не беше споменал нито думичка къде заминава.

— Баща ми е войник. Вие имате същия поглед като него, когато се опитва да скрие, че му предстои нещо опасно. Той обаче никога не може да излъже майка ми.

Никое момиче досега не му беше казвало да се пази. Беше много развълнуван.

— Благодаря ви, Карин. — И неохотно изключи апарата. Движението на ръката му беше почти като милувка.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Марк и Ботари-Джесек отпътуваха от Бараяр за Комар на куриерски кораб на ИмпСи, много приличен на онзи, с който бяха пътували по-рано. Марк се закле, че това ще е последната услуга, която иска от Саймън Илян. Това решение трая до пристигането им на Комар, където Марк разбра, че Дендарии са му поднесли рано-рано подаръка си за Зимния панаир. Всичките лични вещи на медик Норууд, докарани от главния флот.

ИмпСи — нали си беше ИмпСи, ги беше разгледала първа. Толкова по-добре. Те едва ли щяха да позволят на Марк да се докосне до тях, ако не бяха убедени, че са измъкнали всички тайни. С подкрепата на Ботари-Джесек Марк моли, блъфира, плаши и хленчи, докато не си осигури достъп до тях. С видимо нежелание ИмпСи го допусна — под контрол! — в една заключена стая с вещите на Норууд в орбиталния си щаб. Но го допуснаха.

Марк прати Ботари-Джесек да контролира подготовката на кораба, намерен от агента на графинята. Тя беше капитан на кораб — и следователно беше не само най-подходящият човек да се заеме със задачите по материално-техническото обезпечаване, но и изключително прецизна. С леко угризение на съвестта Марк я лиши от възможността да присъства на проучването на новия му сейф с богатства. Самичък в празна стая. Божествено!

След първото припряно преглеждане на материала — който включваше старо облекло, библиотека с дискове, писма и разни сувенири от четирите години служба на Норууд в Дендарии флота — Марк беше склонен да признае, че ИмпСи има право. Нямахше нищо ценно. Нищо от онова, което имаше предвид... ИмпСи беше проверила. Марк сложи настрана облеклото, ботушите, сувенирите и всички вещи. Изпитваше странно чувство, когато премяташе в ръцете си старите дрехи, носени от тяло, което си беше отишло завинаги. Прекалено много проклета тленност имаше тук. Той насочи вниманието си към интелектуалните останки от лекарския живот и

кариерата на Норууд: библиотеката и медицинските бележки. ИмПСи беше сторила същото, отбеляза той мрачно.

Въздъхна и се облегна назад на ергономичния стол, подготвяйки се за тежка работа. Отчаяно искаше Норууд да е оставил някаква следа, макар и само заради това, че този човек, когото по невнимание беше тласнал към смъртта, не биваше да е умрял напразно. „Никога не искам отново да съм командир. Никога!“

Не беше очаквал следата да е толкова явна. Но когато се натъкна на нея след часове, направи връзката почти подсъзнателно. Беше надраскана на ръка на тънка хартия, залепена между подобни бележки, разпръснати в наръчника за обучение по криогенна подготовка на техници за даване на първа помощ. В нея се казваше: „За лабораторни материали вж. доктор Дърона на 0900.“

Дърона ли?... Онази Дърона?

Върна се към свидетелствата и преписките, и към част от компютъризираните медицински записки, които вече беше виждал във файловете на ИмПСи в Бараяр. Норууд беше получил обучението си по криогеника в някакъв Център за живот Бочен — признато гражданско заведение по криосъживяване на Ескобар. Доктор Дърона не фигурираше сред инструкторите на това заведение. Не фигурираше дори в списъка на персонала на Центъра. Марк отново провери, за да е съвсем сигурен...

„Вероятно на Ескобар има много хора с име Дърона. Това име не е толкова рядко.“ Във всеки случай той взе бележката. Почувства как ръката го сърби.

Извика Куин, която беше на борда на „Ариел“, на орбита наблизо.

— Охо! — възкликна тя, когато го видя на видеомонитора. — Значи си се върнал. Елена ми каза. И какво ще правиш сега?

— Няма значение. Виж, има ли някой от Дендариите, някой медик, който да се е обучавал в Център за живот Бочен? За предпочитане по същото време с Норууд? Или приблизително по същото време?

Тя въздъхна.

— В групата му имаше трима или четирима. Медикът на Червената команда, Норууд и медикът на Оранжевата команда. ИмПСи вече ни разпитва за това, Марк.

— Къде са те сега?

— Медикът на Червената команда беше убит при злополука със совалка преди няколко месеца...

— Аха! — Той прекара ръце през косата си.

— Човекът от Оранжевата команда е тук, на „Ариел“.

— Отлично! — изграчи Марк щастливо. — Трябва да говоря с него. — За малко да каже: „Свържи ме“, но се сети, че е на канала на ИмпСи и сигурно го следят. — Изпратете персонална совалка да ме вземе.

— Първо, от ИмпСи сигурно вече са го разпитали надълго и нашироко, и, второ, кой по дяволите, си ти, че да ми заповядваш?

— Виждам, че Елена не ти е казала всичко. — Интересно. Дали съмнителната клетва на Ботари-Джесек стоеше над лоялността ѝ към Дендариите? Или пък не бе имала време за приказки? Колко време... Марк погледна часовника си и се сепна. — Трябва да тръгвам за Джексън Хол. Много скоро. И ако си много мила с мен, може и да помоля ИмпСи да ти разреши да пътуваш с нас като моя гостенка. Може би. — И ѝ се усмихна.

Погледът ѝ беше по-красноречив от всички клетви, които беше чувал. Устните ѝ се движеха — брояха до десет? — но не се чу никакъв звук. Най-накрая гласът ѝ стигна до ушите му:

— След единайсет минути персоналната ви совалка ще бъде прикачена към люка на станцията.

— Благодаря.

Медикът беше начумерен.

— Вижте, вече ме разпитваха. Цели четири часа. Свършихме това.

— Обещавам ви да бъда кратък — увери го Марк. — Само един въпрос.

Медикът го погледна злобно. И имаше право — тъкмо Марк бе причината, поради която висеше на комаранска орбита през последните три месеца.

— Когато се обучавахте с Норууд по криогенна терапия в Център за живот Бочен, спомняте ли си да сте срещали някоя си доктор Дърона? Може би ви е раздавала лабораторни материали?

— Там беше бъкано с доктори. Не. Мога ли да си вървя? — Медикът се надигна.

— Почакайте!

— Нали зададохте единствения си въпрос. А и ИмпСи вече ми го задаваха.

— И това ли беше отговорът, който им дадохте? Почакайте. Нека да помисля. — Марк загрижено хапеше устна. Само името не беше достатъчно, за да си спомни, дори и за него. Трябваше да има още нещо. — Спомняте ли си някога... Норууд да е имал контакт с висока, впечатляваща жена с права черна коса, кафяви очи... изключително интелигентна? — Не се реши да изкаже предположение за възрастта. Можеше да е на всяка възраст между двайсет и шейсет.

Медикът го погледна изненадан.

— Да! Откъде знаете?

— Каква беше тя? Какви бяха отношенията ѝ с Норууд?

— Мисля, че тя също беше студентка. Той я преследва известно време, очаровайки я с войнишкия си вид, но не мисля, че успя да я свали.

— Спомняте ли си името ѝ?

— Роберта или нещо подобно. Роан. Не помня.

— Тя от Джексън Хол ли беше?

— Мисля, че беше от Ескобар. — Медикът вдигна рамене. — Клиниката беше за следдипломна квалификация на лекари от цялата планета за усвояване на техниката по криосъживяване. Никога не съм говорил с нея. С Норууд съм я виждал два пъти. Може да е мислил, че искам да му я отнема.

— Значи клиниката е много авторитетно заведение? С голяма репутация.

— Поне ние мислехме така.

— Почакайте тук. — Марк остави медика в малката съвещателна зала на „Ариел“ и отиде да намери Куин. Не се наложи да я търси. Тя чакаше в коридора и потрепваше с обувтия си с ботуш крак.

— Куин, бързо! Необходима ми е картина от рекордера на шлема на Таура, направена по време на десанта. Само една, неподвижна.

— ИмпСи конфискува оригиналите.

— Не може да не си направила копие.

Тя се усмихна кисело.

— Може би.

— Моля те, Куин!

— Почакай тук. — Тя бързо се върна, подаде му диск с данни и го последва в съвещателната зала. Тъй като секретният пулт вече не приемаше отпечатък от дланта му, колкото и да я извиваше, Марк по неволя ѝ позволи тя да го включи, после бързо превъртя картините, докато достигна до необходимия му кадър: едър план на висока тъмнокоса девойка. Наведена глава, широко отворени очи. Марк съгледа в дъното яслата за клонове.

И едва тогава той извика медика да погледне.

— Виж ти!

— Тя ли е?

— Тя е... — Медикът се взря. — Беше по-млада. Но е тя. Откъде взехте този кадър?

— Няма значение. Благодаря. Няма да ви отнемам повече време. Много ми помогнахте.

Медикът излезе със същото нежелание, с което беше влязъл, дори се обърна на вратата.

— За какво е всичко това, Марк? — попита Куин.

— Когато се качим на моя кораб и потеглим, ще ти кажа. Но не и преди това. — Имаше аванс пред ИмпСи и не искаше да го изгуби. Ако не се бяха отчаяли, никога нямаше да му разрешат да замине: нито графът, нито графинята. Беше съвсем справедливо. Потенциално той нямаше никаква информация повече от ИмпСи. Просто я беше съпоставил по малко по-различен начин.

— Откъде, по дяволите, взе кораб?

— Даде ми го майка ми. — Той се опита да сдържи самодоволната си усмивка.

— Графинята? Глупости! Пуснала те е на свобода?

— Не ми завиждай за този малък кораб, Куин. В края на краищата родителите ми дадоха на по-големия ми брат цял флот. — Очите му блестяха. — Ще се видим на кораба веднага щом капитан Ботари-Джесек докладва, че е готов за път.

Негов кораб. Не откраднат, нищо нечестно или фалшиво. Негов по правото на законен подарък. Той, който никога не бе получавал

подарък за рожден ден, сега получи. И подаръкът струваше повече от двайсет и двата подаръка, които не беше получил.

Малката яхта беше стар модел, бивша собственост на комаранската олигархия от времето на разцвета преди бараярското нашествие. Някога доста луксозна, но през последните десетина години очевидно занемарена. Марк разбра, че продажбата ѝ не означаваше, че за комаранския клан са настъпили тежки дни. Те просто искаха да я подменят с по-нова, затова я продаваха. Комаранците разбираха от бизнес, а Вор разбираха от връзката между бизнес и данъчно облагане. Бизнесът при новия режим беше възвърнал много от предишната им мощ.

Марк беше определил салона на яхтата за съвещателна зала. Той огледа поканените, облечени с най-различни дрехи, насядали по мебелите, закрепени върху покрития с килим под около декоративното огнище, в което вървеше програма от отживели танцуващи пламъци, съчетана с инфрачервено лъчение.

Разбира се, тук беше и Куин, все още в Дендариите униформа. Съвсем си беше изгризала ноктите и сега си хапеше бузите. Бел Торн седеше мълчалив, резервиран, студен, което подчертаваше фините линии около очите му. Сержант Таура стърчеше до Торн — огромна, обърквана, нащрек.

Това не беше ударна група. Марк се чудеше дали не трябваше да вземе повече жива сила... не. Ако по време на първата си мисия беше научил нещо, то бе, че ако нямаш достатъчно сила да спечелиш, по-добре е изобщо да не включваш сила. Беше взел хора от Дендариите, които имаха максимален опит по въпроса с Джексън Хол.

Влезе капитан Ботари-Джесек и му кимна.

— Поехме курс. Напуснахме орбитата и вашият пилот пое командването. Двайсет часа до точката за първия скок.

— Благодаря, капитане.

Куин направи място на Ботари-Джесек до себе си. Марк седна до фалшивото каменно огнище с гръб към пращящите пламъци, отпусна ръце между коленете си и пое дълбоко дъх.

— Добре дошли на борда и благодаря на всички, че дойдохте. Всички разбирате, че това не е официална Дендариите експедиция и че тя нито е оторизирана, нито финансирана от ИмпСи. Нашите разходи се плащат частно от графиня Воркосиган. Вие се водите в неплатен

личен отпуск. С едно изключение аз нямам формална власт над вас. Както и вие над мен. Ние обаче имаме един неотложен взаимен интерес, който изисква да обединим умения и информация. Първата част е правилно идентифициране на адмирал Нейсмит. Вие доведохте капитан Торн и сержант Таура да ускорят това, нали, Куин?

Бел Торн кимна.

— Старият Тънг и аз отдавна го проумяхме. Страхувам се, че тайната самоличност на Майлс съвсем не е такава тайна, каквато смята той.

— За мен беше новина — избоботи сержант Таура. — Това, разбира се, обяснява много неща, които не можех да проумея.

— Добре дошла във Вътрешния кръг — каза Куин. — Официално. — Тя се обърна към Марк. — Добре, какво имаш? Най-после връзка?

— Оо, Куин. И задника ми е пълен с връзки. Сега ми липсва мотив.

— В такъв случай сме пред ИмпСи.

— Може би не за дълго. Те са изпратили агент на Ескобар да събере повече подробности за Център за живот Бочен... и ще направят същата връзка като мен. Накрая. Но аз планирах тази експедиция с един списък от двайсет места на Джексън Хол за детайлна проверка. В резултат на нещо, което намерих между личните вещи на Норууд, промених реда в този списък. Ако Майлс е съживен, което е част от моята хипотеза, колко време мислите, че ще мине преди да привлече върху себе си вниманието?

— Не много — каза Ботари-Джесек неохотно.

Куин кимна кисело.

— Макар че той може да се събуди с амнезия за известно време. — „Или завинаги.“ Тя не го каза, макар че Марк видя по лицето ѝ изписан страх. — При криосъживяване това се случва много често.

— Работата е там... ИмпСи и ние не сме единствените, които го търсят. Почвам да се притеснявам за точния момент. Чие внимание ще бъде привлечено най-напред?

— Мм — изсумтя Куин мрачно. Торн и Таура размениха неспокойни погледи.

— Добре. — Марк прокара ръце по косата си. Не стана и не закрочи, както би сторил Майлс, защото неодобрителният поглед на

Куин го спря. — Ето какво намерих и какво мисля. Когато Норууд е бил на Ескобар за обучение по криотехника, той е срещнал някоя доктор Роберта или Роан Дърона от Джексън Хол, която също е усвоявала тази техника. Имали са някаква приятелска връзка, достатъчна във всеки случай, така че, когато Норууд е бил притиснат в Барапутра, може да си е спомнил за нея. И е имал достатъчно доверие в нея, за да ѝ изпрати криокамерата. Не забравяйте, че Норууд също е бил по това време с впечатление, че Къща Фел е наш съюзник. Защото групата Дърона работи за Къща Фел.

— Почакай за минутка — каза неочаквано Куин. — Къща Фел твърди, че при тях няма криокамера!

Марк протегна нетърпеливо ръка.

— Позволете ми да ви запозная малко с историята на Джексън Хол, доколкото я зная. Преди около деветдесет или сто години...

— Боже мой, лорд Марк, колко дълга ще е тази история? — попита Ботари-Джесек. Куин остро я погледна, подразнена от почтителното бараярско обръщение.

— Имайте търпение. Вие трябва да разберете коя е групата Дърона. Преди около деветдесет години бащата на сегашния барон Риовал създава тайно малката си търговия с генетични роби — производство на хора по поръчка. В даден момент го осенила идеята, че е глупаво да наема гении отвън, като може да си създаде свои. Умствените способности са най-трудни за създаване по генетичен път, но старият Риовал сам бил гений. Той започнал проект, чиято връхна точка било създаването на жена на име Лили Дърона. Тя трябвала да бъде неговата муза в медицинските изследвания, неговата робиня-доктор.

— Той я отгледал и обучил и тя започнала да работи. Била блестяща. По това време старият барон Риовал умрял, не много мистериозно, по време на един ранен опит за трансплантация на мозък.

— Казах не много мистериозно поради характера, който неговият син и наследник, сегашният барон Риовал, веднага демонстрирал. Първият му проект бил да се отърве от всички свои братя и сестри, тоест от потенциалните съперници. Стария човек бил народил много деца. Ранната кариера на Риовал е нещо като джексънианска легенда. Най-големите и най-опасни братя той просто избил. Сестрите си и

някои от по-малките братя изпратил в лабораториите си за изменение на тялото и оттам в тайните си публични домове, където да обслужват клиентите в този бизнес. Предполагам, че отдавна всички са измрели. Ако са имали това щастие.

— Риовал, очевидно, е прилагал същия подход и върху персонала, който наследил. Баща му се отнасял с Лили Дърона като към безценно богатство, но новият барон Риовал я заплашил, че ако не му сътрудничи, ще я изпрати при сестрите си да удовлетворява директно биологическите фантазии на клиентите. Тя започнала да готви план за освобождаване заедно с един презрян млад природен брат на Риовал на име Геориш Стаубер.

— Ах! Барон Фел! — каза Торн. Изглеждаше просветлен, Таура хипнотизирана, Куин и Ботари-Джесек — ужасени.

— Същият, но още не съвсем. Лили и младия Геориш се освободили с протекцията на Къща Фел. Всъщност аз разбрах, че Лили е послужила като входен билет за Геориш. И двамата се поставили в услуга на новите си господари, като се договорили за анонимност, поне от страна на Лили. Това е било сделка. Сделките са почти толкова ненарушими, колкото може да бъде всяко друго нещо на Джексън Хол.

— Геориш започнал да се издига в Къща Фел. И Лили започнала да създава изследователска Група Дърона чрез създаване на клонове от себе си. Отново и отново. Група Дърона, която сега достига трийсет или четирийсет клонове-сестри, обслужва Къща Фел по няколко начина. Тя представлява нещо като семеен лекар за висшите ръководители на Къща Фел, които не желаят да поверят здравето си на специалисти от външни къщи като Барапутра. И тъй като Къща Фел търгува с оръжие, те извършват изследователска и развойна дейност върху бойни отровни и биологически вещества. И противоотрови за тях. Група Дърона направи едно малко богатство от перитейнт, а няколко години по-късно друго огромно богатство от противоотрова срещу перитейнт. Група Дърона е, така да се каже, негласно прочута, ако следите този бизнес. Което ИмПСи прави. Когато ме пуснаха да видя файловете, имаше огромна информация за тях. Макар че повечето от това е широко известно на Джексън Хол.

— Геориш, не на последно място поради успеха, който постига Къща Фел с довеждането на Лили, преди няколко години се изкачи на върха и стана барон Фел. Така достигаме до Дендариите наемниците. И

сега вие трябва да кажете какво се е случило след това. — Марк кимна на Бел Торн. — Аз подбрах най-хубавото.

Бел подсвирна.

— Знаех част от това, но не бях чувал цялата история. Нищо чудно, че Фел и Риовал се мразят. — Той погледна към Куин: тя кимна, разрешавайки му да продължи. — Приблизително преди четири години Майлс склучи от името на Дендариин един малък договор. Беше за извозване. Нашият работодател — извинете, Бараяр, толкова дълго ги наричам работодател, че неволно ми се изплъзна...

— Продължи да го наричаш така — посъветва го Марк.

Бел кимна.

— Империята искаше да внесе галактичен генетик. Не зная защо. — Той погледна Куин.

— Нито пък аз — каза тя.

— Но някой си доктор Канаба, който тогава беше един от най-добрите генетици на Къща Барапутра, искаше да избяга. Къща Барапутра има безкомпромисно отношение към служители, които знаят много търговски тайни и напускат, така че Канаба се нуждаеше от помощ. Той постигна споразумение с бараярската империя да го вземат.

— Ето откъде дойдох аз — вметна Таура.

— Да — каза Торн. — Таура беше един от любимите му проекти. Той, хм, настояваше да я вземе със себе си. За нещастие проектът за супервойник беше отменен малко преди това и Таура бе продадена на барон Риовал, който събира генетични, извинете ме, сержант, чудатости. Затова освен доктор Канаба от Къща Барапутра ние трябваше да вземем и нея от Къща Риовал. Хм, Таура, по-добре ти разкажи какво се случи след това.

— Адмиралът дойде и ме освободи от главната биологическа лаборатория на Риовал — избоботи девойката и въздъхна мощно, сякаш си спомни нещо много хубаво. — В процеса на освобождаване ние напълно унищожихме главните генни банки на Къща Риовал. Плът отпреди сто години се превърна в пушек. Буквално. — Тя се усмихна, оголвайки кучешките си зъби.

— По оценка на барон Риовал през тази нощ Къща Риовал изгубила около петдесет процента от активите си — допълни Торн. — Най-малко.

Марк се изсмя, после стана сериозен.

— Това обяснява защо всички вие мислите, че хората на барон Риовал ще искат да заловят адмирал Нейсмит.

— Марк — каза Торн отчаяно, — ако Риовал пръв намери Майлс, той ще го съживи само, за да го убие отново. И отново. Затова толкова много настоявахме ти да се представяш за Майлс, когато се изтегляхме от Джексън Хол. Риовал няма никакъв мотив да иска да отмъсти на клона, а само на адмирала.

— Разбирам. Благодаря. И какво стана с доктор Канаба? Ако мога да попитам.

— Той беше докаран безопасно — каза Куин. — Сега има ново име, ново лице, нова лаборатория и заплата, с която сигурно се чувства щастлив. Един лоялен нов поданик на Империята.

— Хм. Е, това ме отвежда до друга връзка. Тя не е нова или неизвестна за мен, макар че не зная какво да правя с нея. ИмПСи също не знае, въпреки че на два пъти изпращаха агенти да проверят Група Дърона. Баронеса Лотус Барапутра, жената на барона, е клон на Дърона.

Ръката с нокти като на граблива птица на Таура отскочи към устните ѝ.

— Онова момиче!

— Да, онова момиче. Аз се чудех, защо тя се отнесе към мен толкова студено. Бях я виждал по-рано в друго въплъщение. Клон от клон.

— Баронесата е една от най-старите клонове-дъщери на Лили Дърона, или както щете наречете това племе. Кошер. Тя не се е продала евтино. Лотус е станала дезертър срещу един от най-големите подкупи в историята на Джексън Хол — съвместен контрол, или приблизително нещо такова, на Къща Барапутра. Тя е била помощник на барон Барапутра в продължение на двайсет години. А сега, изглежда, се превръща в друго нещо. Групата Дърона имат учудващо голяма научна ерудиция, но отказват да извършват трансплантации на мозък на клон. Това е било записано в договора, подписан от Лили Дърона с Къща Фел. Но барон Барапутра, който трябва да е над шейсет стандартни години, очевидно възнамерява да започне наскоро втората си младост. Ако съдим по онова, което видяхме.

— Глупости — промърмори Куин.

— Ето, това е друга връзка — каза Марк. — Всъщност това е дяволска плетеница от връзки, когато хванеш подходящата нишка. Но това не обяснява, поне за мен, защо Група Дърона крие Майлс от шефовете на собствената си Къща Фел. И все пак те, изглежда, правят точно това.

— Ако е при тях — каза Куин, гризейки бузата си.

— Ако — отстъпи Марк. — Макар че — той леко се оживи — това обяснява защо уличаващата криокамера се е озовала на Хиген Хаб. Групата Дърона не се е опитала да я скрие от ИмпСи. Те са се опитали да я скрият от други джексънианци.

— Всичко почти се връзва — каза Торн.

Марк разпери ръце и ги обърна с дланите навътре, сякаш между тях бяха опънати невидими нишки.

— Да. Почти. — Той отново събра ръце. — Така че ние сме тук. И отиваме там. Първият ни номер ще бъде да влезем отново в джексънианския космос покрай станцията за скок на Фел. Капитан Куин донесе необходимото за промяна на нашите самоличности. Уточнете идеите си с нейните. Имаме на разположение десет дни.

Групата се разпръсна, за да разучи новите проблеми — всеки по свой начин. Ботари-Джесек и Куин останаха, Марк стана и изправи гръб. Болеше го. Болеше го и мозъкът.

— Беше чудесен анализ, Марк — каза с неохота Куин. — Ако не са празни приказки.

— Благодаря, Куин — каза Марк искрено. Той също се молеше всичко да не се окаже халюцинация, просто претенциозна грешка.

— Да... мисля, че той е малко променен — отбеляза безпристрастно Ботари-Джесек. — Пораснал.

— Да? — Втренченият поглед на Куин го огледа от горе надолу. — Вярно...

Сърцето на Марк замря жадно за трошичка одобрение.

— ... станал е по-дебел.

— Да се залавяме за работа — изръмжа Марк.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Той си спомни как бе изучавал произношението на трудни думи. Дори си представи цял екран, изпълнен с тях — черни думи на светлосин фон. Дали бяха от някой курс по риторика? За нещастие, макар че можеше да си представи екрана, успя да си спомни само един ред. С големи усилия се изправи в леглото и се опита да ги произнесе: „Кракра колара!“ Пое дъх и започна отново. Отново. Отново. Езикът му беше дебел и корав като стар чорап. Беше страшно важно да възстанови говора си. Докато говореше като идиот, те щяха да продължат да се отнасят към него като към такъв.

„Можеше да е и по-лошо.“ Сега ядеше истинска храна, а не подсладена вода или мека тиня. От два дена сам се къпеше и обличаше. Вече не носеше болничен халат. Бяха му дали риза и панталони. „Подобни на корабно трико“ Сивият им цвят най-напред му беше приятен. „Кракрал и краклара крали кларинети!“ Той легна, хриптейки от радост. Вдигна очи и видя доктор Дърона, застанала на вратата, да го наблюдава леко усмихната.

Той затаи дъх и ѝ махна с пръсти за поздрав. Тя влезе и седна на леглото му. Беше в обичайната си, прикриваща женските ѝ форми зелена мантия и носеше сак.

— Равен съобщи, че си дрънкал цяла нощ — каза тя, — но не е било дрънкане, нали? Упражнявал си се да говориш.

— Дъ — кимна той. — Трява говор. К’мандва... — Той докосна устните си и махна неопределено с ръка в стаята. — Подчинява.

— Ти смяташ така, нали? — Тя вдигна весело вежди, но очите под тях го гледаха остро. После постави между двамата масичката за хранене. — Седни, мой малък авторитарен приятелю. Донесох ти няколко играчки.

— Вт’ро длество — промърмори той мрачно, но отново се изправи. Боляха го само гърдите. Изглежда, че поне беше приключил с повечето противни страни на второто си ранно детство. Щеше ли да дойде второто юношество? Боже опази! Може би ще може да прескочи

този етап. „Защо се страхувам от юношеството? Не мога да си спомня.“

Той се засмя леко, когато тя изпразни сака и нареди на масата около две дузини части от някакви разглобени ръчни оръжия. „Тест?“ Започна да ги подбира. Стънер, невроразрушител, плазмен лък, класически пистолет... плъзгане, извиване, щракане, сглобка... едно, две, три, четири. Той ги подреди в един ред.

— Енерг’ни клетки къд’. Не ме въор’ а? Тези... в повече. — Той отмести настрана половин дузина излишни части. — Ха. Трик. — И й се усмихна самодоволно.

— Ти нито веднъж не насочи тези неща към мен или към себе си, докато ги сглобяваше — отбеляза тя с любопитство.

— Мм? Не заб’лязах. — Но тя беше права. Той посочи плазмения лък.

— Спомни ли си нещо, докато правеше това? — попита тя.

Той поклати глава отново разочарован, след това се оживи.

— Спомних нещ’ таз’ сутр’н. П’д д’ша. — Той започна бързо да говори и речта му отново се превърна в неразбираем поток от думи.

— Под душа — преведе тя поощряващо думите му. — Разкажи ми. По-бавно, имаме достатъчно време.

— Бавно. Е. Смърт — Произнесе той ясно. Тя трепна.

— Въпреки това. Разкажи ми.

— Ах. Добре. Мисля аз бух момче. Язд’х нак’н. Стар човек на др’г кон. Хълм. Студ’но. Конне... пухтя кот м’н. — Дълбокото му дишане не беше достатъчно дълбоко, за да му осигури необходимия въздух. — Дървета. Планина, две, три планини покрити с’с дървета, всичките завързани за’дно с нови пластмасови тръби. До ’дна колиба н’ дъното. Д’до щастлив... щото тръби работят добре. — Той се мъчеше да произнесе последната дума цяла и успя. — Мъжете са щ’стливи също.

— Какво правят те? — попита тя и гласът й прозвуча разстроено. — Тези мъже.

Той виждаше това отново в главата си, спомен в спомена.

— Гор’ха дърво. Прав’ха захар.

— В това няма смисъл. Захарта се получава от биологическо производство в цистерни, а не от горене на дърва — каза Роан.

— Дървета — потвърди той. — Зах'рни дървета. — В ума му се появи друга картина: старият човек отчупва парче от нещо, което изглежда като жълто-кафяв камък, и му дава да го опита, пъха го в устата му. Чувство за изкривени стари, изцапани, студени пръсти до бузата му, сладост, размесена с кожа и коне. Той потрепери от непреодолимото физическо усещане. Това беше истина! Но той все още не можеше да си спомни никакви имена. „Д'до!“

— Пл'нините са мой — добави той. Мисълта го натъжи. Не знаеше защо.

— Какво?

— Мои са. — Той се намръщи.

— Нещо друго?

— Не. Т'ва е всичко. — Той стисна ръце в юмруци. След това ги разтвори и ги сложи внимателно на масата.

— Сигурен ли си, че това не е сън от миналата нощ?

— Не. П'д д'ша — каза той.

— Много странно. Това го очаквах. — Тя кимна към сглобените оръжия и започна да ги прибира в платнения сак. — Другото — с леко кимване на глава тя посочи, че има предвид малката му история, — не се връзва. Захарните дървета ми звучат много като сън.

„Не се връзва какво?“ Обхвана го силна възбуда. Той сграбчи тънката ѝ китка, хвана ръката ѝ, която още държеше стънера.

— Не с' вр'зва с к'кво? К'кво зн'те в'е?

— Нищо.

— Не н'що!

— Боли — каза тя спокойно.

Той веднага я пусна.

— Не н'що — отново каза той. — Н... нещо. К'кво?

Тя въздъхна, прибра оръжията в сака, облегна се и го загледа проучващо.

— Вярно е, че не знаехме кой беше ти. Още по-вярно е, че още не сме сигурни кой от двамата си.

— Трябва ли да н'правя изб'р? Кажете ми!

— Ти си в едно... особено състояние на възстановяване. Амнезията от криосъживяването рядко се възстановява изцяло отведнъж. Това става на малки каскади. Типична камбановидна крива. В началото малко, след това все повече. Накрая затихва. Няколко

последни празноти могат да се запазят с години, но тъй като ти нямаш други големи черепни наранявания, моята прогноза е, че ще се възстановиш напълно. Но.

Крайно зловещо „но“. Той я погледна умоляващо.

— На този етап, в самото начало на каскадите, намиращият се в криоамнезия може да изпитва такъв глад за самоличност, че да се залови за нещо невярно и да започне да измисля доказателства да го защити. Може да са необходими седмици или дори месеци, за да се оправи отново. В твоя случай, поради специални причини, аз мисля, че това може да е по-трудно от обичайното за излизане от това състояние. Трябва да бъда много, много внимателна да не изкажа някакво предположение за теб, в което не съм абсолютно сигурна. А това е трудно, защото аз теоретизирам вероятно толкова настойчиво, колкото и ти. Аз трябва да съм сигурна, че всичко, което ми казваш, наистина идва от теб, а не е отражение от нещо, което съм казала самата аз.

— Оо. — Той се отпусна на леглото ужасно разочарован.

— Съществува една съкратена процедура — добави тя.

Той отново се надигна.

— К'ква? К'жете м'!

— Има едно лекарство, наречено фаст-пента. Един от неговите продукти е психиатрично успокоително, но обикновено се използва като лекарство за провеждане на разпити. Всъщност е погрешно да се нарича серум на истината, макар че лаиците настояват за това име.

— Аз... познавам фас'пент'. — Той затвори очи. Очевидно знаеше нещо за фаст-пента. Но какво?

— То има изключително успокоително действие и понякога, при криогенни пациенти, може да предизвика каскадно връщане на паметта.

— А!

— Обаче може да причини и проблеми. Под негово влияние хората с радост казват всичко, което им дойде наум, дори и най-интимни и тайни мисли. Добрата медицинска етика изисква да те предупредя за това. Също така някои хора са алергични към него.

— Къде сте... се научили... на д'бра мед'цинска етика? — попита любопитно той.

Странно, тя трепна.

— На Ескобар.

— Къде сме сега?

— Предпочитам засега да не ти казвам.

— Смятате ли, че това може да попр'чи на пам'тта ми? — попита той възмутено.

— Мисля, че скоро ще ти кажа — успокои го тя. — Скоро.

— Мм — изръмжа той.

Тя извади от джоба на мантията си малък бял пакет, отвори го и обели едно пластмасово кръгче.

— Протегни си ръката. — Той се подчини и тя притисна кръгчето от вътрешната страна на ръката му. — Тест за поносимост — обясни тя. — От онова, което предполагам за твоя произход, мисля, че шансът да си алергичен е по-голям от нормално. Изкуствено предизвикана алергия.

Тя отлепи кръгчето — то боцкаше — и внимателно загледа ръката му. Появи се розово петно. Тя се намръщи.

— Сърби ли? — попита тя изпълнена с подозрение.

— Не — излъга той и стисна дясната си ръка, за да не започне да чеше петното. Лекарство, което ще му върне паметта. Той трябва да го понесе. „Стани отново бяло, да те вземат дяволите!“ — мислеше той за розовото петно.

— Изглежда, не си много чувствителен — размишляваше тя. — Малко.

— Моля...

Устните ѝ съмнително се свиха.

— Е... какво имаме да губим? Ей сега ще се върна.

Тя излезе и след малко се върна с два хипоспрея, които остави на масичката за хранене.

— Това е фаст-пента — посочи тя, — а това неутрализатор на фаст-пента. Ако почнеш да се чувстваш необичайно — сърбеж, боцкане, трудно дишане или преглъщане, или пък езикът ти започне да надебелява — веднага ми кажи.

— Чувства деб'л сега — каза той, когато тя нави ръкавите на тънките му ръце и натисна първия спрей от вътрешната страна на лакета му. — Как м'га да кажа?

— Ще можеш да кажеш. Сега лежи спокойно и се отпусни. Докато изброиш от десет до едно, ще започнеш да чувстваш сънливост, сякаш плуваш. Опитай.

— Де'. Дев'. Ос'м. Седем. Ше', пат, че', три-две-адно. — Не чувстваше сънливост. Чувстваше се напрегнат и нервен, и жалък. — Вие сигурна ви' взе' как' тр'ба? — Пръстите му започнаха да барабанят по масичката. Звукът ехтеше неестествено силно в ушите му. Предметите в стаята започнаха да се замъгляват, около тях виждаше цветни ивици. Лицето на Роан изведнъж започна да му изглежда лишено от живот, прилично на маска от слонова кост.

Маската се изправи застрашително над него.

— Как се казваш? — изсъска тя.

— Аз... аз... момо... — Устата му произнасяше несвързани срички. Той беше невидимо око, безименен...

— Странно — промърмори маската. — Кръвното ти налягане трябва да спада, не да се качва.

Изведнъж той си спомни какво беше толкова важно с фас-пента.

— От фас'пент' кря. — Тя поклати глава озадачена.

— Крещя — повтори той, а устата му сякаш беше обхваната от спазма. Искаше да говори. Хиляди думи нахлуха към езика му, цяла верига течеше по нервите му. — Ти. Ти. Ти.

— Това не е обичайно. — Тя се намръщи. Хипоспреят беше още в ръката ѝ.

— Не тр'бва. — Ръцете и краката му се извиха като навити пружини. Стаята се разлюля, сякаш плуваше под вода. Той се напрегна и възстанови нормалното състояние на крайниците си. Точно сега трябваше да се отпусне.

— Спомняш ли си нещо? — попита тя. Тъмните ѝ очи бяха като басейни, течни и красиви. Той искаше да плува в тези очи, да им направи впечатление. Искаше да ѝ достави радост. Искаше да я придума да свали тази зелена текстилна броня, да танцува гола с него на звездна светлина, да... Неговото мънкане в тази насока неочаквано премина в нещо като поезия. Всъщност това беше много неприлично хумористично петостишие с очевидна символика, включваща космически коридори и кораби за скокове. За щастие излезе доста изопачено.

За негова радост тя се усмихна. Но имаше някаква невесела асоциация...

— Посл' път като го кзх няк'й ме би до насиране. Б'х тогава също на фас'пент'.

Тревога обхвана красивото ѝ дълго тяло.

— Бил си на фаст-пента по-рано? Какво друго си спомняш за този случай?

— Името му б'ш Гален. Срдит. Не зн'я защо. — Той си спомни зачервеното лице, надвесено над него, излъчващо неумолима убийствена омраза. Дъжд от удари. Потърси спомен за страх и го намери странно размесен със съжаление. — Аз не разбир'м.

— Какво друго те пита той тогава?

— Не зн'я. Ка'ж н'го др'г, поем'.

— Ти си му рецитирал поезия при разпита под въздействие на фаст-пента?

— Часове нар'д. Накар'х го да п'лудее.

Тя вдигна вежди. Докосна с пръст устните си, които се бяха разтворили от възхищение.

— Ти си устоял на разпита с фаст-пента? Забележително! Хайде тогава да не говорим за поезия. Но ти помниш Сер Гален. Оо!

— Гален може? — Той наклони глава разтревожено. Сер Гален, да! Името беше важно. Тя го познава. — Каж ми.

— Аз... не съм сигурна. Всеки път, когато направя крачка напред с теб, ти ме връщаш две крачки настрани и една назад.

— Иск' да върви напред с теб — сподели той и се заслуша в себе си с ужас, когато започна да описва накратко и доста неприлично какво друго би желал да прави с нея. — Ах. Ах. Извинявай' мил'ди. — Той напъха пръсти в устата си и ги ухапа.

— Няма нищо — успокои го тя. — Дължи се на фаст-пента.

— Не... на тестост'рона.

Тя се засмя. Това беше много окуражаващо, но моментното му повишено настроение беше потопено отново в нова вълна на напрежение. Ръцете му дърпаха и усукваха дрехите, краката конвулсивно потръпваха.

Тя загрижено свали поглед от медицинския монитор на стената.

— Кръвното ти налягане продължава да се покачва. Както си замаян от фаст-пента, тази реакция е ненормална. — Тя взе втория хипоспрей. — Мисля, че е по-добре да я спра.

— 'з не нормал'н човек — каза той тъжно. — Мутант. — Обля го вълна на безпокойство. — Ти ще ми извад'ш ли мозък? — попита той, обхванат от внезапно подозрение и загледан в хипоспрея. А после в

ума му избухна просветление и той извика: — Хей! Аз зная къде съм! Аз съм в Джексън Хол! — Впери поглед в нея, обхванат от ужас, скочи на крака, спусна се към вратата, избягвайки удара, с който тя се опита да го спре.

— Не, чакай, чакай! — извика тя, тичайки след него, а хипоспреят продължаваше да блести в ръката ѝ. — Това е реакция от лекарството, спри! Чакай да премахна действието му! Попи, хвани го!

Той избегна доктор Дърона с конската опашка в коридора на лабораторията и се хвърли в тръбния подежник, издигайки се нагоре с издърпване по аварийната стълба, от което по полувъзстановените му гръдни мускули запробягваха изгарящи мълнии. Последва хаос от коридори и етажи, викове и стъпки на тичащи хора, докато накрая той се намери във фоайето, в което беше влизал по-рано.

Префуча покрай няколко работници, които тикаха през стъклената врата антигравитационна палета, натоварена с кашони. Един пазач в зелена парка бавно се обърна, извади стънер, отвори уста и извика — звукът излезе плътен като студено машинно масло.

Видя със заслепените си от дневната светлина очи една товарна рампа, павиран паркинг и мръсен сняг. Лед и сняг хапеха босите му крака, докато тичаше задъхан през паркинга. Стена ограждаше комплекса. Там се виждаше врата, охранявана от пазачи в зелени парки.

— Не стреляй! — извика една жена зад него.

Той изскочи на мрачната улица и едва не попадна под една наземна кола. Пронизващото сиво-бяло се редуваше с избухвания на цветни мълнии в очите му. Широкото празно пространство отвъд улицата беше осеяно с голи черни дървета, клоните им бяха насочени към небето като нокти на хищни птици. Той видя зад стените, далеч долу по улицата, да се издигат други странни сгради. В този пейзаж нямаше нищо познато. Насочи се към празното пространство с дърветата. Зави му се свят, пред очите му причерня. Студеният въздух изгаряше дробовете му. Той залитна и падна, претърколи се по гръб, неспособен да диша.

Половин дузина доктор Дърони се нахвърлиха върху него като вълци върху плячка, хванаха го за ръцете и краката и го измъкнаха от снега. Роан се хвърли към него. Лицето ѝ беше напрегнато. Хипоспреят изсъска. Бързо го пренесоха обратно през пътя като

вързана овца и го вкараха в голямата бяла сграда. Главата му започна да се прояснява, но гърдите му бяха разкъсани от болка, сякаш беше притиснат в менгеме. Когато го сложиха обратно на леглото в подземната клиника, изкуствено предизвиканата от лекарството параноя беше изчезнала. За да бъде заменена от истинска...

— Мислиш ли, че някой го видя? — попита един загрижен алтов глас.

— Пазачите при портата — отсече друг глас. — Персоналът, който го донесе.

— Някой друг?

— Не зная. — Роан дишаше тежко, кичури коса, овлажнели от снега, се спускаха върху лицето ѝ. — Докато го гонехме, минаха половин дузина наземни коли. Не видях никого в парка.

— Видях няколко души да се разхождат — обади се друга доктор Дърона. — Оттатък езерото. Гледаха към нас, но се съмнявам, че са успели да видят много.

— За няколко минути изнесохме идиотско шоу.

— Какво стана този път, Роан? — попита уморено белокосата доктор Дърона с алтов глас. Тя се дотътри до него, подпирайки се на бастун. Изглежда, не го носеше от превземка, а от нужда. Всички отстъпиха пред нея.

Това ли беше мистериозната Лили?

— Дадох му доза фаст-пента — каза Роан стеснително — да проверя и разчовъркам паметта му. Понякога дава резултат при криосъживявания. Но той разви реакция. Кръвното му налягане се качи, обхвана го параноя и изскочи като хрътка. Не можахме да го стигнем, докато не падна в парка. — Когато болката му започна да стихва, той видя, че тя все още не можеше да си поеме дъх.

Старата доктор Дърона подсмъркна.

— Имаше ли резултат?

Роан се колебаеше.

— Изскочиха някои странни неща. Трябва да поговоря с Лили.

— Веднага — каза старата доктор Дърона, която очевидно не беше Лили. — Аз... — И спря, защото неговият разтреперан, заекващ опит да говори премина в конвулсия.

За момент светът се превърна в конфети. Той отново дойде в съзнание и видя две от жените да го натискат. Роан, наведена над него,

даваше нареждания, а останалите Дърони се разпръскваха.

— Ще дойда веднага щом мога — разтревожено каза Роан през рамо. — Сега не мога да го оставя.

Старата доктор Дърона кимна разбиращо и се оттегли. Роан размаха хипоспрей с антиконвулсант.

— Чуйте едно постоянно нареждане. На този човек не бива да се дава нищо преди да се направи тест за поносимост. — Тя разгони повечето от помощниците си и затъмни стаята. Вътре отново стана тихо и топло. Дишането му бавно възстанови нормалния си ритъм, макар че стомахът все още много го болеше.

— Съжалявам — каза му тя. — Не допусках, че фаст-пента може да ти подейства така.

Той се опита да каже: „Вината не е твоя“ — но говорът му, изглежда, отново се бе изгубил.

— В-в-в не твоя. Лошо... стана.

Тя дълго мълча преди да му отговори:

— Може би е за добро.

След два часа дойдоха с антигравитационна носилка и го взеха.

— Имаме други пациенти — каза му иронично доктор Крис с косата като крила. — Трябва ни твоята стая. — Лъжи? Полуистини?

Най-много от всичко го озадачи мястото, където го заведоха. Той си представяше арестантска килия, но вместо това го качиха с товарен тръбен подежник на горния етаж и го сложиха на походно легло в частния апартамент на Роан. Беше един от редицата еднакви квартири: вероятно жилищен етаж на фамилията Дърона. Апартаментът ѝ се състоеше от дневна/кабинет и спалня плюс самостоятелна баня. Всичко беше нормално просторно, макар и разхвърляно. Той се чувстваше по-малко като затворник, отколкото като домашно животно, вкарано в нарушение на разпоредбите в някое женско общежитие. Макар че освен Равен беше виждал и друг мъж Дърона: около трийсетгодишен. Доктор Крис го бе нарекла „Хок“. Птици и цветя. Всички в тази бетонна клетка бяха птици и цветя^[1].

По-късно една млада Дърона донесе поднос с вечеря и той яде заедно с Роан на малката маса в дневната, докато сивият ден навън избледня и премина в мрак. В положението му на затворник-пациент

не беше настъпила реална промяна, но му беше добре извън болничната стая, далеч от мониторите и зловещата медицинска апаратура. Дори да върши нещо толкова прозаично, като вечеря с приятел.

След като вечеряха той се разходи из дневната.

— Имаш ли нещо против, ако разгледам нещата ти?

— Не. Кажи ми, ако нещо те интересува.

Тя все още не му казваше нищо конкретно за него, но сега поне, изглежда, желаше да говори за себе си. Докато говореха, неговата вътрешна представа за света се обърна. „Защо главата ми е пълна с карти на космически коридори?“ Може би щеше да се възстанови по най-трудния начин. Да проучи всичко във Вселената и каквото остане — някаква дупка, някакво джудже в центъра, — ще бъде той. По метода на елиминиране. Обезкуражаваща задача.

Погледна през поляризираното стъкло на прозореца към слабия блясък, който се носеше във въздуха като вълшебен прах. Сега научи за какво беше защитният екран, с който се беше сблъскал слепешката по-напред. Разбра, че отговаря на военните стандарти, непроницаем като се почне от вируси и газови молекули и се стигне до... какво? Сигурно куршуми и плазма. Някъде наоколо трябваше да има мощен генератор. Защитата беше изградена по-късно към вече завършената архитектура на сградата. Не беше включена в конструкцията ѝ. Имаше нещо свързано с нея...

— Ние сме на Джексън Хол, нали? — попита той.

— Да. Какво означава това за теб?

— Опасност. Лоши неща. Каква е тази сграда? — Той махна с ръка.

— Клиника Дърона.

— Така ли? И какво правите тук? Защо съм тук?

— Ние сме в личната клиника на Къща Фел. Според нуждата изпълняваме за тях различни медицински задачи.

— Къща Фел. Оръжия. — Асоциацията настъпи почти автоматично. — Биологически оръжия. — Той я погледна укорително.

— Понякога — призна тя. — Но и биологическа защита.

Беше ли той командос на Къща Фел? Или пленен противников командос? По дяволите, в коя армия биха използвали полуинвалидно джудже за командос?

— Къща Фел ме е предоставила на теб за експерименти?

— Не.

— Не? Тога... защо съм тук?

— За нас това също е голяма загадка. Ти пристигна замразен в криокамера и по всичко личеше, че си бил подготвен много набързо. В контейнер, адресиран до мен, с обикновен транспортен кораб без обратен адрес. Надявахме се, че ако можем да те съживим, ще ни разкажеш всичко.

— Т'ва ще пр'дължи.

— Да — призна тя честно.

— Но ти н'ма да ми кажеш н'що.

— Още не.

— Какво ще стане, ако офейкам оттук?

Тя го погледна разтревожена.

— Моля те, недей. Ще те убият.

— Отново?

— Отново — потвърди тя.

— Кой?

— Ами... зависи кой си ти.

Той промени насоката на разговора, после се връща на темата още три пъти, но не може да я заблуди или измами да му каже нещо повече за него. Изтощен, той се отказа повече да пита и остана да лежи буден през нощта, замислен върху проблема както хищна птица за леш. Цялото това разпитване не донесе нищо добро, само му размъти мозъка. „Заспи“ — каза си той. Утрешният ден можеше да му донесе нещо ново. Каквото и да беше положението, то не беше стабилно. Той чувстваше това, чувстваше, че балансира върху острието на бръснач. Под него лежеше тъмнина, прикриваща пух или остри шишове, а може би нищо — едно безкрайно падане.

Не беше съвсем убеден в ползата от горещата вана и терапевтичния масаж. Бяха упражнения, той разбираше това. Доктор Крис беше вкарала един велосипед за упражнения в кабинета на Роан и го караше да върти до изпотяване — почти до припадък. Всичко така болезнено трябваше да е добро за него. Никакви резки движения засега. Беше опитал веднъж и беше припаднал с широко отворени очи,

с приглушен писък на агония, и беше скастрен от сърдитата доктор Крис заради опита да извърши непредписани движения.

Доктор Крис направи някои бележки и отново излезе, оставяйки го на по-милостивите грижи на Роан. Сега той лежеше леко изпотен в леглото на Роан, завит в хавлия, докато тя преглеждаше скелетно-мускулната структура на гърба му. Пръстите на доктор Крис, когато правеше масаж, бяха като сонди. Ръцете на Роан милваха, но тъй като той не беше програмиран за автоматично мъркане, от време на време само успяваше да изпъшка от удоволствие. Тя работеше върху краката и пръстите и постепенно преминаваше нагоре.

Легнал по корем, настанил се удобно върху възглавниците, той постепенно започна да разбира, че една много важна телесна функция за първи път от неговото съживяване започва да демонстрира своята готовност за действие. Изчерви се от смущение и удоволствие и вдигна ръце уж неволно, за да скрие лицето си. „Тя е твоят доктор. Тя ще иска да знае.“ Като че ли вече не познаваше съвсем добре всяка част от тялото му, отвътре и отвън.

— Обърни се — каза Роан — да те прегледам отпред.

— Тъ... по-добре недей — промърмори той във възглавницата.

— Защо?

— Хм... помн'ш ли, че ме пит'ше дали нещо не ми се е вдигнало?

— Да...

— Е... нещ'то се вдигна.

Настъпи кратка тишина.

— Оо! В такъв случай определено се налага да се обърнеш. Трябва да те прегледам.

Той пое дъх.

— Правим го за науката.

Той се обърна и тя махна от него хавлията.

— Случвало ли се е преди? — попита тя.

— Не. За п'рви път в моя живот. В този живот.

Дългите й хладни пръсти бързо го опипаха опитно, лекарски.

— Изглежда добре — каза тя ентузиазирано.

— Благодаря — възкликна той весело.

Тя се засмя. Не му трябваше никаква памет, за да разбере, че когато една жена се смее по този въпрос, това е добър знак.

Експериментално, внимателно, той я притегли към себе си. „Ура за науката. Нека да видим какво ще стане.“ Целуна я. Тя отвърна на целувката му. Той се окуражи.

Известно време бяха оставени настрана и приказки, и наука. Да не говорим за зелената мантия и всички дрехи под нея. Тялото ѝ беше така прекрасно, както си го беше представял: изящни линии, меки извивки, скрити места... Неговото тяло беше пълна противоположност: малък скелет с опъната върху него кожа, нашарена с ужасни червени белези.

Той изведнъж почувства неотдавнашната си смърт и започна да я целува пламенно, страстно, сякаш тя беше самият живот и той можеше по този начин да я изпие и да я притежава. Не знаеше дали тя е приятел или враг, дали това, което върши, е правилно, или не. Но беше топло и влажно и се движеше, не беше ледено и неподвижно, нещо съвсем различно от въображаемата криостаза. „Не изпускай деня.“ Защото нощта чака студена и неумолима. Този урок го изгаряше като радиация. Очите му се разшириха. И само поради недостиг на въздух той намали темпа на по-благоприличен, по-умерен.

Грозотата му трябваше да го тревожи, но не го тревожеше и той се чудеше защо. „Любов правим със затворени очи.“ Кой му беше казал това? Същата жена, която му беше казала: „Важна е не големината, важно е движението!“ Отварянето на тялото на Роан беше като куп оръжие, намерено на бойното поле. Той знаеше, знаеше коя част е важна и коя само камуфлаж, но не можеше да си спомни как е научил всичко това. Тренингът беше останал, но треньорът беше забравен. Това съчетаване на познатото с непознатото го смущаваше повече от всичко, което беше изживял тук.

Тя потрепери, въздъхна и се отпусна. Той я целуваше по тялото и когато стигна до ухото ѝ, прошепна:

— Хм... май още не съм готов за такава гимнастика.

— Оо. — Очите ѝ бяха отворени и съсредоточени. — Аз... Да. — Няколко секунди за експеримент бяха достатъчни, за да намерят медицински допустимото положение: удобно легнал по гръб без натиск или напрежение върху гърдите, ръцете или корема и после вече беше негов ред. Това беше добре, най-напред дамите и тогава нямаше да хвърлят възглавници по него, че веднага след това е заспал. Ужасно позната схема, но с погрешни подробности. Реши, че Роан е вършила

това и по-рано, макар не често. Но едва ли беше необходим голям опит от нейна страна. Тялото му действаше просто чудесно...

— Доктор Д. — въздъхна той. — Ти си гений. Ес... Аск... Апле... онзи гръцки приятел може да взема уроци по възкресяване от теб.

Тя се засмя и легна до него, тяло до тяло. „Височината ми е без значение, когато лежим.“ Знаеше това отпреди. Размениха си поспокойни, проучващи целувки, вкусвани с наслада като мента след храна.

— Много си добър — промърмори тя сънливо, похапвайки го по ухото.

— Да... — Усмивката му угасна и той се втренчи в тавана, след това сведе надолу вежди в комбинация от нежна следлюбовна меланхолия и обновено, макар и чисто умствено разочарование. — Чудиш се дали съм бил женен? — Тя дръпна глава назад и той едва не си прехапа езика от изненадания ѝ вид. — Май не съм бил — добави той бързо.

— Не... не. — Тя отново се намести. — Ти не си женен.

— Който и да съм аз?

— Да, така е.

— Хм. — Той се поколеба, навивайки дългата ѝ коса на пръстите си, разпилявайки я като ветрило върху червените линии по гърдите си. — И така, с кого мислиш, че прави любов сега?

Тя го докосна нежно с дългия си показалец по челото.

— С теб. Просто с теб.

Това беше много мило, но...

— Това любов ли беше, или терапия?

Тя се усмихна, шеговито опипвайки с пръст лицето му.

— И от двете по малко. И любопитство. И възможност. През последните три месеца бях доста отдадена на теб.

Отговорът изглеждаше честен.

— Май си създаде тази възможност.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Е добре... може би.

Три месеца. Интересно. Значи той е бил мъртъв малко повече от два месеца. За това време трябва да е изял доста много от ресурсите на

Група Дърона. Само заплатата на тази жена за три месеца никак не е малко.

— Защо правиш това? — попита той и се намръщи на тавана, когато тя се сгуши до рамото му. — Имам предвид всичко. Какво очаквате аз да направя за вас? — Полуинвалид, объркан и глупав, без нито един долар към несъществуващото му име. Дори грубата физиотерапевтка Крис беше идвала да се занимава с него, за да помогне за възстановяването му. Той почти я харесваше за безмилостните упражнения. Извършваше ги с желание. — Кой друг се интересува от мен, та трябва да ме криеш? Врагове? Или приятели?

— Със сигурност врагове — въздъхна Роан.

— Мм. — Той лежеше отпаднал. Тя дремеше, но той не. Той докосна косата ѝ и се зачуди какво ли вижда тя в него? „Кристален ковчег с омагьосан принц в него... И достатъчно отломки от граната в принца, за да съм сигурна, че не е случаен минавач...“ — така ли?

Значи тук се криеше цялата тайна. Групата Дърона не се нуждаеше от обикновен наемник. Ако това беше Джексън Хол, те можеха да си наемат колкото си искат обикновени главорези.

Но той никога не бе мислил, че е обикновен човек. Нито за един миг.

„Оо! Кой трябва да бъда аз за теб?“

[1] Rowan, raven, chrys, hawk — офика, гарван, хризантема, ястреб (англ.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Преоткриването на секса доста го демобилизира за следващите три дни, но инстинктът му да избяга изплува един следобед, когато Роан го остави самичък, мислейки, че е заспал. Той отвори очи, видя следите върху гърдите си и се замисли върху възможностите за бягство. Навън беше погрешната посока. Още не беше изпробвал навътре. Всички, изглежда, се обръщаха към Лили с проблемите си. Много добре. Той също ще отиде при Лили.

Нагоре или надолу? Като джексъниански лидер, тя традиционно трябва да е настанена или в надстройка, или в бункер. Барон Риовал живееше в бункер, или поне в главата му имаше някакъв смътен образ, свързан с това име, включително мрачни подземни помещения. Барон Фел живееше в надстройката, наблюдавайки от нея всичко като от орбитална станция. Той, изглежда, имаше в главата си доста картини от Джексън Хол. Беше ли това негов дом? Тази мисъл го обърка. Нагоре. Нагоре и навътре.

Той облече сивото си трико, взе на заем чифт къси чорапи на Роан и се измъкна в коридора. Намери един тръбен подежник и се изкачи догоре, точно един етаж над този на Роан. Етаж с жилищни апартаменти. В центъра му намери друг тръбен подежник, заключен с дактилна ключалка. Само Дърона можеше да го използва. Около него се виеше спирална стълба. Той се изкачи по стълбата много бавно и почака, близко до върха, докато си възстанови дишането. Почука на вратата.

Тя се плъзна настрани и едно момче на около десет години го погледна важно.

— Какво искаш? — попита момчето и се намръщи.

— Искам да видя... баба ти.

— Пусни го, Робин — извика един мек глас.

Момчето наведе глава и му направи знак да влезе. Обутите в чорапи крака стъпваха безшумно върху дебелия килим. Прозорците бяха защитени от мрачния сив следобед с поляризирани стъкла, а с

мрака се бореха лампи, излъчващи топли жълти светлини. Зад прозорците малки сцинтилации^[1] разкриваха защитното поле, когато водни капчици или материални частици биваха откривани и отблъсквани или анихилирани.

Една сбръчкана жена седеше на широк стол и го наблюдаваше как се приближава с хлътналите си очи. Лицето ѝ беше с цвят на слонова кост. Беше облечена в туника от черна коприна с висока яка и свободни панталони. Косата ѝ беше чисто бяла и много дълга. Стройна девойка, най-вероятно близначка на момчето, беше застанала зад стола и я решеше. В стаята беше много топло. Като забеляза как го разглежда, той се зачуди как изобщо е могъл да помисли, че разтревожената стара жена с бастуна може да е Лили. Стогодишните очи гледат различно.

— Моите почитания, госпожо — каза той. Изведнъж почувства устата си суха.

— Седни. — Тя кимна към късото канапе, поставено до ъгъла на ниската маса пред нея. — Виолета, скъпа... — Тънката ѝ ръка, цялата в бели бръчки и сини изпъкнали вени, докосна ръката на момичето, която се беше опряла върху черното ѝ копринено рамо. — Донеси чай. Три чаши. Робин, моля те, слез долу и доведи Роан.

Момичето пусна косата ѝ да падне като ветрило около изправеното тяло на жената и двете деца изчезнаха в непривично за възрастта им мълчание. Очевидно в Група Дърона не се наемаха на работа външни хора. Никакъв шанс за проникване в тяхната организация. Със същото покорство той седна на посоченото му място.

Гласните произнасяше с трептене, дължащо се на възрастта, но дикцията ѝ беше съвършена.

— Възстановихте ли се, сър? — попита тя.

— Не, госпожо — отговори той тъжно. — Само за вас. — Той се замисли как да формулира въпроса си. Лили щеше да е не по-малко предпазлива от Роан, за да не му разкрие неволно някоя тайна. — Защо не можете да ме идентифицирате?

Белите ѝ вежди се надигнаха.

— Добре казано. Мисля, че си готов за отговор.

Тръбният подежник изжужа и се появи разтревоженото лице на Роан. Тя бързо влезе.

— Лили, съжалявам. Мислех, че спи...

— Няма нищо, дете. Седни. Налей чай. — Беше се появила Виолета с голям поднос. Зад леко треперещата си ръка Лили прошепна нещо на момичето, то кимна и бързо излезе. Роан коленичи, за да изпълни, както изглежда, един важен ритуал — дали някога не бе заемала мястото на Виолета? — наля зелен чай във фини бели чаши и го поднесе. После седна до коленете на Лили и открадна едно кратко, успокояващо докосване до бялата коса.

Чаят беше много горещ. Тъй като напоследък беше намразил студа, това му хареса и той започна внимателно да пие.

— Тогава ми отговорете, госпожо — напомни й той предпазливо.

Устните на Роан се отвориха изненадано, тревожно. Лили я заплаши шеговито с пръст.

— Миналото е важно нещо — каза старата жена. — Мисля, че е дошло време да ви разкажем една история.

Той кимна и се облегна назад с чаша чай в ръка.

— Имало едно време — тя се усмихна — трима братя. Добра приказка, а? Най-големият, оригинален, и двама по-млади клонове. Най-старият — както става в тези приказки — бил роден с чудесно наследство. Титла, богатство, подкрепа, защото баща му, макар да не бил точно крал, имал по-голяма власт от който и да било крал, в историята преди скока. И по такъв начин той станал прицел на много врагове. Тъй като било известно, че бащата бил готов на всичко за сина си, на повече от един от враговете му им хрумвало да се опитат да го ударят чрез единственото му дете. Оттам и това странно тройно дублиране. — Тя кимна към него, от което стомахът му потрепери. Той сръбна чай, за да скрие объркването си. Тя замълча.

— Вече можеш ли да назовеш някои имена?

— Не, госпожо.

— Мм. — Тя изостави приказката. Гласът й стана по-остър. — Оригиналът беше лорд Майлс Воркосиган от Бараяр. Той сега е на около двайсет и осем години. Неговият клон беше създаден точно тук, в Джексън Хол, от Къща Барапутра преди двайсет и две години по поръчка от една комаранска съпротивителна група. Ние не знаем как нарича себе си този клон, но замисленият от комаранците заговор за замяна пропадна преди две години и клонът избяга.

— Гален — прошепна той.

Тя го погледна остро.

— Той беше шеф на онези комаранци, да. Вторият клон... е загадка. Най-правдоподобното предположение е, че той е създаден от сетаганданците, но никой не може да каже. Първия път се появи преди около десет години. Абсолютно наперен и изключително способен наемнически командир, който претендираше за напълно законното, по майчина линия, бетанско име Майлс Нейсмит. Той не се оказа приятел на сетаганданците, така че теорията, че е сетагандански ренегат, има непреодолима логика. Никой не знае възрастта му, макар че очевидно той не може да е повече от двацет и осем годишен. — Тя сръбна от чая си. — Ние вярваме, че вие сте един от двамата клона.

— Докаран при вас като кош със замразено месо? С цъфнали гърди?

— Да.

— Какво излиза? Клоновете... дори и замръзнали... могат да са новост тук? — Той погледна към Роан.

— Нека да продължа. Преди около три месеца създаденият в Барапутра клон се е завърнал у дома... с команда наемнически войници, които очевидно е откраднал от Дендариин флота, претендирайки, че той е неговият клон-близък, адмирал Нейсмит. Той е атакувал яслата за клонове в Барапутра, опитвайки се или да открадне, или да освободи група клонове, обявени за тела за трансплантация на мозък, от който бизнес лично аз се отвращавам.

Той докосна гърдите си.

— Той... не е успял?

— Не. Но адмирал Нейсмит се е впуснал в опасно преследване. В последвалото сражение в главните хирургически клиники на Къща Барапутра един от двамата е бил убит. Другият е избягал заедно с наемниците и повечето от много ценното стадо от клонове на Барапутра. Направили са смешен Ваза Луиджи... едва не ми прилоша от смях, когато научих за това. — Тя сръбна стеснително чай.

Той всъщност почти можеше да си я представи, макар че очите му малко се поизкривиха.

— Преди да извършат скок, Дендариин наемниците обявили награда за връщането на една криокамера, съдържаща останките на човек, за когото твърдели, че е създаденият в Барапутра клон.

Очите му се разшириха.

— Аз?

Тя вдигна ръка.

— Ваза Луиджи, барон Барапутра, е абсолютно убеден, че те лъжат и че човекът в контейнера е бил наистина техният адмирал Нейсмит.

— Аз? — каза той по-малко сигурен.

— Геориш Стаубер, барон Фел, дори се отказва да изказва предположения. А барон Риовал е готов да разруши целия град дори само срещу петдесет процента вероятност да докопа адмирал Нейсмит, който го унижи преди четири години така, както никой друг през цяло едно столетие. — Устните ѝ се изкривиха в усмивка, прилична на скалпел.

Всичко това хем имаше смисъл, хем нямаше никакъв смисъл. Беше като история, която е чувал много отдавна, през детството си, и сега отново се сблъсква с нея. „През друг живот.“ Той докосна главата си — болеше го. Роан наблюдаваше загрижено жеста му.

— Нямате ли здравен картон? Или някакъв друг документ?

— С известен риск си набавихме данните за развитието на барапутранския клон. За нещастие те са само до четиринайсетгодишна възраст. Нямаме нищо за адмирал Нейсмит. Уви, триангулация по една точка не може да се прави.

Той се обърна към Роан:

— Ти ме познаваш, отвътре и отвън. Не можеш ли да кажеш?

— Ти си странен. — Роан поклати глава. — Знаеш ли че половината от костите ти са заместени с пластмасови? Истинските, колкото са останали, са със следи от счупвания, стари травми... Бих казала, че ти си не само по-стар от клона, създаден в Барапутра, бих казала, че ти си по-стар и от оригиналния лорд Воркосиган, а това е глупаво. Ако бихме могли да намерим някакъв сигурен, неоспорим признак. Спомените, които сподели досега, са ужасно двусмислени. Ти си запознат с оръжията, както може да е запознат адмиралът... но барапутранският клон е бил подготвян за убиец. Ти си спомняш Сер Гален, а това трябва да е известно само на барапутранския клон. Аз проучих онези захарни дървета. Наричат ги кленови дървета и ги има на Земята... където барапутранският клон е бил закаран за подготовка. И така нататък. — Тя разпери ръце разочарована.

— Ако не можете да получите правилния отговор — каза той бавно, — може би не поставяте правилния въпрос.

— Какъв е правилният въпрос?

Той поклати мълчаливо глава.

— Защо... — Той разпери ръце. — Защо не върнахте замразеното ми тяло на Дендари и не получихте наградата? Защо не ме продадете на барон Риовал, ако той толкова много ме желае? Защо ме съживявате?

— На барон Риовал не бих продала дори лабораторна мишка — заяви спокойно Лили и изкриви устни в лека усмивка. — С него имаме да уреждаме едно старо споразумение.

Колко старо? По-старо от него, който и да беше той?

— Що се отнася до Дендари... все още можем да се споразумеем с тях. Зависи кой сте вие.

Той надушваше, че приближават до същината на въпроса.

— Наистина ли?

— Преди четири години адмирал Нейсмит посети Джексън Хол и освен че пожъна най-забележителната победа над Рай Риовал, замина с доктор Хаг Канаба, един от най-добрите генетици на Барапутра. Аз познавах Канаба. Нещо повече, аз зная колко платиха Ваза Луиджи и Лотус за него, зная и колко много тайни на Къщата му бяха известни. Те никога не биха го пуснали да избяга жив. И все пак той избяга и никой от Джексън Хол не успя да открие следите му.

Тя внимателно се наведе напред.

— Ако приемем, че Канаба не е бил изхвърлен от някой люк... става ясно, че адмирал Нейсмит е показал, че може да отмъква хора. Всъщност той е известен като специалист в това. Оттам идва и нашият интерес към него.

— Вие искате да напуснете планетата? — Той си представи малката, спокойна, самозадоволяваща се империя на Лили. — Защо?

— Имам да уреждам едно споразумение с Геориш Стаубер — барон Фел. Едно много старо споразумение, тъй като ние самите сме много стари търговци. Моето време сигурно вече изтича, а Геориш става — тя направи гримаса — несигурен. Ако аз умра... или ако той умре... или ако той успее да трансплантира мозъка си на по-младо тяло, както вече се опита да направи веднъж... старото ни споразумение ще бъде нарушено. На Група Дърона могат да бъдат предложени не толкова прекрасни споразумения като онова, което имаме толкова дълго с Къща Фел. То може да бъде нарушено...

продадено... отслабено, така че да предизвика атака от стари врагове като Рай, който вечно помни обиди. То може би ще бъде променено в нежелана от нас насока. През последните две години търся изход. Адмирал Нейсмит знае такъв изход.

Тя желаше той да е адмирал Нейсмит, очевидно по-ценният от двата клона.

— Какво ще стане, ако аз съм другият клон? — Той впери поглед в ръцете си. Те си бяха просто неговите ръце. Там нямаше никакви сведения.

— Трябва да бъдете откупен.

— От кого? — От спасител? Или той просто беше стока? Имаше ли някакъв избор. Роан гледаше неспокойно. — Каква полза имате от мен, щом не мога да си спомня кой съм?

— Изобщо никаква, дребосъче. — Тъмните ѝ очи за момент блеснаха като мъниста от обсидиан.

Тази жена беше преживяла почти едно столетие в Джексън Хол. Не трябваше да подценява нейната коравосърдечност само заради един чудноват предразсъдък относно трансплантирането на мозък в клон.

Свършиха с чая и се оттеглиха в стаята на Роан.

— От всичко това какво ти изглежда познато? — попита Роан загрижена, когато останаха сами на малкото ѝ канапе.

— Всичко — каза той силно объркан. — И все пак... Лили, изглежда, мисли, че аз мога да ви отмъкна като някой магьосник. Но дори и да съм адмирал Нейсмит, не мога да си спомня как съм го правил.

— Шшт — опита се да го успокои тя. — Ти си готов за каскади на паметта, кълна се. Почти виждам как започва. През последните няколко дни говорът ти се подобри неимоверно много.

— Е, след терапевтичните целувки... — Той се усмихна и комплиментът му донесе още малко терапия. Когато се изправи да си поеме дъх, той каза: — Няма да мога да си спомня това, ако аз не съм другият. Аз помня Гален. Земята. Една къща в Лондон... но как се казва клонът?

— Ние не знаем — каза тя и когато той раздражен сграбчи ръцете ѝ, добави: — Наистина не знаем.

— Адмирал Нейсмит... не би трябвало да бъде Майлс Нейсмит. Той би трябвало да бъде Марк Пиер Воркосиган. — Откъде, по дяволите, знаеше това? Марк Пиер. Пьотър Пиер. Питър, Петър, Петър плет плете, през три пръта преплита... Една подигравка от тълпата, която беше изкарала от кожата му един стар човек и той трябваше да бъде обуздан от... образът му се изплъзна. „Дядо?“ — Ако създаденият от Барапутра клон е третият син, той би могъл да бъде назован по някакъв начин. — Нещо не беше наред.

Опита се да си представи детството на адмирал Нейсмит като секретен сетагандански проект. Неговото детство? Трябваше да е изключително, ако не беше избягал на осемнайсетгодишна възраст или по-малък, но пък се беше изплъзнал от сетаганданското разузнаване и само за една година беше направил огромно състояние. Не можеше да си спомни нищо такова от своята младост. Пълен мрак.

— Какво ще правите с мен, ако не съм адмирал Нейсмит? Ще ме държите като домашно животно? Докога?

Роан сви неспокойно устни.

— Ако ти си клонът, създаден в Барапутра... ще трябва да намериш начин да се измъкнеш от Джексън Хол. Нападението на дендариите направо съсипа щаба на Ваза Луиджи. Той има да си отмъщава за пролятата кръв, плюс за материалните щети. И за наранената гордост. Ако се окаже така... аз ще се опитам да те измъкна.

— Ти? Или всички вие?

— Аз никога не вървя срещу групата. — Тя стана и закрачи из дневната си. — Все пак аз живях една година на Ескобар сама, когато бях на квалификация по криомедицина. Често съм се чудела... как ли се чувства човек като една втора от двойка. Вместо една четирийсета от група. Ще се чувствам ли по-голяма?

— Беше ли по-голяма, когато беше на Ескобар съвсем сама?

— Не зная. Това е глупаво сравнение. И все пак... човек не може да не мисли за Лотус.

— Лотус. Баронеса Барапутра? Онази, който е напуснала групата ви?

— Да. Най-старата дъщеря на Лили след Роуз. Лили казва... ако не се държим заедно, ще се обесим поотделно. Това е алюзия за един древен метод за екзекуция, който...

— Зная какво е бесене — каза той бързо, преди тя да може да навлезе в медицинските подробности.

Роан погледна през прозореца.

— Джексън Хол не е място, на което да живееш самичък. Но тук и на никого не можеш да се довериш.

— Интересен парадокс. Почти дилема.

Тя потърси в лицето му ирония, намери я и се намръщи.

— Това не е шега.

Наистина. Дори майчинската стратегия на Лили Дърона не бе решила напълно проблема, доказателство за което беше Лотус.

Той я погледна и неочаквано попита:

— Заповядаха ли ти да спиш с мен?

Тя трепна.

— Не. — Отново закричи. — Но взех разрешение. Лили ми разреши. Смяташе, че ще може да те спечелим за нашата кауза. — Тя млъкна. — Нелюбезно ли ти се струва?

— На Джексън Хол... просто благоразумно. — И привързаността сигурно вървеше в две посоки: „Джексън Хол не е място, на което да живееш самичък. Но тук и на никого не можеш да се довериш.“

Ако някой тук беше с всичкия си, той беше готов да се закълне, че това е случайно.

Четенето — упражнение, което в началото сякаш пробуждаше очите му и му причиняваше главоболие — ставаше по-леко. Сега можеше да чете до десет минути, преди да започне да изпитва непоносимо чувство на ослепяване. Сврян в кабинета на Роан, той все се напрягаше до границите на болката, натъпкваше се с информация, почиваше няколко минути и след това започваше отново. Прочете най-напред за Джексън Хол, за неговата уникална история, неправителствена структура и сто и шестнайсетте големи и безброй малки къщи с преплитаци се съюзи и вендети, вълнуващи споразумения и предателства. Група Дърона, прецени той, беше на път да прерасне в малка Къща, отделяйки се от Къща Фел подобно на хидра и също като хидра възпроизвеждайки се безполово. Споменаването на Къщи Барапутра, Харгрейвс, Дайн, Риовал и Фел предизвика в ума му представи, които не бяха дошли от

видеомонитора. Няколко от тях дори бяха свързани помежду си. Много малко. Той се зачуди дали е важно, че Къщите, които му бяха най-близки, са тъкмо онези, които се радваха на извънпланетна слава поради незаконни дейности.

„Който и да съм, аз познавам това място.“ И все пак... картините бяха малки по обхват, твърде непълни, за да представят формирането на един живот. Може би той е бил незначителна личност. И все пак той беше повече, отколкото можеше да изрови от подсъзнанието си за предполагаемия адмирал Нейсмит, създадения от сетаганданците клон.

„Дядо.“ Много спомени и почти със смазваща тежест. Кой беше „дядо“? Джексъниански осиновител? Комарански наставник? Сетагандански треньор? Някой огромен и пленителен, загадъчен и стар, и опасен. „Дядо“ нямаше произход; той, изглежда, се бе появил със създаването на Вселената.

Произход. Може би едно изследване на неговия прогенитор, сакатото бараярско лордче Воркосиган можеше да доведе до нещо. В края на краищата той е бил създаден по подобие на Воркосиган, което беше най-лошото нещо, което можеше да се направи на който и да било беден содомит. Той изкара от комуникационния пулт един листинг от препратки до източници в библиотеката на Роан, отнасящи се до родословията на Бараяр. Бяха неколкостотин нефантастични книги, видеозаписи, документи и документални филми. За пълнота започна с бърз преглед на общата история. Петдесет хиляди предшественици. Срутване на космически коридор. Епохата на изолация, Кървавите столетия... Преоткриването... неразгадаеми думи. Главата му щеше да се пръсне. Познато, до болка познато... трябваше да спре.

Тежко задъхан, той изгаси осветлението и легна на малкото канапе, докато очите му не престанаха да туптят. Но ако той е бил подготвен да замести Воркосиган, всичко това наистина трябваше да му бъде познато. Той е трябвало да изучи Бараяр отзад напред и отпред назад. „Трябва да...“ Трябваше да помоли Роан да го прикове към стената и да му даде още една доза фаст-пента, независимо как действа на кръвното му налягане. Лекарството почти беше помогнало. Може би още един опит...

Вратата изсъска.

— Здравей. — Лампите светнаха. Роан стоеше на вратата. — Добре ли си?

— С главоболие. От четене.

— Не трябва да се опитваш да...

„Да напредваш толкова бързо“ добави той наум постоянния припев на Роан от последните няколко дни след срещата с Лили. Но този път тя не го каза, а пристъпи напред и седна до него.

— Лили иска да те заведе при нея.

— Добре... — Той се наклони да стане, но тя го спря.

И го целуна. Много, много продължителна целувка, която отначало му беше приятна, после го разтревожи. Той отлепи устни и попита.

— Случило ли се е нещо, Роан?

— Мисля, че те обичам.

— Това представлява ли проблем?

— Само за мен. — Тя се усмихна леко, тревожно. — Ще се справя.

Той хвана ръцете ѝ, проследи с поглед сухожилията и вените. Имаше прекрасни ръце. Не знаеше какво да каже.

Тя го дръпна и той се изправи.

— Хайде. — Държаха се за ръце по целия път до тръбния подежник за надстройката. Тя го пусна, за да натисне дактилната ключалка, и не го хвана пак за ръката. Издигнаха се заедно, развълнувани, до никелирания парапет на всекидневната на Лили.

Лили седеше изправена и официална в широкия си тапициран стол, бялата ѝ коса сега беше сплетена в плитка, дебела като въже и праметната през рамо върху скута ѝ. С нея беше Хок — стоеше мълчаливо от дясната ѝ страна. „Не компаньон. Страж.“ Около нея имаше трима непознати в сиви полувоенни униформи — две жени, седнали, и един мъж — прав. Една от жените беше с тъмни къдрици и кафяви очи, които го изгледаха с изгарящ поглед. Другата жена, по-стара, имаше светлокафява коса, леко започнала да посивява. Но мъжът беше този, който прикова вниманието му.

„Боже мой! Това е моето друго аз!“

„Или... не съм аз.“ Стояха изправени един срещу друг. Онзи, другият, беше болезнено спретнат, с лъснати ботуши, изгладена униформа, официален. Целият му вид беше чест за Лили. На яката му

блестяха отличителни знаци. „Адмирал... Нейсмит?“ Точно това беше избродирано върху левия джоб на гърдите на офицерската му непарадна униформа. Остро поемане на дъх, рязко примигване на сивите очи, едва доловима усмивка и лицето на niskия мъж чудно оживя. Но ако той беше мършава сянка на самия себе си, другият беше два пъти по-пълнен от него. Набит, готов за атака, мускулест и силен, с тежки челюсти и голям корем. Наистина имаше вид на старши офицер — яко туловище, поставено стабилно върху здрави крака, разкрасени в агресивна парадна стойка „свободно“ подобно на булдог с наднормено тегло. Значи това беше адмирал Нейсмит, прочутият освободител, така желан от Лили?

Пълното му очарование от неговия клон близък беше пронизано от нарастващо, ужасно разбиране. „Аз съм фалшивият.“ Лили напразно бе прахосала цяло състояние, за да съживи фалшивия клон. Колко ли ще се ядоса? За един джексъниански лидер такава огромна грешка би била като покушение върху самия себе си. Наистина лицето на Лили беше сериозно и строго.

— Да, това е той — каза жената с изгарящите очи. Ръцете ѝ, сложени на скута, бяха стиснати в юмруци.

— Познавам ли ви, госпожо? — попита той учтиво, внимателно. Излъчващата се от нея като от факла топлина го прониза. Почти несъзнателно той се премести по-близо до Роан.

Изражението ѝ беше като на мраморна статуя. Само очите ѝ леко се разшириха, също като на жена, чийто слънчев възел изкусно е пробит с лазерен лъч и се вижда дълбочината на... онова, което чувства. Какво беше то? Любов? Омраза? Напрежение... Главоболието му се засили.

— Виждате — каза Лили. — Той е жив и здрав. Да се върнем на въпроса за цената. — Кръглата масичка беше отрупана с чаши и трохи. Колко дълго продължаваше тази конференция?

— Кажете какво искате — каза адмирал Нейсмит задъхано. — Плащаме, вземаме го и си отиваме.

— Разумна цена. — Тъмнокосата по-възрастна жена погледна командира си със странен успокояващ поглед. — Дойдохме за човек, не за съживено тяло. Според мен едно немарливо съживяване предполага отстъпка за повредената стока. — Този глас, този ироничен алт... „Аз те познавам!“

— Неговото съживяване не е немарливо — каза остро Роан. — Ако имаше някакъв проблем, това беше подготовката му за криокамерата...

Горещата жена трепна и жестоко се намръщи.

— ... но всъщност той се възстановява добре. Всеки ден има значителен прогрес. Просто още е много рано. Вие много го пресилвате. — Тя погледна към Лили. — Напрежението и натискът забавят резултата, който те бързат да получат. Той самият много се пресилва. Така се самонавива, че...

Лили протегна ръка омиротворително.

— Така казва и моят специалист по криосъживяване — каза тя на адмирала. — Вашият брат-клон е в състояние на възстановяване и може да се очаква, че ще се подобри. Ако всъщност това е вашето желание.

Роан прехапа устни. Горещата жена дъвчеше бузата си.

— Сега стигаме до моето желание — продължи Лили. — И може би ще бъдете доволни да научите, че аз не искам пари. Нека разгледаме една неотдавнашна история. Неотдавнашна според мен, искам да кажа.

Адмирал Нейсмит погледна през големите квадратни прозорци, през които се виждаше тъмният джексъниански зимен следобед с надвиснали облаци, от които започваше да се сипе сняг. Защитният екран изпускаше искри, мълчаливо изяждайки ледените иглички.

— Неотдавнашната история не излиза от ума ми, госпожо — каза той на Лили. — Щом я знаете, разбирате защо не искам много да се задържам тук. Кажете какво има.

За джексънианския делови етикет това беше почти грубост, но Лили кимна.

— Как се чувства напоследък доктор Канаба, адмирале?

— Какво?

Сбито, за джексънианец, Лили отново описа интереса си към съдбата на избягалия генетик.

— Вашата организация помогна на Хаг Канаба да изчезне. Вашата организация прибра десет хиляди марилакански военнопленници под носа на техните сетагандански поробители на Дагула Четири, макар да признавам, че те изчезнаха много ефектно. Между тези две събития лежи съдбата на моето малко семейство. Ще

ме извините за малката шега, ако кажа, че вие ми изглеждате точно такъв, както ви е поръчал докторът.

Очите на Нейсмит се разшириха. Той потри лице, пое въздух през стиснатите си зъби и успя да се засмее, макар усмивката му да изглеждаше напрегната.

— Разбирам, госпожо. Добре. Всъщност проектът, който предлагате, може да се приеме, особено ако смятате, че искате да се присъедините към доктор Канаба. Аз обаче в момента не съм готов да измъкна договора от джоба си, разбирате...

Лили кимна.

— Но щом се свържа с моето правителство, мисля, че ще може да се направи нещо.

— Тогава щом се свържете с вашето правителство и се върнете при нас, адмирале, ние ще ви дадем вашия клон-близнак.

— Не!... — извика горещата жена и се понадигна. Другарката ѝ я хвана за ръка и я разтърси, и тя седна на мястото си.

— Добре, Бел — промърмори тя.

— Надявахме се да го вземем днес — каза наемничката, втренчена в него. Погледите им се кръстосаха. Адмиралът отмести поглед, сякаш да се предпази от някакви прекалено силни стимули.

— Но както можете да разберете, това ще ме лиши от основния ми капитал за тази сделка — промърмори Лили. — А обичайните условия — половината при сключване на сделката и половината при доставката — очевидно са неприложими. Може би някой по-скромен подчинен ще ви даде такава гаранция.

— Изглежда, досега са се грижили добре за него — каза неуверено кестенявата офицерка.

— Но това — адмиралът се намръщи — ще ви даде възможност да се договаряте с други заинтересовани страни. Предупреждавам ви: внимавайте да не възникне някоя война на наддаване, госпожо. Тя може да се превърне в истинска война.

— Интересите ви са защитени от вашата уникалност, адмирале. Никой на Джексън Хол няма онова, което искам. Само вие. Обратното също е вярно — аз съм единственият кандидат. Ние двамата сме най-подходящите за тази сделка.

За джексънианка това беше отстъпка, направена, за да поощри сделката. „Приеми, сключи сделката!“ — мислеше той и се чудеше

защо, за какво го искаха тези хора? Навън вихърът беше превърнал снеговалежа в непрогледна завеса и тя тракаше по прозорците.

Тя тракаше по прозорците...

Лили беше следващата, която го забеляза, и тъмните ѝ очи се разшириха. Никой друг още не беше видял нищо. Той срещна изплашения ѝ поглед, когато се извърна от прозореца. Устните ѝ се отвориха...

Стъклото се разби с трясък.

Беше безопасно стъкло. Вместо от остри късове бяха засипани от градушка горещи мъниста. Двете наемнички-жени скочиха, Лили извика и Хок скочи пред нея със стънер в ръка. Някаква голяма въздушна кола се въртеше до прозореца: един, два... три, четири огромни командоса скочиха през прозореца. Прозрачни биоекрани покриваха защитните костюми срещу невропарализиращо оръжие. Лицата им бяха скрити с качулки, погледите — ужасни. Повторният изстрел от стънера на Хок остана без резултат.

„По-голям успех ще имаш, ако хвърлиш проклетия стънер по тях!“ Той се огледа нервно за огнестрелно оръжие, за нож, стол, крак от маса — изобщо нещо, с което да може да ги нападне. По една от комуникационните линии от джоба на жената-наемничка някакъв глас викаше: „Куин, тук е Елена. Нещо току-що изключи защитния екран на сградата. Отчитам енергийните изпразвания... по дяволите, какво става там? Искате ли подкрепление?“

— Да! — извика горещата жена, претъркаляйки се настрана от един лъч от стънер, който я следваше с пукане по килима. Игра на гоненица със стънер. В такъв случай нападението беше с цел отвличане, не убиване. Хок най-сетне се досети да вдигне масата и да я хвърли. Удари един командос, но беше покосен със стънер от друг. Лили стоеше абсолютно неподвижна и гледаше мрачно. Студеният вятър развяваше крачолите на розовите ѝ копринени панталони. Никой не проявяваше интерес към нея.

— Кой от двамата е Нейсмит? — прогърмя през усилвател гласа на един командос. Беше защитен с биоекран. Дендариите сигурно бяха дошли разоръжени за преговорите. Кестенявият офицер се хвърли срещу един от нападателите. Не му се откриваше възможност... Той хвана Роан за ръка и се отдръпна зад един стол, приготвяйки се да побегне към тръбния подежник.

— Заловете и двамата — извика водачът на нападателите и един командос скочи към подечника да им препречи пътя. Правоъгълната фасетка на визъора на стънера му мигна, когато попадна в кръстчето.

— Върви по дяволите! — извика адмиралът и го блъсна. Командосът се препъна и изпусна целта. Последното нещо, което видя, когато Роан го бутна в тръбния подечник, беше лъч от стънера на водача, който уцели Нейсмит в главата. Двамата други Дендарии бяха повалени.

Спускаха се мъчително бавно. Ако той и Роан можеха да отидат до генератора на защитния екран, дали щяха да могат да обърнат полето и да уловят нападателите като в капан? След тях цвъртеше огън от стънер, от стените хвърчаха искри. Те се свиха още във въздуха, паднаха на дъното и се отърколиха в коридора встрани. Нямаше време за обяснения. Той хвана Роан за ръка, втурнаха се направо към заключенния апартамент на Дърона и той натисна с лакът сензорния ключ за излъчване на енергия. Командосът, който ги преследваше, изрева и падна на три метра от тях.

Той намигна към мястото, откъдето дойде тъпият звук, и затегли Роан по коридора.

— Къде са генераторите? — извика ѝ той през рамо. Другите Дърони изплашени наизскачаха отвсякъде. Двама стражи в зелена униформа на Къща Фел се показаха в дъното на коридора и забързаха към тръбния подечник, водещ към пристройката. На чия страна бяха те? Той дръпна Роан към най-близката отворена врата и викна:

— Заклучи!

Тя заключи. Бяха в жилището на някоя от Дъроните. Без изход. Истински капан, но пък нали идваше помощ. Само дето не беше сигурен за кого. „Нещо току-що изключи захранването на защитния екран...“ Но то можеше да се изключи само отвътре! Той се наведе, отворил широко уста, за да поеме въздух. Дробовете му горяха, сърцето му биеше лудешки, световъртеж замъгли зрението му. Все пак успя да се довлече до опасния прозорец, опитвайки се да оцени тактическата ситуация. Откъм коридора през стената се чуваха приглушени викове и удари.

— Как тези копелета можаха да изключат екрана? — изхъхри той към Роан, хващайки се за перваза на прозореца. — Не чух експлозия... Предател ли има?

— Не зная — отговори загрижено Роан. — Това е външна охрана. Предполага се, че за нея отговарят хората на Фел.

Той погледна към заледения паркинг на комплекса. Двама души, облечени в яркозелени дрехи, тичаха през него, викаха и сочеха нагоре, после се прикриха зад едно паркирано транспортно средство, опитвайки се да се прицелят с гранатомет. Друг страж енергично им замаха да не стрелят. Едно неточно попадение можеше да вдигне във въздуха пристройката и всичко в нея. Те кимнаха и спряха.

Той изви врат и долепи лице до стъклото, опитвайки се да погледне нагоре и наляво. Видя бронираната въздушна кола все още да виси пред прозореца на пристройката.

Нападателят вече се изтегляха. По дяволите! Никакъв шанс за защитния екран. „Много съм бавен.“ Командосите се качиха и въздушната кола се издигна. Мярнаха се ръце и една малка, дебела, облечена в сиво фигура беше изтеглена през вратата. Колата описа шест бавни кръга над бетона... сърцето му направо спря. Един накуцващ командос също беше изтеглен. Не оставяха ранени, които да бъдат разпитвани. Роан стисна зъби и го издърпа назад.

— Махни се от огневата линия!

Той се възпротиви и запротестира:

— Те си отиват! Сега трябва да ги бием, на собствен терен...

От улицата, иззад старата стена, ограждаща комплекса, излетя друга въздушна кола. Малък цивилен модел, невъоръжен и неброниран. Набираше височина. През плъзгащия се капак можеха да се видят неясните очертания на облечена в сиво фигура над таблото за управление. Със зловна гримаса на лицето. Бронираната кола на нападателите се отдалечи от прозореца. Втората въздушна кола се опита да извърши таран, да я принуди да слезе. Посипаха се искри, изпука пластмаса, иззвънтя метал, но бронираната кола отблъсна втората. Тя направи вираж към паважа и се приземи със скърцане.

— Наета, обзалагам се — изпъшка той. — Ще трябва да я плащат. Добър опит, почти успя... Роан! Онези въздушни коли долу ваши ли са?

— Искаш да кажеш на групата, така ли? Да, но...

— Хайде. Трябва да слезем долу. — Сградата вече беше пълна с хора от сигурността. Те задържаха всеки докато не изяснят неговата самоличност. Той едва ли можеше да скочи от прозореца и да прелети

петте етажа до долу, макар че му се искаше. Или да има шапка-невидимка.

„Оо. Да!“

— Пренеси ме! Можеш ли да ме пренесеш?

— Да, но...

Той изтича до вратата и падна в ръцете ѝ.

— Защо? — попита тя.

— Направи го, направи го, направи го! — изсъска той през стиснати зъби. Тя го извлече в коридора. Той изучаваше хаоса през полупритворените си очи, истински стъписан. Безброй Дърони се движеха развълнувани зад кордон от хора от сигурността на Фел, които бяха блокирали цялата пристройка.

— Доведи доктор Крис да ме вдигне за краката — промърмори той през зъби.

Временно затруднена да спори, Роан извика:

— Крис, помогни ми! Трябва да го свалим по стълбите.

— Оо... — Останала с впечатление, че става дума за спешна медицинска помощ, доктор Крис не зададе никакви въпроси, а го сграбчи за глезените и миг след това вече си проправяха път през тълпата. Двете доктор Дърони тичаха, понесли човек с побеляло лице, вероятно ранен — облечените в зелено въоръжени мъже отстъпваха бързо от пътя им и им махаха да минат.

Стигнаха приземния етаж и Крис се опита да затича към клиниката. За момент го дърпаха в две посоки, след това той освободи краката си от изненаданата доктор Крис и се измъкна и от Роан. Тя се затича и двамата стигнаха до външната врата заедно.

Вниманието на охраната беше насочено към усилията на двамата мъже с гранатомета. Той проследи с очи целта им, която вече се стопяваше в снежните облаци. „Не, не, не стреляйте...!“ Гранатометът изригна. Ярката експлозия разлюля колата, но не я свали.

— Занеси ме до най-голямото, най-бързото нещо, до което можеш да отидеш — извика той на Роан. — Не можем да ги пуснем да се измъкнат. — „Не можем да допуснем и хората на Фел да ги свалят!“ — Побързай!

— Защо?

— Тези отвратителни хора току-що отвлякоха моя, моя... брат — каза той задъхан. — Трябва да ги последвам. Да ги свалим, ако можем,

да ги последваме, ако не можем. Дендариите трябва да имат някакви подкрепления, ако не ги изтървем. Или Фел. Лили също има привърженици, нали? Тя трябва да реагира. Или някой друг, който и да е. — Целият трепереше. — Ако ги изтървем, никога няма да можем да ги стигнем. Много добре го разбират това.

— Защо да ги гоним, по дяволите? — възрази Роан. — Те току-що се опитаха да те отвлекат, а ти тичаш подир тях? Това е работа на силите за сигурност!

— Аз съм... Аз съм... — „Какво? Какво съм аз?“ Заекването му продължи без прекъсване, като дъжд от конфети. „Не, не отново...“

Зрението му се избистри от съскането на хипоспрея, от който по ръката му полази студ. Доктор Крис го поддържаше, Роан беше повдигнала клепача му с палец и се взираше в окото. Доктор Крис пъкна хипоспрея в джоба си. Обхвана го някакво безжизнено зашеметяване, сякаш беше увит в целофан.

— Това трябва да помогне — каза Роан.

— Не, няма — оплака се той, или поне се опита да се оплаче. Думите му прозвучаха като мънкане.

Завлякоха го във фоайето и го скриха в един от тръбните подемници на подземната част на клиниката. Беше изгубил само няколко момента в конвулсия. Все още имаше шанс... Той се бореше с хватката на Крис, която се затягаше.

Откъм ъгъла се чу шум от женски стъпки, не тропане на ботуши на страж. Появи се Лили с разстроено лице и пламтящи ноздри, съпроводена от доктор Попи.

— Роан. Изведи го оттук! — каза Лили с мъртвешки спокоен тон, въпреки че беше задъхана. — Геориш ще дойде долу да го търси. Все едно, че никога не е бил тук, а нападателите ни са били врагове на един от двамата клонове на Нейсмит, но не са го намерили. Крис, изчисти стаята на Роан и скрий файловете. Бързо!

Крис кимна и хукна. Роан го хвана за краката. Той проявяваше странна тенденция да падне, сякаш се разтопяваше. Мигаше, съпротивлявайки се на действието на лекарството. „Не, ние трябва да ги последваме...“

Лили подаде на Роан една кредитна карта, доктор Попи ѝ подаде две палта и санитарна чанта.

— Изведи го от задната врата и изчезвайте. Използвайте кодовете за евакуация. Изберете някое произволно място, а не някое от нашите. Докладвай по защитена линия. Дотогава ще знам какво мога да спася от тази каша. — Тя изви устни от ярост, зъбите ѝ с цвят на слонова кост блеснаха. — Бързо, момиче!

Роан кимна покорно. Той забеляза, че тя изобщо не спори. Като го държеше здраво за ръка, тя насочи препъващите му се крака надолу към товарен тръбен подежник, през мазето в подземната клиника. Отвори една тайна врата към тесен тунел на второ ниво. Той се почувства като плъх, бягащ през лабиринт. Роан спира три пъти да отключва различни секретни ключалки.

Излязоха в някакво подземното ниво на друга сграда и вратата зад тях изчезна, стана неразличима от стената. Продължиха през обикновени комунални тунели.

— Често ли използвате този път? — попита той задъхан.

— Не. Само от време на време, когато трябва да внесем или да изнесем нещо, без да ни забележи охраната, която е от хора на барон Фел.

Най-после стигнаха в един малък подземен паркинг. Тя го заведе до малък син леколет, старичък и непривличащ внимание, и го натъпка на пътническата седалка.

— Не е... не е пр'вилно — оплака се той с надебелен език. — Адмирал Нейсмит, някой трябва да отиде подир адм'рал Нейсмит.

— Нейсмит има цял наемнически флот. — Роан седна на пилотското място и завърза коланите. — Нека те се разправят с неговите врагове. Опитай се да се успокоиш и да си поемеш дъх. Не искам да ти давам нова доза.

Леколетът се издигна във вихрушката от сняг и се олюля. Градът под тях бързо изчезна в мрака. Тя погледна развълнувания му профил и го увери:

— Лили ще направи нещо. Тя също иска да има Нейсмит.

— Това е погрешно — промърмори той. — Всичко е погрешно. — Той се сви в палтото, с което го беше увила Роан. Тя включи отоплението.

„Аз съм фалшивият.“ Изглежда, той нямаше собствена стойност освен неясното влияние върху адмирал Нейсмит. И ако адмирал Нейсмит отпаднаше от сделката, единствената личност, която все още

щеше да се интересува от него, щеше да е Ваза Луиджи, който искаше да си отмъсти за престъпления, които той дори не можеше да си спомни да е извършил. Безполезен, нежелан, самотен и изплашен... Стомахът му се бунтуваше от болка, главата му чукаше. Мускулите го боляха, напрегнати като струни.

Единственото, което имаше, беше Роан. И, очевидно, адмирала, който беше дошъл да го потърси. Който, твърде вероятно, беше рискувал собствения си живот, за да го спаси. Защо? „Аз трябва да направя... нещо.“

Наемниците Дендарии. Всичките ли са тук? Има ли адмиралът кораби на орбита, или нещо друго? Колко подкрепления има? Той беше казал, че ще му трябва време, за да установи контакт с подкрепленията си. Колко време? Откъде са влезли Дендарии, от гражданско летище за совалки? Могат ли да извикат въздушна подкрепа? Колко... колко... къде...? Мозъкът му лудешки се мъчеше да съпостави данни, които не съществуваха в схемите за нападение.

— Отпусни се! — помоли го Роан. — Нищо не можем да направим. Ние сме много малко. И ти не си в подходящо състояние. Ако продължаваш така, ще получиш отново конвулсии.

— Майната му на моето състояние! Аз трябва да... Аз трябва да...

Роан вдигна кисело вежди. Той се беше отпуснал на седалката изтощен, с болезнен вид. „Аз трябва да мога да направя това... да направя...“ Той не чуваше нищо, почти хипнотизиран от звука на собственото си плитко дишане. Победен. Отново. Не обичаше вкуса на поражението. Гледаше замислен собственото си бледо и изкривено отражение върху вътрешната страна на капака. Секундите бяха станали безкрайни и лепкави.

Светлините на пулта за управление бяха изгаснали. Неочаквано бяха изпаднали в безтегловно състояние. Обезопасителните колани го убиваха. Мъгла започна да се стеле около тях, все по-бързо и по-бързо.

Роан пищеше, удряше и блъскаше пулта за управление. Той премигна за момент и двигателят отново заработи. После отново спря.

— По дяволите, какво става? — извика Роан.

Той погледна нагоре. Нямаше нищо освен ледена мъгла... паднаха под нивото на облака. После над тях се появи едно тъмно тяло. Въздушен товарен фургон, тежък...

— Не е повреда в системата. Изчерпват ни полето — каза той като в сън. — Принудително слизаме.

Роан преглътна, концентрира се, опитвайки се да поддържа височина през кратките моменти на работа на двигателя.

— Боже мой, пак ли са те?

— Не. Не зная... може би са получили някакво подкрепление. — С адреналин и решимост той успя да накара остроумието си отново да заработи. — Много е важен бе! — каза той. — Я му смачкай фасона!

— Какво?

Тя не разбра. Не го схвана. Тя трябваше... някой трябваше...

— Смажи този мухльо!

Тя не се подчини.

— Луд ли си? — Спуснаха се и кацнаха непокътнати в една долина, цялата покрита със сняг и пращящи шубраци.

— Някой иска да ни отвлече. Трябва да оставим знак, иначе ще изчезнем от картата, без да оставим каквато и да било следа. — Той кимна към мъртвия пулт. — Ние трябва да оставим стъпки, да запалим огън, да направим нещо, нещо! — Той се мъчеше да се освободи от обезопасителните колани.

Много късно. Четирима или петима едри мъже ги заобиколиха в тъмното с насочени към тях стънери. Един се пресегна, отвори неговата врата и го измъкна навън.

— Внимавай да не го нараниш! — извика Роан, обхваната от ужас, докато се измъкваше подир него. — Той е мой пациент.

— Няма бе, госпожо. — Един от мъжете, облечени в парки, кимна учтиво. — Но вие не трябва да се съпротивлявате. — Роан застана неподвижна.

Той се огледа нервно. Ако се спуснеше към техния фургон, дали би могъл... Едва бе направил няколко стъпки, когато един от главорезите го сграбчи за ризата и го вдигна във въздуха. Болка прониза гърдите му, когато мъжът изви ръцете му зад гърба. Нещо студено и метално изщрака около китките му. Не бяха същите мъже, които бяха нахлули в клиниката, нямаше никакво сходство в чертите на лицето, униформите или оръжието.

Друг едър мъж премина по скърцащия сняг, отметна качулката си и насочи лъча на джобно фенерче към пленниците. Изглеждаше на около четирийсет стандартни години, с кокалесто лице, масленокафява

кожа и тъмна коса, вързана назад в обикновен възел. Очите му бяха светли и много живи. Черните му вежди се извиха в недоумение, докато оглеждаше жертвата си.

— Разкопчай му ризата — каза той на един от нападателите.

Той изпълни нареждането. Кокалестият мъж насочи светлината към белезите. Устните му се разтвориха в бяла усмивка, после той отметна глава и високо се засмя. Ехото на гласа му се изгуби в празния зимен здрач.

— Ей, глупако! Колко време ще ти трябва, за да разбереш?

— Барон Барапутра — каза Роан тихо и вдигна брадичка в бърз предизвикателен поздрав.

— Доктор Дърона — каза Ваза Луиджи в отговор, учтив и развеселен. — Твой пациент ли е? Значи ти няма да отклониш поканата ми да се присъединиш към нас. Моля, бъди ни гостенка. Ще го превърнем в малка семейна среща.

— Какво искаш от него? Той е изгубил паметта си.

— Въпросът не е какво искам аз от него. Въпросът е... какво може да искат от него други. И какво мога аз да искам от тях. Ха! Дори още по-добре! — Той даде знак на своя човек и обърна глава. Подкараха пленниците към затворения въздушен фургон.

Един от мъжете тръгна към синия леколет.

— Къде трябва да закарам това, сър?

— Върни го обратно в града и го паркирай на някоя странична улица. Където и да е. Ще се видим у дома.

— Слушам, сър.

Вратата на фургона се затвори. Издигнаха се нагоре.

[1] Моментно светване във вид на искра, когато елементарна частица с товар се удря и поглъща в тънък пласт вещество, способно да луминесцира. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Марк изстена. През тъмното гадене проблясваха ярките бодили на болката.

— Да му дадеш успокоително? — попита нечий изненадан глас.
— Нали баронът каза да не го глезим.

— Ако повърне, ще трябва да чистиш — каза друг глас.

— О, дай му тогава.

— Баронът да го прави каквото ще. Нали ни каза, че го иска жив. Е, жив е.

Изсъска хипоспрей.

— Бедният содомит — каза първият глас замислено.

Благодарение на инжекцията Марк започна да се възстановява от попадението на стънера. Не знаеше колко време и пространство го отделя от клиника Дърона. Бяха сменяли най-малко три пъти транспортните средства, след като беше дошъл в съзнание, веднъж на нещо по-голямо и по-бързо от въздушна кола. После спряха и той и командосите минаха през обеззаразителна камера. Анонимно облечените командоси си отидоха, а той беше предаден на двама други стражи — мъже с големи плоски лица в черни панталони и червени куртки.

Цветове на Къща Риовал. Ох!

Сложиха го с лицето надолу, с вързани ръце и крака в задната част на леколета. Сивите облаци, потъмняващи към свечеряване, не даваха никакви указания за посоката, в която се движеха.

„Майлс е жив.“ Облекчението от този факт беше толкова силно, че той се усмихна доволен, въпреки че лицето му беше притиснато в лепкавата пластмасова седалка. Каква щастлива гледка представляваше малкият мършав содомит! Той почти се разплака. Това, което беше причинил, беше поправено. Сега той наистина би могъл да бъде лорд Марк. „Всички грехове са ми опростени.“

Почти. Той се молеше доктор Дърона да беше казала истината относно възстановяването на Майлс. Очите на Майлс бяха уплашени и смутени. И той не беше познал Куин, поради което едва не я уби. „Ти ще се справиш. Ще се върнеш у дома и всичко отново ще бъде добре.“ Той щеше да откара Майлс у дома и всичко отново щеше да е добре, по-добре от добре. Щеше да бъде чудесно.

Но първо този идиот Риовал трябваше да се освободи от заблудата си. Марк беше готов да унищожи човека, попречил семейството му да се обедини. „ИмпСи ще се справи с него.“

Влязоха в подземен паркинг — не можа да види как и откъде. Двама пазачи го измъкнаха грубо, освободиха краката му, които бяха изтръпнали и горяха. Минаха през една стая за електронна сигурност, след което го съблякоха. Вкараха го в... Беше затвор. Един от прочутите бордеи на Къща Риовал. Във въздуха се носеше лека миризма на здравно заведение. Мястото беше прекалено утилитарно, за да се извършва в него телесно хирургическо моделиране на клиенти. Беше много секретно и сигурно, за да се правят роби по поръчка, да се превръщат хора в неща, невъзможни за човека. Нямаше прозорци. Под земята? „Къде, по дяволите, се намирам?“

Нямаше да се паникьоса. Развличаше се като си представяше какво може да направи Риовал на своите собствени командоси, когато открие, че са отвлекли не онзи от близнаците, който му е необходим. Ако Риовал не разбереше грешката си от пръв поглед... блазнеше го идеята да скрие за известно време своята самоличност. Нека Майлс и Дендариите постигнат по-голяма преднина. Те не бяха пленени. Те бяха свободни. „Аз го намерих!“ Те трябваше да дойдат за него. Ако не дойдат, ще дойде ИмпСи. ИмпСи не може да е по-назад от него от една седмица и бързо се приближава. „Аз спечелих, по дяволите, аз спечелих!“

Главата му още се въртеше от странна смесица от повишено настроение и ужас, когато стражите го заведоха при Риовал. В някакъв луксозен офис или кабинет. Очевидно тук бе жилището на барона, защото той съгледа зад сводестия вход дневна стая. Разпозна Риовал без затруднения. Беше го виждал на видеозаписи от първата мисия на „Ариел“ тук. Помнеше разговора, когато той беше заплашил да закачи изсушената глава на адмирал Нейсмит на стената. При друг човек това можеше да се приеме за хипербола, но Марк имаше неприятното

чувство, че Риовал го разбира буквално. Баронът се беше навел над писалището. Имаше блестяща тъмна коса, сресана на сложни вълни, силно изгърбен нос и гладка кожа. Изглеждаше прекалено як и млад за столетник.

„Той е с тяло на клон.“ Усмивката на Марк стана хитра като на лисица. Надяваше се, че Риовал няма да сбърка и да вземе за страх треперенето му, получено след поражението от стънера.

Стражите го сложиха на един стол и го привързаха с метални ленти за китките.

— Чакайте отвън — инструктира ги баронът. — Няма да трае дълго.

Те излязоха.

Ръцете на Риовал леко трепереха. Кожата на бронзовото му лице беше влажна. Когато вдигна поглед и се усмихна на Марк, очите му изглеждаха осветени от някакъв вътрешен огън — поглед на човек, така обзет от жажда за отмъщение, че едва ли виждаше настоящата реалност. Марк също беше прекалено разярен, за да се безпокои. „Консуматор на клонове.“

— Адмирале... — Риовал дишаше щастливо. — Аз ви обещах, че отново ще се срещнем. Така неизбежно, като съдбата. — Той огледа Марк отгоре до долу. Тъмните му вежди се вдигнаха. — През последните четири години сте понапълнял.

— От добър живот — изръмжа Марк, като си спомни, че е гол. Въпреки че ненавиждаше Дендариини униформата, тя щеше да му придаде по-добър вид. Куин специално я беше прекроила за този маскарад и той я беше приел. Вероятно тя би заблудила командосите на Риовал в този момент на героична лудост.

— Така се радвам, че сте жив. Отначало се надявах, че наистина ви е постигнала ужасна смърт при едно от онези ваши малки сражения, но като размислих, започнах да се моля за вашето оцеляване. Четири години планирах тази среща. Преработвах я и я подобрявах. Щях да ви намразя, ако бяхте пропуснал срещата.

Риовал не позна, че той не е адмирал Нейсмит. И едва ли изобщо го виждаше. Той, изглежда, гледаше през него. Баронът закричи пред него, излагайки планове си като побеснял любовник: сложни планове за отмъщение, които се простираха от отвратителни, през безумни, до невъзможни.

Можеше да бъде и по-лошо. Риовал можеше да отправя точно сега тези заплахи към онзи слаб, малък, объркан човек с мътни очи, намиращ се в състояние на криоамнезия, който не знаеше дори кой е, да не говорим за нещата, които можеха да му се случат. От тази мисъл му прилоша. „Да. Сега. По-добре мен, отколкото него. По дяволите.“

„Той иска да те тероризира. Това са само думи.“ Какво беше казал графът? „Не се предавай на врага предварително, в ума си...“

По дяволите, Риовал дори не беше негов враг. Всички тези безвкусни сценарии бяха подготвени за Майлс. Не, не дори за Майлс. За адмирал Нейсмит, човека, който не съществува. Риовал преследваше един дух, една химера.

Риовал спря до него, прекъсвайки тайната му тирада. Странно, той прекара влажната си ръка по тялото на Марк, пръстите му проследиха мускулите, скрити под слоя тлъстина.

— Знаеш ли — каза той задъхан, — бях решил да те уморя от глад. Но май промених решението си. Вместо това ще те храня насила. В крайна сметка резултатите могат да бъдат дори по-забавни.

За първи път Марк потрепери от страх. С опипващите си пръсти Риовал усети това и се ухили. Имаше невероятен инстинкт. Добре би било да продължи да го заблуждава. А най-добре — да се измъкне оттук.

Той пое дъх.

— Не искам да те лишавам от илюзиите ти, бароне, но имам някои лоши новини за теб.

— Да съм те молил да говориш? — Пръстите на Риовал се върнаха обратно и се опитаха да оципят бузата му. — Това не е разпит. Това не е инквизиция. Изповедта няма да ти даде нищо. Дори и смърт.

Заразната свръхактивност. Дори враговете на Майлс я бяха прихванали.

— Аз не съм адмирал Нейсмит. Аз съм клонът, създаден от барапутранците. Твоите главорези отвлякоха не когото трябва.

Риовал весело се усмихна.

— Добър ход, адмирале. Но ние наблюдаваме барапутранския клон в клиниката Дърона от доста време. Аз знаех, че ще дойдеш за него след онова, което направи, и след като се опита да го вземеш първия път. Не зная каква страст пробужда той у теб... може би сте

любовници? Учудващо е колко много клонове са създали хората за тази цел.

Ясно. Когато Куин се кълнеше, че никой не може да ги следва, е била права. Риовал не ги е следвал. Той ги е чакал. Е, чудесно. Неговите действия, а не думите му или униформата го бяха убедили, че той е Нейсмит.

— Но аз ще хвана и него — Риовал вдигна рамене. — Много скоро.

„Не, няма да го хванеш.“

— Бароне, аз наистина съм клонът. Провери сам. Подложи ме на проверка.

Риовал се засмя.

— Какво предлагаш? ДНК сканиране? Дори Дърона не би могла да установи. — Той въздъхна дълбоко. — Толкова много неща искам да ти направя, че не зная от къде да започна. Но няма да бързам. Ще се придържам към логическа последователност. Например не могат да се изтезават части от тялото, които вече са извадени. Чудя се колко ли години мога да те накарам да живееш? Десетилетия?

Марк почувства как нервите му не издържат.

— Аз не съм Нейсмит — каза той и гласът му изтъня от напрежение.

Риовал го сграбчи за брадичката, вдигна я и изкриви устни в съмнение.

— Тогава ще се упражнявам върху теб. Тренировка на сухо. И адмирал Нейсмит ще пристигне. Навреме.

„Ще се изненадаш от онова, което ще пристигне навреме.“ ИмпСи нямаше да се колебае да разгроми Къщата на Риовал, нямаше да има никакви задръжки дори по джексънианските стандарти.

За да спаси Майлс!

Той, разбира се, не е Майлс.

Размишляваше уморено върху това, когато влязоха стражите, повикани от Риовал.

Първият бой беше доста неприятен. Не поради болката, но болката без спасение, страхът без избавление въздействаха върху ума му, създаваха напрежение в тялото му. Марк пищеше, без да се

притеснява. Нямахме смисъл да мълчи и да демонстрира мъжка гордост. Може би това щеше да убеди Риовал, че не е Нейсмит. Това беше лудост. Все пак стражите не чупеха кости и извършиха упражнението повърхностно. Оставиха го заключен в много студена малка стаичка или килер без прозорци. Вентилационният отвор беше може би пет сантиметра в диаметър. През него не можеше да си провере дори юмрука, камо ли пък тялото.

Той се опита да се подготви, да се стегне. Да си вдъхне надежда. Времето беше на негова страна. Риовал беше изключителен садист по отношение на физическите изтезания, но му липсваше психологически усет. Щеше да го държи жив и относително без повреди, поне отначало. В края на краищата нервите му трябваше да са запазени, за да изпитва болка. Умът му трябваше да е относително бистър, за да изживява всички нюанси на агонията. Добре замислените унижения трябваше да бъдат първото блюдо от менюто. Графинята беше казала, че заминаването на Марк на Джексън Хол ще принуди Илян да изпрати тук повече агенти, независимо дали той иска това, или не, тъй като това ще бъде от полза за пътуването му, дори и ако той изобщо не успее да постигне нещо.

Какво, в края на краищата, бяха още няколко унижения за него? Огромната гордост на Майлс можеше да бъде съсипана. Но той нямаше гордост. Мъченията не бяха нещо ново за него. „Оо, Риовал. Хванал си не когото трябва!“

Ако Риовал беше поне малко психолог, за какъвто се имаше, щеше да хване двама приятели на Майлс и да ги измъчва пред него. Това щеше да подейства — на Майлс. Но, разбира се, не на него. Той нямаше приятели. „По дяволите, Риовал! Аз мога да измисля по-лоши неща от теб.“

Няма значение. Приятелите му ще го освободят. Всеки момент. Сега.

Сега.

Той поддържаше умственото си неподчинение, докато инквизиторите се върнаха.

После пак го натикаха в малката килия, вероятно за да му осигурят необходимото уединение, та да помисли върху положението.

Известно време той не мисли. Лежеше на една страна и дишаше на пресекулки, в полусъзнание, бавно разпервайки ръце и крака в такт с болката, която не спираше.

Най-сетне облаците малко се изчистиха от зрението му и болката частично намаля, за да бъде изместена от силна, много силна ярост. Инквизиторите го бяха вързали, бяха напъхали някаква тръба в гърлото му и го бяха натъпкали с някаква висококалорична гнусотия. Наситена с медикамент против повръщане, му бяха казали, така че да не може да се отърве от нея, и коктейл от метаболитни средства за ускоряване на храносмилането и усвояването на храната. Прекалено хитър номер, за да е измислен на място. Най-вероятно бе взет от арсенала на Къща Риовал. И той си беше представял, че това е негова собствена и уникална перверзия. Беше си представял, че сам си е нанесъл това увреждане, но хората на Риовал, под одобрителния поглед на своя господар, който беше дошъл да наблюдава, бяха отишли далеч отвъд границата на простото флиртуване с болката. Риовал знаеше. Той беше видял това в неговите лукави, доволни очи.

Риовал беше лишил неговия собствен бунт от тайното удоволствие. Соматичната сила, която беше негова нужда, негов контрол, му беше отнета. Риовал беше разбрал това, той му лазеше по нервите.

„Те могат да правят това с теб цял ден, а ти просто можеш да не си там, но това е нищо в сравнение със случая, когато те заставят сам да си го правиш.“ Разликата между простото измъчване и истинското унижение беше в участието на самата жертва. Гален, чиито мъчения бяха физически по-леки от всичко, което замисляше Риовал, добре знаеше това. Гален винаги успяваше да го накара сам да го извърши — или да си мисли, че го върши сам.

По-късно Риовал демонстрира, че на него това също му е известно: подписа на Марк хипоспрей, възбуждащ силно полово желание преди да го предаде на своите — стражи? или пък служители, домъкнати от някой от неговите бордеи? Така че той стана участник с изцъклени очи в собственото си падение. Това несъмнено щеше да е голямо шоу на холовидео-филмите, снимани под всякакъв възможен ъгъл.

Върнаха го обратно в малката му килия да осъзнае това ново изживяване, както го бяха върнали по-напред да осъзнае първото принудително хранене. Трябваше да мине много време, за да се разсее мъглата от шока и медикамента. Той се люшкаташе между изтощителната отпадналост и ужаса. Странно. Медикаментът беше изличил състоянието, причинено от шоковата палка, свеждайки го до нещо като хълцане, иначе шоуто щеше да бъде по-скучно и кратко. Риовал наблюдаваше.

Не. Риовал изучаваше.

Очите на този човек станаха за него идея фикс. Интересът на Риовал не беше еротичен. Марк усещаше, че баронът се е отегчил от стереотипната баналност на всеки възможен физически акт още преди десетилетия. Риовал го наблюдаваше за... рефлексии? Малки издайнически рефлексии на интерес, страх, отчаяние. Упражнението нямаше за цел да му причини болка. Имаше много болка, но тя беше случайна. Главно дискомфорт от принудителното хранене, който се излъчваше от реакциите му.

Марк разбра, че това не е мъчението. А само предварителен тест. Мъчението тепърва се замисляше.

Изведнъж той видя какво идваше, разбра го в цялата му широта. Първо Риовал щеше да го подготви, да го направи зависим от повторни дози. И едва тогава щеше да прибави болка и да го прикове да се мятат между болка и удоволствие. Риовал искаше той сам да се изтезава, за да се добере до черната награда. И тогава щеше да спре медикамента и да остави Марк, вече зависим, да продължи. И той щеше да продължи. И тогава Риовал щеше да му предложи свобода. И той щеше да вие и да плаче да остане, да го моли да му бъде роб. Унищожаване посредством прелъстяване. Край на играта. Отмъщението е изпълнено.

„Ти ме разбираш, Риовал, но и аз те разбирам. Разбирам те.“

Принудителното хранене се извършваше по график на всеки три часа. То беше единственият часовник, който имаше, иначе щеше да мисли, че времето е спряло. Беше влязъл във вечността.

Винаги беше мислил, че за да бъде одран жив, трябва да се използват остри ножове. Или дори тъпи. Но инквизиторите на Риовал правеха това химически, пръскайки внимателно избрани участъци от тялото му с аерозол. Те носеха ръкавици, маски, защитни облекла. Опитва се да смъкне една маска и да направи поне на един от палачите си същото, което правеха на него, но не успя. Проклинаше малкия си ръст и крещеше, и наблюдаваше как кожата му се покрива с мехури и пада. Химикалът не беше разяждащ, а по-скоро някакъв странен ензим. Нервите му останаха ужасно непокътнати, голи. Щом докоснеше нещо, или когато нещо го докоснеше, изпитваше ужасна болка, особено при натиска от седене или лежане. Стоеше с часове прав в малката, подобна на килер килия, пристъпвайки от крак на крак, без да докосва нищо, докато разтрепераните му крака повече не можеха да го държат.

Всичко ставаше толкова бързо. Къде, по дяволите, бяха всички? Колко време беше тук? Един ден?

„Така. Оцелях един ден. Следователно мога да оцелея още един.“ Не можеше да е по-лошо. Можеше само да е повече.

Стоеше шашардисан, мозъкът му бе почти изключил от болка. И гняв. Особено от гняв. От момента на принудителното хранене конфликтът повече не беше с Нейсмит. Беше персонален, между него и Риовал. Не, не достатъчно персонален. Той никога не е бил самичък с Риовал. Винаги противниците са били повече от него: на брой, на тегло, всякак. Но дори сега адмирал Нейсмит беше за тях доста опасен малък мерзавец. „Ще видите вие!“

Би им казал всичко за лорд Марк и за Майлс, и за графа, и за графинята, и за Бараяр. И за Карин. Но принудителното хранене разрани гърлото му, а медикаментът му отне говора и рефлексите, които го караха да пици толкова много. Грешка на Риовал. Риовал наблюдаваше. Но не слушаше.

„Аз исках да бъда лорд Марк. Просто исках да бъда лорд Марк.“ Толкова лошо ли беше това? Той все още искаше да е лорд. Почти беше постигнал това и сега то му се изплъзваше. Беше му отнето. Той плачеше за това, горещи сълзи се стичаха като разтопено олово по

тялото без кожа. Чувстваше как лорд Марк му се изплъзва, откъсва се, погребан жив. Разпадане. „Аз просто искам да бъда човешко същество.“ Отново измамен.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той обикаляше из стаята за стотен път, почуквайки по стените.

— Ако можем да разберем коя е външна — каза той на Роан, — може би ще успеем да я пробием.

— С какво, с нокти ли? Ами ако сме през три стаи? Как ще излезеш? — възрази Роан. — Ти просто ме подлудяваш!

— Трябва да излезем.

— Трябва да чакаме. Лили не може без нас. Все някой ще направи нещо.

— Кой? И как? — Той огледа малката спалня. Не беше изградена като затвор. Беше просто гостна със самостоятелна баня. Нямаше никакви прозорци, което предполагаше, че е под земята или в някоя вътрешна част на къщата. Ако беше под земята, пробиването на стената нямаше да им бъде от голяма полза, но ако можеха да минат в друга стая, възможностите бяха по-големи. Тук имаше само една врата и двама стражи със стънери пред нея. Те се бяха опитали да примамят стражите да отворят вратата миналата нощ, претендирайки, че са болни, и веднъж, когато той наистина беше много зле и получи пристъп, стражите им бяха подали санитарната чанта на Роан, което не помогна, защото изтощената жена отговори на исканията му за действие със заплаха да го упои.

— Оцеляване, освобождаване, саботаж — пак заяви той. Това се беше превърнало в литания, която неспирно се въртеше в главата му. — Това е дълг на войника.

— Аз не съм войник — каза Роан, търкайки очите си — под тях имаше кръгове. — И Ваза Луиджи няма да ме убие. Ако имаше такива намерения, щеше да го стори миналата нощ. Той не действа с жертвата си както Риовал. — Тя ухапа устната си, може би съжеляваше за последното изречение. — Или може би ще ни остави тук, докато аз те убия. — Тя се претърколи на леглото и затисна главата си с възглавница.

— Ти трябваше да разбиеш онзи леколет.

Изпод възглавницата се чу шум, който можеше да е или стон, или ругатня. Може би беше изказвал това си съжаление прекалено много пъти.

Вратата се отвори и той се завъртя като попарен. Един страж поздрави почти учтиво.

— Поздрави от барон Барапутра. Ако обичате, се пригответе да вечеряте с него и баронесата. Когато станете готови, ще ви придружим до горния етаж.

Трапезарията на Барапутра беше с големи стъклени прозорци, разкриващи гледка към замръзнала в скреж градина. Край вратите стояха грамадни стражи. Градината проблясваше в сгъстяващия се мрак. Бяха тук цял един джексъниански ден — двайсет и шест часа и няколко минути. Ваза Луиджи стана при тяхното влизане и по негов знак стражите се оттеглиха навън, създавайки илюзия за уединеност.

Трапезарията беше подредена стилно — с отделни дивани и малки маси, наредени в полукръг с изглед към градината. Една много позната на външен вид жена седеше на един от диваните.

Косата ѝ беше бяла, с кичури от черно, и навита в сложни плитки на главата. Тъмни очи, фина кожа с цвят на слонова кост със съвсем малки бръчици, силно гърбав нос — доктор Дърона. Отново. Беше облечена във фина свободна светлозелена копринена блуза, може би случайно напомняща на облеклото в Лаборатория Дърона, и къси панталони в кремав цвят. Доктор Лотус Дърона, баронеса Барапутра, имаше изискан вкус. И средства да си го позволи.

— Роан, скъпа — каза тя, кимна и протегна ръка за целувка като на придворна дама.

— Здравей, Лотус — каза спокойно Роан и притисна устни до ръката ѝ. Лотус се усмихна и с жест ги покани да седнат.

После докосна някакъв бутон и една девойка, облечена в кафява коприна, влезе и сервира напитки — най-напред на барона, правейки реверанс със сведени надолу очи. Изглеждаше много позната — със силно гърбав нос, с фина права черна коса, вързана на тила и развята като конска опашка на гърба... Когато поднесе на баронесата, очите ѝ се вдигнаха нагоре и се разтвориха като цветя на слънце, светнали от радост. Когато се поклони на Роан, погледът ѝ изглеждаше учуден и

тъмните ѝ вежди се сведоха надолу в недоумение. Роан ѝ отговори със също толкова учуден поглед, който премина в зараждащ се ужас, когато девойката се отдалечи.

След това тя се поклони и на него и се намръщи още по-силно.

— Вие!... — прошепна тя изненадана.

— Действай, Лили, не гледай така глупаво — каза баронесата.

Напускайки стаята с полюшваща се походка, тя скришом погледна през рамо към тях.

— Лили? — изненада се Роан. — Нарекла си я Лили?

— Едно малко отмъщение.

Роан стисна юмруци.

— Как можа? Като се знаеш каква си? Като знаеш какви сме ние?

— Как можа ти да избереш смъртта пред живота? — Баронесата вдигна рамене. — Или още по-лошо — да позволиш на Лили да избере това за теб? Твоето време на изкушение още не е дошло, Роан, скъпа сестричке. Задай си въпроса отново след двайсет или трийсет години, когато ще чувстваш тялото ти да се скапва, и тогава ще видиш дали отговорът ще дойде така лесно.

— Лили те обичаше като дъщеря.

— Лили ме използваше като слугиня. Обич? — Баронесата се засмя. — Не обичта държи стадото Дърона заедно, а заплахата от хищника. Ако бяха премахнати всички външни икономически и други опасности, далечните кръстовища на космическите коридори нямаше да са толкова далеч за нас и ние щяхме да се отделим от любимите си сестрички. Всъщност в повечето семейства става така.

Роан я разбра и явно се натъжи. Но не изрази несъгласие.

Ваза Луиджи си прочисти гърлото.

— Всъщност, доктор Дърона, не е необходимо да пътувате до далечни галактики, за да си намерите място. Къща Барапутра ще намери приложение за вашите таланти и опит. И може би малко автономия. Например ръководител на отделение. А по-късно — кой може да каже? — може би на цяло заведение.

— Не, благодаря — отсече Роан.

Баронът вдигна рамене. Дали баронесата не изглеждаше малко облекчена?

Той настойчиво се намеси.

— Бароне... наистина ли командата на Риовал отвлече Нейсмит? Знаете ли къде?

— Наистина интересен въпрос — промърмори Ваза Луиджи, като го погледна. — Цял ден се опитвам да установя контакт с Рай, но без успех. Предполагам, че там, където се намира Рай, там е и вашият клон-близък... адмирале.

Той пое дълбоко дъх.

— Защо смятате, че аз съм адмиралът, сър?

— Защото срещнах другия. При недвусмислени обстоятелства. Не мисля, че истинският адмирал Нейсмит би позволил неговият телохранител да му заповядва. А вие?

Главата му се пръскаше.

— Какво прави Риовал с него?

— Ваза, това не е разговор за вечеря — укори го баронесата и погледна любопитно към него. — Освен това... какво толкова има да се тревожите?

— „Какво направи с малкото си братче?“ — Цитатът дойде отникъде, просто изгърван от устата му. Той докосна несигурно устните си. Роан го погледна. Лотус също.

— Колкото до вашия въпрос, адмирале — почна Ваза Луиджи, — зависи дали Рай е достигнал до същите заключения като мен. Ако е достигнал... вероятно не прави много. Ако не е, методите му ще зависят от вашия клон-близък.

— Не... не ви разбирам.

— Риовал ще го проучи. Експериментално. Изборът му на действие ще следва от анализа на самоличността на обекта.

Това звучеше много лошо. Той си представи безброй тестове за избор. Намръщи се смутен.

— Рай е артист в своята работа — продължи баронът. — Може да предизвика най-необичайни психологически ефекти. Виждал съм го да превръща враг в абсолютно предан роб, който се подчинява на всяка заповед. Последният човек, който се опита да го убие и има нещастieto да остане жив, завърши със сервиране на напитки на частните сбирки на Риовал, молейки се да му разрешат да удовлетвори всякакви искания от страна на гостите.

— Ти какво поиска? — попита баронесата сухо.

— Бяло вино. Това беше преди твоето време, скъпа. Обаче го наблюдавах. Изглеждаше доста измъчен.

— Смятате ли да ме продадете на Риовал? — попита той бавно.

— Ако той даде най-много, адмирале. Вие и вашият клон-близък съсипахте моето имущество... и аз още не съм сигурен, че не сте планирали заедно всичко отначало докрай... а това излезе много скъпо на моята Къща. И — очите му блеснаха — лично за мен много неприятно. Аз няма да си правя труда да отмъщавам на човек в криоамнезия, но искам да си компенсирам щетите. Ако ви продам на Рай, вие ще бъдете наказан по-добре, отколкото дори бих могъл да си представя. Рай ще е доволен да има в ръцете си и двамата ви. — Ваза Луиджи въздъхна. — Страхувам се, че Къща Риовал винаги ще бъде малка, докато Рай позволява личното му удовлетворение да надделява над печалбите. Срамота. Аз бих могъл да постигна много повече с неговите ресурси.

Девојката се върна, сервира малки чинии с ордьовър и някакъв коктейл от вино и плодови сокове и отново бавно излезе. Ваза Луиджи я проследи с поглед, а баронесата присви очи, но щом той обърна глава, миглите ѝ се сведоха надолу и тя се загледа в напитката си.

— Какво ще кажете за... Дендариите като участници в търга? — Да! Стига Барапутра да направи това предложение и Дендариите веднага ще се отзоват. С плазмено оръжие. Наистина високо наддаване. Но трябваше да стане бързо. Барапутра не може да го изложи на търг, без да се разкрие, че е негов пленник, а тогава, а тогава... какво? — Ако не друго, ще можете да ги използвате като конкуренти, за да накарате Риовал да даде повече — добави той хитро.

— Страхувам се, че средствата им са доста ограничени. И не са тук.

— Видяхме ги. Вчера.

— Само един таен оперативен екип. Никакви кораби. Никаква подкрепа. Аз разбирам, че те са се разкрили само за да накарат Лили да говори с тях. Но... имам основание да смятам, че в тази игра има и друг играч. Гледам ви и инстинктът ми го подсказва. Изпитвам странния подтик да взема скромна печалба и да оставя негативните участници в наддаването да се отнесат към Къща Риовал. — Баронът се засмя. „Негативни участници в наддаването?“ Оо. Хора с плазмени оръдия. Той се постара да не реагира.

Ваза Луиджи продължи:

— Което ни връща към първоначалния въпрос: защо се интересува Лили от всичко това? Защо Лили ти е възложила да съживиш този човек, Роан? И все в тази връзка, по какъв начин го е получила Лили, когато няколко стотици други сериозно търсеци хора не можаха?

— Тя нищо не каза — отговори спокойно Роан. — Но аз бях доволна, че можах да усъвършенствам уменията си. Благодарение на отличното попадение на твоя човек от сигурността, той представляваше значително предизвикателство за медицината.

Лотус и Роан заговориха на професионални медицински теми, а след това, когато момичето-клон им сервира изискана храна, се включи и баронът. Роан се изплъзваше толкова ловко, колкото ловко той задаваше въпросите си, пък и баронът, изглежда, не знаеше много. Но Барапутра, изглежда, не бързаше. Очевидно не бързаше и се подготвяше да играе някаква изчаквателна игра. След това стражите ги придружиха обратно до тяхната стая, която, най-после разбра той, беше част от коридор с еднакви стаи, проектирани може би за прислугата на важни посетители.

— Къде сме? — изсъска той на Роан, щом вратата зад гърба им се затвори. — Можеш ли да кажеш? Това главната квартира на Барапутра ли е?

— Не — отговори Роан. — Главната му резиденция все още се обновява. При някакво нападение на командоси били разрушени няколко стаи — допълни тя хапливо.

Той обикаляше бавно из стаята, но вече, за радост на Роан, не почукваше по стените.

— Струва ми се... че има друг начин да избягаме освен отвътре навън. Може и отвън навътре. Кажете ми... ще бъде ли по-трудно да се проникне и се откъдне някой държан като затворник от Къща Барапутра, отколкото от Къща Фел или Къща Риовал?

— Е... предполагам, че от Къща Фел ще бъде най-трудно. Той има повече командоси и тежки оръжия. Най-лесно ще бъде при Риовал. Всъщност Къща Риовал е малка, само че е толкова стара, че по традиция се ползува с почестите на голяма Къща.

— Значи... ако човек иска нещо по-голямо и по-лошо от Барапутра, може да отиде във Фел?

— Може.

— И... ако човек знае, че идва помощ... тактически може да е по-умно да остави споменатия затворник в Къща Риовал, вместо да го държи в някое по-голямо място?

— Би могло — призна тя.

— Трябва да отидем във Фел.

— Как? Ние не можем да излезем дори от тази стая!

— От стаята, да, трябва да излезем от стаята. Но може би не трябва да излизаме от къщата. Ако някой от нас може просто да се добере до комуникационен пулт само за две минути. Да извика Фел, да извика някого да съобщи на света, че Ваза Луиджи ни държи. Това ще задвижи нещата.

— Да извика Лили — каза Роан упорито. — Не Фел.

„На мен ми трябва Фел. Лили не може да се справи с Риовал.“ Разглеждаше нелеката възможност той и Група Дърона да предприемат операция от взаимен интерес. Искаше услуга от Фел, от когото Лили желаше да се освободи. Все пак... не трябваше да се предлага много на Фел в едно нападение срещу Риовал. Приключване без материални загуби и отмъщение за старата омраза. Да.

Отиде в банята и се загледа в огледалото. „Кой съм аз?“ Мършав, измъчен, със старчески вид човек с отчаяни очи и склонност към конвулсии. Ако можеше да реши кого от двамата близнаци беше зърнал бегло вчера, би могъл да нарече себе си другия чрез елиминиране. Човекът му беше заприличал на Нейсмит. Но Ваза Луиджи не беше глупак, а Ваза Луиджи беше убеден в обратното. Той трябва да беше или този, или другият. Защо не можеше да реши? „Ако аз съм Нейсмит, защо брат ми претендира за обратното?“

И в този момент откри защо процесът беше наречен каскада.

Усещането беше като че ли се намира под водопад, който изсипва върху му тонове вода. Той тихо изскимтя, наведе се и обхвана глава с ръце. Испитваше остри болки в очите, ужас притискаше гърлото му. Стисна устни, за да не допусне друг звук да се изплъзне от устата му и да привлече вниманието на Роан при всичките й тревоги. Точно сега трябваше да бъде самичък, оо, да!

„Нищо чудно, че не мога да разбера. Аз се опитвам да направя избор между два погрешни отговора. Оо, мамо! Оо, татко! Оо, сержант! Твоето момче измами много лошо това момче. Ужасно

лошо.“ Лейтенант-лорд Майлс Нейсмит Воркосиган запълзя по теракотовия под и мълчаливо запищя — само тихичко съскане. „Не, не, не, оо, мамка му...“

Ели...

Бел, Елена, Таура...

„Марк... Марк?“ Този як, намръщен решителен човек беше Марк?

Не можеше да си спомни нищо за своята смърт. Докосна гърдите си изплашен, търсеше доказателства за... какво събитие? Стисна очи, опитвайки се да си спомни последното, което се беше запазило в паметта му. Нападението на хирургическия комплекс на Барапутра, да. Марк го беше организирал, Марк и Бел, и той беше долетял да се опита да извади със собствените си ръце горещите кестени от огъня. Някакво мегаломанско вдъхновение, обхванало Марк, го бе накарало да отвлече онези клонове-деца от Ваза Луиджи, който го беше обидил... и да ги заведе у дома, на майка си. „Какво ли знае моята майка за всичко това?“ Молеше се нищо да не знае. Те по някакъв начин все още бяха на Джексън Хол. „Колко време съм бил мъртъв?...“

„Къде, по дяволите, е ИмпСи?“

Навсякъде, освен тук на пода в банята, разбира се.

Ау, ау, ау.“

И Ели. „Познавам ли ви, госпожо?“ Трябваше да си прехапе езика тогава.

„Роан... Ели.“ Имаше връзка, по някакъв чудноват начин. Неговата любовница беше висока, тъмноока, с тъмна коса, порочна интелигентна жена. Първото нещо, което видяха обърканите му, току-що събудени сетива, беше висока, тъмноока, с тъмна коса, порочна интелигентна жена. Съвсем естествена грешка.

Чудеше се дали Ели приема това обяснение. Вкусът му към тежковъоръжени приятелки имаше потенциални недостатъци. Той съдържа един мрачен смях.

Смехът се спря на гърлото му. „Таура тук?“ Знае ли Риовал това? Знае ли той каква прекрасна, с нокти като на хищна птица ръка беше извършила унищожаването на онези генни банки преди четири години, или за всичко обвиняваше адмирал Нейсмит? Наистина, всички многобройни убийци на Риовал след нападението, изглежда, бяха пращани маниакално и изключително срещу него. Но командосите на

Риовал го бяха сбъркали с адмирала. Беше ли сбъркал и Риовал? Разбира се, Марк щеше да му каже, че е клон. „По дяволите, аз щях да му кажа същото, дори ако това бях аз, заради шанса да го объркам.“ Какво се е случило на Марк? Защо Марк се представяше като Майлс... заради откуп? Марк вероятно не може също да е в криоамнезия, нали? Не... Лили беше казала, че Дендариите и клоновете, и „адмирал Нейсмит“ — всички се били спасили. Тогава как са се върнали?

„Върнали са се заради теб, адмирал Рядко лайно.“

И са налетели на Риовал, който също го търси. Проклета среща.

Какво милостиво състояние беше криоамнезията. Искаше отново да се върне в нея.

— Добре ли си? — попита несигурно Роан от вратата на банята и го видя на пода. — Оо, не! Отново конвулсия? — Тя коленичи до него, дългите ѝ пръсти затърсиха наранявания. — Удари ли се?

— А... аха... — „Няма да си правя труда да отмъщавам на човек в криоамнезия“, беше казал Ваза Луиджи. По-добре тогава да остане в състояние на криоамнезия, за момента, докато по-добре овладее нещата. И себе си. — Нищо ми няма.

Позволи ѝ да го сложи на леглото. Тя галеше косата му. Той я гледаше през полузатворените си сънливи очи, давайки си вид, че е имал конвулсия. „Какво направих?“

„Какво да правя?“

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше забравил защо е тук. Кожата му беше започнала отново да израства.

Чудеше се къде е отишъл Марк.

Идваха хора и безкрайно му досаждаха, а после отново си отиваха. Той ги посрещаше различно. Аспектите, които възникваха, се превърнаха в личности. Накрая той ги назова и можеше да ги идентифицира. Бяха Гордж и Грънт, и Хаул^[1], и един Друг, който се криеше по ъглите и чакаше.

Той остави Гордж да се занимава с насилственото хранене, защото Гордж беше единственият, който всъщност изпитваше удоволствие от това. На Гордж, в края на краищата, никога нямаше да му позволят да върши всичко онова, което вършеха инквизиторите на Риовал. Грънт изпращаше, когато идваше Риовал с хипоспрей, възбуждащ полово желание. Грънт беше онзи, който трябваше да атакува Мари, клона с изваяното тяло, мислеше той, макар че когато не беше възбуден, Грънт беше много свенлив и стеснителен и почти не приказваше.

Хаул се занимаваше с останалото. Той започна да подозира, че Хаул по някакъв неясен начин е отговорен за предоставянето на другите на Риовал. Е, сега беше на място, където можеше да бъде наказан достатъчно. „Никога не прилагай терапия на отвращение спрямо един мазохист. Резултатите са непредсказуеми.“ Значи Хаул заслужаваше онова, което получаваше. Загадъчният четвърти просто чакаше и казваше, че някой ден всички ще харесат най-много него.

Не всякога се появяваха поотделно. Хаул имаше навика да се включва към Гордж, когато всъщност не му беше ред. Гордж на няколко пъти участва заедно с Грънт в неговите приключения, които станаха изключително особени. Никой не се присъединяваше доброволно към Хаул.

След като даде имена на всички, той намери Марк по метода на елиминирането. Гордж и Грънт, и Хаул, и Другия бяха изпратили лорд

Марк дълбоко вътре да спи във всичко това. Бедния, крехък лорд Марк, само на три месеца.

Риовал дори не можеше да види лорд Марк там долу. Не можеше да го достигне. Не можеше да го докосне. Гордж и Грънт, и Хаул, и Другия внимаваха да не събудят бебето. Те бяха внимателни, пазеха го, защитаваха го. Те бяха въоръжени за това. Грозна, неприятна, жестоко смазана група бяха тези негови психически наемници. Но вършеха работа.

Той започна от време на време да им тананика къси маршови мелодийки.

[1] Gorge, grunt, howl — тъпчене, сумтене, плачене (англ.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Раздялата ни приближава.“ А Майлс се страхуваше от обратното. Роан отново бе захлупила главата си с възглавница. Той продължаваше да крачи. И да говори. Не можеше да се спре. След скритото от нея каскадно възвръщане на паметта той беше разработил много планове за тяхното освобождаване, но всички бяха с някакъв фатален недостатък. Неспособен да приложи никой от тях, той ги пренареждаше и прецизираше на глас. Отново и отново. Роан беше престанала да го критикува... вчера? Всъщност тя беше престанала изобщо да говори с него. Беше отказала да се отнася нежно към него и да го успокоява и вместо това стоеше в някой ъгъл, по-далеч от него, или оставаше продължително в банята. Той не можеше да я обвинява. Възвръщащата му се нервна енергия, изглежда, прерастваше в нещо като бяс.

Това принудително ограничение създаваше максимално напрежение в чувствата ѝ към него. А той — трябваше да го признае — не можеше да прикрие своите нови резерви към нея. Хладина в неговите докосвания, нарастваща съпротива към медицинския ѝ авторитет. Несъмнено той я обичаше и ѝ се възхищаваше, и би бил доволен тя да завежда лечебницата на неговия кораб. Под негова команда. Но вината и чувството за липса на уединение намаляваха желанието му за интимност. В момента беше обладан от други страсти. И те го бяха погълнали изцяло.

Скоро трябваше да обядват. Ако се приемеше, че през дългия джексъниански ден им поднасят храна по три пъти на ден, значи бяха тук от четири дни. Баронът не беше говорил отново с тях. Какво ли замисляше Ваза Луиджи? Беше ли обявил вече търга? Дали следващият човек, който ще мине през вратата, няма да е неговият купувач? Ами ако никой не участва в този търг, ако останат вечно тук?

Храната обикновено се донасяше на поднос от прислужник под бдителното око на двама стражи, въоръжени със стънери. Той опита всичко, за което можа да се сети, за да ги подкупи при кратките

разговори с тях. Те само му се усмихваха. Не беше сигурен, че ще може да изпревари лъча на стънер, но реши при следващата възможност да пробва. Не му се удаваше възможност да пробва нещо умно, значи трябваше да пробва нещо глупаво. Изненадата понякога дава резултат...

Ключалката изщрака. Той се завъртя и се приготви да се хвърли напред.

— Роан, ставай — изсъска той. — Ще направя опит.

— Оо, по дяволите — изпъшка тя и се надигна. Без вяра, със свъсени вежди тя стана и се затътри край леглото, за да застане до него. — Зашеметяването със стънер е много болезнено, нали знаеш. След това ще повръщаш. И вероятно ще имаш конвулсии.

— Да. Зная.

— Но поне за малко ще мирясаш — промърмори тя под носа си.

Той се надигна на пети. После, тъкмо преди да влезе прислужникът, приклепна. „Оо, Боже мой! Какво е това?“ Неочаквано в играта се включи нов играч и умът му изведнъж блокира. Роан, която очакваше атаката му, обърна глава и очите ѝ се разшириха.

Беше момичето-клон Лили — Лили Младша, може би така трябваше да я нарича — в кафяво-розовата си копринена униформа: дълга тясна пола и украсен със звезди жакет. Изправила гръб, тя внесе подноса с храната и го остави на масата в дъното на стаята. Стражът ѝ кимна машинално, излезе и затвори вратата.

Тя започна да сервира храната. Роан се приближи към нея и понечи да каже нещо.

Той моментално видя цяла дузина възможности. Разбра също, че този шанс може би никога няма да се повтори. Нямахше никакъв начин в неговото омаломощено състояние да надвие самата девойка. Какво би станало, ако Роан използва онова успокоително, с което го беше заплашила? Ще може ли Роан да го използва срещу нея? И щеше да иска обяснения. Да спори. Но можеше да пробва.

— Боже, колко си приличате! — извика той весело и намигна на Роан. Тя го погледна с пресилено недоумение, което превърна в усмивка, когато девойката се обърна към нея. — На какво дължим, хм, тази чест, миледи?

Гладката ръка на Лили докосна гърдите ѝ.

— Аз не съм благородничка — каза тя с тон, който показваше, че го мисли за глупак. Е, не без основание. — Но вие... — Тя погледна Роан. — Не разбирам...

— Баронесата ли ви изпрати? — попита Марк.

— Не. Но аз казах на стражите, че храната ви е дрогирана и баронесата ме е изпратила да стоя при вас и да се уверя, че сте я изяли — добави тя лекомислено.

— Вярно ли е това? — попита той.

— Не. — Тя тръсна глава, развявайки дългата си коса, и пренесе вниманието си от него към Роан. — Коя сте вие? — попита тя, изпълнена с неудържимо любопитство.

— Тя е сестра на баронесата — отговори моментално той. — Дъщеря на майката на твоята господарка. Знаеш ли, че си кръстена на твоята, хм, баба?

— Баба?

— Кажй й за Група Дърона, Роан — заповяда той.

— Тогава дай ми възможност да говоря, защото ти не млъкваш — каза Роан през зъби и се усмихна.

— Знае ли тя каква е? Попитай я знае ли каква е — повтори настоятелно той, сетне напъха кокалчетата на ръката в устата си и ги загриза. Момичето не беше дошло заради него. Беше дошло заради Роан. Той трябваше да даде възможност на Роан да използва този случай.

Роан погледна към затворената врата зад гърба на момичето.

— Дъроните представляват група от трийсет и шест сестри. Ние живеем под защитата на Къща Фел. Нашата майка... първата Дърона... също се казва Лили. Тя беше много натъжена, когато Лотус... баронесата... ни остави. Лотус беше моя... по-голяма сестра. В такъв случай ти също си моя сестра. Казвала ли ти е Лотус защо те има? Нейна дъщеря ли ще бъдеш? Или наследничка?

— Аз трябва да бъда обединена с моята господарка — каза момичето. В тона й прозвуча леко предизвикателство, но очарованието й от Роан беше видимо. — Чудя се дали вие не сте тук, за да заемете моето място. — Ревност? Лудост.

Очите на Роан потъмняха от ням ужас.

— Разбираш ли какво означава това? Какво представлява клон с трансплантиран мозък? Тя ще вземе тялото ти, Лили, и ти няма да

бъдеш никъде.

— Да. Зная. Такава е съдбата ми. — Тя отново тръсна глава, отмятайки косата от лицето си. Тонът ѝ изразяваше убеждение. Но очите ѝ... имаше ли в тях някакъв, макар и най-слаб въпрос?

— Ама толкова много да си приличате — замърмори той, обикаляйки около тях, обзет от едва скривано вълнение. — Мога да се закълна, че ако си смените дрехите, никой не би могъл да установи разликата. — Бързият поглед на Роан му показва, че го е разбрала, но че мисълта, която лансира, е прекалена. — Обаче — продължи той, стискайки устни и навеждайки глава настрана, — сега виждам, че не е точно така. Момичето е много пълно. Не мислиш ли, че е много пълно, Роан?

— Не съм пълна! — каза Лили Младша възмутено.

— Дрехите на Роан изобщо няма да ти станат.

— Грещиш — каза Роан, предавайки се и оставяйки се да бъде включена в плана. — Той е идиот. Хайде да му покажем, Лили. — Тя започна да съблича жакета, блузата, панталоните.

Бавно, с голямо любопитство, девойката свали жакета и полата си и взе дрехите на Роан. Роан още не беше докоснала копринените дрехи на Лили, оставени на леглото.

— Оо, изглеждаш чудесно — каза Роан и кимна към банята. — Трябва да се огледаш.

— Не съм бил прав — призна честно Майлс, насочвайки момичето към банята. Нямаше време за заговор, нямаше начин да дава заповеди. Трябваше да се осланя изключително на инициативата на Роан. — В действителност дрехите на Роан са ти съвсем по мярка. Представи си, че си хирург Дърона. Те всички са доктори, знаеш ли? Ти също би могла да бъдеш доктор... — С крайчеца на окото си видя, че Роан скъса панделките на главата си, разгърси коси и сграбчи копринените дрехи. Той затвори вратата на банята и насочи Лили към огледалото. После пусна водата, за да не се чува чукането на Роан върху външната врата, отварянето, излизането... с коса, паднала върху лицето ѝ...

Лили се взираше втренчено в огледалото, после погледна неговото отражение и разпери ръце, сякаш да му се представи, след това погледна към темето му, което достигаше едва до рамото ѝ. Той сграбчи една чаша и пийна глътка вода да прочисти гърлото си за

действие. Колко дълго ще може да държи девойката отвлечена тук? Не беше сигурен, че може успешно да блокира ума ѝ, а и не беше съвсем сигурен кое точно е лекарството в санитарната чанта на Роан, оставена на срещуположния край на стаята — онова, страхотното успокоително.

За негова изненада тя заговори първа.

— Вие сте онзи, който дойде за мен, нали? За всички нас, клоновете.

— Хм... — Злощастното нападение на Барапутра? Беше ли тя една от освободените? Тогава какво търсеше тук? — Извини ме. Неотдавна бях мъртъв и мозъкът ми не работи съвсем добре. Криоамнезия. Може да съм бил аз, но може и да си срещнала моя брат-клон.

— Вие също ли имате клонове-братя?

— Поне един. Моят... брат.

— Наистина ли сте били мъртъв? — Гласът ѝ звучеше леко недоверчиво.

Той издърпа сивата си трикотажна блуза и показа белезите.

— Оо — каза тя потисната. — Значи е истина.

— Роан ме върна към живот. Много е добра. — „Не, не насочвай вниманието ѝ към отсъстващата Роан.“ — Ти би могла да бъдеш също толкова добра, обзалагам се, ако се опиташ. Ако беше подготвена.

— Как се чувствахте? Като мъртъв? — Очите ѝ неочаквано се съсредоточиха върху лицето му.

Той дръпна блузата си надолу.

— Тъпо. Истински скучно. Празно. Нищо не си спомням. Не си спомням умирането... — Дъхът му спря... дулото на огнестрелното оръжие, бълващо огън... гърдите му се пръскат, ужасна болка... пое дъх и се подпря на масата, краката не го държаха. — Самотен. Няма да ти хареса. Гарантирам ти. — Той хвана топлата ѝ ръка. — Много по-добре е да си жив. Да си жив е, е... — Имаше нужда от нещо, на което да се опре. Вместо това се качи на масата, погледна я право в очите, уви косата ѝ в ръката си, наведе се и я целуна — просто едно кратко докосване до устните. — Човек може да каже, че е жив, когато някой го докосне.

Тя се дръпна стъписана и заинтригувана.

— Ти целуваш различно от барона.

Мозъкът му сякаш се разхълца.

— Баронът те е целувал?

— Да...

Ранна проверка на новото тяло на съпругата? За кога ли е запланувана трансплантацията?

— Винаги ли си живяла с, хм, твоята господарка?

— Не. Докараха ме тук след като беше разрушена яслата за клонове. Ремонтът ѝ е почти завършен и аз скоро ще се връщам.

— Но... не за дълго.

— Не.

Изкушенията на барона сигурно бяха... интересни. В края на краища мозъкът ѝ скоро щеше да бъде унищожен и тя не би могла да го обвинява. Ваза Луиджи можеше да направи всичко, но не и да ѝ отнеме девствеността. Как ли се отразяваше това на нейното умствено състояние, на нейната преданост към господарката ѝ и на съгласието с определената ѝ съдба? Очевидно се отразяваше по някакъв начин, иначе нямаше да е тук.

Тя погледна към затворената врата и изкриви уста в неочаквано подозрение. Измъкна ръката си от неговата и избяга в празната спалня.

— Оо, не!

— Шшт! Шшт! — Той изтича подир нея, отново я хвана за ръка, скочи на леглото, обърна лицето ѝ към своето и поднови контакта с поглед. — Не крещи! — изсъска той. — Ако изскочиш и кажеш на стражите, ще си създадеш ужасни неприятности, но ако изчакаш докато тя се върне, никой никога няма да узнае. — Той се почувства доста подъл, задето се възползваше по такъв начин от обхваналата я паника, но трябваше да го направи. — Мълчи и никой никога няма да узнае. — Нямаше представа дали Роан възнамерява да се върне. Може би щеше да използва този случай, за да се отърве от него. Никой от плановете му не беше предлагал такъв голям шанс.

Лили Младша можеше да го надвие много лесно, но може би не си даваше сметка за това. Един добър удар в гърдите щеше да го събори на пода. Дори нямаше да има нужда да го удря много силно.

— Седни — каза ѝ той. — Тук, до мен. Не се бой. Всъщност не мога да си представя от какво би могла да се плашиш от мен, щом не се страхуваш от съдбата, която те очаква. Ти сигурно си смело момиче. Жена. Седни... — Той я притегли надолу. Тя отмести поглед от него

към вратата, но успя да запази спокойствие. Мускулите ѝ бяха напрегнати като пружини.

— Разкажи ми... разкажи ми за себе си. За твоя живот. Знаеш ли, че ти си най-интересната личност?

— Аз?

— Точно сега не мога да си спомня много за живота си и затова питам. За мен това е ужасно. То просто ме убива. Кой е най-ранният ти спомен?

— Струва ми се... предполагам... мястото, където живеех преди да дойда в яслата. Там имаше една жена, която се грижеше за мен. Спомням си... глупаво е, но си спомням, че имаше някакви виолетови цветя, високи колкото мен, които растяха в една малка леха в градината, едва ли повече от един квадратен метър, и миришеха като грозде.

— Така ли? Разкажи ми повече за тези цветя...

Искаше му се разказът ѝ да е възможно по-дълъг. А след това какво? Че Роан още не се беше върнала беше добър знак. Че може би нямаше да се върне си беше проблем най-вече за Лили Младша. „Че какво биха могли да ѝ сторят баронът и баронесата? — подиграваше се безжалостният му ум. — Да я убият?“

Говореха за нейния живот в яслата, после тя му разказа за нападението на Дендариите от своя гледна точка. И как беше успяла да се присъедини отново към барона. Умно, умно дете. Каква бъркотия за Марк. Паузата се проточи. Скоро той щеше да свърши с приказките за себе си — водеше ги само за да помогне на изпълнението на операцията, — а това щеше да бъде невероятно опасно. Тя също вече нямаше какво да приказва и все по-често поглеждаше към вратата.

— Роан няма да се върне — каза Лили Младша най-последно. — Нали?

— Мисля, че няма — призна той честно. — Мисля, че е успяла да избяга.

— Откъде знаеш?

— Ако я бяха хванали, щяха да дойдат за теб, дори и да не я бяха довели тук. От тяхна гледна точка Роан все още е тук. Ти си тази, която си избягала.

— Нали не мислите, че са я сбъркали с мен? — попита тя разтревожено. — Да са сметнали, че тя трябва да се обедини с моята

господарка?

Той не беше сигурен дали тя се страхува за Роан, или я е страх, че Роан ще ѝ отнеме мястото. Каква ужасна, отвратителна нова параноя!

— Колко скоро ти... Не — успокой я той. Успокой и себе си. — Не. При един небрежен поглед в коридора вие изглеждате съвсем еднакви, но при по-внимателно вглеждане не е така. Тя е няколко години по-възрастна от теб. Това просто е невъзможно.

— Какво да правя? — Тя се опита да се изправи, но той я държеше за ръката и я дръпна отново до себе си на леглото.

— Нищо. Всичко е наред. Кажи им... кажи им, че аз съм те накарал да останеш тук.

Тя го погледна почти с презрение.

— Как?

— С хитрост. Със заплахи. Психологическа принуда — отговори той направо. — Можеш да хвърлиш вината върху мен.

Тя го погледна подозрително.

Колко годишна беше? През последните два часа той разчепкваше историята на нейния живот и в нея, изглежда, нямаше много нещо. Приказките ѝ бяха странна смесица от наблюдателност и наивност. Най-голямото приключение в живота ѝ беше краткото ѝ отвлечане от Дендариите.

Роан. „Тя е успяла. И сега какво?“ Щеше ли да се върне за него? И как? Това беше Джексън Хол. Тук не можеше да се вярва на никого. Тук хората бяха само телесна маса. Като това момиче пред него. Пред очите му неочаквано се появи кошмарна картина — изпразнен череп, пусти очи — нейните.

— Съжалявам — прошепна той. — Ти си толкова красива... и отвътре. Ти заслужаваш да живееш. Не да бъдеш изядена от онази бабичка.

— Моята господарка е велика жена — каза тя настойчиво. — Тя заслужава да живее повече.

Каква деформирана етика беше подтикнала Лотус Дърона да направи от това момиче подобна имитация на доброволна жертва? Кого мислеше Лотус, че лъже? Очевидно лъжеше само себе си.

— Освен това — каза Лили Младша, — аз мисля, че ти обичаш онази дебела блондинка. Така се гърчеше над нея, че...

— Коя?

— Оо, вярно. Това трябва да е бил твоят клон.

— Моят брат — коригира я той автоматично. „Каква е пък тази история, Марк?“

Тя беше започнала да се успокоява, примирила се със странния плен. И ѝ беше скучно. Гледаше го замислено. После попита:

— Ще ме целунеш ли пак?

Дължеше се на неговия ръст. Това събуждаше животинското в жените. Необезпокоявани от мъжката сила, те ставаха смели. Обикновено това го радваше, но това момиче го тревожеше. Тя не му беше... равна. Но той трябваше да убие времето, да я задържи тук, да я занимава колкото е възможно по-дълго.

— Добре...

След около двамайсет минути кротко и благоприлично прегръщане тя се отдръпна и отбеляза:

— Баронът не го прави така.

— Какво правиш за Ваза Луиджи?

Тя разкопча панталоните му и започна да му показва. След около минута, задъхан, той извика:

— Спри!

— Не ти ли харесва? На барона му харесва.

— Сигурен съм. — Ужасно възбуден той отиде до стола при малката масичка за хранене и се сви на него. — Това е, хм, много хубаво, Лили, но е много сериозно за теб и мен.

— Не разбирам.

— Точно така. — Той все повече се убеждаваше, че въпреки ръста си тя е още дете. — Когато пораснеш... ще разбереш собствените си ограничения. И тогава можеш да каниш хора върху тялото си, както си избереш. Точно сега едва ли знаеш докъде си ти и откъде започва светът. Желанието трябва да излиза отвътре, не да е наложено отвън. — Той се опита да потисне собственото си желание със силата на волята си и успя само наполовина. „Ваза Луиджи, проклет мръсник.“

Тя се намръщи замислено.

— Аз няма да порасна.

Той обви ръце около свитите си колене и потрепери. „По дяволите.“

Неочаквано си спомни как беше срещнал сержант Таура. Как бяха станали любовници в онзи час на отчаяние. Ах, отново засади в белите петна на неговата памет. Сигурно имаше явни паралели със сегашното положение и може би заради това той се опитваше подсъзнателно да приложи старото успешно решение. Но Таура беше мутант, продукт на биоинженерството, с кратък живот. Дендариите медците ѝ бяха осигурили малко повече живот с помощта на метаболитни регулировки, но не много. Всеки ден живот беше дар за нея, всяка година — чудо. Тя беше живяла целия си живот ден за ден и той не я укоряваше. Лили Младша можеше да живее цяло столетие, ако не станеше жертва на... канибали. Тя трябваше да бъде прелъстена към живот, не към секс.

Помисли си, че като цяло любовта към живота не е въпрос на разбиране, а зараза, която трябва да се прихване. И че може да се прихване от някого, който я притежава.

— Не искаш ли да живееш? — попита я той.

— Аз... не зная.

— Аз искам. Искам да живея. Повярвай ми, много подробно съм разглеждал алтернативата.

— Ти си... странен, малък, грозен човек. Какво можеш да получиш от живота?

— Всичко. И имам намерение да живея. — „Аз искам, искам! Богатство, власт, любов. Победи — чудесни, блестящи победи, светлини, отразени в очите на другарите ми. Някой ден жена, деца. Много деца, високи и здрави, които да шашардисат онези, дето шепнат «мутант», та чак да ги обърнат с тъпите им глави надолу. И искам да имам брат. Не брат. Брат си.“

Марк. Да. Начумереният малък човек, когото може би в този момент барон Риовал разнищваше нишка по нишка. Вместо Майлс. Нервите му се опънаха до краен предел, идваше му да заплаче. „Трябва ми време.“

Най-сетне успя да убеди Лили Младша да си легне. Сложи я на мястото на Роан, зави я и кавалерски се настани на стола. След два часа вече беше пред агония. Опита се да спи на пода. Беше студено. Гърдите го боляха. Ужасяваше се при мисълта, че може да се събуди с кашлица. Най-сетне пропълзя на леглото, над завивките, и се сви с гръб към нея. Усещаше я с всяка фибра на тялото си. Обратното

очевидно не беше в сила. Мъката му беше още по-голяма от това, че беше неопределена. Той нямаше контрол над нищо. Едва призори най-после се стопли достатъчно и задряма.

— Роан, любима — мърмореше той, душейки ароматната ѝ коса, притискайки се към нейното топло, дълго тяло. — Миледи. — Бараярско обръщение. Знаеше най-сетне откъде беше дошло. Тя трепна. Той се отдръпна. Съзнанието се върна. — Извинявай.

Лили Младша седна в леглото и отблъсна ръката на този грозен дребосък. Опипването му.

— Аз не съм миледи!

— Извинявай, грешка. Сбърках те с Роан. За мен тя е миледи, принцеса, а аз съм нейният... влюбеният в нея рицар. Аз наистина съм войник. Нищо, че съм нисък.

При второто почукване на вратата разбра какво го беше събудило.

— Закуска. Бързо! В банята. Скрый се там. Кълна се, че можем да ги залъгваме поне още малко.

За първи път не се опита да задържи стражите с цел да ги подкупи. Лили Младша се върна, когато вратата отново се затвори. Тя ядеше бавно, колебливо, сякаш се съмняваше, че има право на храна. Той я гледаше все по-очарован.

— Ето. Опитай и това руло. Ако искаш, можеш да го поръсиш със захар.

— Не ми се разрешава да ям захар.

— Ти имаш нужда от захар. — Той замълча. — Ти трябва да имаш всичко. Трябва да имаш приятели. Трябва да имаш... сестри. Трябва да се образоваш, да използваш максимално умствените си способности и да работиш за повдигане на духа си. Работата ще те направи по-голяма. По-истинска. Яж и расти. Ти трябва да имаш любов. Свой принц. Много по-висок. Ти трябва да ядеш... сладолед.

— Не трябва да ставам дебела. Моята господарка е моята съдба.

— Съдба! Какво знаеш ти за съдбата? — Той стана и започна да се разхожда между леглото и масата. — Аз съм експерт по въпросите на съдбата. Твоята господарка е фалшива съдба и знаеш ли, откъде зная? Тя взима всичко, но не дава нищо. А истинската съдба взема

всичко — дори последната капка кръв, и за по-сигурно ти измъква вените — и го връща двукратно. Четирикратно. Хилядократно! Но не може да се дава наполовина. Трябва да се даде всичко. Аз зная. Кълна се! Аз се върнах от смъртта, за да ти кажа истината. Истинската съдба дава планина от живот и те поставя на върха.

Страхотна мегаломания. Обожаваше моменти като този.

— Ти си полудял — каза тя. Гледаше го разтревожено.

— Откъде знаеш? През живота си никога не си срещала нормален човек. Прав ли съм? Помисли си.

Интересът ѝ спадна.

— Няма полза. Аз съм затворничка. Къде ще отида?

— Лили Дърона ще те прибере — каза той бързо. — Знаеш, че Група Дърона е под защитата на Къща Фел. Ако можеш да отидеш при баба си, ще бъдеш спасена.

Тя сведе очи точно като Роан, когато търсеше слаби места в плановете му за спасение.

— Как?

— Те няма да ни оставят тук вечно. Предполагам... — Той отиде зад нея, вдигна косата ѝ и я преметна като разбъркано валмо към тила ѝ. — Не останах с впечатление, че Ваза Луиджи има намерение да оставя Роан по-дълго от необходимото за запазване на тайната. Щом ме махнат оттук, тя ще е свободна. Ако мислят, че ти си Роан, кълна се, че просто ще можеш направо да напуснеш.

— И какво... трябва да направя?

— Нищо. Казват ти: „Доктор Дърона, свободна сте“. Взимаш си чантата и тръгваш.

— Няма да мога.

— Би могла да опиташ. Ако не успееш, нищо не губиш. Ако успееш, ще спечелиш всичко. И... ако избягаш... ще можеш да кажеш на хората къде съм. И кой ме е отвлякъл, и кога. Само няколко минути смелост и идва свободата. Това всеки постига сам. Смелостта не е нещо, което може да ти бъде дадено, като кесия с пари например. По дяволите, защо ти казвам това? Нали си се измъкнала от Дендариите само със смелост и ум.

Тя го погледна стресната.

— Направих го за моята господарка. Никога не съм правила нищо за... за себе си.

Идеше му да заплаче. Беше напрегнат до точката на нервен колапс.

Обзе го екзалтираното красноречие, което обикновено използваше, за да убеждава хората да рискуват живота си, да са готови на саможертва. Той се наведе и ѝ прошепна демонично на ухото:

— Направи го заради себе си. Вселената ще има грижата по-късно да си вземе своето.

След закуска се опита да ѝ помогне да си направи фризура като Роан. Беше страхотен по фризуриите. Тъй като и Лили също беше страхотна, той реши, че крайният резултат е доста убедителен. После зачакаха обяда.

Той знаеше, че когато не чукат преди да влязат, не носят храна.

Бяха трима стражи и един мъж в ливрея на Къщата. Двама от стражите взеха него, безмълвно, и му завързаха ръцете отпред. Беше благодарен за тази малка милост. Ако бяха отзад, щеше да се изтормози още през първия половин час. Завлякоха го в залата. От Ваза Луиджи и Лотус нямаше ѝ следа. Надяваше се, че са навън и търсят изгубения си клон. Погледна през рамо назад.

— Доктор Дърона — каза човекът от Къщата на Лили Младша. — Аз ще ви откарам. Само кажете къде?

Тя отметна с ръка един кичур от очите си, взе чантата на Роан, пристъпи напред и каза:

— У дома.

— Роан — каза Майлс. Тя се обърна.

— Вземи всичко. Ще ти потрябва. Това е тъжната истина. — Той навлажни изсъхналите си устни. — Ще ме целунеш ли за довиждане?

Тя наклони глава, обърна се и се наведе. Притисна устни до неговите. След това последва шофьора.

Това беше достатъчно, за да впечатли стражите.

— Как ги правиш тия работи? — попита единият добродушно, докато го извеждаха.

— Чар, братче — информира го той самодоволно.

— Стига дрънканици — обади се другият страж. Той направи два опита да се изскубне по пътя към наземната кола. След втория опит по-едрият страж просто го метна на рамо, с главата надолу, и го заплаши, че ще го плесне, ако се върти. Борбата, особено втория път,

не беше на шега, така че Майлс добре разбираше, че не се шегува. Натъпкаха го на задната седалка между двамата.

— Къде ме водите?

— До разпределителния пункт — каза единият.

— Какъв разпределителен пункт?

— Това е всичко, което трябва да знаеш.

Той продължи с непрекъснат поток от коментари, предложения за подкупи, заплахи, обиди и дори псувни, но те останаха безмълвни. Чудеше се дали тъкмо някой от тях двамата не е човекът, който го беше застрелял. Не. Никой, участвал в онази касапница в хирургическия комплекс, не би приел толкова спокойно всичко това. Тези момчета през онзи ден сигурно са били някъде далеч. Той прегракна от викане. Пътуването беше дълго. Наземни коли почти не се използвана извън градовете — пътищата бяха много лоши. И те бяха далеч извън всякакъв град. Отдавна се беше мръкнало, когато се отбиха наедно самотно кръстовище.

Предадоха го на двама сериозни мъже с плоски лица и червено-черни ливреи на Къщата, които чакаха търпеливо като волове. Цветовете на Риовал. Двамата завързаха ръцете му зад гърба, завързаха и глезените му и го натикаха в задната част на един леколет. Всичко стана тихо и на тъмно.

„Изглежда, Ваза Луиджи е получил добра цена.“

Роан, ако бе успяла, сигурно бе изпратила някой да го търси в Къща Барапутра. Но той нямаше да е там. Не че беше сигурен, че Ваза Луиджи няма с удоволствие да ги насочи направо към Риовал.

Но ако местонахождението на Риовал беше лесно за откриване, те вече навярно са го открили.

„Боже Господи. Сигурно съм първият агент на ИмПСи на това място.“ Трябваше да посочи това в доклада си до Илян. Гореше от желание да направи посмъртен доклад до Илян. Сега обаче се чудеше дали ще живее достатъчно дълго.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Не ми харесва, че трябва да ви кажа това, бароне — каза инквизиторът, — но измъчваната от вас жертва, изглежда, прекарва времето си чудесно.

Гордж се усмихна въпреки тръбата, която запушваше устата му. Барон Риовал се разхождаше около него и го гледаше. Може би се възхищаваше на шкембето му.

— В тази ситуация са възможни много психологически защиты — каза Риовал. — Раздвоена самоличност и идентификация, включително и с поробителя. Очаквах, че Нейсмит накрая ще приложи всичките, но... толкова скоро?

— Аз също не вярвах, сър, така че сканирах мозъка. Резултатите бяха необикновени.

— Ако неговата самоличност наистина се раздвоява, това трябва да се види на скенера.

— Нещо се вижда на скенера. Той, изглежда, екранира части от ума си от нашите стимули, а реакциите от повърхността сигурно показват раздвояване, но... изображението е необичайно анормално, ако може така да се каже, сър.

— В действителност не. — Риовал сви устни в израз на интерес. — Ще ги разгледам.

— Независимо какво става, той не се преструва. В това съм сигурен.

— Толкова невероятно бързо... — промърмори Риовал. — Кога мислиш е прещракал? Как така съм го изпуснал?

— Не съм сигурен. Рано. Първия ден... може би още първия час. Но ако продължи така, ще е много трудно да му се оказва натиск. Той може да продължи... да прибегва до различни хитрости.

— Аз също — заяви Риовал хладно.

Напрежението в стомаха му прерастваше в болка. Хаул го провокира загрижено, но Гордж не отстъпи. Все още беше негов ред.

Другият слушаше внимателно. Четвъртият винаги слушаше, когато присъстваше барон Риовал. Рядко спеше, почти никога не говореше.

— Очаквах да достигне това състояние на дезинтеграция след месеци. Това обърква графика ми — оплака се баронът.

„Да, бароне. Не сме ли прекрасни? Не те ли заинтригувахме?“

— Трябва да помисля как най-добре да го разфокусирам — размишляваше Риовал. — Доведете го в моето жилище. Ще си поговорим за нещо незначително и ще опитам няколко нови експеримента.

Под привидната си незаинтересованост Другия потрепери в очакване.

Двама стражи го/ги доведоха в приятната дневна на барон Риовал. В нея нямаше прозорци, само един голям холовидео дисплей с кадър от някакъв тропически плаж. Жилището на Риовал сигурно беше под земята. Тук никой не можеше да влезе с взлом през прозорците.

Кожата му още беше нееднаква. Техниците бяха намазали местата с нова кожа с някакво покритие, за да не изцапа хубавите мебели на Риовал, а другите рани бяха превързали с пластмасов бинт, така че дори да се разтворят, да не потекат.

— Мислиш ли, че това ще помогне? — попита техникът със спрея.

— Вероятно не — отговори другарят му с въздишка. — Предполагам, че е по-добре да извикам чистача. Да сложи мушама или нещо от този род.

Сложиха го на нисък, широк стол. Беше си обикновен стол без шипове или бръсначи, нито дори игли. Ръцете му бяха завързани зад гърба, което означаваше, че не може да се облекне. Той просна краката си напред и седна неудобно изправен, задъхан.

Единият страж попита Риовал:

— Искате ли да го завържем, сър?

Риовал вдигна вежди.

— Може ли да стане без чужда помощ?

— Не особено лесно от това положение.

Риовал изкриви устни в насмешливо презрение и погледна затворника.

— Аха, значи те докопахме. Оставете ни. Аз ще ви извикам. Не ни прекъсвайте. Може да стане шумно.

— Звуковата изолация е много ефективна, сър. — Плосколиците стражи поздравиха и излязоха. Имаше нещо нередно с тези стражи. Когато не изпълняваха заповеди, те просто стояха или седяха безмълвни и равнодушни. Несъмнено така бяха проектирани.

Гордж и Хаул, и Грънт, и Другия гледаха с интерес, чудейки се чий ли ред идва.

„Твоят ред мина — каза Хаул на Гордж. — Сега ще бъда аз.“

„Не бъди сигурен — каза Грънт. — Бих могъл да съм аз.“

„Ако не беше заради Гордж — каза Другия тъжно, — щях да искам да съм аз. А сега ще трябва да чакам.“

„Никога не сме променяли реда“ — каза Гордж заинтригуван. Но Другия отново мълчеше.

— Нека да погледаме едно шоу — каза Риовал и взе дистанционното управление. Тропическият плаж се смени със запис в естествена големина с едно от заниманията на Грънт със... същества от бордея. Грънт наблюдаваше себе си с голям интерес и дори удоволствие. Шкембето на Гордж обаче скриваше много интересни подробности.

— Мисля да изпратя едно копие на наемническия Дендариин флот — промърмори Риовал. — Представи си как ще го наблюдават всички старши офицери от твоя щаб. Представяш ли си какво ще последва, а?

Не. Риовал лъже. Присъствието му тук все още се пази в тайна, иначе той нямаше да е тук. А Риовал няма да бърза да издаде тази тайна. Другият промълви сухо: „Изпрати едно копие на Саймън Илян и ще видиш какво ще последва.“ Но Илян принадлежеше на лорд Марк, а Марк не беше тук и във всеки случай, Другия никога не беше го казвал високо.

— Представи си твоята хубава телохранителка да дойде да те спасява и да я пипна... — Риовал се впусна в подробности. Грънт имаше силно желание да си представи някои части от това, макар че други обиждаха дори и него. Хаул?

„Не аз! — каза Хаул. — Това не е по моята част.“

„Просто ще трябва да вербуваме някой нов“ — казаха всички заедно. Ако е необходимо, той можеше да направи хиляди. Той беше

армия, течаща като вода, отклоняваше се от препятствия, невъзможно беше да се разруши като се посече само един.

Видеокартината се смени с един от най-хубавите моменти на Хаул, онзи, при който той получи името си. Малко след като кожата му бе свалена по химически път, а инквизиторите го намазаха с някакво лепкаво вещество, предизвикващо непоносим сърбеж. Той едва не се самоуби. След това му преливаха кръв, за да допълнят изгубената от разраненото му тяло.

Наблюдаваше гърчещото се на екрана тяло безстрастно. Номерът на Риовал беше той да види самия себе си, да изпита цялата драма и вълнение от собствените си изтезания. Отегчително. Риовал превключи програмите.

Другия чакаше с нарастващо нетърпение. Беше успокоил дишането си, но трябваше да се бори и с проклетия нисък стол. Трябваше да е тази вечер. При следващата възможност, ако изобщо настъпеше такова, Гордж можеше да демобилизира всичките. Значи трябваше да е сега. Чакаше.

Риовал изду устни от разочарование, наблюдавайки спокойния му профил. Изключи видеото, стана и обиколи стола, изучавайки го през присвитите си очи.

— Ти просто не си тук, нали? Изтърпял си нещо, което не е по силите ти. Трябва да помисля какво може да те доведе обратно при мен. Или по-точно, да доведе всички вас.

Риовал беше прекалено схватлив.

„Не ти вярвам — каза Гордж на Другия нерешително. — Какво ще стане с мен след това?“

„И с мен“ — добави Грънт. Само Хаул не каза нищо. Хаул беше много уморен.

„Обещавам, че Марк ще продължава да те храни, Гордж — прошепна дълбоко отвътре Другия. — Поне от време на време. А теб, Грънт, Марк може да те заведе на колония Бета. Там има хора, които могат да ти помогнат. Няма да имаш нужда от хипоспрея на Риовал. Бедният Хаул е съвсем изтощен, нали работи най-много, прикривайки останалите. И все пак, Грънт, какво смяташ да правиш, ако следващия път Риовал реши да те кастрира? Може би ти и Хаул можете да се съберете, а Марк ще ви наеме команда от хубави жени... жените няма ли да са добра промяна? — с камшици и вериги. Обзалагам се, че ще

можете да намерите доста желаещи. Не ви трябва Риовал. Ние ще спасим Марк и той ще спаси нас. Обещавам ви.“

„Кой си ти, та да обещаваш света на Марк?“ — каза Гордж нацупено.

„Аз съм най-близък с него.“

„И защо криеше досега“ — каза Хаул с леко негодувание.

„Беше необходимо. Но ние всички ще загинем, един по един, когато Риовал ни подгони. Той е ужасно умен. Ние сме оригиналите. Новите подкрепления ще бъдат просто наши деформирани копия.“

Това беше вярно и те го разбираха.

— Докарал съм ти един приятел, с когото да си поиграете — каза Риовал, без да спира да го обикаля. Когато беше зад гърба му, усещаше някакви странни ефекти върху вътрешната си топография. Гордж се смаяваше, Хаул се уголемяваше, после, когато Риовал заставаше пред него, отново се свиваше. Грънт леко се полюшваше и следеше за очакваните признаци. — Твоят близък-клон. Онзи, когото моята глупава команда не успя да залови.

Дълбоко в себе си лорд Марк беше напълно буден и крещеше. Другия го успокояваше. „Той лъже. Той лъже.“

— Доста интересно обаче. Твоят двойник изчезва, след това изведнъж се оказва при Ваза Луиджи. Типично хитро подхвърляне на дезинформация от страна на Ваза. Все още не съм напълно убеден, че скъпата Лотус не поддържа връзки с Група Дърона.

Риовал отново започна да го обикаля. Много досадно.

— Ваза е напълно убеден, че неговият близък е адмиралът, а ти си клонът. Той ме зарази с тези съмнения, макар че както той твърди, онзи наистина е в криоамнезия и може да се окаже голямо разочарование, дори и да е прав. Но сега това няма значение. Аз имам и двама ви. Точно както предсказах. Можеш ли да се досетиш какво е първото нещо, което ще ви накарам да си направите един на друг?

Грънт можа. И то много добре, дори и без изсъсканите от Риовал допълнения.

Лорд Марк побесня, плачеше от ужас и изненада. По отпуснатата уста на Грънт не трепна нито едно мускулче, нищо не помрачи погледа му. „Чакай“ — примоли се Другия.

Баронът отиде до един плот, направен от някакво полирано дърво с шарки като на зебра, и разви комплект от блестящи инструменти.

Никой не можеше да ги види добре, обаче Хаул проточи врат. Риовал замислено гледаше комплекта.

„Не трябва да заставате на пътя ми. И да ми пречите — каза Другия. — Аз зная, че Риовал ви дава онова, за което жадувате... но това е трик.“

„Риовал не те храни“ — каза Гордж.

„Риовал е моята храна“ — прошепна Другия.

„Ти ще имаш само един шанс — каза Хаул нервно. — А след това той ще се заеме с мен.“

„Трябва ми само един шанс.“

Риовал се върна. В ръката му блестеше хирургически ръчен трактор. Изплашен, Грънт се съгласи с Другия.

— Смятам — каза Риовал, — да ти извадя едното око. Само едното. Ще има интересни психологически ефекти, когато заплаша другото.

Когато Риовал пристъпи към тях, Хаул отстъпи спокойно. Последен от всички, неохотно, отстъпи Гордж.

Първият опит на Убиеца да се изправи на крака не успя и той падна на стола. „Дяволите да те вземат, Гордж!“ Той опита отново, премести центъра на тежестта на тялото си напред, надигна се, пристъпи една крачка, почти загубил равновесие, без да може да използва ръцете си, за да се закрепят. Риовал го наблюдаваше развеселен, без да се тревожи от поклацащото се малко чудовище, което без съмнение беше негово творение.

С шкембето на Гордж се чувстваше като сляп майстор на бойните изкуства. Но примерването му беше абсолютно.

Първият му ритник удари Риовал в чатала. Това го накара да се прегъне на две и горната част на тялото му стана уязвима. Моментално последва втори ритник, който попадна точно в гърлото му. Той почувства как се размазва хрущял и тъкан — чак до гръбнака на Риовал. Тъй като този път не носеше ботуши със стоманени върхове, си счупи няколко пръста — разкривиха се под различни ъгли. Не почувства болка. Това беше работа на Хаул.

Падна. Не беше лесно отново да стане с вързани отзад ръце. Докато се въргалияше на пода и се мъчеше да подвие крака под тялото си, видя, че Риовал още не е умрял. Дишаше, гъргореше и стискаше гърлото си на килима до него. Но управлението на стайния компютър

не разпозна гласа на барона и не изпълни командите му. Значи имаха малко време.

Той се изтърколи до ухото на Риовал.

— Аз също съм Воркосиган. Онзи, който беше обучен да прониква дълбоко като къртица и да бъде убиец. Наистина побеснявам, когато ме подценяват, знаеш.

Успя да се изправи и започна да мисли върху проблема, който се състоеше в това, че Риовал още беше жив. Въздъхна, преглътна, пристъпи напред и ритна няколко пъти Риовал, докато той спря да повръща кръв, да се гърчи и да диша. Отвратителен процес, но той беше много доволен, че, изглежда, никоя част от него не се радваше на гледката. Дори един убиец трябваше да притежава абсолютен професионализъм, за да го разбере докрай.

Обърна се към Другия, към Убиеца: „Главно Гален те е създал, нали?“

„Да. Но той не ме създаде от нищо.“

„Ти свърши много добра работа. Спотайваше се. Прикриваше се. Чудех се дали някой от нас има чувство за точния момент и се радвам, че поне един от нас го притежава.“

„Нали така каза графът, нашият баща — призна Убиеца доволен и смутен от похвалата. — Че хората ще ти служат, ако почакаш, и не е необходимо да бързаш. И аз го сторих. И Риовал умря.“ И добави свенливо: „Знаеш, че графът също е убиец. Като мен.“

„Хм.“

Той размърда окованите си китки и се опря на плота с шарки на зебра, за да разгледа инструментите на Риовал. Имаше лазерна дрелка, както и противен асортимент от ножове, скалпели, клещи и сонди. Дрелката беше хирургически тип с малко фокусно разстояние, за рязане на кости, съмнителна като оръжие, но много подходяща като медицински инструмент.

Обърна се с гръб към плота и се опита да я вдигне, и едва не заплака. Изпусна я. Клекна несръчно и заопипва, докато успя да вдигне дрелката. Минаха много минути, докато я нагласи, но най-сетне успя да я обърне и да я насочи по такъв начин, че да пререже белезниците, без да засегне ръцете му, нито пък прерязаното желязо да го изгори. После облекчен обхвана с ръце гърдите си и се залюля, сякаш люлееше уморено дете. Беше започнал да потропва с крак. Дали

не си беше сецнал кръста, когато беше ритнал Риовал от толкова неудобно положение?

Погледна своята жертва/инквизитор. „Консуматор на клонове.“ Почувства, че се оправдава пред тялото, което беше пребил с крака. „Всъщност не си виновен точно ти. Ти умря, преди колко, преди десет години.“ Всъщност врагът беше само в главата, в мозъка на барона.

Обзе го нелогичен страх, че стражите на Риовал могат да нахлуят и да спасят своя господар дори от смъртта. Обърна се, взе лазерната дрелка — сега, когато ръцете му бяха свободни, това стана много лесно, и се погрижи никой да не може да трансплантира отново този мозък, никога. Никой, по никакъв начин.

Отпусна се на ниския стол безкрайно изтощен и зачака да умре. Хората на Риовал сигурно щяха да отмъстят за загиналия си господар.

Никой не дойде.

Правилно. Шефът се беше заключил в жилището си с пленника и един комплект хирургически инструменти и беше казал на главорезите си да не го безпокоят. Колко време щеше да мине преди някой да събере кураж да прекъсне малкото му хоби? Може би... доста много.

Тежестта на възвръщане на надеждата беше почти непоносимо бреме, като ходене със счупен крак. „Не искам да мърдам.“ Беше много ядосан на ИмпСи, задето го бяха изоставили, но щеше да им прости всичко, ако го отнесат оттук без по-нататъшни усилия от негова страна. „Не заслужих ли почивка?“ В стаята стана много тихо.

„Голям номер, а? — мислеше той, загледан в тялото на Риовал. — Миг невнимание и ти си труп, а не аз.“

„Ами сега какво да правя?“

Кой говореше? Убиеца? Гордж? Грънт? Хаул? Всичките?

„Вие сте добри командоси, и лоялни, но не сте достатъчно интелигентни.“

„Нашата работа не е интелигентна.“

Време беше лорд Марк да се събуди. Спал ли бе той наистина?

— Добре, момчета — промърмори той на глас и се надигна. — Всички да стават. — Ниският стол сам по себе си беше уред за измъчване. Последната измислица на Риовал. За присмех. Той се изправи със стенание.

Невъзможно беше такава стара лисица като Риовал да има само един вход към бърлогата си. Той обиколи подземното жилище. Офис,

дневна, малка кухня, голяма спалня и доста странно обзаведена баня. Той я загледа с изпълнена с копнеж душа. Не му бяха давали да се къпе, откакто го доведоха тук. Но го беше страх, че може да отмие пластмасовата кожа. Изми си зъбите. Венците му кървяха. Това беше добре. Пийна малко студена вода. „Добре поне, че не съм гладен.“ Тихо се изкикоти.

Най-после намери аварийния изход на гърба на стенния гардероб в спалнята.

„Ако не се охранява — заяви Убиеца, — трябва да е капан за глупаци.“

„Защитата на Риовал ще е сложена да пази отвън навътре — каза бавно лорд Марк. — Отвътре навън ще е такава, че да улеснява бързото измъкване. На Риовал. И само на Риовал.“

Беше заключено с дактилна ключалка, задействаща се при допир с дланта от пулса, температурата и електрическата проводимост на кожата, както и от отпечатъците от пръстите и линиите на живота. Мъртви ръце не могат да отключат дактилна ключалка.

„Има начини да се преодолеят дактилните ключалки“ — мърмореше Убиеца. Навремето, при предишното си въплъщение, беше трениран да ги отключва.

В ръцете на Убиеца хирургическите инструменти лесно замениха електронните. Имаше време, пък и дактилната ключалка никога повече нямаше да се използва. Лорд Марк гледеше сънливо, докато Убиеца освобождаваше сензора от стената — пипна на едно място, отрязва на друго.

Виртуалният контрол на стената най-после светна. „Аха“ — промърмори гордо Убиеца.

„Ох“ — казаха останалите. На дисплея се появи малък светещ квадрат.

„Изисква се кодов ключ“ — каза изненадан Убиеца. Обхваналата го паника, че са попаднали в капан, усили пулса на всички. Хаул загуби контрол и електрическите пристъпи на болка преминаха през тях като вълна.

„Чакай — каза лорд Марк. — Щом е нужен кодов ключ, значи Риовал също трябва да го използва.“

Барон Риовал нямаше наследник. Нямаше заместник, нямаше подготвен приемник. Той поддържаше връзка с всичките си подчинени

по отделни комуникационни канали. Къща Риовал се състоеше от барон Риовал и роби. И това беше всичко. Затова Къща Риовал не бе успяла да израсне. Риовал не се доверяваше на никого.

Следователно Риовал нямаше място, нито подчинени, където да остави личните си ключове от кодовите ключалки. Трябваше да ги носи винаги със себе си. По всяко време.

Когато лорд Марк тръгна към дневната, черната бригада захленчи. Марк не им обърна внимание. „Сега това е моя работа.“

Той обърна трупа на Риовал по гръб и методично го претърси от главата до пръстите на краката, до кожата и по-навътре. Не пропусна нито една възможност, дори и кухия му зъб. Седна. Беше му лошо. Шкембето и тежеше, и болеше, гърбът му гореше. С болката нарастваше възстановяването му. „Ключът трябва да е тук. Трябва да е някъде тук.“

„Бързай, бързай, бързай“ — бърбореше черната банда в един глас.

„Млъкнете и ме оставете да помисля.“ Той хвана дясната ръка на Риовал и погледна пръстена с плосък черен камък...

Преглътна страхливо смеха си и се огледа. Звуковата изолация очевидно беше добра. Пръстенът не искаше да излезе. Отдавна не е свалян? Или е прикован към костта? Отрязва дясната ръка на Риовал с лазерната дрелка. Лазерът обгори китката, така че не изтече много кръв. Чудесно. Закуца бавно и болезнено обратно към стенния гардероб в спалнята и впери поглед в малкия светец квадрат, точно с размерите на камъка върху пръстена.

„С коя страна нагоре?“ Ако го допре обратно, дали няма да се включи някаква аларма?

Лорд Марк си представи как би постъпил барон Риовал при бързане. Удря длан на ключалката, обръща си ръката и притиска пръстена към отвора за кода...

— Значи така — прошепна той.

Вратата се отвори към персонален тръбен подежник, висок поне двайсет метра. Виждаше се пултът за управление: зелена светлина за нагоре и червена — за надолу. Лорд Марк и Убиеца се оглеждаха. Никакви видими защити, като например генератор за поле, което да не позволява да се излиза...

Лек полъх довя отгоре свеж въздух. „Да вървим!“ — извикаха Гордж, Грънт и Хаул.

Лорд Марк стоеше разкрачен, издут като мех, вперил поглед в подечника. „Няма аварийна стълба“ — каза най-послед той.

„Така че какво?“

Какво?

Убиеца се оттегли назад, направи знак на другите да замълчат и почтително изчака.

„Искам аварийна стълба“ — промърмори раздражено лорд Марк. Обърна се и се върна в жилището на Риовал. Потърси дрехи. Нямаше голям избор. Това очевидно не беше жилището на Риовал. Просто таен апартамент. Всички дрехи бяха много дълги и недостатъчно широки. Панталоните бяха невъзможни. Сложи мека трикотажна блуза върху новата си кожа. Една широка жилетка, незакопчана, му осигури допълнителна защита. Саронг бетански стил, хавлия, с която прикри бедрата си. Чифт чехли, халтави на левия му крак, тесни на подутия, със счупени пръсти десен. Потърси пари, ключове — всичко, което можеше да му е от полза. Но нямаше никакви принадлежности за катерене.

„Значи ще трябва да си направя собствена аварийна стълба.“ Окачи лазерната дрелка на врата си с връзка, която направи от колана на Риовал, стъпи на дъното на тръбния подечник и започна систематично да прогаря дупки в пластмасовата тръба.

„Много бавно!“ — зави черната бригада. Хаул хленчеше и дори Убиеца скимтеше: „Бързай, дявол да те вземе!“

Лорд Марк не им обърна внимание, а включи полето на тръбния подечник „нагоре“, но не стъпиха в него. Увиснал на една ръка и подпрян на краката си, той започна да пробива дупки по пътя си нагоре. Гравитационното поле зад гърба му го крепеше, но все пак беше трудно. Десният му крак беше почти безполезен. Черната бригада бърбореше, обхваната от страх. Упорито и методично Марк се катереше, пробиваше поредната дупка, изчакваше, преместваше ръка, крак, ръка, крак...

На три метра от върха главата му се изравни с малък аудио сензор, взидан в стената, и един екраниран сензор за движение.

„Предполагам, че е необходима някаква кодова дума. С гласа на Риовал — отбеляза лорд Марк иронично. — Не мога да ви направя

тази услуга.“

„Не е задължително да е така, както предполагаш — каза Убиеца. — Може да е всичко. Плазмена дъга. Отровен газ.“

„Не. Риовал ме разбра, но и аз разбрах Риовал. Ще е нещо просто. И елегантно. И човек трябва да си го направи сам. Гледай.“

Хвана се за опората и вдигна лазерната дрелка нагоре, покрай сензора за движение, за да прогори следващата дупка.

Гравитационното поле на тръбния подежник изключи.

Въпреки че почти го очакваше, насмалко щеше да падне. Хаул изпищя. Марк само изръмжа, обхванат от болка. Но се вкопчи и не паднаха.

Последните три метра можеха да се нарекат кошмарни, но сега той имаше нови стандарти за кошмар. Беше просто досадно.

На изхода имаше възпиращо поле, но то се командваше отвътре. Лазерната дрелка го извади от строя. Той успя да се вмъкне с тътрузене, заднишком в частния подземен гараж и видя леколета на барона. Капакът се отвори с допиране с пръстена на Риовал.

Вмъкна се в леколета, регулира седалката и контролните органи колкото се може по-добре около деформираното си свръхчувствително тяло, завъртя ключа. Онзи бутон на контролния пулт... да! Вратата на гаража се плъзна встрани. Излезе и излетя бързо нагоре и нагоре, и нагоре през тъмнината. Ускорението го притискаше. Никой дори не стреля по него. Долу не се виждаха никакви светлини. Скалиста зимна пустош. Сигурно всичко беше под земята.

Провери дисплея на летателния апарат за картата и избра посоката — на изток. Към светлината. Това, изглежда, беше правилната посока.

Продължи да ускорява.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Леколетът се наклони на една страна. Майлс изви шия и зърна онова, което беше долу. Или, по-точно, което не беше долу. Зората изпълзяваше над зимната пустиня. На километри нямаше нищо интересно.

— Странно — каза пилотът. — Вратата е отворена. — Той докосна предавателя си и изпрати някакъв кратък кодиран сигнал. Другият страж се размърда неспокойно. Майлс изви врат, за да вижда и двамата.

Спуснаха се сред някакви скали, след това влязоха в една бетонна шахта. Аха. Скрит вход. Стигнаха до дъното и влязоха в подземен гараж.

— А! — каза другият страж. — Къде са транспортните средства?

Леколетът спря, измъкнаха Майлс от задната седалка, развързаха глезените му и го изправиха. Той едва не падна. Недозарасналите рани на гърдите го боляха от напрежение. Той се огледа. Бяха в някакъв тъмен гараж, кънтящ и приличен на пещера. И празен.

Стражите отидоха до вътрешната врата и въведоха кода. После минаха през някакви автоматични врати и влязоха в стая с електронна защита — беше включена и работеше с равномерно жужене.

— Вай? — извика единият. — Ние сме. Сканирай ни.

Никакъв отговор. Единият от стражите се огледа и въведе код на една клавиатура на стената.

— Е, пусни го да мине, чист е.

Стаята със защитата го пусна да влезе. Той все още беше със сивото трико, което му беше дала Дърона. Уви, в дрехите, изглежда, не бяха втъкани никакви интересни прибори.

Старшият страж опита интеркома. Няколко пъти.

— Никой не отговаря.

— Какво да правим? — попита другарят му.

Старшият се намръщи.

— Ами да го съблечем и да го заведем при шефа. Нали такива бяха заповедите.

Свалиха му трикото. Бяха здравеняци и не можеше да им попречи, но много съжали за тази загуба. Беше адски студено. Дори яките тъпи стражи за момент се втренчиха в покритите му с белези гърди. После пак завързаха ръцете му отзад и го поведоха през комплекса, като тревожно се оглеждаха.

Беше много тихо. Светеха лампи, но никъде не се виждаха хора. Странен комплекс: не много голям, обикновен и — той подуши — по мирис определено медицински. Изследователски — реши той. Частен изследователски биологически комплекс на Риовал. Очевидно след нападението на Дендариите преди четири години Риовал бе решил, че главният му комплекс не е достатъчно сигурен. Това място нямаше деловия вид на другото. Той почувства как го обзема военната параноя. Място, в което, ако отидеш да работиш, не можеш да излезеш с години. Или, като се имаше предвид Риовал, никога. Докато вървяха, зърна няколко стаи, прилични на лаборатории. Стражите извикаха два пъти. Никой не отговори.

Стигнаха до една отворена врата, зад която се намираше някакъв кабинет или офис.

— Бароне? Господарю? — осмели се да извика старшият страж. — Доведохме ви затворника.

Другият страж се почеса по врата.

— Ако не е тук, трябва ли да продължим и да го обработим като другия?

— Нищо не нареди. По-добре да почакаме.

Точно така. Риовал не беше от тези, които възнаграждават инициативите на подчинените си.

С дълбока нервна въздишка старшият страж прекрачи прага и се огледа. Помощникът му подкара Майлс подир него. Кабинетът беше богато мебелиран, с писалище от истинско дърво и пред него странен стол с метални заключващи се скоби за китките на седящия. Очевидно никой нямаше възможност да подеме разговор с барон Риовал, преди баронът да е готов. Зачакаха.

— Какво ще правим сега?

— Не зная. Моите заповеди стигат дотук. — Старшият замълча. — Може да е проверка...

Почакаха още около пет минути.

— Ако не искате да потърсите — каза бодро Майлс, — да се поогледам аз?

Те се спогледаха. Старшият сбърчи чело, измъкна стънера си и тръгна предпазливо с едното рамо напред през свода в съседната стая. Миг по-късно чуха вика му:

— Мамка му!

А после заскимтя, млъкна и тежко преглътна.

Това беше прекалено много дори за глупавата кратуна, която държеше Майлс. Без да пуска лакътя на Майлс, вторият страж последва първия в голямата стая, подредена като дневна. Холовидеоекранът с размерите на цяла стена беше безжизнен и ням. Барплот от дърво със структура като шарки на зебра разделяше стаята. От едната страна беше сложен необичайно нисък стол. Трупът на барон Риовал лежеше с лицето нагоре, гол, вперил изцъклени очи в тавана.

Нямаше видими следи от борба — никакви преобърнати мебели, никакви обгаряния от плазмена дъга по стените — освен по тялото. Там имаше следи от насилие, съвсем концентрирани: смазано гърло, направен на каша труп, засъхнала кръв около устата. По челото на барона като фина тропоска минаваше двойна линия черни дупчици. Приличаха на прогорени. Дясната му ръка липсваше — отрязана? Китката бе обгорен чукан.

Стражите се сгърчиха от ужас, направо се парализираха.

— Какво се е случило? — прошепна по-младият.

„Какво ще предприемат?“

Как ли Риовал бе контролирал своите служители-роби? Понискостоящите с терор, разбира се; от средния ешелон на управление и техниците — с някаква фина комбинация от страх и личен интерес. Но тези, неговите лични телохранители, трябваше да са най-доверените кадри, най-висшият инструмент, посредством който господарят им бе налагал волята си на всички останали.

Не можеше да са умствено толкова недоразвити, както можеше да се съди по тяхната тъпота, иначе щяха да бъдат безполезни в извънредни ситуации. Но ако ограничените им умове не бяха моделирани, значи контролът беше посредством емоциите им. Нямаше начин хората, стоящи зад Риовал със заредени оръжия, да не са

програмирани още от рождение. Риовал трябваше да бъде за тях баща, майка, семейство — всичко. Риовал трябваше да бъде техен Бог.

Но сега техният Бог беше мъртъв.

„Какво ще направят? Думата «свобода» означава ли нещо за тях? И колко ли бързо програмирането им ще блокира? Няма да е достатъчно бързо!“ В очите им се появи опасна светлина, смесица от ярост и страх.

— Не съм аз — благоразумно побърза да заяви Майлс. — Аз бях с вас.

— Стой тук — изръмжа старшият. — Ще проуча. — И изскочи от апартамента на Риовал, за да се върне след две минути с лаконичното съобщение:

— Леколетът му е изчезнал. Защитите на тръбния подежник също са отишли по дяволите.

Те се колебаеха. Ах, ето лошата страна на абсолютното подчинение: липса на инициатива.

— Не е ли по-добре да проверите из комплекса? — предложи Майлс. — Може да има оцелели. Свидетели. Може би... може би убиецът все още се крие някъде. — „Къде е Марк?“

— Какво ще правим с този? — попита младшият и кимна към Майлс.

Старшият се намръщи нерешително.

— Ще го вземем с нас. Или ще го заключим. Или пък ще го убием.

— Вие не знаете за какво ме е искал баронът — моментално се намеси Майлс. — По-добре ме вземете със себе си, докато разберете.

— Той те искаше заради другия — каза старшият и го погледна с безразличие. Дребен, гол, полуизлекуван, с вързани ръце — стражите не виждаха в него никаква заплаха. „Съвсем правилно. По дяволите.“

След кратко тихо съвещание младшият го тикна напред и те започнаха бързо, методично да обикалят из комплекса — нещо, което Майлс с удоволствие би направил сам. Намериха двама от другарите си в червено-черна униформа. Мъртви. Загадъчна локва кръв се беше проточила в коридора от стена до стена. Намериха друго тяло, облечено като старши техник, под душа. Тилът му беше разбит с някакъв тъп предмет. На по-долните нива намериха още следи от

борба, от грабеж и — в никакъв случай безразборно — разрушение: разбити комуникационни пултове и апаратура.

Беше ли това бунт на роби? Борба за власт между фракции? Отмъщение? Или всичко едновременно? Беше ли убийството на Риовал причина или цел на това? Имало ли беше масова евакуация, или масово избиване? На всеки ъгъл Майлс виждаше сцени на сеч.

На най-ниското ниво имаше лаборатория с половин дузина стъклени клетки. От миризмата разбра, че някакъв експеримент е продължил прекалено дълго. Погледна в клетките и преглътна.

Това са били хора... някога. Тези буци от плът, плът, нашарена с белези и израстъци. Сега бяха... някакъв вид култури. Четири жени, двама мъже. Някой, като акт на милост, беше прерязал гърлата им. Той ги гледаше отчаяно с лице, притиснато до стъклото. Бяха прекалено едри, значи никой от тях не можеше да е лорд Марк. Такива ефекти не могат да бъдат постигнати само за пет дни. Сигурно. Не искаше да влиза в клетките, за да ги огледа по-отблизо.

Това обясняваше защо повече от робите на Риовал не се опитваха да се съпротивляват. Около всичко тегнеше атмосфера на ужасна икономия. Не ти харесва работата в бордея, момиче? Омръзнала ти е скуката и бруталността да бъдеш страж, човече? Ще ти хареса ли да отидеш за научни изследвания? Последната спирка за някой бъдещ Спартак измежду робите на Риовал. „Бел беше прав. Когато бяхме тук, трябваше да употребим ядрено оръжие.“

Стражите огледаха бегло клетките и продължиха напред. Майлс изостана. Заслужаваше си да опита...

— Мамка му! — изсъска Майлс и подскочи.

Стражите се завъртяха.

— Онзи... онзи там! Той помръдна. Ще повърна...

— Не може да бъде. — Старшият страж гледаше през прозрачната стена тялото, което лежеше с гръб към тях.

— Той сигурно не е видял нищо оттам, нали? — каза Майлс. — За Бога, не отваряйте вратата.

— Млъкни! — Старшият страж дъвчеше устната си, вперил поглед във виртуалното управление, и след момент на колебание въведе кода и внимателно влезе през отворилата се врата.

— А! — възкликна Майлс.

— Какво? — извика другият страж.

— Пак мръдна. Той, той... нещо като спазма.

Младшият измъкна стънера си и последва своя другар, за да го прикрива. Старшият страж протегна ръка, поколеба се, после измъкна шоквата палка от колана си и внимателно мушна тялото.

Майлс удари с чело копчетата за управление на вратата. Стъклото се плъзна и се затвори точно навреме. Стражите заудряха по вратата като побеснели. Вибрацията от ударите им почти не се усещаше. Устите им бяха отворени, бълваха псувни и заплахи към него, но никакъв звук не минаваше през стъклената преграда. Стените, изглежда, бяха направени от материал с качество за използване в космоса, който не пропускате и огъня на стънерите.

Старшият измъкна плазмен лък и започна да стреля. Стената започна леко да свети. Никаква полза. Майлс проучи контролния пулт и натисна блоковете на менюто с език, докато се появи надпис „кислород“. Регулира го на възможно най-ниското ниво. Дано стражите започнат да се задушават преди стената да се разруши под действието на плазмената дъга!

Да! Системата за поддържане на атмосферата вътре работеше добре. Кучетата на Риовал се притиснаха към стъклото, ръцете им се отпуснаха. Плазменият лък падна от безчувствените пръсти на старшия и се изключи.

Майлс ги остави запечатани в гробницата на тяхната жертва.

Това беше лаборатория. Все трябваше да има някакви инструменти. Имаше. Няколко минути, изкривен, с ръце зад гърба, той се измъчи до смърт, но най-после успя да свали белезниците. Изскимтя от облекчение.

Оръжия? Оръжията в истинския смисъл на думата очевидно бяха взети от заминаващите обитатели, а без биозащитен костюм той не беше склонен да отвори клетката, за да вземе оръжието на стражите. Все пак взе един лазерен скалпел от лабораторията и се почувства по-малко уязвим.

Имаше нужда от облекло. Треперейки от студ, той изтича през зловещите коридори до защитния вход и отново си облече сивото трико. Върна се в лабораторията и започна сериозно да проучва. Опитва всички комуникационни пултове, на които се натъкна и които не бяха разбити. Всички бяха за вътрешни връзки, нямаше никакъв начин да се включи към външен канал.

„Къде е Марк?“ Изведнъж му хрумна, че ако може да има нещо по-лошо от това да го държат затворен в клетка тук и да очаква да бъде подложен на мъчения, това може да е само да чака мъчителите, който никога няма да се върнат. Последва може би най-нервният половин час през живота му: той отвори или разби всички врати в лабораторията и зад всяка очакваше да намери подгизнало в кръв малко тяло с прерязано гърло... Хъхреше и трепереше в конвулсии, когато, с голямо облекчение, намери килията близко до жилището на Риовал. Празна! Миризмата обаче показваше, че доскоро вътре е имало човек. Петната от кръв и другите петна по стените и пода смразиха стомаха му и той почувства, че му се повдига. Но където и да беше Марк, в каквото и състояние да се намираше, той не беше тук.

Поуспокои се, намери една пластмасова кошница и отиде да търси из лабораториите полезна електронна апаратура, длета и проводници, диагностични схеми, четящи устройства и релета и всичко, което може да намери. Когато реши, че е събрал достатъчно, се върна в кабинета на барона и продължи да разглежда повредения комуникационен пулт. Накрая успя да шунтира дактилната ключалка, след което се появи малко светло квадратно петно с надпис: „Въведи кода“. Той изпсува и изправи изтръпналия си гръб, после отново се наведе. Чакаше го още работа.

Направи още една обиколка из лабораторията за инструменти, преди да успее да шунтира блокировката за код. Комуникационният пулт никога нямаше да бъде същият. Но най-после успя да проникне в планетарната комуникационна мрежа. Имаше още един малък проблем: как да отнесе разходите по обаждането на сметката на Къща Риовал. Тук, на Джексън Хол, всички такси се събираха предварително.

Той спря за момент, чудейки се на кого да се обади. Бараяр имаше консулство на станция Харгрейвс-Дайн Консорциум. Част от служителите там бяха всъщност дипломатически и/или икономически персонал, но дори и те бяха хора на ИмпСи. Останалите бяха агенти, ръководещи тайна мрежа от информатори, разпръснати из цялата планета, нейните спътници и станции. Адмирал Нейсмит имаше връзка там. Но дали ИмпСи вече не бяха били тук? Беше ли целият този хаос следствие от атаките им? Едва ли. Хаосът не беше достатъчно методичен. Беше безсистемен хаос.

„И защo не сте дошли да търсите Марк, момчета?“ Досаден въпрос, на който нямаше отговор. Той набра кода на пулта. Циркът започваше.

Пристигнаха след половин час. Един възбуден лейтенант от ИмпСи — казваше се Иверсън, с местна команда, наета от Къща Дайн, всички в прилични на военни униформи и с добро бойно снаряжение. Спуснаха се направо от орбита със совалка. В хладната утрин от обшивката ѝ лъхаше топлина. Майлс седеше на един камък край изхода за пешеходци или казано по-точно, аварийния изход, и наблюдаваше иронично как бойците изскачат със заредени оръжия и се разпръсват, сякаш ще превземат базата с щурм.

Офицерът побърза да дойде при него и вдигна ръка в нещо като военен поздрав.

— Адмирал Нейсмит?

Иверсън му беше непознат. На това ниво сигурно беше ценен кадър, но не беше бараярец, а наемник на ИмпСи.

— Той самият, лично. Можеш да кажеш на хората си да се успокоят. Няма никаква опасност.

— И за вас ли? — попита невярващо Иверсън.

— Повече или по-малко.

— Ние търсим това място от две години!

Майлс потисна една остра забележка за хора, които не могат да си намерят копчелъка с карта и ръчно фенерче в ръка.

— Къде е, хм, Марк? Другият клон. Моят двойник.

— Не знаем, сър. Действайки по сведения, получени от един информатор, ние се готвехме да нападнем Къща Барапутра, за да ви освободим, когато се обадохте.

— Това е било миналата нощ. Вашият информатор не е знаел, че бях преместен. — „Трябва да е била Роан... Успяла е да се измъкне. Браво!“ — Неприятно много закъсняхте.

Иверсън се нацупи.

— Операцията протече невероятно объркано. Заповедите непрекъснато се променяха.

— Кажете ми — въздъхна Майлс, — знаете ли нещо за наемниците Дендарии?

— Предполага се, че един екип за секретни операции е на път, сър. — Иверсъновите „сър“ бяха примесени с несигурност и съмнение

относно редовната бараярска армия, самопроизвела се в наемническа. — Аз... искам да се уверя дали базата е напълно безопасна, ако не възразявате.

— Действайте — каза Майлс. — Обиколката е интересна. Ако имате здрав стомах. — Иверсън поведе командосите си. Майлс щеше да се смее, ако вътрешно не пицеше. Въздъхна, стана и ги последва.

Хората на Майлс пристигнаха с малка персонална совалка и пикираха направо в скрития гараж. Той ги наблюдаваше на монитора от кабинета на Риовал и им даде указания как да го намерят. Куин, Елена, Таура и Бел — всичките в леко защитно облекло. Дойдоха в кабинета, накичени с оръжия — безполезни като цяла тълпа служители на ИмпСи.

— Защо в леко защитно облекло? — беше първият му заядлив въпрос, когато се скупчиха пред него. Би трябвало да стане, да поздрави и така нататък, но ергономичният стол на Риовал беше невероятно удобен, а той — невероятно уморен.

— Майлс — извика страстно Куин.

Щом видя загриженото ѝ лице, той разбра колко е разгневен и съжали за гнева си. Ужасно разгневен. Може би защото беше ужасно изплашен. „Къде е Марк, дявол да ви вземе?“

— Капитан Куин — натърти той, защото сега беше на служба и не можеше да ѝ позволи да се хвърли в обятията му. Тя се спря миг преди да се блъсне в него. Другите се скупчиха зад нея.

— Тъкмо координирахме с ИмпСи едно нападение върху Къща Барапутра — каза Куин, останала без дъх. — Значи си се оправил! Беше в криоамнезия... възстанови ли се? Доктор Дърона каза, че ще...

— Около деветдесет процента, поне така мисля. Все още откривам дупки в паметта си. Куин... какво всъщност се случи?

Тя го погледна изумена.

— Откога? Откакто те убиха ли?

— Да започнем отпреди пет дни. Когато пристигнахте в Група Дърона.

— Пристигнахме, за да те търсим. И те намерихме. Цели четири месеца...

— Улучиха те със стънер, плениха Марк и Лили Дърона напъха мен и моя хирург на едно място, което смяташе, че ще бъде сигурно. — Майлс искаше да я насочи в желаната от него посока.

— Оо, тя била доктор? Аз мислех... няма значение. — Куин потисна емоциите си, свали шлема и отметна качулката си, прокара огризаните си до червено пръсти през смачканите къдрици и започна да докладва основните моменти. — В началото загубихме цели часове. Докато Елена и Таура успеят да намерят въздушна кола, похитителите отдавна били изчезнали. Търсили ги, но безуспешно. Когато се върнаха в Група Дърона, Бел и аз тъкмо се бяхме събудили. Лили Дърона настояваше, че си в безопасност. Не й повярвах. Изтеглихме се и установих връзка с ИмпСи. Те започнаха да свикват хората си, които бяха пръснати по цялата планета да търсят някакви следи за теб и да ги пращат на Марк. Безполезна работа, защото те се придържаха към любимата си теория, че похитителите били сетаганданци и щели да искат откуп. А Къща Риовал има поне десет лаборатории, които трябваше да се проверят, без да се включва тази, която наистина беше секретна. После Лили Дърона реши, че сигурно са те пленили. И тъй като беше по-важно да намерим теб, пренасочихме всички налични сили към тази задача. Но нямахме никакви следи. Два дни не можахме да намерим дори изоставения леколет. А от него също не попаднахме на никакви следи.

— Вярно. Но сте подозирали, че Риовал е държал Марк.

— Но Риовал искаше адмирал Нейсмит. Мислехме, че Риовал е разбрал, че е сбъркал.

Той прокара ръце по лицето си. Главата го болеше. А също и стомахът.

— Помислихте ли изобщо, че за Риовал това е било без значение? После отидете да погледнете клетката, в която са го държали. И я помиришете. Обаче гледайте внимателно. Всъщност идете сега. Сержант Таура, ти остани.

Куин неохотно поведе Елена и Бел навън. Майлс се опря на лакти. Таура се наведе да слуша.

— Таура, какво се случи? Ти си джексънианка. Ти знаеш какъв е Риовал, какво е това място. Как никой не взе предвид това?

Тя поклати голямата си глава.

— Капитан Куин мислеше, че Марк е глупак. След твоята смърт беше толкова ядосана, че дори не му говореше. Отначало аз бях съгласна с нея. Но... не зная. Той толкова много се стараше. Нападението на яслата съвсем за малко не успя. Ако беше по-бърз или ако охраната на совалката си беше свършила работата, мисля, че щяхме да се измъкнем.

Той направи гримаса и се съгласи.

— Няма милост при неуспех в операции като тази, когато няма резерв от време. Командирите също могат да нямат милост, иначе вие може би щяхте да останете на орбита, да храните командосите с преработени отпадъци и да чакате. — Той замълча. — Някой ден Куин ще стане добър командир.

— И аз мисля така. — Таура свали шлема и качулката си и се огледа. — Обаче този дребосък започна да ми харесва. Той се опита. Опита се и не успя, а никой друг изобщо не направи и опит. И беше толкова самотен...

— Самотен. Да. Тук. Пет дни.

— Ние наистина мислехме, че Риовал ще разбере, че това не си ти.

— Може... може и да е разбрал. — Част от мозъка му се вкопчи в тази надежда. Може би не беше толкова лошо, колкото изглеждаше, толкова лошо, колкото неговото препускащо въображение си беше представяло.

Куин и компания се върнаха, обхванати от пълна скръб.

— Значи така — каза той. — Аз съм наред. Сега може би всички ще можем да насочим вниманието си към Марк. През последните часове обходих цялото това място и не намерих никакви следи. Дали избягалият персонал не го е взел със себе си? Видях шестима от хората на Иверсън да гледат навън с телескопи, а един друг проверяваше дневниците на лабораторията за раздробяване на съставни части на петдесет килограма протеин. Да имате някакви умни идеи?

Елена кимна към съседната стая.

— Кой смяташ, че е оказал тази чест на Риовал?

Майлс разпери ръце.

— Не зная. Той имаше стотици смъртни врагове.

— Бил е убит от невъоръжен човек. С ритник в гърлото, а после, след като е паднал, е бил пребит до смърт.

— Забелязах.

— А забеляза ли комплекта инструменти?

— Да.

— Майлс, това е бил Марк.

— Как е могло да стане това? Трябва да е било снощи. След като е бил обработван в продължение на пет дни... а Марк е също толкова дребен като мен. Не е възможно, физически не е възможно.

— Марк е дребен, но не е като теб — каза Елена. — Едва не уби един човек във Ворбар Султана — ритна го в гърлото.

— Какво?

— Той е бил трениран, Майлс. Бил е трениран да убие баща ти, който е по-едър от Риовал и има многогодишен опит в такъв бой.

— Да, но аз така и не вярвах... кога е бил Марк във Ворбар Султана? — „Учудващо как, ако си мъртъв само два или три месеца, всичко ти се губи.“ За първи път импулсът му да поеме директно активното командване беше поставен на проверка. „Един маниак с три четвърти от паметта си и с постоянни конвулсии е точно каквото ни трябва за командир, няма що.“

— О, трябва да ти кажа и за баща ти... не, може би е по-добре това да почака. — Елена го погледна разтревожена.

— Какво за... — Прекъсна ги позвъняването на комуникационната апаратура, която Иверсън любезно му беше преотстъпил.

— Да, лейтенант?

— Адмирал Нейсмит, барон Фел е на входа. С охрана. Казва, че е дошъл да вземе тялото на умрелия си природен брат, като негов най-близък роднина.

Майлс подсвирна беззвучно и се ухили.

— Добре. Кажи му да влезе с един от телохранителите си. Искам да поговорим. Може би той знае нещо. Не допускайте обаче да влезе охраната му.

— Мислите ли това за разумно?

„Откъде, по дяволите, мога да знам?“

— Да, разбира се.

След няколко минути влезе самият барон Фел, ескортиран от един от наетите командоси на Иверсън и един як страж, облечен в зелено. Кръглото лице на барона беше малко по-розово от обикновено

от напрежение, иначе си беше все същият топчест дядка, просмукан от опасно измамливо добро настроение.

— Барон Фел. — Майлс кимна. — Радвам се да ви видя отново.

Фел също му кимна.

— Здравейте, адмирале. Да, предполагам, че сега за вас всичко изглежда добро. Значи вие бяхте този, когото простреля барапутранският снайперист. Трябва да призная, че вашият близнак-клон свърши чудесна работа, представяйки се след това за вас и внесе допълнително объркване в една достатъчно объркана ситуация.

„Уф!“

— Да. И какво ви носи насам?

— Сделка — каза Фел, което беше джексънианското съкращение на „Първо вие“.

Майлс кимна.

— Двама от телохранителите на покойния барон Риовал ме докараха тук с леколет. Намерихме нещата тук почти както ги виждате. Аз, хм, ги неутрализирах при първата удача ми се възможност. Как попаднах в ръцете им е по-сложна история... — Което означаваше: „Това е всичко, което ще научиш, докато аз не науча нещо от теб.“

— Въртят се някои изключителни слухове около умрелия ми скъп... той е мъртъв, нали?

— Оо, да. След малко сам ще се уверите.

— Благодаря. Около смъртта на моя скъп природен брат. Научих от първа ръка.

„Някой бивш подчинен на Риовал е избягал направо при него. Правилно.“

— Надявам се, че услугата на тази ръка е била възнаградена.

— Ще бъде, щом се уверя, че казаното е истина.

— Елате да видите. — Трябваше да стане от ергономичния стол. С големи усилия успя да го направи и въведе барона в дневната. Телохранителят на Къща Фел и Дендариите ги последваха.

Едрият телохранител хвърли неспокоен поглед към сержант Таура, извисила се над него. Тя му се усмихна, оголи кучешките си зъби и каза:

— Здравей. Знаеш ли, харесваш ми.

Той трепна и се приближи по-плътено до господаря си.

Фел отиде при трупа, коленичи, вдигна отрязаната китка и просъска разочаровано:

— Кой е направил това?

— Още не знаем — отговори Майлс. — Така го намерих.

— Точно така? — Фел го погледна остро.

— Да.

Фел проследи черните дупки на челото на трупа.

— Онзи, който е сторил това, е знаел какво върши. Искам да намеря убиеца.

— Да... отмъстите за смъртта на своя брат? — попита предпазливо Елена.

— Не. Да му предложи работа! — Фел се засмя гръмогласно, весело. — Представяте ли си колко хора са се опитвали в продължение на много години да постигнат това?

— Имам една идея — каза Майлс. — Ако можете да помогнете...

В съседната стая полуразрушеният комуникационен пулт на Риовал извъня.

Фел вдигна очи, погледът му беше съсредоточен.

— Никой не може да се обади тук без код — каза той и стана. Майлс почти го изблъска в кабинета, седна на ергономичния стол и включи видеоекрана.

— Да? — И едва отново не скочи от стола.

На видеоекрана се появи подпухналото лице на Марк. Имаше вид, сякаш току-що е излязъл изпод душа: с червено лице и мокра, пригладена назад коса. Носеше сиво трико като на Майлс. Сини натъртвания, преминаващи в зелено-жълто по краищата, правеха кожата му да прилича на съшит от парчета юрган, но очите му бяха широко отворени и блестяха. Ушите му бяха все още на мястото си.

— Аха — каза той весело, — ето те. Знаех си, че ще си ти. Имаш ли представа кой си сега?

— Марк! — Майлс почти се опита да изпълзи през видеообраза. — Добре ли си? Къде си?

— Разбирам, че си наясно. Добре. Аз съм при Лили Дърона. Господи, Майлс, какво място! Каква жена! Тя ми позволи да взема душ. И ми присади кожа. И ми оправи краката. Даде ми хипоспрей за отпускане на мускулите на гърба. Със собствените си ръце извърши медицински услуги, които са твърде интимни и твърде противни за

описване, но, да ти кажа, бяха крайно необходими, уверявам те, и ми държеше главата, докато пицях. Споменах ли за душа? Аз я обичам и искам да се ожена за нея.

Всичко това беше изречено с такъв ентузиазъм, че Майлс не можеше да каже дали Марк не се шегува.

— Сега какво си взел? — попита той подозрително.

— Болкоуспокояващи. Много, много болкоуспокояващи. Оо, чудесно е! — Той дари на Майлс една странна усмивка. — Но не се тревожи, главата ми е съвсем бистра. Това е просто от банята. Аз се държах, докато тя не ми разреши да се изкъпя. Това ме размекна. Знаеш ли какво чудесно нещо е банята, когато отмиваш... няма значение.

— Как излезе оттук и се върна в клиниката на Дърона? — попита Майлс настойчиво.

— С леколета на Риовал, разбира се. Кодовата ключалка задейства.

Зад Майлс барон Фел затаи дъх.

— Марк. — Той се наведе и влезе усмихнат в обсега на видеокамерата — Би ли включил за момент Лили?

— А, барон Фел — каза Марк. — Добре. Щях да ви потърся след малко. Искам да ви поканя на чай тук, при Лили. Трябва да си поговорим. Ти също, Майлс. И доведи всичките си приятели. — Марк го погледна многозначително.

Майлс спокойно се пресегна и натисна бутона „внимание“ на комуникационната линия на Иверсън.

— Защо, Марк?

— Защото са ми необходими. Моите командоси са много уморени и трябва да си починат.

— Твоите командоси?

— Ако обичаш, изпълни молбата ми. Моля те. Дължиш ми го — добави Марк толкова тихо, че Майлс трябваше да се напрегне, за да го чуе. В очите на Марк за момент проблесна искра.

— Той го е използвал. Сигурно знае... — промърмори Фел, наведе се към екрана и каза на Марк: — Знаеш ли какво правиш, Марк?

— Оо, бароне. Зная. Но не зная защо толкова много хора си създават главоболия и не ми вярват — добави Марк с тон на засегнато

достойнство. — Много добре зная какво правя. — И се засмя. Със смущаващ, нервен, прекалено силен смях.

— Нека да поговоря с Лили — каза Фел.

— Не. Ела тук и говори с Лили — каза Марк нервно. — И без това искаш да говориш с мен. — Той впери поглед директно в очите на Фел. — Обещавам ти, че ще ти е от полза.

— Да, наистина искам да поговоря с теб — промърмори Фел. — Ще дойда.

— Майлс. Ти си в кабинета на Риовал, където бях аз. — Марк се взря в лицето му — Майлс не може да се досети защо — и кимна леко, сякаш удовлетворен. — Елена там ли е?

— Да...

Елена се наведе над рамото му към екрана.

— Какво има, Марк?

— Искам да поговоря с теб една минутка. Като с телохранителка. Лично. Моля те да изкараш всички вън от стаята. Всички.

— Ти не можеш... — започна Майлс. — „Телохранителка? Не васал?“ — Не можеш да му бъдеш...

— Предполагам, че технически вече не е, нали ти отново си жив — каза Марк и се усмихна тъжно. — Но аз искам услуга. Първата и последната ми молба, Елена. Лично.

Елена се огледа.

— Всички да излязат. Моля, Майлс. Разговорът е между Марк и мен.

— Телохранителка? — промърмори Майлс, докато тя го изтласкваше в коридора. — Как може... — Елена затвори вратата зад тях. Майлс се обади на Иверсън да осигури транспорт и всичко каквото трябва. Учтива надпревара с Фел, но все пак надпревара.

Елена се появи след няколко минути. Беше напрегната.

— Вие заминавате при Дърона. Марк ме помоли да му намеря нещо тук. Ще ви настигна.

— Тогава събери всички данни за ИмпСи, които можеш — каза Майлс, изненадан от бързината, с която се развиваха събитията. Май по някакъв начин вече не той командваше тук. — Ще кажа на Иверсън да ти помогне. Но... телохранителка? Наистина ли си му телохранителка? Как може...

— Сега това не означава нищо. Но аз съм му длъжница. Всичките сме му длъжници. Той уби Риовал, нали?

— Вече се досещах, че трябва да е той. Само не разбирах как.

— Със завързани зад гърба ръце, така казва. Вярвам му. — Тя се насочи към апартамента на Риовал.

— Това Марк ли беше? — промърмори невярващо Майлс. Не биха могли да му направят друг клон-брат, докато беше мъртъв, нали?

— Не ми прилича на Марк. Преди всичко гласът му звучеше така, сякаш е радостен, че ме вижда. Такъв ли е Марк?

— О, да — каза Куин. — Марк беше.

Той усили темпото. Дори Таура трябваше да забърза, за да върви редом с него.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Малката персонална Дендариин совалка се носеше със същата скорост, както и голямата десантна совалка на барон Фел, така че пристигнаха в клиниката на Група Дърона почти едновременно. Совалката на Къща Дайн, която временно принадлежеше на ИмПСи, чакаше търпеливо на парка отвъд улицата срещу входа. Просто чакаше.

Докато кръжаха за приземяване, Майлс попита Куин, която пилотираше:

— Ели... ако летяхме заедно с леколет, въздушна кола или нещо друго и аз неочаквано ти заповядам да се разбиеш, би ли го направила?

— Сега ли? — попита Куин стресната. Совалката се разтреса.

— Не! Не сега. Имам предвид теоретически. Мигновено да се подчиниш, без да задаваш въпроси.

— Да, разбира се. Предполагам, че ще го направя. След това ще задавам въпроси. Вероятно с ръце, обвити около шията ти.

— Така си и помислих. — Майлс се облегна доволен.

Срещнаха се с барон Фел на предния вход. Стражите тъкмо отваряха вратата в защитния екран. Фел се намръщи при вида на тримата Дендариин в леко защитно облекло — Куин, Бел и Таура следваха Майлс, все още облечен в сивото трико.

— Това е моя сграда — натърти Фел. Неговите двама облечени в зелено мъже ги погледнаха студено.

— Това са мои телохранители — каза Майлс, — от каквито стана ясно, че се нуждае. Вашата защитна стена, изглежда, е повредена.

— Той се погрижи за това — каза Фел тъжно. — Повече няма да се повтаря.

— Въпреки това. — В знак на отстъпка той посочи към совалката на паркинга. — Е, другите ми приятели ще почакаат навън.

Фел се намръщи, премисляйки думите му, после каза:

— Добре.

Последваха го вътре. Хок ги посрещна, поклони се на барона и ги съпроводи официално през серията от тръбни подемници до надстройката на Лили Дърона.

„Думата за това — мислеше Майлс, издигайки се покрай хромираните парапети, — е «мизансцена».“ Всичко бе подредено като в театър.

Централната фигура беше Марк. Той се беше облегал удобно в стола на Лили Дърона, бинтованият му десен крак беше сложен върху копринена възглавница на ниска кръгла масичка. Заобиколен от Дърони. Самата Лили — бялата ѝ коса бе сплетена като корона около главата ѝ, стоеше отдясно на Марк, вгълбена, опряна на тапицираната облегалка на стола, и се усмихваше благосклонно. Хок застана отляво на Марк. Доктор Крис, доктор Попи и доктор Роуз се бяха струпали почтително около тях. Роан я нямаше. Прозорецът беше поправен.

В центъра на масичката беше поставена хладилна стъкленица. В нея имаше отрязана ръка с голям сребърен пръстен с квадратен черен оникс.

Физическият вид на Марк смути Майлс. Той се беше приготвил да види травми от нечовешки мъчения, но Марк беше покрит от врата до глезените със сиво трико като неговото. Само синините по лицето и бинтът на крака загатваха за изтърпяното през последните пет дни. Но лицето и тялото му бяха странно и нездравно подпухнали, стомахът му още повече, много повече от добре балансираната фигура, която бе видял тук в Дендариини униформа само преди няколко дни и повече от два пъти по-дебел от времето, когато се опита да го освободи при нападението на яслата за клонове преди четири месеца. Ако беше за друг човек, например барон Фел, при такова затлъстяване окото му дори нямаше да трепне, но Марк... можеше ли и той самият да стане такъв, ако някой ден се отпусне? Изведнъж изпита желание да се откаже от десертите. Ели гледаше ужасена и отблъсната.

Марк се усмихваше. Под дясната му ръка лежеше дистанционно управление. Показалецът му натискаше бутон.

Барон Фел видя стъкленицата с ръката, впери поглед в нея и извика:

— Най-сетне!

— Стоп! — каза Марк.

Баронът спря, погледна го и попита:

— Какво има?

— Обектът, от който се интересувате, стои в тази херметизирана стъкленица върху малка термична граната. Под контрол. — Той вдигна дистанционното управление. — Ей с този бутон. Има и втори контрол в ръцете на друг човек, извън тази стая. Стреляйте със стънер в мен и стъкленицата ще хвъркне във въздуха. Заплашете ме и ръката ми може да трепне. Блъснете ме и пръстът ми ще се вдигне от бутона. Раздразнете ме достатъчно и може просто да направя всичко да отиде по дяволите.

— Фактът, че сте подготвили всичко така добре — каза Фел бавно, — ми показва, че знаете стойността на онова, което държите. Не бихте прибегнали до разрушение. Вие блъфирате. — Той впери пронизващ поглед в Лили.

— Не се опитвайте да проверявате казаното от мен — продължи Марк все така усмихнат. — След пет дни гостоприемство от страна на природения ви брат аз наистина съм враждебно настроен. Това в стъкленицата е ценно за вас. Не и за мен. Обаче — той си пое дъх — вие имате някои неща, които са ценни за мен. Бароне, хайде да се споразумеем.

Фел засмука долната си устна и погледна в блестящите очи на Марк.

— Слушам ви — каза най-после той.

Марк кимна. Две от Дъроните се спуснаха да донесат столове за барон Фел и Майлс. Телохранителите останаха прави. Стражите на Фел имаха вид на хора, които усилено мислят. Дендариите на свой ред наблюдаваха стражите в зелени униформи. Фел се настани, придаде си тържествен вид, полуусмихнат, но очите му внимателно следяха Марк.

— Чай? — попита Лили.

— Да, благодаря — каза баронът. Тя кимна и две деца-Дърони побързаха да изпълнят нареждането. Ритуалът беше започнал. Майлс седеше нащрек, стиснал зъби. Каквото и да ставаше тук, той не беше информиран. Очевидно това беше шоу на Марк. Но той не беше напълно сигурен, че точно сега Марк е нормален. Барон Фел очевидно бе стигнал до същото заключение, ако се съдеше по това как гледаше през масата своя самозван домакин.

Двамата противници мълчаливо чакаха чая, преценявайки се взаимно. Момчето донесе подноса и го постави до ужасната

стъкленица. Момичето напълни две фини японски чаши за Марк и барона и предложи с чая бисквити.

— Не — отказа Марк бисквитите с тон на отвращение, — благодаря. — Баронът взе две и загриза едната. Марк започна да вдига чашата с лявата си ръка, но ръката му трепереше много силно и той набързо сложи чинийката на страничната облегалка на стола, преди чаят да се разлее и да го попари. Момичето мълчаливо се приближи до него и вдигна чашата до устните му. Той сръбна и кимна признателно, а тя се настани с чашата до лявото му коляно да го обслужва, щом той пожелае. „Той е много по-зле, отколкото се мъчи да изглежда“, разбра Майлс и стомахът му се сви. Баронът гледеше треперещата лява ръка на Марк, после много подозрително погледна дясната и неспокойно се размърда.

— Барон Фел — каза Марк, — мисля, че този път ще се съгласите с мен по същината на въпроса. Да започна ли?

— Моля, започвайте.

— В тази стъкленица — Марк кимна към отрязаната ръка — е ключът за Къща Риовал. Секретният декодиращ пръстен на любезния Рай Риовал. — Марк се изсмя силно, млъкна изведнъж и кимна на момичето за друга глътка чай. Овладея гласа си и продължи: — В камъка на този пръстен са вградени личните кодове за кодовите ключалки на барон Риовал. Къща Риовал има особена административна структура. Да се каже, че Рай Риовал беше параноик на тема сигурност, ще бъде много слабо. Но Риовал е мъртъв, оставил е много подчинени на много различни места, които не знаят какво да правят без лични указания, както са приучени. Когато слуховете за смъртта му достигнат до тях, никой не може да каже, какво ще сторят. Вие сам видяхте един такъв пример.

— А след ден-два върху трупа на Къща Риовал ще се спуснат безброй лешояди. На Джексън Хол няма закони, особено в случай като този. Къща Барапутра има очевиден съответен интерес към стоките на Къща Риовал. Сигурен съм, че вие знаете и други, които също имат интерес, бароне.

Фел кимна.

— Но човекът, който има в ръката си кодираните ключове на Риовал днес, може да има значително предимство — продължи Марк. — Особено ако има достатъчно персонал за осигуряване на

материална поддръжка. Без досадното бавене за проверяване на кодовете на Риовал един по един той може да се окаже в положение незабавно да вземе наведнъж под свой контрол всички текущи активи на Къща Риовал. Прибавете към това добре известната кръвна връзка за придаване на законност на претенциите и аз смятам, че най-голямата конкуренция ще бъде отстранена, без да е необходима изобщо някаква скъпоструваща борба.

— Пръстенът на моя природен брат с кодовете не е ваш, за да търгувате с него — каза хладно Фел.

— Оо, не е вярно — каза Марк. — Аз го спечелих. Той е в мои ръце. Аз мога да го унищожа. И... — Той облиза устни и момичето отново му поднесе чашата с чай. — И платих за него. И сега на вас нямаше да ви се предлага тази изключителна... а тя е все още изключителна... възможност, ако не бях аз.

Баронът кимна леко.

— Продължавайте.

— Каква според вас е стойността на Група Дърона в уравнение със стойността на текущите активи на Къща Риовал? Относително.

Баронът се намръщи.

— Една двайсета. Една трийсета, може би. Къща Риовал има много повече недвижима собственост. Стойността на интелектуалната собственост е по-трудно да се изчисли. Те специализират в много различни биологически задачи.

— Да оставим настрана — или да забравим — недвижимото имущество. Къща Риовал очевидно е много по-ценна. Лаборатории, техники, роби. Списък от клиенти. Хирурзи. Генетици.

— Бих казал, че е така.

— Добре. Хайде тогава да се договорим. Аз ще ви дам Къща Риовал срещу Група Дърона плюс разписка за плащане в брой на приносителя десет процента от равностойността на активите на Къща Риовал.

— Десет процента. Хонорарът на един агент — каза Фел и погледна към Лили. Тя се усмихна, но не каза нищо.

— Хонорарът на един агент — съгласи се Марк. — Приблизително поне два пъти по-малко от предимствата, които ще изгубите без кодовете за ключалките на Рай Риовал.

— И какво ще правите с всички тези дами, ако ги получите, а, Марк?

— Каквото си искам. Важното е да имаш желание, нали?

— Възнамерявате да създадете собствен бизнес тук? Барон Марк?

Майлс замръзна ужасен от тази нова перспектива.

— Не — въздъхна Марк. — Искам да се прибера у дома, бароне. Наистина го искам. Ще предам Група Дърона... на тях самите. И вие ще ги пуснете да си вървят, свободни и необезпокоявани, и няма да ги преследвате където и да отидат. Ескобар ли беше, Лили?

Той погледна към Лили, която отговори на погледа му и леко кимна.

— Странно — промърмори баронът. — Мисля, че сте луд.

— Оо, бароне. Нямам никаква представа. — От устата на Марк се изплъзна странно кудкудякане. Ако това беше игра, то тя беше най-добрата игра, която Майлс беше виждал, без да се изключват неговите най-големи измами.

Баронът се облегна назад и кръстоса ръце. Лицето му беше като каменно от тежки мисли. Дали ще реши да се опита неочаквано да ги нападне? Майлс нервно започна да пресмята военните възможности на една неочаквана огнева атака. Дендариите на палубата, ИмПСИ в орбита, той и Марк изложени на риск неочаквано да зърнат пред себе си блясък от дулото на огнестрелно оръжие... оо, Господи, каква касапница...

— Десет процента — каза най-после баронът — минус стойността на Група Дърона.

— Кой изчислява стойността на интелектуалната собственост, бароне?

— Аз. И те веднага ще се евакуират. Цялото имущество, бележки, файлове и резултати от провежданите експерименти трябва да останат непокътнати.

Марк погледна Лили: тя се наведе и му прошепна нещо на ухото.

— Група Дърона трябва да има право да дублира техническите файлове. И да си вземе личните вещи — дрехи, книги и така нататък.

Баронът гледаше замислено към тавана.

— Могат да вземат със себе си... само онова, което могат да носят. Не повече. Без да дублират техническите файлове. И кредитните

им сметки остават, както е било винаги, мои.

Лили свъси вежди и проведе шепнешком още един разговор с Марк. Той отхвърли някакво възражение и посочи към орбитата. Накрая тя кимна.

— Барон Фел — Марк пое дълбоко дъх, — споразумяхме се.

— Споразумяхме се — потвърди Фел, като го наблюдаваше с тънка усмивчица.

— Предавам я — изкикоти се Марк, обърна дистанционното управление и завъртя едно копче, след това го сложи на облегалката на стола и разтърси треперещите си пръсти.

Фел се протегна, разтоварвайки се от напрежението. Стражите си отдъгнаха. Майлс едва не падна от стола. „Леле божке, какво направихме?“ Лили каза нещо и Дърроните бързо се разпръснаха.

— Беше ми много приятно да правя бизнес с вас, Марк. — Фел стана. — Не зная къде е вашият дом, но ако някога решите да си потърсите работа, обадете ми се. В моите галактически дела бих могъл да използвам агент като вас. Вашето чувство за точния момент е... адски елегантно.

— Благодаря, бароне. — Марк кимна. — Ще го имам предвид, ако никоя от другите ми възможности не потръгне.

— Вашият брат също — Фел кимна. — При условие, че напълно се възстанови, разбира се. Моите командоси биха се радвали да имат по-активен боен командир.

Майлс прочисти гърлото си.

— Потребностите на Къща Фел са главно защитни. Аз предпочитам по-агресивните задачи на Дендарии — каза той.

— Може би ще предстоят повече нападателни действия — каза Фел и погледът му за миг се зарея нанякъде.

— Мислите да завоювате света? — попита Майлс. „Империя Фел?“

— Придобиването на Къща Риовал ще постави Къща Фел в интересно неравновесно положение — каза Фел. — Не си струва да преследваш политика на неограничено разширение и да се справиш с цялата опозиция, за да управляваш само още пет години. Но ако човек може да живее още петдесет години, примерно, може да намери някоя много привлекателна работа за способен военен офицер... — Фел вдигна въпросително вежди към Майлс.

— Не. Благодаря.

Марк погледна Майлс с присвити по котешки очи, пълни със задоволство.

Какво изключително решение бе изработил Марк. Страхотна сделка. Дали един джексънианец щеше да се противопостави на възпитанието си и да мине на страната на ангелите, да стане неподкупен? Така изглеждаше. „Моят брат е по-голям джексънианец, отколкото си мисли. Джексъниански ренегат.“

Фел даде знак на телохранителите си и те внимателно вдигнаха стъкленицата. После се обърна към Лили.

— Е, стара сестричке. Ти има интересен живот.

— Животът ми и сега е интересен — усмихна се Лили.

— За известно време.

— За мен достатъчно дълго, лакомо малко момче. Така че това е краят на пътя. Последната точка на нашия кървав договор. Кой можеше да си го представи преди толкова години, когато заедно се измъквахме от клоаките на Риовал?

— Аз не — призна Фел. Те се прегърнаха. — Довиждане, Лили.

— Довиждане, Геориш.

Фел се обърна към Марк.

— Сделката си е сделка, работа на Къщата. Но имам и един личен въпрос. — Той протегна пълната си ръка. — Мога ли да ви стисна ръката, сър?

Марк го гледаше смутен и изпълнен с подозрение. Лили му кимна, той се надигна и ръката му потъна в лапата на Фел.

— Благодаря — каза Геориш Стаубер искрено, кимна на стражите си и изчезна надолу по тръбния подежник заедно с тях.

— Мислите ли, че тази сделка ще остане в сила? — попита Марк Лили със слаб, разтревожен глас.

— Достатъчно дълго. През следващите два дни Геориш ще бъде прекалено зает да усвоява новата си придобивка. Това ще погълне всичките му ресурси. А след това ще бъде много късно. Съжаление покъсно — да. Преследване и отмъщение — не. Това е достатъчно. Това е всичко, от което се нуждаем.

Тя нежно поглади косата му.

— Сега просто си почини. Пийни още малко чай. Чака ни много работа. — Тя тръгна да събира младите Дърони. — Робин! Виолета! Хайде бързо!

Марк се отпусна. Изглеждаше много уморен, дори замаян. Смръщи се, прехвърли чашата чай в дясната си ръка и я разклати преди да пие.

Ели докосна лекия си боен шлем, послуша се и се засмя горчиво.

— Командирът на ИмПСи в Станция Харгрейвс-Дайн е на линията. Казва, че подкрепленията му са пристигнали, и пита къде да ги изпрати.

Майлс и Марк се спогледаха. Майлс не знаеше какво мисли Марк, но повечето от отговорите, които възникнаха в ума му, бяха много неприлични.

— Вкъщи — каза най-после Марк. — И могат да откарат и нас.

— Аз трябва да се върна във флота — каза Майлс настойчиво. — Всъщност... къде са те, Ели?

— На път от Илирика за среща край Ескобар, но ти няма да отидеш при тях, докато от болницата на ИмПСи не ти разрешат да преминеш на действаща служба — каза тя твърдо. — Флотът е добре. Ти не си. Илян ще ми откъсне ушите, ако те откарам другаде, а не направо у дома. А и баща ти...

— Какво му е на баща ми? — попита Майлс. Елена беше почнала да казва нещо... леден ужас стегна гърдите му. В ума му се завъртя калейдоскоп от убийства, смъртоносни болести и политически заговори. Да не говорим за инцидентите с въздушна кола.

— Получи силна сърдечна атака — каза Марк. — Сложиха го на легло в ИмПСи в очакване за трансплантация на сърце. Всъщност може би вече са го оперирали.

— Ти си бил там? — „Какво си му направил?“ Майлс се почувства така, сякаш магнитните му полюси бяха обърнати. — Трябва да се прибера у дома!

— Точно това казвах и аз — съгласи се Марк уморено. — Защо мислиш, че изминахме целия път дотук, ако не да те върнем у дома? Едва ли за да дойдем на минерални бани с Рай Риовал. Мама смята, че аз съм следващият наследник Воркосиган. Е, мога да се справя с управлението на Бараяр, но съм адски сигурен, че с това не мога.

Всичко беше прекалено много, прекалено бързо. Той седна и се опита да се успокои, за да не настъпи нова конвулсия — една от онези малки физически слабости, които можеха незабавно да предизвикат медицинско обвинение от ИмпСи, ако не внимаваше кои са свидетелите. Беше си мислил, че конвулсиите са временна непредвидена спънка в неговото възстановяване. Ами ако са постоянни? Оо, Боже...

— Аз ще заема на Лили моя кораб — каза Марк, — тъй като барон Фел много хитро я лиши от необходимите й средства, за да плати пътя за трийсет и шест души до Ескобар.

— Какъв кораб? — попита Майлс. „Не е някой от моите, нали?“

— Онзи, който ми даде мама. Лили все още може да го продаде на орбита Ескобар с прилична печалба. Аз ще върна парите на мама, ще погася заема, срещу който беше заложено езерното имение и ще ми остане доста впечатляваща сума джобни пари. Иска ми се някой ден да имам собствена яхта, но наистина не бих могъл да използвам тази, поне сега.

„Какво? Какво? Какво?“

— Просто си мислех — продължи Марк, — че Дендариите могат да откарат Лили. Да й осигурят малка военна охрана срещу свободно и бързо завръщане във флота. Освен това ще спестим на ИмпСи разходите за четири търговски прехода.

„Четири?“ Майлс мълчаливо погледна мрачния Бел.

— И да се измитаме оттук колкото се може по-бързо — добави Марк. — Преди да се случи нещо лошо.

— Амин! — промърмори Куин.

„Роан и Ели на един и същ кораб?“ Да не говорим за Таура. Ами ако се съберат и разменят впечатления? Ако между тях възникне разпра? И още по-лошо, ако се съюзят и решат да го разделят? На теб главата, на мен креслата... Три жени в живота му — и трите накуп. В сравнение с Иван той беше непорочен девственик. Просто не ги беше поставил на мястото им. Трябваше да промени живота си. Имаше нужда от... една лейди Воркосиган, която да тури край на тази глупост. Но дори храбрата Ели отказа да приеме доброволно това задължение.

— Да — каза Майлс, — става. У дома. Куин, уреди с ИмпСи транспорта. Сержант Таура, ти отиваш да помагаш на Лили Дърона.

Съгласен съм, че колкото по-бързо се изнесем оттук, толкова по-добре. И, хм, Бел... останни да си поговорим, моля.

Куин и Таура разбраха намека и изчезнаха. Марк... всъщност нали Марк беше в дъното на цялата работа. И във всеки случай Майлс малко се страхуваше да го помоли да излезе и дори да стане. Страхуваше се какво ли може да разкрие неговото движение. Подхвърлена фраза за Рай Риовал и минералните бани беше очевиден опит да прикрие... какво?

— Седни, Бел. — Майлс кимна към освобождения от барон Фел стол. Бяха разположени във върховете на равноностранен триъгълник — той, Марк и Бел. Бел кимна и седна, сложи шлема си в скута, отметна качулката. Майлс си помисли как в тази стая, само преди пет дни беше възприел Бел като жена, преди каскадите да бяха възвърнали паметта му. Откакто се познаваха, очите му, поради някаква причина, винаги удобно бяха интерпретирани Бел като мъж. Странно. Настъпи кратка, неспокойна тишина.

Майлс преглътна и я наруши.

— Не мога да те пусна отново да командваш „Ариел“.

— Зная — отговори Бел.

— Ще се отрази лошо на дисциплината във флота.

— Зная — съгласи се Бел.

— Това... не е справедливо. Ако беше излъгал, ако си бе държал устата затворена, ако бе претендирал, че си измамен от Марк, никой никога нямаше да узнае.

— Зная — каза Бел. После добави: — Но трябваше спешно да изведе командата. Не можех да позволя на Марк да продължи да издава заповеди. Беше опасно.

— За командосите.

— Да. И... трябваше да го направя — добави Бел.

— Капитан Торн — въздъхна адмирал Нейсмит, — длъжен съм да помоля за вашата оставка.

— Имате я, сър.

— Благодаря. — И с това се свърши. Бързо и лесно. Той отново се сети за разпилените картини от времето на спасителната акция. Беше съвсем сигурен, че все още му липсват фрагменти. Но имаше и загинали, много загинали, и това беше непоправимо. — Знаеш ли... какво стана с Филипи? Мисля, че тя имаше шанс.

Марк и Бел се спогледаха.

— Не успя — отговори Бел.

— Оо. Съжалявам да го чуя.

— Кривооцеляването е въпрос на шанс — въздъхна Бел. — Когато се съгласихме да участваме в операцията, всички поехме риск.

Марк се намръщи.

— Не изглежда справедливо. Бел губи кариерата си, а аз се спасявам, без да съм понесъл нищо.

Бел погледна за момент нараненото, подпухнало, сгушено на големия стол на Лили тяло на Марк и вдигна леко вежди.

— Какво възнамеряваш да правиш сега, Бел? — попита внимателно Майлс. — Да се върнеш на Бета? Често говореше за този вариант.

— Не зная — отговори Бел. — Не е да не съм мислил. Мислил съм седмици наред. Не съм сигурен, че вече съм годен за нещо у дома.

— Аз лично съм мислил — каза Майлс. — Разумна мисъл. Прави ми впечатление, че някои партии, които са на моя страна, ще бъдат по-малко стреснати от идеята да се въртиш около кръстовищата на космически канали с глава, пълна със строго секретна бараярска информация, ако си на служба при Илян. Информатор... може би агент?

— Аз нямам таланта на Ели Куин — каза Бел. — Аз бях капитан на кораб.

— Капитаните на кораби ходят на много интересни места. И са в състояние да събират различна информация.

Бел наклони глава.

— Аз... ще обмисля сериозно тази идея.

— Предполагам, че не желаш да се уволниш тук, на Джексън Хол?

Бел се засмя.

— Не, по дяволите.

— Тогава помисли върху казаното по пътя към Ескобар. Говори с Куин. До пристигането си там реши и й съобщи какво си решил.

Бел кимна, стана и огледа притихналата дневна на Лили Дърона.

— Ни най-малко не съжалявам — каза той на Марк. — По един или по друг начин ние измъкнахме почти деветдесет души от този вонящ гравитационен кладенец. От сигурна смърт или джексънианско

робство. Сметката не е лоша за един остаряващ бетанец. Можеш да се обзаложиш, че винаги, когато си спомням за това, ще си спомням и за тях.

— Благодаря — прошепна Марк.

Бел се обърна към Майлс и попита:

— Спомняш ли си първия път, когато се срещнахме?

— Да. Прострелях те със стънер.

— Така беше. — Той отиде до стола му, наведе се и хвана брадичката му. — Стой спокоен. От години чакам за това. — И го целуна. Една продължителна и мълчалива целувка. Майлс мислеше върху гледката, мислеше върху нейната двусмисленост, мислеше за неочаквана смърт, мислеше, че не дава пет пари за нея и отговори на целувката на Бел. Бел се изправи и се усмихна.

Откъм тръбния подежник се чува гласове, някоя от Дъроните извика:

— Право нагоре, госпожо.

Елена Ботари-Джесек изникна зад хромираните перила и обходи стаята с поглед.

— Здравейте. Майлс, трябва да говоря с Марк — каза тя на един дъх. Очите ѝ бяха мрачни и тревожни. — Можем ли да отидем някъде? — попита тя Марк.

— Предпочитам да не ставам — каза Марк. Гласът му беше много уморен, много отпаднал.

— Добре. Майлс, Бел, моля ви, излезте — каза тя без заобикалки.

Озадачен, Майлс се изправи и погледна въпросително. Очите ѝ казаха: „Не сега. По-късно.“ Той вдигна рамене.

— Хайде, Бел. Ела да видим дали можем да наемем някой помощник. — Искаше да намери Роан. Марк наблюдаваше как Майлс се спусна по тръбния подежник заедно с Бел. Елена придърпа един стол, седна и разпери ръце. Марк беше крайно навъсен.

Майлс прехвърли Бел при доктор Попи да осигурява свръзка и се отправи към апартамента на Роан. Както се надяваше, тя беше там и опаковаше нещата си. Друга млада Дърона седеше и наблюдаваше с малко смутен вид. Майлс веднага я позна.

— Лили Младша! Значи дойде! Роан!

Лицето на Роан светна от радост и тя побърза да го прегърне.

— Майлс! Името ти е Майлс Нейсмит. Знаех си. Ти премина каскадите. Кога?

— Да. — Той се прокашля. — Всъщност това беше още в Барапутра.

Усмивката ѝ малко помръкна.

— Преди да избягам? И не си ми казал.

— За сигурност — каза той внимателно.

— Не си ми вярвал?

„Това е Джексън Хол. Ти самата го каза.“

— Бях повече загрижен за Ваза Луиджи.

— Е, мога да те разбере — въздъхна Роан.

— Кога дойде?

— Вчера сутринта. Лили се вмъкна нощес. Хитро! Никога не съм мислил, че ще можеш да измъкнеш и нея.

— Освобождаването на един беше ключ за освобождение на друг. Ти се измъкна, което позволи на Лили да излезе. — Той се усмихна на Лили Младша, която ги наблюдаваше любопитно. — Само аз не направих нищо. Това, изглежда, е историята на моя живот напоследък. Но наистина вярвам, че вие ще успеете и ще се измъкнете от планетата преди Ваза Луиджи и Лотус да разберат.

— Всички ще излетим още преди да се мръкне. Чуваш ли! — Роан го заведе до прозореца. Персоналната совалка, пилотирана от сержант Таура, с около осем Дърони на борда излиташе тежко от двора на оградения с високи стени комплекс. Първите осем — да подготвят кораба за следващите, които щяха да дойдат.

— Ескобар, Майлс! — извика ентузиазично Роан. — Отиваме на Ескобар. Оо, Лили, там ще ти хареса.

— Ще останете ли като група, когато отидете там? — попита Майлс.

— В началото, според мен. Докато другите привикнат. Лили ще ни освободи след смъртта си. Мисля, че барон Фел очаква това. В края на краищата по този начин конкуренцията му се намалява. Очаквам до утре сутринта той да доведе най-добрите хора от Къща Риовал тук.

Майлс забеляза на облегалката на канапето едно доста познато малко дистанционно управление.

— Аха! Значи ти си държала другия ключ за контролиране на термичната граната! Трябваше да се досетя. Значи си чула всичко, което стана. Не бях сигурен дали Марк не блъфира.

— Марк не блъфира за нищо — заяви тя категорично.

— Ти беше ли тук, когато той дойде?

— Да. Беше малко преди съмване. Слезе клатушкайки се от един леколет, облечен много странно и... веднага поиска да говори с Лили.

Майлс вдигна вежди като си представи гледката.

— Какво казаха стражите при портата?

— Казаха „Да, сър“. Той имаше аура... не зная как да ти го опиша. Само... представи си го в тъмна тясна уличка и как цял куп яки главорези се боричкат да се махнат от пътя му. Твоят клон-близък е страхотен млад мъж.

Майлс примигна.

— Лили и Крис го закараха до клиниката на антигравитационна носилка и след това не съм го виждала. После започнаха да ваят заповеди. — Тя замълча. — Значи ще се върнеш при наемниците си?

— Да. След известен отдых и развлечение, предполагам.

— И няма... няма да се откажеш? Дори след такова ужасно раняване?

— Признавам, гледката на огнестрелни оръжия предизвиква в мен неприятни конвулсии, но... надявам се още дълго време да не се уволнявам от Дендари. Хм... тези конвулсии, които имам. Ще изчезнат ли?

— Трябва да изчезнат. Криосъживяването винаги е несигурно. Значи... не си представяш да се уволниш. И да се заселиш на Ескобар например.

— От време на време посещаваме Ескобар, за ремонт на флота. Или на персонала. Ескобар е голямо кръстовище. Пътищата ни отново могат да се пресекат.

— Но не така, както първия път, нали. — Роан се усмихна.

— Чуй какво ще ти кажа: ако някога отново ми трябва криосъживяване, ще заповядам да те потърсят. — Той се поколеба. „Наистина ти трябва лейди Воркосиган да тури край на това скитане...“ Би ли могла това да бъде Роан? Тя и трийсет и пет балдъзи ще бъдат на сигурно място на Ескобар. — Какво ще кажеш за

планетата Бараяр като място за живеене и работа? — попита той предпазливо.

Тя сбърчи нос.

— Тази изостанала дупка? Защо?

— Ами... имам някои интереси там. Всъщност там възнамерявам да се оттегля като му дойде времето. Много красива планета. И недостатъчно населена. Там поощряват, хм... раждането на деца. — Той се доближаваше опасно близко до разкриване на своята тайна, подправена самоличност, за скриването на която напоследък беше рискувал толкова много. — И там ще има много работа за лекари с галактически опит.

— Обзалагам се. Но през целия си живот съм била робиня. Защо трябва да предпочета да бъда поданик, когато бих могла да избира да бъда гражданин? — Тя се усмихна кисело и сложи ръце на раменете му. — Пет дни бяхме заключени заедно в къщата на Ваза Луиджи... това не е последица от затворничеството, нали? Това е начинът да се чувстваш истински добре.

— Доста добре — призна той.

— Винаги съм се чудела какво прави един възрастен свръхактивен, за да живее. Командването на няколко хиляди командоси ще е достатъчно да погълне всичката ти енергия, нали?

— Да — въздъхна той.

— Мисля, че винаги много ще те обичам. Но да живея непрекъснато с теб... ще ме подлуди. Мисля, че ти си най-невероятно доминиращата личност, която съм срещала.

— Предполага се, че ти ще се съпротивляваш — обясни той. — Аз разчитам, че... — той не можеше да каже „Ели“ или още по-лошо „всичките ми жени“, — че партньорите ми ще се съпротивляват. Иначе не бих могъл да се отпусна, не бих могъл да бъда същият.

Правилно. Твърде много съвместен живот беше разрушил тяхната любов, или най-малко нейните илюзии. Бараярската система за използване на посредници за уреждане на брак започваше да му изглежда доста добра. Може би щеше да е по-добре най-напред да се ожени и след това да се опознаят взаимно. Докато невестата му го опознае, ще стане много късно да се откаже. Той въздъхна, усмихна се и се поклони на Роан с преувеличена учтивост.

— Ще бъда щастлив да ви посетя на Ескобар, госпожо.

— Ще се радвам да се срещнем, господине — отвърна тя с престорена сериозност.

„По дяволите, тя би могла да бъде единствената, тя подценява себе си...“

Лили Младша, която седеше на канапето и ги наблюдаваше, се закашля. Майлс я погледна и си спомни за бягството ѝ от Дендариите.

— Знае ли Марк, че си тук, Лили? — попита той.

— Не зная. Бях с Роан.

— Последния път, когато Марк те е видял, си си тръгнала с Ваза Луиджи. Аз мисля... че той би искал да чуе, че си променила решението си.

— Той се опита да ме убеди да остана на кораба. Но не говори така добре както вас — призна тя.

— Но той направи всичко това. Той ти плати пътя до Ескобар. С цената на... — Не беше сигурен, че иска да мисли за цената. — Аз просто го последвах. Хайде, ела. Кажу ми поне здравей, довиждане, благодаря. Нищо няма да ти струва, а подозирам, че за него ще означава доста.

Тя стана и с нежелание го последва. Роан одобрително им кимна и продължи припряно да опакова.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Намери ли ги? — попита лорд Марк.

— Да — отговори тихо Ботари-Джесек.

— Унищожил ли ги?

— Да.

Марк се изчерви, подпря натежалата си глава на стола на Лили и въздъхна.

— Видяла си ги. Казах ти да не ги гледаш.

— Трябваше да съм сигурна, че съм взела каквото трябва.

— Не, не трябваше. Трябваше просто да унищожил всичко.

— Точно това направих накрая. Започнах да гледам. После изключих звука, пуснах ги да се пренавиват напред и правих само отделни проверки.

— По-добре да не го беше правила.

— Прав си. Но нямаше как. Марк, тези холовидеозаписи бяха стотици часове. Не можех да повярвам, че са толкова много.

— Всъщност бяха само около петдесет часа. Или може би... петдесет години? Но те правеха едновременно по няколко. Винаги можех с крайчеца на окото си да видя във въздуха да се носи холовидеокамера, независимо какво ставаше. Не зная дали Риовал ги правеше, за да проучва и анализира, или просто за развлечение. Предполагам, че и от двете по малко. Средствата му за анализ бяха ужасни.

— Аз... не разбирам някои неща от онова, което видях.

— Искаш ли да ти ги обясня?

— Не.

— Добре.

— Мога да разбера защо искаше да бъдат унищожени. Вън от контекста... те биха били ужасен инструмент за шантаж. Ако искаш да се закълна, че ще пазя тайна, готова съм да го направя.

— Не за това. Нямам никакво намерение да пазя нищо от това в тайна. Никой няма да може отново да ме командва. Да измъкне отново

тайните ми. Изобщо, що се отнася до мен, можеш да разкажеш на цялата галактика. Но... ако ИмпСи се добре до тези записи, те ще отидат в ръцете на Илян. А той няма да може да ги скрие от графа, нито от графинята, макар да съм сигурен, че ще се опита. Или, евентуално, от Майлс. Можеш ли да си представиш графа или графинята, или Майлс да ги видят?

Тя пое дъх и стисна зъби.

— Започвам да разбирам.

— Помисли за това. Аз вече го сторих.

— Лейтенант Иверсън побесня, когато разбра, че съм влизала. Кани се да изпрати по каналите оплаквания.

— Да изпраща. ИмпСи изкарва на показ всички оплаквания срещу мен или от мен, и аз ще изпратя оплаквания от тях. Например, къде, по дяволите, бяха те през последните пет дни. Няма да имам никакви угризения на съвестта, нито милост и ще отправя обвинения към всички от Илян надолу. — Той изръмжа ядосано.

Лицето ѝ беше зелено-бяло.

— Аз... много съжалявам, Марк. — Ръката ѝ нерешително докосна неговата.

Той я хвана за китката и здраво я стисна. Ноздрите ѝ пламнаха, но тя не трепна. Той се надигна — или поне се опита да се надигне.

— Не смей да ме съжаляваш! Аз победих! Ако искаш, запази съчувствието си за барон Риовал. Аз го хванах. Измамих го. Победих го в собствената му игра, на собствен терен. Няма да позволя да превърнеш победата ми в поражение заради своите проклети... чувства. — Той пусна китката ѝ. Тя я разтри. Наблюдаваше го спокойно. — Точно там е работата. Аз мога да се отърва от Риовал, ако не ми пречат. Но ако научат онези неща... ако имаха тези проклети видеозаписи... те никога нямаше да могат да оставят този случай. Вината им би продължавала да ги кара да се връщат към него и да продължават да връщат и мен. Аз не искам вечно да се сражавам с Рай Риовал в моята, или пък в техните глави. Той е мъртъв. Аз съм жив. Точка.

Той спря и изсумтя.

— Разбирам — въздъхна Ботари-Джесек.

Навън персоналната совалка на Дендариин, пилотирана от сержант Таура, се вдигна с първия товар от Дърони и се отправи към

яхтата на Марк на орбита. Той продължи да мълчи, докато тя се изгуби от погледа му. „Да. Вървете, вървете, вървете. Махнете се от тази дупка, вие, аз, всички клонове. Завинаги. Станете човешки същества, ако можете. Ако мога.“

Ботари-Джесек го погледна и каза:

— Знаеш, че ще настояват за медицински преглед.

— Да, и ще разберат някои неща. Аз не мога да скрия произхода на тези белези и Бог ми е свидетел, не мога да скрия и принудителното хранене... нелепо, нали?

Тя преглътна и кимна.

— Мислех, че ти ще... оо, няма значение.

— Правилно. Казах ти да не гледаш. Но колкото по-дълго мога да избегна прегледа от компетентен доктор на ИмпСи, толкова по-неясен мога да бъда за всичко останало.

— Сигурно ще трябва да се лекуваш.

— Лили Дърона свърши чудесна работа. И по мое искане не направи никакви записи. Трябва да мога да мина незабелязано.

— Все пак не се отказвай от лекарска помощ — посъветва го Ботари-Джесек. — Графинята ще го забележи, дори никой друг да не види нищо. А и не мога да повярвам, че не се нуждаеш... от нещо повече. Не физически.

— Оо, Елена. Ако има нещо, което научих през последната седмица, това е колко шибано е сглобен мозъкът ми. Най-лошото, което видях в сутерена на Риовал, беше чудовището в огледалото, психическото огледало на Риовал. Моето любимо чудовище, четириглавото. Много по-лошо дори от самия Риовал. По-силно. По-бързо. По-лукаво. — Той прехапа език, осъзнал, че започва да приказва прекалено много, осъзнал, че приказките му започват да граничат с лудост. Но не мислеше, че граничат с лудост. Той мислеше, че граничат със здравия разсъдък — след всичко станало тук. Въпреки всичко станало. — Аз зная какво правя. На някакво ниво зная съвсем точно какво правя.

— На два от видеофилмите... ти, изглежда, успяваш да измамиш Риовал с фалшиво раздвояване на личността.

— Никога не бих могъл да измамя Риовал с нещо фалшиво. Той беше в този бизнес от десетилетия и бе достигнал до най-тайните кътчета в мозъците на хората. Но моята личност не беше точно

раздвоена, а като... повече обърната. — Нищо, което се чувства така единно цяло, не може да бъде наречено раздвоено. — Не беше нещо, което бях решил да направя. Беше просто нещо, което направих.

Тя го гледаше много загрижено, така че му се наложи да се изсмее. Но ефектът от смеха му за нея очевидно не беше толкова успокояващ, колкото би желал.

— Разбери едно — каза ѝ той. — Понякога умопомрачението не е трагедия. Понякога е стратегия за оцеляване. Понякога е... триумф. — Той се поколеба. — Знаеш ли какво е черна бригада?

Тя поклати мълчаливо глава.

— Нещо, което видях веднъж в лондонския музей. През деветнайсетото и дваисето столетие на Земята използвали кораби, задвижвани с парни машини, с които прекосявали океаните. Топлината за тези машини идвала от огромни огньове с каменни въглища в търбусите на корабите. И използвали хора да хвърлят въглища в пещите. Долу, в мръсотията и горещината, и потта, и вонята. Били целите черни от въглищата и ги наричали „черна бригада“. И офицерите и дамите не искали да имат социално нищо общо с тези бедни неприятни същества. Но без тях нищо не можело да се движи. Нищо не горяло. Нищо не живеело. Нямало пара. Черната бригада. Невъзпети герои. Грозни хора от по-долната класа.

Тя вече сигурно наистина мислеше, че ѝ бърбори глупости. Панегириката на пламенната лоялност към неговата черна бригада, която искаше да изпее в ушите ѝ, точно сега не беше... добра идея. „Да, и никой не ме обича“ — прошепна тъжно Гордж. „Ще трябва да свикнеш с това.“

— Няма значение. — Той се усмихна. — Но мога да ти кажа, че Гален ми изглежда... слаб след Риовал. А аз победих Риовал. Странно, точно сега се чувствам много свободен. И възнамерявам да остана такъв.

— На мен ми изглеждаш... извини ме... точно сега малко маниак, Марк. При Майлс това би било нормално. Е, обикновено. Но понякога той стига до върха и после пада до дъното. Мисля, че трябва да наблюдаваш това му поведение и да се държиш по същия начин.

— Да не искаш да кажеш, че настроението му се люлее като на гумено въже?

Тя не можа да се сдържи и се засмя.

— Да.

— Ще се пазя от перигея.

— Хм, да. Макар че обикновено апогеят е мястото, което всеки трябва да се стреми да заеме.

— Натъпкан съм с болкоуспокояващи и стимуланти — подхвърли той. — Иначе никога не бих могъл да изкарам последните два часа. Страхувам се, че действието на някои започва да преминава. — Добре. Може би с това тя ще си обясни донякъде бърборенето му, а пък и беше вярно.

— Искаш ли да доведе Лили Дърона?

— Не. Искам просто да седя тук. И да не мърдам.

— Това е добра идея. — Елена стана и си взе шлема.

— Обаче вече зная какъв искам да бъда, когато порасна — каза той неочаквано. Тя замълча и вдигна вежди.

— Искам да съм аналитик на ИмпСи. Такъв, който не изпраща хората си където не трябва или с пет дни закъснение. Или неподходящо подготвени. Искам да седя по цял ден в ниша в някоя крепост и да правя всичко както трябва. — Зачака тя да се присмее на идеята му.

Вместо това, за негова изненада, тя кимна сериозно.

— Като човек от щаба на ИмпСи ти казвам, че ще бъда доволна.

Отдаде чест и излезе. Той беше озадачен от погледа, който му хвърли преди да се спусне по тръбния подежник. Не беше любов. Не беше и страх.

„Оо. Така значи изглежда поглед, изпълнен с уважение!

Трябва да свикна с тези погледи.“

Остана за известно време неподвижен, загледан през прозореца. Но рано или късно трябваше да се размърда. Дали да не използва като извинение счупения си крак, за да вземе антигравитационен стол? Лили му беше обещала, че нейните стимуланти ще му осигурят шест часа облекчение, след което ще дойдат болките — жестоки биоглаворези с тояги с набити шипове, търсейки разплата за нервния му дълг. Зачуди се дали този абсурден неясен образ не е първият знак на приближаващия се биохимически колапс. Молеше се да издържи поне докато се прибере успешно на совалката на ИмпСи. „Оо, братко. Закарай ме у дома.“

В тръбния подемник се чуха гласове. Появи се Майлс с една Дърона. Беше слаб като скелет и мъртвешки блед в дадения му от Дърона сив костюм. Двамата, изглежда, някак си се допълваха в растежа. Марк реши, че ако би могъл по някакъв магически начин да прехвърли директно на Майлс всичките килограми, които Риовал му бе натрапил през последната седмица, и двамата ще изглеждат много по-добре. Но ако той продължеше да става все по-пълн, дали Майлс щеше да се изтощи съвсем и накрая да изчезне? Обезпокоителна мисъл. „Всичко това е от лекарствата, момче, от лекарствата.“

— А, добре — каза Майлс. — Елена ми съобщи, че все още си тук. — С весел вид на илюзионист, представил особено добър номер, той подкани младата жена да пристъпи напред. — Позна ли я?

— Това е Дърона, Майлс — каза Марк с тих, уморен глас. — Ще ги виждам и в сънищата си. — Той замълча. — Това някакъв трик ли е? — После я позна и смаян се изправи. Клоновете могат да се различават... — Това е тя!

— Точно така — усмихна се Майлс доволен. — Измъкнахме я от Барапутра, двамата с Роан. Тя отива на Ескобар със сестрите си.

— Ах! — Марк се облегна. — Ах. Ох. Добре. — Потърка се колебливо по челото. „Ти загуби играта, Ваза Луиджи! Едно на нула за мен.“ — Не предполагаш, че се интересува от спасяване на клонове, Майлс.

Майлс намигна.

— Вдъхнових се от теб.

Аха. Той не искаше да омаловажи победата му над Риовал. Очевидно беше довял упоритата девойка, за да го зарадва и ободри. Но пък имаше и елемент на слаба ревност. За първи път в живота си Майлс чувстваше на врата си горещия дъх на братската конкуренция. „Наистина ли те изнервям? Ха! Свиквай, момче. Живях с това двайсет и две години.“ Майлс беше говорил за Марк като „моя брат“ със същия тон, който използваше, когато казваше „моите ботуши“ или, може би, „моят кон“. Или — признай си сега — „моето дете“. Някакъв неясен патернализъм. Изведнъж Марк разбра, че има едно приятно ново хоби, което ще му осигури занимавка през следващите години. „Господи, аз започвам да се радвам да съм ти брат!“

— Да — каза Марк весело. — Ти можеш да направиш същото. Знаех, че можеш, ако се опиташ. — И се усмихна. За негова изненада

смехът му се превърна в хълцане. Той потисна и двете. Не се осмели да се засмее високо или да изрази някаква друга емоция точно сега. Много трудно се владееше. — Много се радвам — каза той с колкото се може по-безразличен глас.

Майлс, разбрал цялата игра, кимна и със също толкова безразличен глас каза:

— Добре.

„Благословен да си, братко.“ Майлс най-последно бе разбрал какво значи да ходиш по ръба на бръснач.

И двамата погледнаха към момичето. Тя се размърда неспокойно под тежестта на това двойно очакване, отметна черната си коса и успя да промълви:

— Когато те видях за първи път — каза го на Марк, — не те харесах много.

„Когато ме видя за първи път, и аз не се харесах много.“

— Да? — окуражи я той.

— Аз и сега продължавам да мисля, че изглеждаш смешен. Дори по-смешен от него. — Тя кимна към Майлс, който се усмихна иронично. — Но... но... — Думите ѝ изневериха. Предпазливо и колебливо, като волна птичка, доближаваща се до ръката, която я храни, тя се осмели да пристъпи до него, наведе се и го целуна по подпухналата буза. После, пак като птичка, отлетя.

— Хм — произнесе Майлс, наблюдавайки я как се спуска надолу по тръбния подежник. — Аз се надявах на малко по-ентузиизирана демонстрация на благодарност.

— Имаш още много да учиш — каза Марк спокойно. Докосна бузата, където го беше целунало момичето, и се усмихна.

— Ако мислиш, че това е неблагоприятност, опитай с Импси — посъветва го мрачно Майлс. — „Какви са загубите?“

Марк вдигна вежди.

— Цитираш Илян?

— Оо, ти си го срещал?

— Да.

— Бих желал да бях там.

— Аз също бих желал да беше на срещата — каза Марк искрено. — Той беше... кисел.

— Обзалагам се. Той е най-киселият човек на света с изключение на майка ми, когато е в лошо настроение. Слава Богу, че не ѝ се случва често.

— Трябваше да я видиш, когато му се противопостави — каза Марк. — Сблъсък между титани. Мисля, че щеше ти достави истинска радост. На мен ми беше много забавно.

— Така ли? Изглежда, че имаме много, за което да си поговорим...

За първи път Марк разбра, че наистина е така, и се окуражи. За нещастие последва поредното прекъсване. Един мъж в ливрея на Къща Фел погледна през хромирания парапет, видя го и направи някакъв знак, приличен на поздрав.

— Имам пратка по куриер за човек на име Марк — каза той.

— Аз съм Марк.

Куриерът отиде при него, освети лицето му със скенер за потвърждение, отвори мъничка кутийка, закачена с верижка на китката му и му подаде карта в плик без марка.

— Приветствия от барон Фел, сър. Той вярва, че това ще ускори пътуването ви.

Кредитна карта. Ах-ха! И много голям намек с нея.

— Моите почитания на барон Фел и... и... какво искаме да кажем на барон Фел, Майлс?

— Аз бих се ограничил с „Благодаря“, струва ми се — отговори Майлс. — Най-малкото докато отидем много, много далеч.

— Кажу ми „Благодаря“ — каза Марк на куриера, който кимна и си тръгна.

Марк съгледа в ъгъла комуникационния пулт на Лили. Струваше му се много, много отдалечен. Посочи го и каза:

— Би ли, хм, би ли ми донесъл дистанционното четящо устройство от комуникационния пулт, Майлс?

— Разбира се. — Майлс го взе и му го подаде.

— Според мен — каза Марк, размахвайки картата, — той ме минава, но няма да рискувам да се срещнем и да оспорвам. — Той пхна картата в отвора на четящото устройство и се усмихна. — Познах.

— Колко? — попита Майлс и протегна шия.

— Е, това е много личен въпрос — каза Марк. Майлс виновно се отдръпна. — Бизнес. Ще ти кажа, ако ми отговориш на един въпрос. Спа ли с онази лекарка?

Майлс прехапа устна. Любопитството очевидно се бореше с джентълменските маниери. Марк наблюдаваше с интерес, да види какво ще излезе. Беше готов да се закълне, че любопитството ще надделее.

Майлс пое дълбоко дъх.

— Да — каза той най-после.

„Така си и мислех.“ Тяхната съдба беше разделена точно по равно. За Майлс беше късметът, за него — останалото. Но не и този път.

— Два милиона.

Майлс подсвирна.

— Два милиона имперски марки? Впечатляващо!

— Не, не. Два милиона бетански долара. Това, предполагам, прави около осем милиона марки, нали? Или дори близо десет. Зависи от курса. Във всеки случай не е десет процента от Къща Риовал. По-скоро два процента — пресметна Марк на глас. И има рядката и абсолютна радост да види как Майлс Воркосиган онемява.

— Какво смяташ да правиш с всичко това? — прошепна Майлс след около една минута.

— Ще инвестирам — каза Марк яростно. — Бараяр има развиваща се икономика, нали? — Той замълча. — Първо обаче ще дам един милион на ИмпСи за помощта им през последните четири месеца.

— Никой не дава пари на ИмпСи!

— Защо? Погледни твоите операции с наемниците например. Не се ли предполага наемническата армия да е рентабилна? Дендарии флотът би могъл да носи истински паричен поток за ИмпСи, ако се управлява правилно.

— Те получават печалба от политическите последствия — каза категорично Майлс. — Макар че... ако наистина го направиш, бих желал да бъда там. Да видя лицето на Илян.

— Ако се държиш добре, ще ти позволя да дойдеш. Оо, наистина ще го направя. Имам някои дългове, които никога няма да мога да изплатя... — Той мислеше за Филипи и другите. — Но възнамерявам

да платя онези, които мога, в тяхна чест. Но можеш да се закълнеш, че ще запазя останалите пари. След около шест години ще ги удвоя и ще си възстановя сумата. И дори ще я надхвърля. Ако разбирам правилно играта, много по-лесно е да направиш два милиона от един, отколкото да направиш двама души от един. Ще уча.

Майлс го гледаше очарован.

— Убеден съм, че ще го направиш.

— Имаш ли представа колко отчаян бях, когато започнах това нападение? Колко изплашен? Бях решил да постигна достойнство, което никой повече да не може да пренебрегне, па макар и измервано само в пари. Парите са вид власт, която почти всеки може да притежава. За това дори не е необходимо да имаш пред името си представка Вор. — Той леко се усмихна. — Може би не след дълго ще заема полагащото ми се място. Като това на Иван. В края на краищата ще е много смешно, ако на двайсет и осем години продължавам да живея в къщата на родителите си.

Толкова подигравки за един ден бяха може би повече от достатъчни за Майлс. Майлс беше готов да отдаде живота си за своя брат, но имаше и навика да се опитва да включва околните в продълженията на своята собствена личност. „Аз не съм твое допълнение. Аз съм твой брат.“ Да. Марк си представи как отсега нататък и двамата ще са в течение на събитията. Отпусна се уморен, но щастлив.

— Аз наистина вярвам... — Майлс все още изглеждаше доста зашеметен. — Вярвам, че ти си първият Воркосиган, който от пет поколения насам ще спечели от бизнес. Добре дошъл в семейството.

Марк кимна. Известно време и двамата мълчаха.

— Но това не е решение на въпроса — въздъхна накрая Марк и посочи с кимане клиниката на Група Дърона, а с това загатна и за Джексън Хол. — Тази операция за освобождаване на клоновете един по един. Дори ако бях унищожил Ваза Луиджи и Къща Барапутра, някой друг щеше да възстанови работата ѝ.

— Да — съгласи се Майлс. — Истинският отговор трябва да е медицинско-технически. Някой трябва да открие по-добър, по-сигурен начин за продължаване на живота. Което, вярвам, все някой ще успее да постигне. Много хора трябва да работят върху този проблем, на

много места. Техниката на трансплантация на мозък е много рискована и няма да може да съперничи. И бързо ще бъде изоставена.

— Аз... нямам никакви таланти в медико-техническа насока — каза Марк. — Междувременно касапницата продължава. Трябва бързо да реша какво да направя. Много бързо.

— Но не днес — каза твърдо Майлс.

— Не. — Марк видя през прозореца как една совалка се спуска в комплекса. Не беше совалката, излетяла с Дъроните. — Това случайно да не е наш транспорт?

— Надявам се — каза Майлс, отиде до прозореца и погледна надолу. — Да.

А после не остана повече никакво време. Докато Майлс отиде да провери совалката, надойдоха половин дузина Дърони и откъртиха скованото, изкривено, полупарализирано тяло на Марк от стола на Лили, и го настаниха на антигравитационната носилка. Изкривените му ръце се тресяха неконтролируемо, докато Лили не стисна устни и не му приложи друг хипоспрей с нещо чудесно. Беше толкова доволен, че го носят. Счупеният му крак беше социално приемлива причина да не ходи. Когато излязоха на орбита, той се направи на абсолютен инвалид, с подозрително вдигнат крак, за по-голяма убедителност пред хората на Импси, които трябваше да го занесат до койката му.

За първи път през живота си се прибираше у дома.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Майлс гледаше старото огледало в преддверието към библиотеката на замъка Воркосиган — онова, което беше донесено във фамилията от майката на генерал Пьотър Воркосиган като част от чеиза ѝ. Рамката му беше резбована от някой васал на фамилия Ворутиър. В стаята нямаше никой, който да го наблюдава. Той се приближи до стъклото и загрижен зараглежда собственото си отражение.

Алената куртка на имперската му парадна червено-синя униформа не представяше твърде бледата му външност в по-хубав вид, отколкото изискваше ситуацията. Той предпочиташе по-строгата елегантност на зеленото облекло. Високата обточена със злато яка за нещастие не беше достатъчно висока, за да скрие двата червени белега от двете страни на шията му. Белезите щяха да избледнеят и след време да изчезнат, но засега привличаха окото. Той се чудеше как да ги обясни. „Белези от дуел, на който бях победен.“ Или, може би: „Любовни ухапвания“. Това беше по-приемливо. Опипа ги с пръст и завъртя глава. За разлика от ужасния спомен за имплодерната граната, не си спомняше кога е получил тези белези, а това беше много по-смущаващо от картината на собствената му смърт. Да, такива важни неща можеха да му се случат, но той не трябваше, не можеше да не ги помни.

Е, всички знаеха, че той има някои проблеми със здравето, и белезите изглеждаха достатъчно фини и можеха да минат за хирургически. Може би дори щяха да минат без коментари. Той се отдръпна от огледалото, за да хвърли общ поглед върху фигурата си. Униформата все още като че ли висеше на него, въпреки жестоките опити на майка му през последните седмици да го накара да яде повече. Накрая тя беше прехвърлила проблема на Марк, сякаш отстъпила пред неговия опит. Марк се беше усмихнал развеселен, а след това беше започнал безмилостно да го тормози. Обаче тормозът бе започнал да дава резултат. Майлс се чувстваше по-добре. По-силен.

Балът на Зимния панаир беше публичен, без официални правителствени или военни задължения, така че той можеше да остави сабята вкъщи. Иван сигурно щеше да вземе своята, но Иван беше достатъчно висок, за да я носи. При неговия ръст обаче той щеше да изглежда адски глупаво: сабята щеше да се влачи по пода, да не говорим за проблема с прескачането ѝ или удрянето по пищялките на партньора при танците. В коридора прозвучаха стъпки. Майлс бързо седна на един стол, отпусна се небрежно и се престори, че огледалото изобщо не го интересува.

— Аха, тук ли си бил? — Марк влезе и спря да се огледа в огледалото, завъртя се да се види отвсякъде. Дрехите му стояха много добре. Марк беше научил името на шивача на Грегор, строго пазена от ИмпСи тайна, като просто попита самия Грегор. Сако и панталони със свободна кройка, агресивно цивилни и същевременно много шикозни. Цветовете сякаш оказваха уважение на Зимния панаир: зеленото беше толкова тъмно, че изглеждаше почти черно, гарнирано с червено, също толкова тъмно, че също беше почти черно. Ефектът беше нещо средно между празнично и злоещо — като малка, весела бомба.

Майлс мислеше за онзи много странен момент в леколета на Роан, когато беше временно убеден, че е Марк. Колко ужасяващо беше да бъде Марк, колко абсолютно изолиран! Потръпна, като си спомни за обхваналата го неутешимост. „Така ли се чувства той винаги?“

„Стига вече. Спри!“

— Изглеждаш добре — каза Майлс.

— Да. — Марк се усмихна. — И ти не изглеждаш зле. Не приличаш съвсем на скелет.

— Ти също се подобряваш. Бавно. — Всъщност Марк наистина се подобряваше. Най-тревожните последици от ужасите, които Марк беше преживял при Риовал и за които решително отказваше да говори, постепенно бяха преминали. Само шкембенцето още не беше изчезнало.

— Реши ли най-сетне какво ще избереш? — попита любопитно Майлс.

— В момента го виждаш. Иначе не бих инвестирал цяло състояние в гардероба си.

— Хм. И добре ли се чувстваш? — попита Майлс.

Очите на Марк блеснаха.

— Да, благодаря. Мисълта, че някой къорав снайперист от два километра посред нощ и при гръмотевична буря вероятно не би могъл да ме сбърка с теб, наистина е много успокояваща.

— Оо. Добре. Да, предполагам, че е така.

— Храни се по-често — посъветва го Марк сърдечно. — Отразява ти се добре. — После седна и праметна крак върху крак.

— Марк? — чу се гласът на графинята от фоайето. — Майлс?

— Тук сме — каза Майлс.

— Ах — възкликна тя и влезе в преддверието. — Ето ви и двамата.

И им се усмихна с ненаситна тайна майчина радост, видимо много доволна. Майлс не можеше да не се почувства стоплен, сякаш някакво останало последно парче лед от криозамразяването най-после се беше разтопило и изпускаше пара. Графинята беше облечена в нова рокля, по-натруфена от обикновено, в зелено и сребърно, с набрана яка, басти и шлейф, истинско тържество на плата. Това обаче не я правеше вдървена — не би могла да си го позволи. Графинята никога не се чувстваше притеснена от облеклото си. Тъкмо напротив. Очите ѝ блестяха по-силно от сребърната бродерия.

— Татко готов ли е? — попита Майлс.

— Всеки момент ще слезе. Настоявам да си тръгнем веднага след полунощ. Вие двамата, разбира се, ако желаете, можете да останете по-дълго. Той иска да им покаже, че е здрав и силен както преди. Това му е в кръвта. Опитай се да насочиш вниманието му към графството, Майлс. Бедният министър-председател Ракоци ще полудее — все още си мисли, че Арал го дебне и следи всяка негова стъпка. Наистина трябва след Зимния панаир да напуснем столицата и да отидем в Хасадар.

Майлс, който имаше много ясна представа колко време отнема възстановяването след сърдечна операция, каза:

— Мисля, че ще можеш да го убедиш.

— Моля те да ме подкрепиш. Аз зная, че той не може да те излъже, и той също го знае. Всъщност какво точно да очаквам тази вечер? Имам предвид силите му.

— Той ще танцува два пъти: веднъж, за да докаже, че може да танцува, и втория път, за да докаже, че първия път не е било щастлива случайност. След това няма да имаш никакъв проблем да го убедиш да

седне — каза Майлс уверено. — Продължавай да изпълняваш ролята на загрижена съпруга, а той ще се преструва, че спира танците, за да ти достави удоволствие, а не защото не му стигат сили. Хасадар ми се струва много добра идея.

— Да. Бараяр просто не знае какво да прави с оттеглилите се управници. Традиционно те се оттеглят на почивка и не правят коментари по адрес на своите наследници. Арал трябва да направи точно това. Макар че Грегор има някаква невероятна идея.

— Така ли? Каква?

— Спомена нещо за вицекарал на Серджияр като пост за Арал, когато се възстанови напълно. Сегашният вицекарал, изглежда, моли да се върне. Всъщност хленчи. Не мога да си представя по-неблагодарна задача от губернатор на колония. Един честен човек бива смилан на прах, като се опитва да играе ролята на буфер между две конфликтни потребности — правителството горе в метрополията и колонистите долу. Ще ви бъде много благодарна, ако направите всичко възможно, за да извадите Грегор от това заблуждение.

— Оо, не зная — Майлс повдигна вежди в размисъл. — Имам предвид... проекта за оттегляне. Цяла планета. Серджияр. Освен това нали ти си я открила, когато си била капитан от Бетанската астрономическа станция?

— Да. Ако бараярската военна експедиция не ни беше изпреварила, сега Серджияр щеше да бъде бетанска дъщерна колония. И щеше да бъде управлявана много по-добре, повярвайте ми. Тя наистина има нужда някой да я поеме. Ами екологическите ѝ проблеми? Плачат за интелигентно управление... искам да кажа, да се премахне онази ужасна напаст от червеи. Малко благоразумие в бетански стил би могло... Предполагам, че най-после са го разбрали.

Майлс и Марк се спогледаха. Това не беше телепатия. Но и на двамата им хрумна, че може би Арал Воркосиган не е единственият изключително енергичен застаряващ експерт, когото Грегор с радост би отпратил от столицата си.

Марк сведе очи.

— Колко скоро може да стане това?

— Оо, не по-рано от една година.

Лицето на Марк просветна. Телохраниелят Пим подаде глава в преддверието и съобщи:

— Готово, миледи.

Всички се отправиха в залата с мозайка в бяло и черно. Намериха графа седнал в подножието на виещата се стълба. Когато ги видя, на лицето му се изписа задоволство. Графът също беше загубил доста килограми по време на лечението си, но това го правеше само да изглежда по-строен. Носеше червено-синята си униформа и сабята си с подсъзнателна лекота. След три часа щеше да остане без сили, помисли си Майлс, но дотогава щеше да създаде в многото присъстващи, които внимателно щяха да следят първото му официално представяне след повторната сърдечна атака, трайно впечатление за добро здраве. Цветът на лицето му беше отличен, погледът, както винаги, пронизващ. Косата му обаче беше съвсем побеляла. Като се изключеше това, човек можеше да си помисли, че той ще живее вечно.

Само че Майлс вече не мислеше така. Ударът го беше изплашил адски много. Не с това, че баща му трябва да умре някой ден, може би преди него — това беше нормалният ред на нещата и Майлс не би могъл да иска той да се наруши за графа, — но че можеше да не е тук, когато това се случи. Когато ще има нужда от него. Че може би ще е далеч, отдаден на Дендариите си, и няма да научи в продължение на седмици. Че ще научи много късно.

Тъй като и двамата бяха в униформи, лейтенантът отдаде част на адмирала с обичайния нюанс на ирония, с която си разменяха военни поздрави. Предпочиташе да го прегърне, но щеше да изглежда много странно.

Да изглежда както ще. Той пристъпи напред и прегърна баща си.

— Ей, момче, ей — възкликна графът изненадан и доволен. — Не съм толкова зле де. — И на свой ред прегърна сина си, отдръпна се и ги огледа всичките: елегантната си жена и — вече двамата си сина. Усмивайки се самодоволно и щастливо, той разпери ръце, за малко и свенливо, сякаш да прегърне всичките.

— Готови ли са Воркосиганците да щурмуват бала на Зимния панаир? Скъпи капитане, предугаждам, че мъжете ще ти се предават на тумби. Как ти е кракът, Марк?

Марк вдигна десния си крак и го размърда.

— Годен да настъпва всяка девойка Вор^[1] под сто килограма, сър. Сложил съм си стоманена подплънка под пръстите — подхвърли той на Майлс. — Не поемам никакви рискове.

Графинята се залепи за ръката на съпруга си.

— Води, любов моя. Води воркосиганските юнаци.

„По-скоро воркосиганските инвалиди — помисли си Майлс. — Ха, другите да не са по-добри.“

Майлс не се изненада, че практически първата личност, която срещнаха, когато влязоха в Имперската Резиденция, беше Саймън Илян. Беше облечен както обикновено за тези празненства в парадна червено-синя униформа, която скриваше множеството комуникационни апаратури.

— Охо, тази вечер той присъства лично — промърмори графът, щом зърна стария си шеф на Сигурността. — Ще рече, че другаде няма големи проблеми. Добре.

Подадоха покритите си със сняг наметала на прислугата. Майлс трепереше. Сигурно биологичният му часовник нещо се бе повредил по време на последното приключение — обикновено успяваше да си уреди някоя извънпланетна задача, когато в столицата беше зима. Илян им кимна и се приближи.

— Добър вечер, Саймън — каза графът.

— Добър вечер, сър. Засега всичко е спокойно и тихо.

— Това е добре. — Графът поповдигна развеселено вежди. — Сигурен съм, че министър-председателят Ракоци ще се радва да го чуе. Илян отвори уста, после я затвори.

— Навик — каза той смутено. Гледаше граф Воркосиган почти разочарован. Сякаш единственият начин да се отнася към своя командир, когото познаваше от трийсет години, беше да докладва. Но адмирал-граф Воркосиган вече не изслушваше доклади. — Много странно чувство — призна той.

— Ще свикнеш, Саймън — увери го графиня Воркосиган и настойчиво задърпа съпруга си извън орбитата на Илян. Графът му махна с ръка, повтаряйки думите на графинята.

Погледът на Илян попадна върху Майлс и Марк.

— Хм — каза той с тон на човек, попаднал на кон, взел втора награда.

Майлс се изопна. Медиците на ИмпСи му бяха разрешили да се върне на служба след два месеца, след като мине последният

физически тест. Той не си беше направил труда да им спомене за малкия проблем с конвулсиите. Първата може би беше ефект от фаст-пента. А може би и втората също. Други не бе имал. Майлс се усмихна стеснително и се помъчи да изглежда много здрав. Илян поклати глава, загледан в него.

— Добър вечер, сър — обади се Марк. — Успя ли ИмпСи да достави моя подарък за празника на клоновете ми?

Илян кимна.

— Дадохме по сто марки на всеки, с по няколко приветствени думи и навреме, милорд.

— Добре. — Марк се усмихна хитро. Клоновете бяха претекст Марк да даде на ИмпСи един милион бетански долара, както се бе заклел. Сега фондът беше за посрещане на техните нужди, между другото и за заплащане на разходите за обучение. Илян така се беше стреснал, че се беше превърнал в абсолютен робот — нещо, което Майлс бе наблюдавал с огромно възхищение. Докато клоновете станеха напълно самостоятелни, милионът почти щеше да се свърши. Но подаръците за Зимния панаир бяха персонални и конкретни.

Марк не попита как са били приети подаръците, макар че на Майлс много му се искаше да разбере. Вместо това кимна учтиво на Илян, сякаш той беше чиновник, току-що докладвал изпълнението на някаква дребна поръчка, и му обърна гръб. Майлс отдаде чест и го последва. Марк — едва сдържаше усмивката си — го изгледа самодоволно.

— Откакто се помня — сподели той тихо, — все се тормозех, че никога не съм получавал подарък. Но и през ум не ми е минавало да се тормозя, че никога не съм дал подарък. Знаеш ли, Зимния панаир е очарователен празник. — Той въздъхна. — Щеше ми се да познавам достатъчно добре тези клонове-деца, за да избира нещо подходящо за всяко. Но пък по този начин ще могат сами да си изберат желани подарък. Все едно че са получили едновременно два подаръка. Как, по дяволите, дават подарък на Грегор?

— Придържаме се към традицията. Годишно на дома му се доставят двеста литра кленов сироп от планината Дендариин. Но ако мислиш, че Грегор е зле, помисли си за баща ни. Това е като да се опитваш да дадеш подарък за Зимния панаир на самия Дядо Мраз.

— Да, мислил съм за това.

— Понякога не можеш да дадеш подарък на същата стойност. Тогава просто даваш подарък. Ти... всъщност как подписа кредитните карти на клоновете?

— „Дядо Мраз“. — Марк се прокашля. — Според мен това е целта на Зимния панаир. Да ни научи как да... даваме. Да си Дядо Мраз е целта на играта, нали?

— Мисля, че е така.

— Започвам да я разбирам. — Марк кимна, изпълнен с решителност.

Качиха се в залата на горния етаж и си взеха питиета. Майлс отбеляза развеселен, че привлякоха вниманието на мнозина — прикрити погледи от елита на Вор. „Оо, Бараяр. Изненадваме ли те?“

„Той обаче наистина ме изненадва.“

Изпитваше огромно удоволствие да има брат. Марк. „И съюзник най-последно!“ Дали щеше да може да накара някога Марк да обича Бараяр така, както го обичаше той? Мисълта го стресна. По-добре да не го обича толкова. Бараяр може да бъде смъртоносен, да го обвърже. И все пак... едно предизвикателство.

Би трябвало да внимава много за нещо, което Марк би могъл да схване като опит за превъзходство. Силната алергия на Марк и към най-малкия намек за контрол беше напълно разбираема, но правеше наставничеството над него деликатна задача.

„Е, по-добре не прекалявай с обучението, Майлс. Че може да те надминат.“ И все пак да бъдеш победен от ученика си — това е най-голямата победа за учителя. „Интересен парадокс. Просто не мога да изгубя.“

Майлс се усмихна. „Да, Марк. Настигни ме, ако можеш. Ако можеш.“

— Виж. — Марк кимна към един човек във виненочервена униформа. — Това не е ли лорд Ворсмит, индустриалецът?

— Да.

— Бих искал да говоря с него. Познаваш ли го? Можеш ли да ме представиш?

— Разбира се. Имаш намерение да направиш нови инвестиции, така ли?

— Да, реших да пораздвижа капитала си. Две трети бараярски инвестиции, една трета галактически.

— Галактически?

— Ще вложат част в медицинска технология на Ескобар, ако държиш да знаеш.

— Лили?

— Да. Тя има нужда от начален капитал. Аз ще бъда пасивен партньор. — Марк се подвоуми. — Решението трябва да бъде медицинско, нали говорихме. И... искаш ли да се обзаложим, че няма да има печалба?

— Не. Всъщност не би имало смисъл да се обзалагам с теб.

Марк се усмихна хитро.

— Добре. Ти също се учиш.

Майлс поведе Марк и го запозна с Ворсмит, който много се зарадва, че е намерил човек, интересуващ се от бизнес. Отегченият израз на лицето му се изпари още при първия опипващ въпрос на Марк. Майлс им махна и си тръгна. Ворсмит енергично жестикулираше. Марк слушаше, сякаш имаше в главата си касетофон.

Майлс зърна Деля Куделка и се отправи към нея, за да я покани за някой танц и евентуално да измести Иван. Ако имаше късмет, тя може би щеше да повярва на версията за белезите от дуел и дори да я разпространи.

[1] Всъщност е „... да бъде настъпван от всяка девойка Вор...“.
Бел.Mandor. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Насред безкрайно интересния разговор по въпросите на икономическите сектори на Бараяр с най-голям растеж, Ворсмит беше извикан от жена си и с нежелание се измъкна от нишата до прозореца, където бяха застанали с Марк. И обеща да му изпрати проспекти. Марк се огледа за Майлс. Много добре знаеше, че графът не е единственият Воркосиган, застрашен от пренатоварване тази вечер покрай опитите си да докаже пред всички доброто си здраве.

Марк по необходимост беше станал доверено лице на Майлс в самоналожените тестове, които той не желаше да сподели с началниците си от ИмгСи. Тренираше го и проверяваше знанията му, като се започне от стария материал, обхващащ регистрите на Службата, и се стигне до петизмерната космическа математика. Веднъж си позволи да си направи шега по този въпрос — но то беше преди да разбере дълбочината на ужаса, който тласкаше Майлс към тези маниакални проверки. А после наистина намериха някакви празноти в паметта на Майлс. Това много безпокоеше Марк — това ново колебание, това безразсъдно различие с неговия по-голям брат. Той се надяваше, че отвратителната самоувереност на Майлс скоро ще се възвърне. Поредната странна реципрочност: Майлс трябваше да запомни някои неща и не можеше, докато Марк трябваше да забрави някои неща. И също не можеше.

Трябваше да накара Майлс да го запознае с още хора. Това щеше да погъделичка самолюбието му. Да го убеди, че всички го познават и го уважават. Марк мислеше да си го позволи. Щеше да си го върне друг път, някога, когато Майлс се възстанови.

Накрая Марк не издържа, скочи на един стол и видя брат си да излиза от залата в компанията на една руса жена в синьо кадифе — Деля Куделка, най-високата сестра на Карин. „Те са тук. Оо, Господи.“ Скочи от стола и побърза да потърси графинята. Намери я на едно кресло на третия етаж да бърби с няколко по-стари жени, очевидно

клюкарки. Тя видя притеснената му усмивка, извини се и отиде с него в един ъгъл в покрития с килим коридор.

— Проблем ли имаш, Марк? — попита графинята, оправяйки полите си, за да седне на едно малко канапе. Той внимателно се настани на другия край.

— Не зная. Тук са семейство Куделка. На рождения ден на императора обещах да танцувам с Карин, ако се върна навреме. И... бях я помолил да говори с теб. За мен. Говори ли?

— Да.

— Какво й каза?

— Е, беше дълъг разговор...

„Оо, по дяволите!“

— Същината на разговора беше, че според мен ти си интелигентен млад мъж, който има някои много неприятни преживявания, но ако можеш да бъдеш убеден да използваш интелигентността си, за да решиш проблемите си, аз ще ти ходатайствам.

— Бетанска терапия?

— Нещо такова.

— Мислил съм за тази терапия. Много. Но се ужасявам от мисълта, че бележките на терапевта могат да попаднат в някой рапорт на ИмПСи. Не искам да изпадна в ролята на проклет експонат. — „Отново!“

— Мисля, че мога да направя нещо по въпроса.

— Можеш ли? — Той я погледна развълнуван и обнадежден. — Дори и без да се запознаеш с рапортите?

— Да.

— Аз... ще съм ти много благодарен, мамо.

— Смятай, че съм ти обещала. Дума на Воркосиган.

Не по рождение Воркосиган. Но той не се усъмни в думата ѝ.

„Мамо, с теб всичко изглежда възможно!“

— Не зная какви подробности си казала на Карин...

— Много малко. В края на краищата тя е само осемнайсетгодишна. Почти не съзнава собствената си новопридобита зрялост. По-нататъшните подробности... хм, реших, че могат да почакаат. Освен това първо трябва да завърши училище — подчерта графинята.

— Хм. — Той не беше сигурен дали се чувства облекчен, или не. — Във всеки случай в момента това не е актуално. Оттогава възникнаха... множество проблеми. И повечето от тях много сериозни.

— Нямам такова чувство, Марк. Откакто двамата с Майлс се върнахте от Джексън Хол, ти ми изглеждаш по-съсредоточен и отпочинал. Макар че не искаш да говориш за това.

— Не съжалявам, че опознах себе си, мамо. Не съжалявам дори... че съм такъв. — „Аз и черната бригада.“ — Но наистина съжалявам... че съм толкова различен от Карин. Аз вярвам, че съм някакъв вид чудовище. И в Шекспировата „Буря“ Калибан не се жени за дъщерята на Просперо. Всъщност за опита му да се ожени го бият жестоко, доколкото си спомням. — Да, как би могъл да обясни Гордж и Грънт, и Хаул, и Убиеца на момиче като Карин, без да го изплаши или отврати? Как би могъл да поиска тя да задоволи ненормалните му апетити, дори и в някой сън или въображаема игра? Беше безнадеждно. По-добре да не се опитва.

Графинята се усмихна кисело.

— В аналогията ти има няколко погрешни неща, Марк. На първо място мога да ти гарантирам, че ти не си непълноценен човек, за каквото се мислиш. И Карин също не е свръхчовек. Макар че, ако настояваш да я третираш като плячка, а не като човек, мога да ти гарантирам, че ще си навлечеш друг вид проблем. — Тя вдигна вежди, за да подчертае казаното. — Искам да добавя, като условие за моята благословия, предложението си тя да се възползува от възможността по време на учението ѝ в колонията Бета следващата година да вземе някои допълнителни уроци. Малко бетанско обучение по някои интимни въпроси може, според мен, да разшири достатъчно възгледите ѝ, за да може да приеме, хм, без да се разочарова, някои заплетени положения. Например известна свобода на възгледите, която едно осемнайсетгодишно момиче не може да придобие на Бараяр.

— Оо. — Тази идея за решаване на проблемите в ума на Карин изобщо не му беше хрумнала. Това беше... умно. — Аз мислех... догодина също да отида да уча на Бета. Малко галактическо образование ще ми е от полза, когато кандидатствам за работата, която имам предвид. Не искам да оставям всичко само на чиста фаворизация.

Графинята наклони учудено глава.

— Добре. Знам, че имаш солидни дългосрочни планове, добре координирани за постигане на поставените цели. Трябва само да ги изпълниш. Напълно ги одобрявам.

— Дългосрочни. Но... точно тази вечер...

— И какво планираш за тази вечер, Марк?

— Да танцувам с Карин.

— Не виждам никакъв проблем за това. Тук всеки може да танцува. Какъвто и да е. Това не е пиеса, Марк, а старият Просперо има много дъщери. Току-виж някоя имала слабост към ниски хора.

— Колко ниски?

— Оо... — Графинята протегна ръка на височина приблизително колкото Марк. — Например толкова. Иди да танцуваш с нея, Марк. Тя те намира за интересен. Майка Природа дарява на младите хора не благоразумие, а страсти, за да осигури развитието на видовете. Това е трик... за да се множим.

Преминаването през балната зала бе най-ужасяващото нещо, което беше извършвал доброволно, като се изключеше първият военен десант на Дендариите на Джексън Хол. С това свършваше сходството. После нещата се подобриха.

— Лорд Марк! — извика тя щастливо. — Казаха ми, че сте тук.

„Ти си питала?“

— Дойдох за обещания танц, миледи. — Той успя да направи един ворски поклон.

— Добре! Крайно време беше. Запазих за вас всички огледални танци и вирджинските кадрили.

Всички прости танци, които се очакваше, че ще може да танцува.

— Миналата седмица помолих Майлс да ме научи на стъпките на менуета „Мазепа“ — каза той обнадежден.

— Чудесно. Оо, музиката започва... — Тя го поведе към средата на залата.

Беше облечена в рокля с широки тъмнозелени поли, гарнирани с червено, сполучливо допълваща се с пепеляворусите ѝ къдрици. Той се зачуди дали цветовете на дрехите ѝ не са нарочно подбрани да отговарят на неговите. Сигурно е случайност. Как...? „От моя шивач

на моята майка, чрез нея на нейната майка, та до нея? По дяволите, всеки аналитик на ИмпСи трябва да може да разгадае тези данни.“

Грънт, уви, го разсейваше и смущаваше, защото мислено я разсъбличаше, и дори по-лошо. Но Грънт тази вечер нямаше думата. „Това е работа на лорд Марк. И този път той няма да я провали.“ Грънт можеше да си се крие и да набира пара. Лорд Марк все щеше да намери приложение на неговата мощ. Започна със спазване на такта. Вече свиреха дори танц — случи се менуетът „Мазепа“, при който двамата партньори се докосваха, държаха се за ръцете или за кръста почти през цялото време.

„Цялото истинско богатство е биологическо“ — беше казал графът. Марк най-после разбра какво точно означава това. За всичките си милион бетански долари той не можеше да си купи това, да купи светлината в очите на Карин. Макар че не би могло да навреди... каква беше онази проклета птица от Земята или от другаде, която строеше страшно сложни гнезда, за да привлече мъжкия?

Бяха по средата на огледалния танц.

— Така, Карин... вие сте девойка. Аз, хм, имах един спор с Иван. Какво мислите е най-привлекателното нещо, което може да има един мъж? Леколет, богатство... ранг? — Той се надяваше тонът му да навежда на мисълта, че провежда някакво научно изследване.

Тя сви устни, помисли, после каза:

— Ум.

„Аха. И от кой магазин ще го купиш с всичките си бетански долари, момче?“

— Огледален танц, мой ред е — каза Карин. — Какво е най-важното нещо, което може да има една жена?

— Доверие — отговори той, без да се двоуми, а след това се замисли по въпроса и почти сбърка такта. Щеше да му трябва планина от доверие. „Започни да го изграждаш още тази вечер, лорд Марк. Изграждай, зидай, гради!“

А след това успя да я накара да се засмее на глас четири пъти. И продължи да брой.

Яде прекалено много (дори Гордж се засити), пи прекалено много, говори прекалено много и танцува много повече от прекалено, и

изобщо прекара адски добре. Танцуването му дойде малко много — Карин го пусна да танцува с няколко свои любопитни приятелки. Той прояви интерес към тях, но само като към нещо ново. Не искаше да бъде дребнав. Към два часа след полунощ беше така изтощен, че започна да фъфли и да накуцва. По-добре беше да си тръгне преди Хоул да дойде и да развали всичко. Освен това през последния час Майлс седеше тихо в един ъгъл и изглеждаше нетипично посърнал.

Съобщиха на един прислужник да докарат колата на графа, шофирана от вездесъщия Пим, който вече беше закарал графа и графинята. Качиха се отзад и се отпуснаха на седалките. Пим излезе през охраняваните порти на Резиденцията и потегли по заснежените притихнали улици. Почти нямаше други превозни средства. Майлс включи отоплението на максимална степен, облегна се и затвори очи.

Бяха сами. Марк започна да брои колко са. Един, двама. Трима, четирима, петима. Шест, седем. Лорд Майлс Воркосиган и адмирал Нейсмит. Лорд Марк Воркосиган и Гордж, и Грънт. И Хаул и Убиеца.

„Адмирал Нейсмит е същество от кастата“ — помисли Марк с лека въздишка на завист. Майлс би могъл да заведе адмирала на партита, да го представя пред жени, да се представя с него в обществото почти навсякъде, освен в самия Бараяр. „Е, моята черна бригада компенсира тия неща с численост...“

Но те всъщност бяха едно, той и черната бригада, на най-ниско ниво. Някоя част не може да бъде отрязана, без да се заколи цялото.

„Значи ще трябва да търся всички ви. По някакъв начин. Вие трябва да живеете някъде долу в тъмното. Защото някой ден, в някой час на отчаяние може отново да ми дотрябвате. Грижете се за мен. А аз ще се грижа за вас.“

Зачуди се за какво ли адмирал Нейсмит се грижи за Майлс. За нещо неуловимо, но важно... дори графинята го беше видяла. Какво беше казала тя? Че няма да се страхува за разсъдъка на Майлс, докато той е отделен от малкия адмирал. Оттук и отчаяният стремеж на Майлс да възстанови здравето си. Работата му с ИмПСи беше неговият единствен спасителен път към адмирал Нейсмит.

„Мисля, че разбирам това. Оо, да.“

— Някога извинявал ли съм ти се, че те убих? — попита Марк.

— Не, доколкото си спомням... Но грешката изобщо не беше твоя. Не трябваше да се захващам с тази десантна мисия. Трябваше да

приема предложения откуп за Ваза Луиджи. Само че...

— Само че какво?

— Той не искаше да те продаде на мен. Подозирам, че дори тогава е планирал да получи по-голям откуп от Риовал.

— Така предполагам и аз... Благодаря ти.

— Не съм сигурен, че в края на краищата има някаква разлика — каза Майлс извинително. — Нали Риовал опита отново.

— Оо, има. Има огромна разлика. Цялата разлика на света. — Марк леко се усмихна в тъмното. Причудливата архитектура на Ворбар Султана зад стъклото като никога беше омекотена от снега.

— Какво ще правим утре? — попита Марк.

— Ще спим — промърмори Майлс и отпусна глава на твърдата си униформена яка.

— А после?

— Тук сезонът на тържествата продължава три дни и завършва с огньовете на открито. Ако моите... нашите родители наистина отидат в Хасадар, ще трябва да курсирам оттук дотам и обратно, докато Импси не ме извика да се връщам на работа. През зимата в Хасадар е малко по-топло, отколкото във Ворбар Султана. О... и ти можеш да идваш с мен, ако желаш.

— Благодаря. Приемам поканата.

— А ти какво планираш да правиш?

— Щом свърши отпуската ти, мисля да се запиша в едно от твоите училища.

— Кое?

— Ако графът и графинята ще живеят главно в Хасадар, може би в местния колеж.

— Хм. Трябва да те предупредя, че там ще се сблъскаш с много повече... селска тълпа, отколкото във Ворбар Султана. И ще възприемеш много от старомодния бараярски начин на мислене.

— Идеално. Точно това искам. Необходимо ми е да се науча как да се справям с тези кавги, без да убивам хора.

— Ясно — каза Майлс. — Прав си. И какво смяташ да изучаваш?

— Това почти няма значение. Образованието ще ми даде официален статус... на студент... и възможност да изучавам хората.

Данни мога да получа от всяка машина. Но не ме бива в отношенията с хората. Имам много да уча. Трябва да знам... всичко.

Това беше друг вид глад, ненаситна лакомия за знания. Един аналитик на ИмпСи трябваше да притежава най-огромната възможна база данни. Хората, които беше срещал при автомата за кафе в щаба на ИмпСи, провеждаха зашеметяващи разговори — ужасно обстоятелствени и подробни по какви ли не въпроси. Трябваше да действа бързо, ако искаше да се състезава с тази тълпа. И да спечели.

Майлс се засмя.

— Какво смешно има?

— Просто се чудя какво Хасадар ще научи от теб.

Завиха и спряха пред входа на дома си.

— Аз май ще стана рано — каза Марк. — Много работа ме чака.

Майлс се усмихна сънено, сгушен в униформата си.

— Успех!

Издание:

Лоис Макмастър Бюджолд. Огледален танц

Американска, първо издание

Превод: Георги Стоянов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 32

Страници: 512

ИК „Бард“, 1995 г.

Библиотека „Избрана световна фантастика“ №25

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.